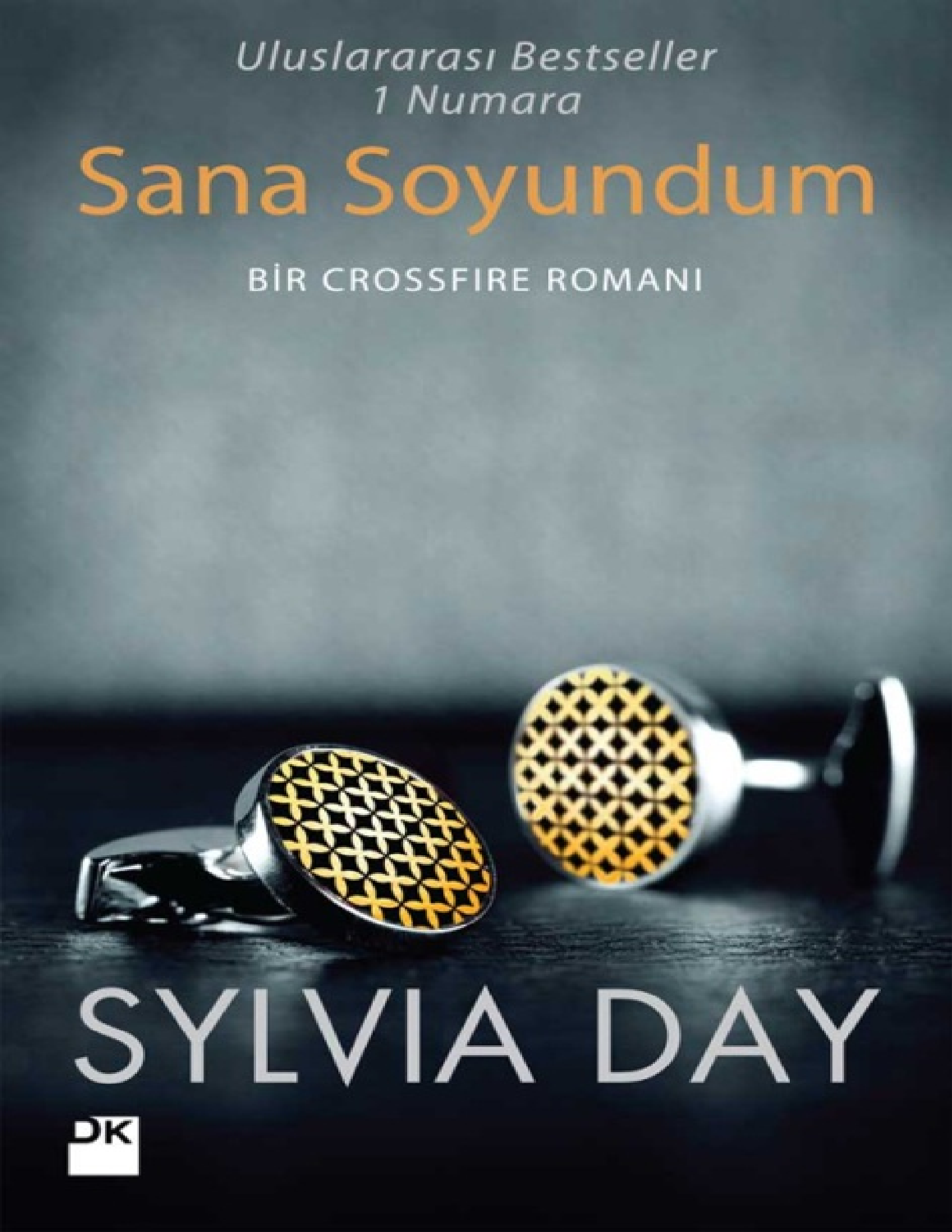
Uluslararası Bestseller
1 Numara

Sana Soyundum

BİR CROSSFIRE ROMANI

SYLVIA DAY

DK

SANA SOYUNDUM

Orijinal adı: Bared to You

© 2012 Sylvia Day

Yazan: Sylvia Day

İngilizce aslından çeviren: Ayşe Kaya

Türkçe yayın hakları: © Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kayı Telif ve Lisans Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Dijital Yayın Tarihi: Mart 2013 / ISBN 978-605-09-1355-2

Kapak tasarımı: Sarah Oberrender

Kapak fotoğrafı: Edwin Tse

Kapak uygulama: Yavuz Korkut

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / **Faks** (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Sana Soyundum

Sylvia Day

Çeviren: Ayşe Kaya

Dr. David Allen Goodwin için.

Sonsuz sevgi ve minnettarlıkla.

Teşekkürler, Dave. Sana hayatımı borçluyum.

1

“Bir bara gidip kutlama yapmalıyız.”

Ev arkadaşımın bu coşkulu önerisi hiç şaşırtmadı beni. En küçük ve önemsiz şeylerden bile kutlama yapmak için bahane çıkarırdı Cary Taylor. Bu yönünü onun cazibesinin bir parçası olarak görmüşümdür hep. “Yeni bir işe başlamadan önceki gece içmenin kötü bir fikir olduğuna eminim.”

“Hadi be Eva.” Cary oturma odamızda, yarım düzine taşınma kolisinin ortasında yere oturmuş, tatlı tatlı gülümsüyordu. Günlerdir koli açmakla uğraşıyorduk ama o yine de çok yakışıklı görünüyordu. İnce yapısı, koyu renk saçları ve yeşil gözleriyle Cary’nin tek kelimeyle muhteşem görünmediği gün sayısı yok denecek kadar azdır zaten. Dünyada en çok sevdiğim kişi olmasaydı belki bu yanını kıskanabilirdim.

“Gidip âlem yapalım demiyorum ki” diye üsteledi. “Yalnızca bir iki kadeh şarap. *Happy hour*’a takılır, sekiz olmadan da eve döneriz.”

“Yetişebilir miyim bilmiyorum.” Yoga pantolonumu ve dar kesimli spor tişörtümü işaret ettim. “Saat tutarak işe kadar yürüyüp, sonra da spor salonuna gideceğim.”

“Hızlı yürü ve sporunu da daha hızlı yap.” Cary’nin ustalıkla kaldırdığı kavisli kaşı güldürdü beni. Onun bu milyon dolarlık yüzünün bir gün dünyanın dört bir yanındaki reklam panolarında ve moda dergilerinde görüneceğinden adım gibi emindim. Yüzünde nasıl bir ifade olursa olsun her zaman göz kamaştırıcıydı Cary.

“Yarın işten sonra gitmeye ne dersin?” diyerek karşı teklifte bulundum. “Şayet günün sonuna sağ çıkabilirsem gerçekten kutlamaya değer bir şeyimiz

de olur hem.”

“Anlaştık. Akşam yemeği için yeni mutfağımızın açılışını yapıyorum.”

“Ya...” Yemek pişirmek Cary’nin keyif aldığı şeylerden biriydi ama bu konuda pek yetenekli olduğu söylenemezdi. “Harika.”

Yüzüne düşen yola gelmez bir saç tutamını üfleyerek gülümsedi bana. “Çoğu restoranı hasedinden çatlatacak bir mutfağımız var. Burada yapılacak yemeğin kötü olmasına imkân yok.”

Emin değildim ama yemek pişirme konusunda daha fazla konuşmamayı tercih ettim ve el sallayarak dışarı yöneldim. Asansörle zemin kata inip, bana abartılı bir hareketle kapıyı tutan görevliye gülümsedim.

Dışarıya adım attığım anda Manhattan’ın kokuları ve sesleri beni sarıp sarmaladı, keşfetmeye davet etti. San Diego’daki eski evimden kalkıp buraya taşınarak yalnızca ülkenin öbür ucuna değil, başka bir dünyaya gelmiştim sanki. Bu iki büyük metropolden biri kendi halinde ve nefsine düşkün bir tembelken, diğeri deli gibi enerjik ve hayat doluydu. Hayallerimde kendimi Brooklyn’de asansörsüz bir binada yaşarken canlandırıyordum ama söz dinleyen bir evlat olarak kendimi Manhattan’ın Yukarı Batı Yakası’nda buluvermiştim. Cary olmasa, aylık kirası birçok insanın bir yıllık gelirine denk olan bu koca apartman dairesinde kendimi çok yalnız hissederdim.

Kapıcı şapkasını eğerek selamladı beni. “İyi akşamlar, Bayan Tramell. Taksiye ihtiyacınız var mı acaba?”

“Hayır, teşekkürler, Paul.” Spor ayakkabılarımın aşınmış topukları üzerinde öne arkaya sallandım. “Yürüyeceğim.”

Gülümsedi. “Öğleden sonraya göre epeyce serinledi hava. Güzel şimdi.”

“Dediklerine bakılırsa havalar deli gibi ısınmadan önce haziran ayının tadını çıkarmalıymışım.”

“Yerinde bir tavsiye, Bayan Tramell.”

Binanın ve komşu binaların eskilikleriyle bir şekilde uyum sağlayan

modern cam çıkmanın altından dışarıya adım atıp, Broadway'in keşmekeşine ve akıp duran trafiğine ulaşana kadar ağaçlı sokağımın nispeten daha sakin havasının keyfini çıkardım. Gerçekten buralı gibi görüneceğim günlerin çok uzakta olmadığını ummakla birlikte şimdilik hâlâ çakma bir New York'lu gibi hissediyordum kendimi. Adresim ve işim buradaydı ama hâlâ metroya alışamamıştım ve taksi durdurmayı da beceremiyordum. Yürürken gözlerimi kocaman kocaman açıp etrafa aval aval bakmamaya çalışıyordum ama kolay değildi. Görülecek ve yaşanacak öyle çok şey vardı ki.

Duyusal bombardıman şaşkına çeviriyordu insanı – yiyecek satılan tezgâhlardan yayılan kokulara karışmış egzoz dumanları, sokak çalgıcılarının müziklerine karışan işportacı bağırtıları, yüzler, tarzlar ve aksanlardaki hayret verici çeşitlilik, muhteşem mimari harikaları... Ve arabalar. *Tanrım*. Tampon tampona giden arabaların şu telaşlı akışı gibi bir şeyi başka hiçbir yerde görmemiştim.

Her zaman kulakları sağır eden elektronik sirenleriyle sarı taksi selini yarmaya çalışan bir ambulans, bir polis arabası ya da bir itfaiye oluyordu etrafta. Tekyönlü daracık sokaklarda dolaşan hantal çöp kamyonlarına ve kesin teslim saatlerini tutturmak uğruna sıkışık trafiğe göğüs geren kargoculara hayranlık duyuyordum.

Şehirlerine duydukları sevgiyi, üzerlerinde en sevdikleri ayakkabıları gibi kolay ve rahat taşıyan gerçek New York'lular bütün bunların arasından istiflerini bozmadan geçiyorlardı. Kaldırımlardaki çukurlardan ve havalandırma deliklerinden yükselen buharı romantik bir keyifle seyretmedikleri gibi, aşağıdan kükreyerek geçen metro ayaklarımızın altındaki zemini titrettiğinde ben şapşalca sırıtıp ayak parmaklarımı kasarken onlar gözlerini bile kırpmıyorlardı. New York yepyeni bir aşktı benim için. Ayaklarım yerden kesilmişti ve bu her halimden belliydi.

Bu yüzden, çalışacağım binaya doğru yürürken, yollarda sakin insanı oynamak için bayağı çaba sarf etmem gerekiyordu. Hiç değilse işim konusunda istediğim olmuştu. Kendi becerilerimle hayatımı kazanmak istiyordum ve bu da başlangıç pozisyonu bir iş demekti. Yarın sabahtan itibaren, Amerika'nın önde gelen reklam ajanslarından biri olan Waters Field & Leaman'da Mark Garrity'nin asistanı olacaktım. Üvey babam, finans devi Richard Stanton, bu işi kabul etmeme bozulmuştu çünkü ona göre bu kadar

gurur yapmasaydım onun arkadaşlarından birinin yanında çalışabilir ve bu bağlantının sunduğu avantajlardan faydalanabilirdim.

“Baban kadar inatçısın sen de” diyordu bana. “Senin öğrenci kredilerini öde öde bitiremeyecek o polis maaşıyla.”

Babamın bir türlü geri adım atmak istemediği ciddi bir kavgaya dönüşmüştü bu konu. “Kızımın eğitim masraflarını başka bir adama ödeteceğime öleyim daha iyi” demişti Victor Reyes, Stanton’ın teklifi karşısında. Buna saygı duymuştum. Kendisi asla kabul etmese de Stanton’ın da saygı duyduğunu hissetmiştim. Her iki adamı da anlayabiliyordum, çünkü ben de kredileri kendim ödemek için mücadele vermiş... ve kaybetmiştim. Babam için bir gurur meselesiydi bu. Annem onunla evlenmeyi kabul etmemişti ama o mümkün olan her şekilde bana babalık yapmaktan asla vazgeçmemişti.

Şimdi eski gerilimler yüzünden sinirlenmenin bir âlemi yoktu; ben de işyerine en hızlı şekilde ulaşma konusuna odaklandım. Bu kısa mesafeyi yürürken saat tutmak için mahsus pazartesi gününün yoğun bir anını seçmiştim; bu yüzden Waters Field & Leaman’ın bulunduğu Crossfire binasına otuz dakikadan kısa bir sürede ulaşınca sevindim.

Başımı geriye atıp binanın hatlarını yukarıdaki incecik gökyüzü şeridine dek takip ettim. Bulutları delen parlak, safir rengi bir kuleydi Crossfire ve çok etkileyiciydi. Daha önce iş görüşmesi için geldiğimden biliyordum ki bakır işlemelerle süslenmiş döner kapıların diğer tarafı da, altın damarlı mermerle kaplanmış zeminleri ve duvarları, mat alüminyumdan güvenlik masası ve turnikeleriyle, en az dışarısı kadar hayranlık vericiydi.

Yeni kimlik kartımı pantolonumun iç cebinden çıkarıp masadaki siyah takım elbiseli güvenlik görevlilerine gösterdim. Kıyafetimi ortama uygun görmediklerinden olacak, yine de durdurdular beni ama sonra geçmeme izin verdiler. Bir de asansörle yirminci kata çıkmayı başarırsam evimin kapısından işyerime aşağı yukarı ne kadar zamanda gelebileceğime dair bir fikir edinmiş olacaktım. İşlem tamamlanacaktı.

Tam asansörlere doğru yöneldiğim sırada ince yapılı, şık giyimli, esmer bir kadının çantası turnikeye takılıp tepetaklak oldu ve içinden bir bozuk para

seli boşandı. Paralar mermere yağmur gibi yağıp neşeyle etrafa saçılırken, etraftaki insanlar yaşanmakta olan kaosu hiç görmemiş gibi yaparak istiflerini bozmadan yollarına devam ediyorlardı. Yüzümde halden anlar bir ifadeyle yere eğilip, güvenlik görevlilerinden biriyle birlikte kadının paralarını toplamasına yardım ettim.

"Teşekkür ederim" dedi kadın, rahatsız ve telaşlı bir gülümsemeyle.

Ben de ona gülümsedim. "Hiç dert etmeyin. Aynısı benim de başıma gelmişti."

Tam girişin yakınlarındaki bir beş kuruşluğa uzanmak için çömeldiğim sırada bir çift şık bağcıklı ayakkabı ve üzerlerine dökülen, terzi elinden çıkmış siyah paçalarla karşı karşıya geldim. Adamın yolumdan çekilmesi için bir an bekledim, çekilmeyince başımı geriye atarak görüş alanımı genişlettim. Özel dikilmiş yelekli takım elbise bile tek başına beni heyecanlandırmaya yetecek kadar seksiydi ama onu esas heyecan verici kılan, içindeki uzun boylu, güçlü fakat ince yapılı vücuttu. Ama bu muhteşem erkek bedeni ne kadar etkileyici olsa da gerçekten kendimden geçmem için bakışlarımın adamın yüzüne ulaşması gerekti.

Vay! Tek kelimeyle... *vay!*

Tam önümde zarifçe çömeldi. Bu enfes erkeksilik göz hizama iniverince tek yapabildiğim aval aval bakmak oldu. Çarpılmıştım.

Sonra aramızdaki havada bir şeyler kıpırdandı.

O da bana bakarken değişti... sanki gözlerinden bir perde kalktı ve ortaya çıkan kavurucu güç ciğerlerimdeki bütün havayı çekip aldı. Yaydığı yoğun cazibe kuvvetlenmiş, coşkun ve amansız bir gücün neredeyse elle tutulur ifadesine dönüşmüştü.

Tamamen içgüdüsel bir hareketle geri çekildim. Ve kendimi kıçımın üstünde buluverdim.

Dirseklerim mermer zeminle bu şiddetli buluşmanın etkisiyle zonkluyordu ama ben acının farkında bile değildim. Gözlerim önümdeki adama

kilitlenmiş, aval aval bakmakla meşguldüm. Kömür karası saçları, nefes kesen bir yüzü çerçeveliyordu. Kemik yapısı bir heykeltıraşı mutluluktan gözyaşlarına boğabilirdi ve keskin hatlı ağzı, bıçak gibi düzgün, ince burnu, koyu mavi gözleriyle vahşi bir güzelliği vardı. Hafifçe kısılan o gözler dışında tüm hatları ifadesizliğe şartlanmıştı.

Hem gömleği, hem de takım elbisesi siyahtı ama kravatı o parlak gözbebekleriyle mükemmel bir renk uyumu içindeydi. Zeki ve inceleyici gözleri beni delip geçiyordu. Kalp atışlarım hızlandı; dudaklarım, sıklaşan soluklarıma yol vermek için aralandı. Baş döndürücü bir kokusu vardı. Parfüm kokusu değildi. Duş jeli belki. Ya da şampuan. Her ne idiyse, insanın ağzını sulandırıyordu, tıpkı adamın kendisi gibi.

Bana elini uzattığında altın ve oniks kol düğmeleri ile çok pahalı görünen saati çıktı ortaya.

Titrekçe bir soluk alarak elimi onun elinin içine koydum. Elimi kavrayınca nabzım tekledi. Dokunuşu elektrik gibi çarptı beni ve kolumdan yukarı bir şok dalgası yollayarak ensemdeki saçları dikleştirdi. Kibirli bir kavise sahip kaşlarının arasını kırıştıran bir endişe ifadesiyle bir an öylece durdu.

“İyi misiniz?”

Kültürlü ve yumuşak sesindeki hafif hırıltı içimi bir hoş yapmıştı. İnsanın aklına seksi getiren bir sesti. Sıra dışı seksi. Bir an bu adamın sadece konuşarak beni orgazma ulaştırabileceğini düşündüm.

Dudaklarım kurumuştu, yanıt vermeden önce dilimle ıslattım onları. “İyiyim.”

Zahmetsiz bir zarafetle ayağa kalkarken beni de yukarı çekti. Göz temasımız sürüyordu, çünkü gözlerimi ondan alamıyordum. Başta düşündüğümden daha gençti. Otuzun altındadır diye tahmin ettim ama gözlerinde çok daha görmüş geçirmiş bir hava vardı. Sert ve çok zeki bakıyorlardı.

Ona doğru çekildiğimi hissediyordum; sanki belime bağlanmış bir ipten tutmuş, karşı konulmaz bir şekilde yavaş yavaş çekiyordu beni kendine.

Gözlerimi kırpıştırarak yarı sersemlemiş halimden sıyrıldım ve kendimi çektim. Sadece güzel değildi... büyüleyiciydi. Karşısındaki kadında onun gömleğini yırtarak açma ve gömlek düğmeleriyle birlikte kendi kişisel baskılamalarının da savrulup gitmesini seyretme arzusu uyandıran cinsten bir adamdı. Onun o manyakça pahalı takım elbisesinin içindeki medeni ve şehirli duruşuna bakıyor ve hoyrat, ilkel, çarşaf tırmalatan türden bir düzüşme geçiriyordum aklımdan.

Beni o kışkırtıcı bakışlarının hapsinden kurtararak eğilip, düşürdüğümü fark etmediğim kimlik kartımı yerden aldı. Beynim tekleyerek de olsa yeniden çalışmaya başladı.

O bu kadar kendine hâkimken ben bu kadar sakarca davrandığım için kendime sinir olmuştum. Neden bu hale düşmüştüm? Çünkü gözüm kamaşmıştı, neden olacak.

Başını kaldırıp bana baktı ve o duruşuyla –yani önümde diz çöküşüyle– bir kez daha dengemi altüst etti. Kalkarken gözleri gözlerimdeydi. “İyi olduğunuza emin misiniz? Biraz otursanız iyi olur.”

Yüzüm yanıyordu. Gördüğüm en kendinden emin ve zarif adamın önünde böyle sakar ve beceriksiz durumuna düşmekle ne kadar da iyi etmiştim. “Yalnızca dengemi kaybettim. Bir şeyim yok.”

Bakışlarımı çevirince az önce çantasının içindekileri yerlere saçan kadını gördüm. Kendisine yardım eden görevliye teşekkür ettikten sonra dönüp bin bir özür dileyerek bana doğru geldi. Topladığım bir avuç bozuk parayı uzattım ama onun gözü takım elbiseli tanrıya takılmıştı ve beni tamamen unutmuştu bile. Anlık bir duraksamanın ardından uzanıp paraları kadının çantasının içine bırakıverdim. Sonra bir risk alarak yeniden adama bir bakış fırlattım ve onu beni seyrederken buldum, hem de esmer kadının yağdırmakta olduğu teşekkürlere rağmen. *Adama* yağdırıyordu teşekkürleri elbette. Sanki kendisine gerçekten yardım eden kişi ben değilmişim de oymuş gibi.

Kadının susmasını beklemeden konuştum. “Kartımı alabilir miyim lütfen?”

Kartı bana uzattı. Alırken adama dokunmamak için çaba harcadıysam da parmakları parmaklarıma değdi ve bir heyecan dalgası bir kez daha her

yanıma yayılıverdi.

“Teşekkür ederim” diye mırıldandıktan sonra yanından sıyrılarak döner kapıya yöneldim. Kaldırımda durup kimisi güzel, kimisi zehirli milyon çeşit kokuyla buram buram olan New York havasını içime çektim.

Binanın önünde gösterişli bir Bentley duruyordu. Aracın lekesiz koyu camlarında kendi yansımamı gördüm. Yanaklarım kızarmıştı ve gri gözlerim çakmak çakmak parlıyordu. Bu ifadeyi yüzümde daha önce de görmüştüm – bir adamla yatağa girmeden hemen önce, banyodaki aynada. Bu benim düzüşmeye hazırım ifademdi ve şu anda yüzümde olmasının ne yeri ne zamanıydı.

Yok artık. Topla kendini.

Bay Gizemli ve Tehlikeli ile yalnızca beş dakika geçirmiştim ama bu beni huzursuz ve gergin bir enerjiyle doldurmaya yetmişti. Çekimini hâlâ hissedebiliyor, içeriye onun yanına dönmek için açıklanamaz bir arzu duyuyordum. Crossfire’a gelme nedenim olan işi henüz bitirmediğimi iddia edebilirdim aslında ama bunu yaparsam ileride çok pişman olacağımı biliyordum. Aynı gün içinde kendimi kaç kez gülünç duruma düşürecektim?

“Yeter” diye azarladım kendimi sessizce. “Gidiyoruz.”

Bir taksi, önce başka bir taksinin yolunu keserek zar zor önüne daldı, sonra da ışığın değişmesine saniyeler kala kavşağa atlayan korkusuz yayalar yüzünden aniden frenlere yüklendi ve kornalar bir anda ortalığı inletti. Ardından, bir dolu küfür ve çeşitli el kol hareketleri eşliğinde de olsa aslında pek de ciddi öfke içermeyen bağrışmalar geldi. Birkaç saniye içinde herkes olanları unutacaktı, çünkü bunlar şehrin doğal temposu içinde tek bir vuruştu yalnızca.

Kendimi yaya trafiğinin akışına bırakıp spor salonuna doğru yönelirken yüzümde hafif bir gülümseme vardı. *Ah, New York* diye düşündüm, kendimi yeniden sakinleşmiş hissederek. Şahanesin sen.

Aslında niyetim koşu bandında ısınıp sonra da aletlerden birkaçını kullanarak bir saati tamamlamaktı ama birazdan yeni başlayanlar için *kickbox*

dersi olduğunu görünce bekleyen öğrencilerin arasına karıştım ben de. Ders bittiğinde kendimi daha iyi hissediyordum. Kaslarım tam dozunda bir yorgunlukla titriyordu ve o gece yattığımda iyi uyuyacağım belliydi.

"Çok iyiydin."

Yüzümdeki teri havluyla silip benimle konuşan genç adama baktım. Adam ince yapılı, uzun boyluydu, vücudu biçimli ve kaslıydı. Delici kahverengi gözleri ve kusursuz bir buğday teni vardı. Kirpikleri insanı kıskandıracak kadar gür ve uzun, kafası ise tamamen tıraşlıydı.

"Teşekkür ederim." Dudaklarım hüzünle büküldü. "İlk seferim olduğu o kadar barizdi ha?"

Gülerek elini uzattı. "Parker Smith."

"Eva Tramell."

"Doğal bir zarafetin var, Eva. Azıcık bir eğitimle tam bir dövüşçü olursun. New York gibi bir şehirde insanın kendini savunmayı bilmesi şart." Duvarda asılı olan mantar panoya doğru yöneldi. Üzeri raptiyelenmiş kartvizitler ve broşürlerle kaplıydı. Parlak renkli bir kâğıdın alt ucundan sarkan parçalardan birini koparak bana uzattı. "Krav Maga'yı duydun mu hiç?"

"Jennifer Lopez'in bir filminde geçiyordu."

"Krav Maga hocasıyım ben ve seni çalıştırmayı çok isterim. Bu benim internet sayfam ve bu da stüdyonun numarası."

Tavrı hoşuma gitmişti. Dolambaçsızdı, tıpkı bakışları gibi; gülüşü de sahiciydi. Acaba bana yazmaya mı çalışıyor diye merak ettim ama öyleyse bile bunu çok klas bir şekilde yapıyordu, emin olamadım.

Parker kollarını göğsünde kavuşturunca kaslı pazıları ortaya çıktı. Siyah kolsuz bir tişört ve uzun bir şort giymişti. Converse ayakkabıları eski ve rahat görünümlü, tişörtünün yakasından görünen dövmeleri ilkel kabile sanatı temalıydı. "Ders saatleri internet sayfasında var. Bir gün gelip seyret, bak bakalım sana göre miymiş."

“Kesinlikle düşüneceğim bunu.”

“İyi edersin.” Tekrar elini uzattı; el sıkışı sağlam ve kendinden emindi. “Umarım görüşürüz.”

Döndüğümde ev şahane kokuyordu ve Adele, müzik sisteminin hoparlörlerinden içli içli “Chasing Pavements” şarkısını mırıldanmaktaydı. Açık mutfağa doğru bakınca Cary’nin müziğe uygun bir şekilde sallanarak ocaktaki bir şeyi karıştırdığını gördüm. Tezgâhta açık bir şişe şarap ile biri yarısına kadar kırmızı şarapla dolu olan iki kadeh vardı.

“Hey” diye seslendim yaklaşırken. “Ne pişiriyorsun? Ve yemekten önce bir duş almaya vaktim var mı?”

Diğer kadehe şarap koydu ve üzerinde çalışılmış, şık bir hareketle kahvaltı tezgâhının üzerinden kaydırarak bana doğru yolladı. Bu halini gören hiç kimse onun çocukluğunu uyuşturucu bağımlısı annesi ile koruyucu ailelerin arasında mekik dokuyarak, ergenliğini ise ıslahevlerinde ve devlete ait rehabilitasyon merkezlerinde geçirdiğini tahmin edemezdi. “Kıyma soslu makarna. Ve hayır duşa girme, yemek hazır. Keyifli miydi?”

“Spor salonuna ulaştıktan sonrası iyiydi.” Tikağacından yapılma bar taburelerinden birini çekip oturdum. Ona *kickbox* dersini ve Parker Smith’i anlattım. “Sen de gelmek ister misin?”

“Krav Maga?” Cary başını iki yana salladı. “Fazla sert. Her yanım çürük içinde kalır ve bu da iş kaybetmeme neden olur. Ama herif manyağın teki mi değil mi anlamak için seninle gelip bir bakarım.”

Makarnayı, bekleyen süzgece döküşünü seyrettim. “Manyağın teki ha?”

Babam erkekleri nasıl okuyacağımı çok iyi öğretmişti bana. Takım elbiseli tanrının bela bir tip olduğunu da bu sayede anlamıştım. Normal insanlar birisine yardım ettiklerinde, ortamı rahatlatacak anlık bir bağlantı kurabilmek için yalandan da olsa gülümserler.

Ama öte yandan, ben de ona gülümsememiştim.

“Bebeğim” dedi Cary, dolaptan kâseleri çıkarırken, “sen seksi ve enfes bir kadınsın. Sana direkt çıkma teklif edecek kadar taşaklı olmayan her adamdan kuşku duyarım ben.”

Yüzümü buruşturup baktım ona.

Önüme bir kâse koydu. İçinde ince bir domates sosuyla kaplanmış minik boru makarnalar, kıyma öbekleri ve bezelyeler vardı. “Aklına takılan bir şey var senin. Anlatsana.”

Hımm... Kâsedeki kaşığın sapını tuttum ve yemek hakkında yorum yapmamaya karar verdim. “Sanırım bugün dünyadaki en seksi adamla karşılaştım. Hatta belki de gelmiş geçmiş en seksi adamla.”

“Ya? O kişinin ben olduğumu sanıyordum. Anlat bakalım şunu.” Ayakta yemeği tercih eden Cary tezgâhın diğer tarafında kaldı.

Kendimde tadına bakacak cesareti bulmak için onun kendi karışımından bir iki lokma almasını bekledim. “Anlatacak fazla bir şey yok aslına bakarsan. Crossfire’ın lobisinde kıçımın üstüne düştüm, o da tutup kaldırdı beni.”

“Kısa mı, uzun mu? Sarışın mı, esmer mi? Yapılı mı, ince mi? Gözleri ne renk?”

İkinci lokmamı bir parça şarapla kaydırdım. “Uzun. Esmer. İnce *ve* yapılı. Mavi gözlü. Kılık kıyafetine bakılırsa bok gibi parası var. Ve deli gibi seksi. Bilirsin hani, kimi yakışıklı tiplerin karşısında insanın hormonlarında tık olmaz ama kimi tipsiz heriflerde acayip bir çekicilik olur ya. Bu herifte hepsi bir aradaydı işte.”

Bay Gizemli ve Tehlikeli’nin dokunuşunu hissettiğim andaki gibi bir hoş oldu içim. Nefes kesici yüzü bütün netliğiyle hafızamdaydı. Böyle insanın aklını başından alacak kadar yakışıklı olmanın yasaklanması lazımdı. Beynimde yanan devreler *hâlâ* tam düzelememişti.

Cary dirseğini tezgâha dayayarak yaklaştı, uzun kâkülleri ışıltılı yeşil gözlerinden birini kapatıyordu. “Kalkmana yardım ettikten sonra ne oldu peki?”

Omuz silktim. “Hiçbir şey.”

“Hiçbir şey?”

“Çıkıp gittim.”

“Ne yani? Ona cilve yapmadın mı?”

Bir lokma daha aldım. Aslında fena değildi yemek. Ya da ben açlıktan ölüyordum. “Cilve yapılacak türden bir adam değildi, Cary.”

“Cilve yapılamayacak adam diye bir şey olamaz. Mutlu evlilikleri olan adamlar bile ara sıra zararsız bir cilveleşmeden hoşlanırlar.”

“Bu herifin hiçbir şeyi zararsız görünmüyordu” dedim ifadesiz bir sesle.

“Ha, demek öylelerinden” dedi bilgece. “Yaramaz oğlanlar eğlenceli olabilirler ama fazla da yaklaşmamak lazım.”

Cary bilirdi tabii bunları; her yaştan kadın ve erkek ayaklarına kapanırdı onun. Ama o her nasılsa her seferinde yanlış insanı seçmeyi başarırdı. Sevgilileri arasında takıntılı sapıklardan aldatanlara, kendilerini onun aşkı için öldürmeye kalkanlardan hayatlarında başka biri olduğunu ondan saklayanlara kadar her türlüsü vardı... Akla gelebilecek her türü tanımıştı.

“Bu herifin eğlenceli olabileceğini hiç hayal edemiyorum” dedim. “Fazla gergindi. Ama bak bütün o gerginlikle yatakta şahane olacağından eminim.”

“İşte şimdi sadede geldin. Herifin kendisini unut. Yalnızca yüzünü fantezilerinde kullan ve onu orada mükemmelleştir.”

Herifi hepten kafamdan atmayı tercih ederek konuyu değiştirdim. “Yarın iş görüşmen var mı?”

“Elbette.” Cary derhal ertesi günkü programının detaylarını anlatmaya, bir blucin reklamından, bronzlaştırıcılardan, iç çamaşırlarından ve parfümlerden söz etmeye başladı.

Aklımdaki başka her şeyi bir kenara atıp tamamen ona ve giderek yükselen

başarı çizgisine odaklandım. Cary Taylor'a olan talep günbegün artıyordu ve hem fotoğrafçılar, hem de müşteriler arasında profesyonelliği ve dakikliği ile tanınmaya başlamıştı. Onun için çok seviniyor ve onunla gurur duyuyordum. Ne çok yol kat etmiş, ne badireler atlatmıştı.

Kanepenin yanına dayanmış iki koca hediye kutusunu ancak yemekten sonra fark edebildim.

"Bunlar da ne?"

"Onlar" dedi Cary oturma odasına gelerek, "günün asıl bombası."

Paketlerin annemle Stanton'dan geldiğini derhal anladım. Annemin mutlu olmak için paraya ihtiyacı vardı ve neyse ki üç numaralı koca, Stanton, bunu ve onun birçok başka ihtiyacını karşılayabiliyordu. Keşke iş bununla kalsa diye düşündüğüm çok olurdu ama annem benim paraya bakışımın kendisininkinden farklı olduğunu bir türlü anlayamıyordu. "Yine ne yollamışlar?"

Cary, aramızdaki on üç santimlik boy farkı sayesinde hiç zorlanmadan kolunu omzuma attı. "Nankörlük etme. Stanton annene âşık. O anneni şımartmaktan hoşlanıyor, annen de seni. Sen hoşlanmıyorsun ama Stanton da bunları senin için yapmıyor zaten. Annen için yapıyor."

İç geçirerek, hak verdim ona. "Neymiş bunlar?"

"Derneğin cumartesi akşamki bağış yemeği için şatafatlı giysiler. Sana bomba gibi bir elbise, bana da bir Brioni smokin. Bana hediye almasının nedeni de sensin. Ben yanında olup dırdırlarını dinleyince daha müsamahalı oluyorsun."

"Aynen öyle. Tanrı'ya şükür o da bunu biliyor."

"Tabii ki biliyor. Her şeyi bilmeseydi zirilyoner olamazdı." Cary elimden tutup çekeledi beni. "Hadi. Gel de bak."

Ertesi sabah saat dokuza on kala Crossfire'ın döner kapılarından geçerek lobiye girdim. İlk günümde olabilecek en iyi izlenimi bırakmak için sade, düz

bir elbise tercih etmiştim. Asansörde yürüyüş ayakkabılarımı çıkarıp siyah topukluları geçirdim ayağıma. Sarı saçlarımın sekiz biçiminde artistik bir topuz halinde toplanmış olması Cary'nin marifetiydi. Saç konusunda ben ne kadar beceriksizsem o da o kadar göz kamaştırıcı modeller yaratabiliyordu. Babamın mezuniyet armağanı olan küçük inci küpelerimi ve Stanton'la annemin aldığı Rolex'i takmıştım.

Görünüşüme fazla mı özen gösterdim acaba diye endişelenmeye başlamıştım ama lobiye girdiğim sırada, spor kıyafetlerim içinde yerlere düşüşüm geldi aklıma ve bu halimle, zarafetten nasibini almamış *o* kıza hiç benzemediğime sevindim. Turnikelere doğru ilerlerken kimlik kartımı gösterdiğim güvenlik görevlileri de aradaki bağlantıyı kuramamış gibi görünüyorlardı.

Yirmi kat sonra kendimi Waters Field & Leaman'ın girişinde buldum. Önümde, resepsiyon alanına açılan ikili kapıyı çerçeveleyen, kurşun geçirmez camdan bir duvar vardı. Ay biçimindeki resepsiyon masasında oturan görevliye camın dışından kimliğimi gösterdim. Ben kimliği çantama koyarken o da kapıları açan düğmeye bastı.

"Merhaba, Megumi" diye selamladım onu girerken. Üzerindeki kızılcık renkli bluza bayılmıştım. Melezdi Megumi, bir parça Uzakdoğu da karışmıştı işin içine muhakkak ve çok hoştu. Koyu renkli ve gür saçlarının arkada daha kısa, öndeyse sipsivri olan küt kesimi havalıydı. Çekik gözleri kahverengi ve sıcak, dudaklarıysa dolgun ve kendinden pembeydi.

"Eva, selam. Mark henüz gelmedi ama sen yolu biliyorsun zaten, değil mi?"

"Elbette." Ona el sallayarak resepsiyon masasının solundaki koridora dalıp sonuna kadar gittim. Oradan da sola dönünce kendimi önceden açık ofis olan ama şimdi küçük odacıklara bölünmüş bir alanda buldum. Odacıklardan biri benimdi; doğruca ona yöneldim.

Çantamı ve yürüyüş ayakkabılarımın olduğu torbayı kullanışlı metal masamın alt çekmecesine koyup bilgisayarımı çalıştırdım. Ortamı kişiselleştirmek için yanımda bir iki şey getirmiştim, onları çıkardım. Bir tanesi, içinde üç fotoğraftan oluşmuş bir kolaj olan bir çerçeveydi – benimle

Cary Coronado Plajı’nda, annemle Stanton Fransız Rivierası’nda yatlarında ve benimle babam California Oceanside’da, onun polis aracı içinde, görev başında. Diğeri de Cary’nin bana daha o sabah “ilk gün” armağanı olarak verdiği camdan çiçeklerden oluşan renkli buketti. Onu da minik fotoğraf grubumun yanına yerleştirdim ve arkama yaslanıp nasıl durduklarına baktım.

“Günaydın, Eva.”

Patronuma dönmek üzere ayağa fırladım. “Günaydın, Bay Garrity.”

“Mark de lütfen bana. Ofisime gelsene.”

Koridorda arkasından yürürken, parlak siyahi teni, biçimli top sakalı ve gülen kahverengi gözleriyle patronumun hiç de fena olmadığını düşündüm bir kez daha. Köşeli bir çenesi ve hafif çarpık, hoş bir gülümsemesi vardı. İnce ve formdaydı. Duruşundaki kendinden emin hava insanda güven ve saygı uyandırıyordu.

Cam ve kromdan yapılmış masasının önündeki iki iskemleden birini işaret etti ve kendi Aeron koltuğuna yerleşmek için önce benim oturmamı bekledi. Arka plandaki gökyüzü ve gökdelenlerin önünde gayet başarılı ve güçlü biri gibi duruyordu. Oysa kıdemsiz bir müşteri temsilcisiydi Mark, ofisi de müdür ve yöneticilerin ofislerinin yanında minicik kalıyordu ama manzaraya diyecek yoktu.

Arkasına yaslanıp gülümsedi. “Yerleşebildin mi evine?”

Hatırlamasına hem şaşırdım, hem de memnun oldum. Onunla ikinci iş görüşmemde tanışmış ve hemen hoşlanmıştım.

“Sayılır” diye yanıtladım. “Hâlâ sağda solda dolaşan birkaç kutu var.”

“San Diego’dan taşınmıştın değil mi? Güzel şehirdir ama New York’tan çok farklı. Palmiyeleri özlüyor musun?”

“Havanın kuruluğunu özlüyorum. Buradaki rutubete alışmak kolay değil.”

“Sen bir de yaz bastırınca gör.” Gülümsedi. “Evet... bugün ilk günün ve bana asistanlık yapacaksın. Bu işin nasıl olacağını yapa yapa öğreneceğiz.

Ben birilerine görev vermeye pek alışık değilim ama çabuk öğreneceğimden eminim.”

Anında rahatlamıştım. “Görevlerimi yapmak için can atıyorum.”

“Senin buradaki varlığın benim için büyük bir adım, Eva. Burada çalışmaktan mutlu olmanı istiyorum. Kahve içer misin?”

“Kahve, temel besin gruplarımdan biridir benim.”

“Ah, tam aradığım asistan.” Gülümsemesi yüzüne yayıldı. “Senden kahvemi filan getirmeni istemeyeceğim ama dinlenme odasına koydukları yeni tek fincanlık kahve makinelerinin nasıl çalıştığını bana öğretsen hiç fena olmaz.”

Güldüm. “Hiç sorun değil.”

“Aklıma sana söyleyecek başka bir şey gelmiyor olmaması çok fena değil mi?” Mahcup mahcup ensesini ovaladı. “En iyisi sana üzerinde çalıştığım müşterilerin dosyalarını göstereyim, sonra oradan devam ederiz. Ne dersin?”

***

Günün geri kalanı nasıl geçti anlamadım. Mark iki müşteriyle görüştü ve bir meslek okulu için konsept fikirler üzerinde çalışan yaratıcı ekiple uzun bir toplantı yaptı. Bir reklam kampanyasını teklif sürecinden sonuç aşamasına taşıyabilmek için farklı departmanların bayrağı nasıl birbirlerinden devraldıklarını ilk elden görmek büyüleyiciydi. Ofislerin yerleşim planını daha iyi kavrayabilmek için biraz geç çıkabilirdim aslında ama saat beşe on kala telefonum çaldı.

“Mark Garrity’nin ofisi. Ben Eva Tramell.”

“Artık kıçını kaldırıp eve gel de dün söz verdiğin gibi çıkıp bir şeyler içmeye gidelim.”

Cary’nin numaradan takındığı sert tavır gülümsetti beni. “Tamam, tamam. Geliyorum.”

Bilgisayarımı kapatıp çıktım. Asansörlerin oraya vardığımda Cary'ye hızlı bir *Yoldayım* mesajı atmak için cep telefonumu çıkardım. Ding sesi gelince hangi asansörün kata geldiğini anlamak için bakıp onun önüne geçtim ve gönder tuşuna basmak için dikkatimi yeniden telefonuma çevirdim. Kapılar açıldığında ileri doğru bir adım attım. Nereye gittiğimi görmek için kafamı kaldırdım ve bir çift mavi gözle karşılaştım. Soluğum kesildi.

Seks tanrısı asansördeki tek kişiydi.

2

Gümüş rengi kravatı ile göz alıcı beyazlıktaki gömleğinin yalın renksizliği o müthiş mavi gözbebeklerini iyice ortaya çıkarıyordu. Onu orada öyle, ceketinin önünü açmış ve ellerini rahatça pantolon ceplerine daldırmış haliyle görmek, varlığından bile haberdar olmadığım bir duvara toslamak gibiydi.

Olduğum yerde kalakaldım. Bakışlarım, hatırladığımdan da çarpıcı olan adama perçinlenmişti. Hayatımda hiç böylesi saf bir siyahlıkta saç görmemiştim. Saçları parlaktı ve hafifçe uzun olduğundan uçları yakasını süpürüyordu. Bu seksi saç uzunluğunun yarattığı yaramaz çocuk havası, onun başarılı işadamı görüntüsünü taçlandıran bir detaydı, tıpkı çikolatalı dondurma kupunun üzerindeki krema gibi. Anneme sorsan, böyle bir saç ancak serserilere ve haydutlara yakışır derdi.

O saçlara dokunarak gerçekten göründükleri kadar ipeksi olup olmadıklarına bakmak arzumu dizginlemek için avuçlarımı kapatıp sıktım.

Kapılar kapanmaya başladı. Adam öne doğru sakince bir adım atıp paneldeki bir düğmeye basarak açık kalmalarını sağladı. “Burada ikimize de yetecek kadar yer var, Eva.”

Anlık sersemliğimden çekip çıkardı beni bu dumanlı ve ısrarcı ses. *Adımı nereden biliyordu?*

Lobide düşürdüğüm kimliğimi yerden alışını anımsadım sonra. Bir an, birini beklediğimi ve aşağıya bir sonraki asansörle ineceğimi söylemeyi geçirdim aklımdan ama neyse ki beynim birden çalışmaya başladı.

Ne oluyordu bana böyle? Belli ki o da Crossfire’da çalışıyordu. Onu her gördüğümde kaçacak delik arayamazdım ya, hem neden arayacaktım ki? Eğer

ona bakabileceğim ve seksiliğini olduğu gibi kabullenebileceğim bir noktaya ulaşmak istiyorsam onu bir eşyaymış gibi kanıksayacak kadar sık görmemde yarar vardı.

Ya! Mümkünse tabii!

Asansöre bindim. “Teşekkür ederim.”

Elini düğmeden kaldırıp geri çekildi. Kapılar kapandı ve asansör inişe geçti.

Onunla aynı asansöre binmeye karar verdiğime anında pişman olmuştum.

Orada olduğunu bilmek tenimi karıncalandırıyordu. Bu küçücük alan için fazlasıyla büyük bir güçtü bu adam ve ayaklarımın üzerinde huzursuzca kımıldanmama neden olan hissedilir bir enerji ve cinsel çekicilik yayıyordu. Soluklarım da kalp atışlarım gibi düzensizleşmişti. Sanki bu adamdan benim içgüdüsel olarak karşılamaya programlanmış olduğum bir istek sızıyordu sessizce ve ben yine açıklanamaz bir şekilde ona doğru çekildiğimi hissediyordum.

“İlk günün iyi geçti mi?” diye sormasıyla irkildim.

Sesinin tınısı baştan çıkarıcı bir ritimle sardı beni. İlk günüm olduğunu nereden bildi peki?

“Gayet iyiydi” diye yanıtladım düz bir sesle. “Sizinki nasıldı?”

Bakışlarının profilimde dolaştığını hissettim ama dikkatimi asansörün mat alüminyum kapılarına vermeye gayret ettim. Kalbim göğsümün içinde koşturuyor, midem deli gibi titreşiyordu. Kendimi allak bullak ve formsuz hissettim.

“Öncelikle, benimki ilk günüm değildi” diye yanıtladı sanki eğleniyor gibi. “Ama başarılıydı. Ve gün ilerledikçe daha da güzelleşmekte.”

Bunun ne anlama geldiğini kestiremeyerek başımı salladım ve zar zor gülümsemeyi başardım. Asansör on ikinci katta yavaşladı ve kendi aralarında heyecanla muhabbet eden üç kişilik bir arkadaş grubu bindi. Onlara yer açmak için geriye kayıp Bay Gizemli ve Tehlikeli’nin karşısındaki köşeye

çekildim. Yalnız, aynı anda o da yana doğru bir adım attı. Demin olduğumuzdan daha yakın oluvermiştik birdenbire.

Mükemmel şekilde düğümlenmiş kravatını düzeltti ve bunu yaparken kolu koluma sürtündü. Derin bir soluk aldım ve önümüzdekilerin konuşmasına odaklanarak onun varlığının bende yarattığı o keskin hisse kulak asmamaya çalıştım. Kolay değildi. O kadar *oradaydı* ki. Tam orada. Bütün kusursuzluğu, yakışıklılığı ve o enfes kokusuyla. Düşüncelerim alıp başını gitti ve kendimi o takım elbisenin altındaki bedenin sertliğini, o bedenin benim bedenime değmesinin vereceği hissi, doğanın o bedene neler bahşetmiş –ya da belki de bahşetmemiş– olabileceğini hayal ederken buldum...

Lobiye vardığımızda öyle rahatladım ki neredeyse bir inilti çıkacaktı ağzımdan. Asansörün boşalmasını sabırsızlıkla bekledim ve ilk fırsatta ileriye doğru bir adım attım. Adamın eli kararlı bir hareketle belimin arkasına yerleşti ve o da beni yönlendirerek yanımda yürümeye başladı. O kadar hassas bir yerime dokunmasının verdiği his bütün bedenime yayıldı dalga dalga.

Turnikelere vardığımızda uzaklaşan eli bende tuhaf bir yoksunluk duygusu bıraktı. Ona bakıp aklından geçenleri okumaya çalıştım; o da bana bakıyordu ama yüzü hiçbir şeyi açık etmiyordu.

“Eva!”

Lobideki mermer sütunlardan birine yaslanmış kendi kendine takılan Cary’yi görmemle birlikte her şey değişiverdi. Upuzun bacaklarına çok yakışan bir kot ile gözlerinin rengini açığa çıkaran açık yeşil, bol bir kazak giymişti. Lobideki herkesin gözü resmen ondaydı. Ben ona yaklaşırken yavaşlayınca seks tanrısı yanımızdan geçip gitti ve döner kapılardan çıkıp, akıcı bir hareketle önceki akşam yolun kenarında gördüğüm şoförlü siyah Bentley’nin arkasına bindi.

Cary bir ıslık çaldı arabanın arkasından. “Vay vay! Ona bakışından anladığım kadarıyla bana sözünü ettiğin herif olmalı bu, öyle mi?”

“Sorma. Ta kendisi.”

“Birlikte mi çalışıyorsunuz?” Cary koluma girip sabit kapıların birinden sokağa çıkardı beni.

“Hayır. ” Kaldırımda durdum ve sağımızdan solumuzdan geçen yayaların ortasında ona yaslanarak ayağımdaki topukluları yürüyüş ayakkabılarımla değiştirmeye giriştim. “Kim olduğunu bilmiyorum ama bana ilk günümün nasıl geçtiğini sorduğuna göre öğrensem iyi olacak.”

“Evet...” Sırıtıyordu. Ben beceriksizce tek ayağımın üstünde sekerken dirseğimden tutarak destek oldu bana. “Bu adam ortalıkta dolaşırken iş yapabilen varsa helal olsun. Bir an devrelerim yandı sanki.”

“Eminim herkese oluyordur aynısı.” Doğruldum. “Gidelim. Bir içkiye ihtiyacım var.”

Ertesi sabah uyandığımda kafatasımın arkasında hissettiğim zonklama, şarabı biraz fazla kaçırmış olmamla dalga geçer gibiydi. Her şeye rağmen, asansörle yirminci kata çıkarken düşündüm de, akşamdan kalmış olduğum için o kadar da pişman değildim. Ya alkolü fazla kaçıracaktım ya da vibratörüme başvuracaktım ama başrolünde Gizemli ve Tehlikeli’nin olduğu pil destekli bir orgazma tamah edeceğime ölürdüm daha iyi. Gerçi beni gözümü döndürecek kadar azdırdığını bileceği ya da bilse bile bunu umursayacağı yoktu ama sonuçta *ben* bilecektim ve onun kafamdaki hayaline bu zevki tattırmak istemiyordum.

Eşyalarımı alt çekmeceye bıraktım ve Mark’ın henüz gelmemiş olduğunu görünce kendime bir fincan kahve alıp odacığıma geri döndüm. Niyetim sevdiğim reklam sektörü bloglarına bir göz atmaktı.

“Eva!”

Duru esmer teninin üstünde bembeyaz parlayan gülümsemesiyle yanımda beliriverince yerimden sıçradım. “Günaydın, Mark.”

“Hem de nasıl aydın. Sanırım bana uğur getirdin sen. Ofisime gel. Tabletini de getir. Bu akşam fazla mesaiye kalabilir misin?”

Peşine takıldım; heyecanı bana da bulaşmıştı. “Tabii ki.”

“Böyle söyleyeceğini umuyordum ben de.” Koltuğuna gömüldü.

Ben de dün oturduğum koltuğa oturup, çabucak bir not alma programı açtım.

“Şimdi” diye başladı, “Kingsman Votka için bir teklif talebi gelmiş ve özellikle de beni sormuşlar. İlk kez böyle bir şey oluyor.”

“Tebrikler!”

“Eksik olma, ama tebrikleri işi gerçekten kaptıktan sonraya bırakalım. Teklif talebi aşamasını geçersek bir de fiyat vermemiz gerekecek ve üstelik yarın akşam görüşmek istiyorlar benimle.”

“Vay canına! Normal mi peki böyle bir zaman çizelgesi?”

“Hayır. Genelde biz teklif talebini halledene kadar beklerler görüşme için ama Cross Holding Kingsman’ı yeni aldı ve C.H.’nin düzinelerce şirketi var. Bu işi alabilirsek yaşadık yani. Onlar da bunu bildikleri için bizi uğraştırıyorlar. Benimle görüşme talepleri de bunun bir parçası.”

“Normalde bir ekip oluyordur herhalde, değil mi?”

“Evet, bir grup olarak sunum yapacağız. Ama adamlar bu işlere aşinalar – yani onlarla ilk aşamada üst yönetimden birinin konuşacağını ama sonunda benim gibi bir kıdemsizle çalışacaklarını biliyorlar– bu yüzden doğrudan beni seçtiler ve şimdi de muayene edecekler! Ama aslına bakarsan teklif talebi istenenden çok daha fazla bilgi verir. Brifing gibi bir şeydir. O nedenle aşırı talepkâr davrandıklarını da söyleyemem, sadece biraz titizleniyorlar. Cross Holding’le iş yaparken beklenen bir şeydir bu.”

Elini kıvırcık saçlarında gezdirişinden kendini ne kadar baskı altında hissettiği anlaşılıyordu. “Kingsman Votka hakkında ne düşünüyorsun?”

“Ee... şey... Doğrusu hiç duymadım.”

Mark arkasına yaslanıp gülmeye başladı. “Aman çok şükür. Ben de tek bilmeyen benim sanmıştım. Neyse işin iyi tarafı şu ki haklarında çıkmış, üstesinden gelinecek kötü haber ya da yorum da yok demek ki. Hiç haber

yoksa bu iyi haberdir.”

“Ben ne yapabilirim yardım etmek için? Şu votkayı araştırmaktan ve mesaiye kalmaktan başka?”

Bunu düşünürken dudakları büzüldü bir an. “Şunu not al...”

Strateji uzmanlarından gelen ilk veriler üzerinde çalışırken öğle arası vermemiştik ve ofis boşalalı da epey olmuştu. Mark’ın cep telefonu aniden sessizliği delerek çalıp beni irkilttiğinde saat yediyi biraz geçiyordu.

Mark hoparlörü açıp çalışmasına devam etti. “Selam, bebeğim.”

“O zavallı kızcağızı beslemedin mi daha bakalım?” diye sordu hattın diğer tarafındaki sıcak erkek sesi.

Ofisinin cam duvarından bana bir bakış atan Mark yanıtladı, “Ah... Unuttum.”

Gülmemek için altdudağımı ısırarak kafamı çevirdim hemen.

“Kızı daha ikinci gününde mesaiye bırakıp, üstelik bir de açlıktan öldürüyorsun. İstifa eder o, benden söylemesi.”

“Kahretsin ya, haklısın. Steve, canım...”

“Bırak ‘Steve, canım’ı şimdi. Sor bakalım Çin yemeği seviyor muymuş.”

Mark’a başparmağımla “evet” işareti yaptım.

Güldü. “Seviyormuş.”

“Tamam. Yirmi dakikaya oradayım. Güvenliğe haber ver geldiğimi.”

Neredeyse tam yirmi dakika sonra, bekleme alanının oradaki kapıları açarak içeri aldım Steven Ellison’u. Dev gibi bir adamdı, siyah kot pantolon, sağlam botlar ve düzgünce ütülenmiş bir gömlek giymişti. Kızıl saçları ve mavi gözleriyle o da partneri kadar yakışıklıydı ama havası çok daha farklıydı. Üçümüz Mark’ın masasının etrafına oturduk ve kâğıt tabaklarımıza

kung pao usulü tavuk, brokolili et ve Çin pilavı doldurup çubuklarla yemeye başladık.

Steven'ın müteahhitlik yaptığını ve Mark'la ikisinin üniversiteden beri birlikte olduklarını öğrendim. Aralarındaki muhabbeti izlerken hayranlık ve bir parçacık da kıskançlık duydum. İlişkileri öyle güzeldi ki onlarla zaman geçirmek bir keyifti.

"Yuh, kızım" dedi Steven ıslık çalarak, tabağımı üçüncü kez doldurmak için hamle edince. "Amma da yiyorsun. Nereye gidiyor bütün bunlar?"

Omuz silktim. "Benimle birlikte spor salonuna gidiyorlar. Belki o işe yarıyordur?.."

"Sen ona bakma" dedi Mark gülerek. "Steven kıskançlık ediyor. Genç kız formunu koruması gerekiyor da."

"Hadi oradan." Partnerine yandan bir bakış attı Steven. "Bu kızı bizim ekiple öğle yemeğine çıkarmam lazım. Ne kadar yemek yiyebileceği konusunda milletle iddiaya girip para kazanabilirim."

Gülümsedim. "Eğlenceli olabilir."

"İşte. Sende serseri bir taraf olduğunu anlamıştım. Gülüşünden belli."

Yemeğime baktım; aklımın, asileşip kendime zarar verdiğim dönemlerde ne kadar serseri olduğumla ilgili anılara kayıp gitmesine izin vermeyecektim.

Mark yetişti imdadıma. "Asistanımı taciz etme. Hem sen serseri kadınlar hakkında ne bilirsin ki?"

"İçlerinden bazılarının eşcinsel erkeklerle takılmaktan hoşlandığını biliyorum. Bizim perspektifimiz hoşlarına gidiyor." Ani bir gülüş geçti yüzünden. "Bildiğim başka birkaç şey daha var. Aaa... o kadar da şoke olmuş gibi durmayın canım. Hetero seksi methettikleri kadar var mıymış diye merak etmiştim."

Besbelli Mark bunu ilk kez duyuyordu ama aralarındaki ilişkiye bütün bu konuşmayı eğlenceli bulacak kadar güvendiği dudaklarının kıpırtısından

anlaşılıyordu. “Bak sen?”

“E, nasıl buldun peki?” diye sordum cesurca.

Steven omuz silkti. “Abartıyorlarmış demek istemiyorum, çünkü hem besbelli doğru demografik gruptan değilim, hem de çok sınırlı bir örneklemim vardı ama şu kadarını söyleyebilirim ki şahsen benim için olmasa da olur.”

Steven’ın, hikâyesini anlatırken Mark’ın iş terimlerini kullanıyor olması çok anlamlı geldi bana. Çalıştıkları sektörler birbirinden kilometrelerce uzak da olsa belli ki iş hayatlarını birbirleriyle paylaşıyorlar, birbirlerini dinliyorlardı.

“Halihazırdaki hayat düzenini göz önünde tutarsak” dedi Mark bir yandan çubuğuyla bir brokoli sapını yakalarken, “bence gayet iyi bir şey bu.”

Biz yemeği bitirene kadar saat sekiz olmuş, temizlikçiler gelmişti. Mark bana bir taksi çağırmak konusunda ısrar etti.

“Yarın erken geleyim mi?” diye sordum.

Steven Mark’a bir omuz attı. “Bir önceki hayatında çok sevap işlemiş olmalısın bunu hak etmek için.”

“Senin kahrını çekiyorum ya, o yeter işte” dedi Mark soğuk soğuk.

“Hadi be” diye protesto etti Steven, “tuvalet terbiyem tamam. Klozet kapağını indirmeyi hiç ihmal etmiyorum.”

Mark, partnerine duyduğu sevginin sıcaklığını hissettiren bir ‘çileden çıkmış adam’ bakışı attı bana. “İyi de, bunun kime faydası var acaba?”

Bütün perşembe, Mark’ın saat dörtte Kingsman ekibiyle yapacağı toplantıya hazırlanmak için uğraştık. Öğle yemeğimizi, işi bağlama noktasına geldiğimizde bize destek verecek olan yaratıcı bölümden iki kişi ile birlikte yiyip, yoğun bilgi alışverişinde bulunduk. Sonra da Kingsman’ın internetteki ve sosyal medyadaki varlığı üzerine çıkardığımız notların üzerinden geçtik.

Saat üç buçuk olduğunda biraz huzursuzlanmaya başladım, çünkü trafiğin berbat olacağını biliyordum ama ben saate dikkatini çektikten sonra da Mark çalışmaya devam etti. Yüzünde geniş bir gülümsemeyle ofisinden çıktığında saat dörde çeyrek vardı ve daha ceketini bile tam giymemişti. “Sen de gelsene, Eva.”

Masamdan ona bakıp gözlerimi kırpıştırdım. “Gerçekten mi?”

“Eh, hazırlanmama o kadar yardım ettin. Nasıl gideceğini de görmek istemez misin?”

“Kesinlikle isterim.” Ayağa fırladım. Benim görünüşümün de patronumun yaratacağı izlenimde payı olacağını bildiğimden siyah dar eteğimi elimle düzelttim ve uzun kollu ipek bluzumun manşetlerini çekiştirdim. Şansa bakın ki benim bluzumun kırmızısı ile Mark’ın kravatının rengi tıpatıp aynıydı. “Teşekkür ederim.”

Çıkıp asansörlere yöneldik. Asansör aşağı yerine yukarı doğru hareket edince bir an şaşırdım. En üst kata vardığımızda önümüze çıkan bekleme alanı yirminci kattakinden çok daha büyük ve süslüydü. Tavandan asılı sepetlerdeki eğreltiotları ile zambaklardan hoş kokular yayılıyordu ve güvenlik girişinin füme renkli camına, kumlama tekniğiyle, koyu, erkeksi harfler kullanılarak CROSS HOLDİNG yazılmıştı.

Bizi içeri alıp biraz beklememizi rica ettiler. Su ve kahve önerilerini ikimiz de geri çevirdik ve geldikten beş dakika sonra kapalı bir toplantı salonuna doğru götürüldük. Resepsiyon görevlisi kapıyı açmak için uzanırken Mark ışıldayan gözlerle bana baktı. “Hazır mısın?”

Gülümsedim. “Hazırım.”

Kapı açıldı ve önden ben girdim. İçeri adım atarken yüzümde parlak bir gülümseme olmasına özen gösterdim ama... o gülümseme, içeri girdiğimde ayağa kalkan adamı gördüğüm anda yüzümde donup kalacaktı.

Ben aniden duruverince eşikte bir sıkışıklık yaşandı ve Mark bana arkadan çarparak öne doğru tökezlememe neden oldu. Gizemli ve Tehlikeli beni belimden yakalayıp ayaklarımı yerden kesti ve doğruca kendine çekti.

Ciğerlerimdeki hava bir anda boşalırken akıl ve izan namına sahip olduğum ne varsa onu da alıp götürdü yanında. Aramızdaki giysi katmanlarına rağmen pazıları avuçlarımın altında taş gibiydi ve karnıma değen karnı sert bir kas tabakasından ibaretti. Aldığı ani solukla genişleyen göğsü meme uçlarımı uyararak dikleşmelerine neden oldu.

Olamaz. Yanmıştım ben. Önümüzdeki günler, haftalar ve aylar boyunca seks tanrısının önünde tökezleyebileceğim, düşebileceğim, takılabileceğim, kayabileceğim ya da bir şeylere çarpabileceğim binlerce değişik sahne, bir film şeridi gibi hızla geçti gözümün önünden.

"Tekrar merhaba" diye mırıldandı ve sesinin titreşimiyle bir kez daha her yanımı sızlattı. "Seninle her karşılaşma ayrı bir zevk, Eva."

Odada ondan başka iki kişi daha olmasına rağmen kendimde ondan uzaklaşacak gücü bulamamanın utancıyla ve arzuyla kızardım. Onun da sert bedeninin yaydığı güçlü isteği belirgin bir şekilde hissettirerek tüm ilgisini bana yöneltmiş olması işimi hiç de kolaylaştırmıyordu.

"Bay Cross" dedi Mark arkamdan. "Böyle paldır küldür girdiğimiz için özür dileriz."

"Hiç dilemeyin. Unutulmaz bir giriş oldu bu."

Cross'un beni yere bırakmasıyla, az önceki tam beden temasından dermansız kalan dizlerim yüzünden stilettolarımın üzerinde şöyle bir sallandım. Yine siyahlar giymişti ama bu kez hem gömleği, hem de kravatı grinin yumuşak bir tonundaydı. Her zamanki gibi fazlasıyla hoş görünüyordu.

Bu kadar göz kamaştırıcı olmak nasıl bir şeydi acaba? Gittiği her mekânda ortalığı karıştırmaması mümkün değildi bu adamın.

Mark uzanıp doğrulttu beni ve nazikçe geri çekti.

Mark beni bırakana kadar, onun dirseğimi tutan elinden gözünü ayırmadı Cross.

"Evet. Tamam o zaman." Mark kendini topladı. "Asistanım Eva Tramell."

“Tanışıyoruz.” Kendi yanındaki sandalyeyi çekti Cross. “Eva.”

Fioravanti takım elbiseli, her yanından cinsellik taşan bu adama yapışmış olarak geçirdiğim anların etkisinden hâlâ tam çıkamadığımdan, dönüp soran gözlerle Mark’a baktım.

Cross bana doğru eğilerek sessizce emretti: “Otur, Eva.”

Mark başını hafifçe eğerek onayladı ama beynim daha neler olduğunu anlayıp da itiraz bile edemeden bedenim içgüdüsel olarak boyun eğdiği için ben zaten Cross’un emriyle oturmaya hamle etmiştim bile.

Cross ile Kingsman yöneticilerinden oldukları anlaşılan, pantolon takımlar giymiş iki alımlı esmer kadının Mark’ı sıkıştırdıkları o bir saat boyunca yerimde kıpırdanmadan durmaya çalıştım. Fuşya rengi takım giymiş olan, Cross’un ilgisini çekmek için özellikle hevesli görünürken, krem rengi takımlı yoğun olarak benim patrona odaklanmıştı. Mark’ın ajansın çalışmalarının –ve kendi kolaylaştırıcı fonksiyonunun– müşterinin markasına nasıl ispatlanabilir bir değer katacağını net bir şekilde dile getirmesi karşısında üçü de etkilenmiş görünüyordu.

Mark’ın baskı altında bu kadar serinkanlı kalabilmesine hayran olmuştum – hem de toplantıya kolayca hükmeden Cross’tan gelen baskıya rağmen.

“Gayet iyi, Bay Garrity” diyerek beğendiğini abartmadan ifade etti Cross toplantı biterken. “Zamanı geldiğinde teklif talebine bakmak için sabırsızlanıyorum. Seni Kingsman’ı denemek için kandıracak şey ne olabilir, Eva?”

İrkilerek gözlerimi kırptım. “Efendim?”

Bakışlarının yoğunluğu insanı yakıp kavuruyordu. Her şeyiyle bana odaklandığını öyle bir hissettiriyordu ki bir saat boyunca bu bakışların ağırlığı altında sunum yapmak zorunda kalan Mark’a olan saygım bir kat daha arttı.

Cross, sandalyesini masaya paralel olacak şekilde yan çevirmiş, doğruca bana bakıyordu. Sağ kolunu pürüzsüz tahta yüzeye dayamış, uzun, zarif

parmaklarıyla ritmik bir şekilde masayı okşuyordu. Giysisinin kolunun bittiği yerden bileğini gördüm bir an ve delice bir nedenle o minik alanın yanık tenine ve koyu renkli seyrek tüylerine takıldı kaldı aklım. Ne kadar da... *erkeksiydi*.

“Mark’ın önerdiği konseptlerden hangisini beğendin?” diye sordu bir kez daha.

“Bence hepsi harika.”

“Fikrini dürüstçe belirtebilmen için gerekiyorsa odayı boşaltabilirim” derken güzel yüzü tamamen ifadesizdi.

Parmaklarım sandalyemin kolluklarını kavradı. “Az önce size fikrimi dürüstçe söyledim zaten, Bay Cross ama madem illa ki bilmek istiyorsunuz, bence baştan çıkarıcı lüksün ulaşılabilir hali en geniş demografik gruba hitap edecektir. Ama ben yeterince...”

“Katılıyorum.” Cross ayağa kalkıp ceketini ilikledi. “Hangi yönde çalışacağınız belli oldu, Bay Garrity. Haftaya tekrar görüşürüz.”

Olayların baş döndürücü hızından sersemlemiş bir halde bir an öylece oturup kaldım. Sonra, şaşkın bir sevinçle kafa karışıklığı arasında gidip geliyormuş gibi görünen Mark’a baktım.

Ayağa kalkıp kapıya doğru yöneldim. Cross’un yanımda yürümekte olduğunun fazlasıyla farkındaydım. Hareketlerindeki hayvani zarafet ve mağrur yerindelik çok baştan çıkarıcıydı. İyi düzüştüğünden de, bu konuda agresif davrandığından da emindim; aksini hayal bile edemiyordum. Her istediğini alacağı, üstelik bunu yaparken karşısındaki kadını da ona istediğini vermek için deli divane edebileceği aşikârdı.

Asansörlere dek yanımda kaldı Cross. Mark’a sporla ilgili birkaç şey söyledi sanırım ama ben o sırada bedenimin ona gösterdiği reaksiyona öyle odaklanmıştım ki bu tip gevezeliklere kulak verecek halde değildim. Asansör gelince rahat bir nefes alıp Mark’la birlikte binmek için hamle ettim.

“Bir dakika, Eva” dedi Cross yumuşakça ve dirseğimden tutarak durdurdu

beni. Asansörün kapıları şaşkın patronumun yüzüne kapanırken, “Hemen gelecek” diye seslendi Mark’a.

Asansör inişe geçene kadar hiçbir şey söylemedi Cross; sonra da çağırma düğmesine bir kez daha basıp bana döndü: “Biriyle ilişkin var mı?”

Soru öyle bir rahatlıkla sorulmuştu ki ne dediğini anlamak birkaç saniyemi aldı.

Sertçe soluk aldım. “Bu sizi neden ilgilendirsin ki?”

Bana baktı ve bakışlarında ilk karşılaşmamızda gördüğüm şeyi gördüm yeniden – muazzam bir güç ve çelik gibi bir kontrol. İstemeden geriye doğru bir adım attım. Yine. Neyse ki bu sefer düşmedim; ilerleme kaydediyordum.

“Çünkü seni düzmek istiyorum, Eva. Eğer önümde bir engel varsa ne olduğunu bilmek isterim.”

Bacaklarımın arasına saplanan ani sızı yüzünden dengemi kaybetmemek için duvara dayandım. Beni tutmak için uzandı ama elimi kaldırarak onu durdurdum. “Ya benim böyle bir niyetim yoksa, Bay Cross?”

Dudaklarından geçen belli belirsiz bir gülümsemeyle bir imkânsız gerçekleşti ve Cross daha da yakışıklı oldu. *Aman Tanrım...*

Asansörün yaklaştığını haber veren ding sesiyle yerimden sıçradım; öyle gerilmiştim ki. Daha önce hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Hiçbir insanın çekiciliğine böyle yana yakıla kapılmamıştım. Arzuladığım bir kişi tarafından hiç bu kadar rencide edilmemiştim.

Asansöre binip ona döndüm.

Gülümsedi. “Görüşmek üzere, Eva.”

Kapılar kapandı ve ben pirinç korkuluğa yaslanarak kendime gelmeye çalıştım. Kapılar açılıp da bizim kattaki bekleme alanında ileri geri yürümekte olan Mark karşıma çıktığında kendimi ancak toplamıştım.

“Tanrı aşkına, Eva” diye homurdandı Mark, aniden durarak. “Bu da neydi

şimdi?”

“En ufak bir fikrim yok.” Yüksek sesle oflayarak, Cross’la aramda geçen kafa karıştırıcı ve rahatsız edici konuşmayı paylaşabilseydim keşke diye düşündüm ama patronumun bunun için uygun kişi olmadığının gayet farkındaydım. “Aman, kimin umurunda! İşi sana verecek, biliyorsun.”

Bir gülüşle değişiverdi asık suratı. “Bana da öyle geliyor.”

“Ev arkadaşımın her zaman dediği gibi, bunu kutlamalısın. Steven’la sana akşam yemeği için rezervasyon yaptırayım mı?”

“Neden olmasın! Bak bakalım Pure Food and Wine’da saat yedide bize bir yer bulabiliyorlar mı. Orası olmazsa sen bir yer seç, bize sürpriz olsun.”

Ofisine girdiği an üst yönetimin –CEO ve Başkan Michael Waters, Yönetim Kurulu Başkanı Christine Field ve Başkan Yardımcısı Walter Leaman’ın– baskınına uğradı Mark. Ben dördünün arasından olabilecek en sessiz şekilde sıyrılıp kendi odacığıma döndüm.

Pure Food and Wine’ı arayıp iki kişilik bir masa için yalvar yakar oldum. Epey bir yalakalık ve dil dökmenin sonunda rezervasyon görevlisi kadın pes etti.

Mark’ın telesekreterine mesaj bıraktım: “Bugün kesin şanslı günün. Saat yedi için masanız ayrıldı. İyi eğlenceler!”

Sonra da paydos ettim; eve gitmek için sabırsızlanıyordum.

“Ne dedi, *ne* dedi?” Cary beyaz köşe kanepemizin diğer tarafına oturmuş, başını iki yana sallıyordu.

“Nasıl ama?” Şarabımdan bir yudum daha aldım keyifle. Bu güzelce soğutulmuş, ferahlatıcı *sauvignon blanc*’ı eve gelirken almıştım. “Benim tepkim de aynen böyleydi. Adamın yaydığı feromonlar yüzünden kafayı bulup, bütün bu konuşmayı hayalimde mi yarattım emin olamıyorum hâlâ.”

“Ee?”

Bacaklarımı altıma toplayıp kanepenin köşesine yaslandım.

“Ee ne?”

“Ne olduğunu biliyorsun işte, Eva.” Küçük dizüstü bilgisayarını orta sehpasından alıp bacaklarının üstüne yerleştirdi. “Herifi götürecek misin, götürmeyecek misin?”

“Adamı *tanımıyorum* bile. Ben daha onun ilk adının ne olduğunu bile bilmiyorum, o ise beni böyle ters köşeye yatırıyor.”

“O seninkini biliyordu.” Klavyesinde bir şeyler yazmaya başladı. “Peki, şu votka işine ne diyorsun sen? Özellikle senin patronunu istemesi filan?”

Saçlarımın arasından geçirmekte olduğum elim olduğu yerde kalakaldı. “Mark son derece yeteneklidir. Cross’ta az da olsa iş zekâsı varsa bunu görür ve sonuna kadar kullanır bence.”

“İşten anlıyor diyebiliriz.” Cary bilgisayarını çevirip Cross Holding’in *web* sayfasını gösterdi bana; sayfada Crossfire binasının şahane bir fotoğrafı vardı. “Bu onun binası, Eva. Gideon Cross binanın sahibiymiş.”

Kahretsin. Gözlerim kapandı. *Gideon Cross*. İsmi yakışıyordu ona bence. Kendisi gibi seksi ve zarif bir erkeksiliği vardı.

“Şirketlerinin reklam işlerini yapacak kendi adamları vardır elinde. Muhtemelen düzinelerce hem de.”

“Kes şunu, Cary.”

“Herif hem seksi, hem zengin, hem de seni yatağa atmak istiyor. Sorun nedir?”

Ona baktım. “Sürekli ona rastlamak çok acayip olacak. Daha uzun bir süre bu işte kalmayı istiyorum ben. Gerçekten seviyorum çünkü işimi. Mark’ı da çok seviyorum. Beni tamamen sürecin içinde tuttu ve daha şimdiden bir sürü şey öğrendim ondan.”

“Dr. Travis’in hesaplanmış risklerle ilgili söylediklerini hatırlıyor musun?

Psikiyatrın sana risk al diyorsa almalısın. Bunun üstesinden gelebilirsin sen. Cross da, sen de yetişkinsiniz.” Dikkatini yeniden internette yaptığı araştırmaya verdi. “Vaay! Otuz olmasına daha iki yıl olduğunu biliyor muydun? Herifteki azme bak.”

“Sen asıl ondaki kabalığa bak. Öyle uluorta konuşmasından çok rahatsız oldum. Kendimi ayaklı bir vajina gibi hissetmekten nefret ederim.”

Cary duraksadı ve anlayışla yumuşayan bakışlarını bana çevirdi. “Özür dilerim, bebeğim. Çok güçlüsün sen, benden çok daha güçlüsün. Senin de benimle aynı yükü taşıdığını unutuyorum.”

“Sürekli taşıdığımı düşünmüyorum ben gerçi.” Başka tarafa baktım, çünkü geçmişte yaşamış olduğumuz şeylerden konuşmak istemiyordum. “Bana çıkma teklif etmesini filan istiyor değilim. Ama bir kadına onu yatağa atmak istediğini söylemenin de bundan daha iyi bir yolu vardır herhalde yahu.”

“Haklısın. Küstah hödüğün teki belli ki. Verme de eli böğründe kalsın. Müstahaktır ona.”

Bu söylediği güldürdü beni. Cary beni güldürmeyi her zaman başarırdı zaten. “O adamın hayatında hiç eli böğründe kaldığını sanmıyorum ama yine de eğlenceli bir fantezi.”

Kararlı bir hareketle bilgisayarını kapattı. “Bu gece ne yapsak?”

“Gidip Brooklyn’deki şu Krav Maga stüdyosuna bir bakmayı düşünüyordum ben.” Equinox’taki tanışmamızdan sonra Parker Smith hakkında ufak bir araştırma yapmıştım. Üstelik stres atmak için o tip sert bir fiziksel aktivite yapma fikri hafta boyunca giderek daha çok aklıma yatmaya başlamıştı.

Gideon Cross’la şöyle çatır çatır düzüşmenin yerini tutmayacağının farkındaydım ama böylesi sağlığım için daha az tehlikeli olacaktı sanırım.

3

“Annenle Stanton haftada birkaç gece buralara gelmene hayatta izin vermezler” dedi Cary havalı kot ceketine sarınarak; halbuki içerisi azıcık serindi o kadar.

Parker Smith’in stüdyo olarak kullandığı tuğla duvarlı depo binası, Brooklyn’in şimdilerde yeniden canlanmaya çabalayan eski endüstriyel bölgelerinden birindeydi. Mekân çok genişti ve metalden yapılmış, devasa mal kapıları içeride neler olduğuna dair en ufak bir ipucu vermiyordu. Cary ile alüminyum tribünlerde oturup, aşağıdaki minderlerdeki yarım düzine dövüşçüyü seyrettik.

“Ayy!” Kasığına tekme yiyen herifin haline acıyarak yüzümü buruşturdum. Koruyucu giysilere rağmen canı yanmış olmalıydı. “Stanton nereden bilecek ki, Cary?”

“Hastanelik olacaksın da oradan.” Yüzüme baktı. “Bak ciddiyim. Krav Maga fazla sert. Antrenmanı bile nasıl kıran kırana baksana. Hem çürüklerin seni ele vermese bile üvey baban bir şekilde öğrenir nasılsa. Her şeyi öğrenir o.”

“Annemin yüzünden; her şeyi ona anlatıyor çünkü. Ama bunu anneme de söylemeyeceğim.”

“Neden?”

“Anlamaz da ondan. Söylesem, başıma gelenler yüzünden kendimi korumak istediğimi sanacak ve kendini suçlu hissedip benim canımı sıkacak. Tek istediğimin biraz spor yapıp stres atmak olduğuna inanmayacak.”

Çenemi avucuma dayayıp, o sırada bir kadınla birlikte mindere çıkan Parker'ı seyretmeye koyuldum. İyi bir hocaydı. Sabırlı ve dikkatliydi, her şeyi kolayca anlaşılacak bir dille anlatıyordu. Stüdyosu biraz tehlikeli bir mahalledeydi belki ama adamın öğrettiği şeye gayet uygundu bence. Büyük, boş bir depodan daha inandırıcı bir mekân olamazdı bunun için.

"Şu Parker denen herif de bayağı seksiymiş" diye mırıldandı Cary.

"Parmağında da alyansı var."

"Fark ettim. İyi parçalar hep çabuk kapılıyor."

Dersten sonra yanımıza geldiğinde Parker'ın koyu renk gözleri parlıyordu ve gülümsemesi ışıl ışıldı. "Ne diyorsun, Eva?"

"Nasıl kayıt oluyoruz?"

Parker'ın gülümsemesi öyle seksiydi ki Cary uzanıp elimi tuttu ve acıtana kadar sıktı.

"Böyle buyurun."

Cuma günü şahane başladı. Mark, teklif talebi için bilgi toplama sürecini bana adım adım anlatıp, sonra da Cross Holding ve Gideon Cross hakkında biraz daha bilgi verdi; bu arada onun kendisiyle aynı yaşta olduğuna da dikkatimi çekti.

"Bunu kendime sürekli hatırlatmam gerekiyor" dedi Mark. "Onunla karşı karşıya olunca ne kadar genç olduğunu unutuyor insan."

"Evet" diyerek Mark'ı onaylarken bir yandan da içten içe önümüzdeki iki gün boyunca Cross'u göremeyeceğim için üzülüyordum. Bunun bir önemi olmadığını kendime söyleyip dursam da canım sıkılmıştı. Karşılaşma olasılığımızın beni heyecanlandırdığını bu olasılık ortadan kalkınca fark edebilmiştim ancak. Ona yakın olmak nasıl da büyük bir heyecandı. Üstelik onu seyretmek de son derece keyifliydi. Oysa benim hafta sonu için hiç de heyecanlı bir planım yoktu.

Mark'ın ofisinde not aldığım sırada masamdaki telefonun çaldığını

duydum. İzin isteyerek açmak için koştum. “Mark Garrity’nin ofisi...”

“Eva’cığım, nasılsın?”

Üvey babamın sesini duyunca koltuğuma çöktüm. Stanton’ın sesinde aileden zengin insanlara özgü şeyler algılamışımdır hep – kültür, ayrıcalık ve kibir. “Richard. Her şey yolunda mı? Annem iyi mi?”

“Evet. Her şey yolunda. Annen de her zamanki gibi harika.”

Karısından bahsederken sesi yumuşuyordu ve ben bunun için minnettardım ona. Aslında ona karşı minnettarlık hissetmeme neden olan daha pek çok şey vardı ama zaman zaman sadakatsizlik ettiğim hissi daha baskın çıkıyordu. Babamın Stanton’la aralarındaki korkunç gelir farkını dert ettiğinin farkındaydım.

“İyi” dedim rahatlayarak. “Sevindim. Cary’nin smokiniyle benim elbisem için size yolladığım teşekkür kartını aldınız mı?”

“Evet. Çok düşüncelisin ama böyle şeyler için senden teşekkür beklemediğimizi biliyorsun. Affedersin, bir dakika izin verir misin bana?” Birisine, muhtemelen sekreterine, bir şeyler söyledi. “Eva’cığım, bu öğle yemeğinde beraber olalım istiyorum. Clancy’yi gönderip aldırırım seni.”

“Bugün mü? Ama yarın akşam nasılsa görüşeceğiz. O zamana kadar bekleyemez mi?”

“Hayır, bugün olmak zorunda.”

“Ama öğle aram yalnızca bir saat.”

Birinin omzuma hafifçe vurmasıyla döndüm ve Mark’ı yanımda dikilirken buldum. “İki saat alabilirsin” diye fısıldadı. “Hak ettin.”

İç geçirdim ve dudaklarımı oynatarak sessizce teşekkür ettim. “Saat on iki uygun mu Richard?”

“Gayet uygun. Seni görmek için can atıyorum.”

Şahsen benim Stanton'la baş başa görüşmeye can atmam için hiç neden yoktu ama yine de saat on ikiye gelirken uslu uslu çıktım. Kaldırımın kenarında lüks bir otomobil beni bekliyordu. Stanton'ın şoförü ve koruması olan Clancy'yi selamladım, o da bana kapıyı açtı. Sonra da direksiyona geçip beni Aşağı Manhattan'a doğru götürdü. On ikiyi yirmi geçe, Stanton'ın ofisinde bir toplantı masasına oturmuş, iki kişi için hazırlanmış şık sofrada göz gezdiriyordum.

Benden kısa bir süre sonra gelen Stanton çok şık ve seçkin görünüyordu. Bembeyaz saçları ve yüzündeki kırışıklara rağmen hâlâ çok yakışıklıydı. Eskitilmiş kot rengindeki gözlerinden zekâ fışkırıyordu. İnce ve atletikti, çünkü yoğun iş günlerinde bile spor yapmaya zaman ayırırdı; genç ve güzel karısıyla –annemle– evlenmeden önce de böyleymiş.

Bana yaklaşırken ayağa kalktım, o da eğilip yanağımdan öptü. "Çok güzel görünüyorsun, Eva."

"Teşekkür ederim." Anneme benziyordum, o da benim gibi doğal sarışındı. Ama gri gözlerimi babamdan almıştım.

Masanın başındaki sandalyeye oturan Stanton arkasındaki New York siluetinin yarattığı olmazsa olmaz fonun farkındaydı ve bu fonun etkileyiciliğini iyi kullanıyordu.

"Yesene" dedi güçlü adamlara özgü o rahat buyurganlıkla. Gideon Cross gibi adamlara.

Stanton da Cross'un yaşındayken o kadar hırslı mıydı acaba?

Çatalımı alıp yabanmersini, ceviz ve beyazpeynirli tavuklu salatamı yemeye başladım. Salata çok lezzetliydi, bense çok açtım. Stanton'ın hemen konuşmaya başlamadığına seviniyordum, çünkü bu sayede yemeğimin tadını çıkarabiliyordum ama sevincim fazla uzun sürmedi.

"Eva'cığım, seninle Krav Maga merakın hakkında konuşmak istemiştim."

Donakaldım. "Efendim?"

Stanton buzlu suyundan bir yudum alıp, arkasına yaslandı. Çenesinin kaskatı hali, söylemek üzere olduğu şeyden hiç hoşlanmayacağım yönünde bir ikaz gibiydi. “Dün akşam Brooklyn’deki o stüdyoya gitmen anneni çok üzdü. Onu sakinleştirip bu ilgini güvenli koşullar altında sürdürmen için gerekli düzenlemeleri yapacağıma ikna etmem bayağı zor oldu. Senin öyle yerlere...”

“Bir dakika.” Çatalımı dikkatlice bıraktım; iştahım kaçmıştı. “Benim nerede olduğumu nereden biliyordu?”

“Cep telefonunu takip ettirdi.”

“Yok artık” dedim nefesimi salarak, sandalyeme çöktüm. Bunu, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bir rahatlıkla söyleyivermesi midemi bulandırmıştı. Midem birdenbire yediklerimi hazmetmekten çok çıkarıp atmaya karar vermiş gibiydi. “Demek bu yüzden senin şirket hatlarından birini kullanmam için o kadar ısrar etmiş. Benim için daha ekonomik olmasıyla filan bir ilgisi yokmuş.”

“İşin o yanı da vardı elbette. Ama annenin de içi rahat ediyor böylece.”

“İçi rahat mı ediyor? Öz kızını casus gibi izleyince mi? Bu sağlıksız bir şey, Richard. Bunu anlaman lazım. Dr. Petersen’a gidiyor mu hâlâ?”

Lütfedip biraz rahatsız olmuş gibi göründü nihayet. “Evet, tabii ki.”

“Bu yaptıklarını ona anlatıyor mu acaba?”

“Bilmiyorum” dedi sertçe. “Bu Monica’yı ilgilendirir. Ben karışmam.”

Hayır, karışmazdı anneme. Onun üzerine titrerdi. Ona müsamaha gösterirdi. Onu şımartırdı. Ve onun benim güvenliğimle ilgili saplantısının zıvanadan çıkmasına izin verirdi. “Bu işin peşini bırakmak zorunda. *Ben* bıraktım.”

“Sen daha çocuktun, Eva. Annen seni koruyamadığı için kendini suçlu hissediyor. Bir parça hoşgörü göstermeliyiz ona.”

“Hoşgörü mü? Sapık gibi peşimde yahu!” Aklım başımdan gitmişti. Özel hayatıma nasıl böyle müdahale edebilirdi annem? Hem *neden*? Kendisini de,

beni de delirtiyordu. “Bu böyle devam edemez.”

“Çözümü kolay. Clancy’yle konuştum. Brooklyn taraflarına uzanman gerektiğinde o götürecek seni. Her şey ayarlandı. Hem senin için de çok daha kolay olacak böylesi.”

“Bunu benim iyiliğim için yapıyormuşsun gibi çevirme lafı şimdi.” Sinirden dökemediğim gözyaşları gözlerime batıyor, boğazımı yakıyordu. Brooklyn’den sanki bir üçüncü dünya ülkesiymiş gibi bahsetmesine gıcık olmuştum. “Ben yetişkin bir kadınım. Kendi kararlarımı kendim veririm. Yasal hakkım bu yahu!”

“Benimle bu tonda konuşma, Eva. Ben yalnızca annenin iyiliğini düşünüyorum. Ve senin.”

Masadan kalktım. “Ona yüz veriyorsun. İyileşmesine engel oluyorsun ve üstelik beni de hasta ediyorsun bu arada.”

“Otur hadi. Yemeğini yemelisin. Monica doğru dürüst beslenemediğinden endişe ediyor.”

“O *her şeyden* endişe ediyor, Richard. Sorun da bu ya.” Peçetemi masaya bıraktım. “Benim işe dönmem lazım.”

Mümkün olan en hızlı şekilde oradan çıkmak için dönüp kapıya doğru yöneldim. Çantamı Stanton’ın sekreterinden alıp, cep telefonumu masasının üzerine bıraktım. Resepsiyonun orada beni beklemekte olan Clancy arkamdan geliyordu; onu başımdan savmaya kalkışmadım bile. Stanton’dan başka kimseden emir almazdı o.

Clancy beni geri götürürken ben de arka koltukta öfkeden kudurarak oturdum. İstediğim kadar söyleneyim sonuçta benim de Stanton’dan bir farkım yoktu, çünkü nasılsa pes edecektim. Pes edecek, işlerin annemin istediği şekilde gitmesine izin verecektim, çünkü onun zaten çektiğinden daha fazla acı çekmesine içim elvermiyordu. Öyle duygusal ve kırılgandı, beni öyle delice seviyordu ki.

Crossfire’a döndüğümde moralim hâlâ bozuktu. Clancy uzaklaşırken

kalabalık kaldırımda durdum ve çikolata alabileceğim bir market ya da yeni bir telefon alabileceğim bir dükkân var mı diye işlek caddenin bir aşağısına, bir yukarısına bakındım.

Sonunda blokun etrafından dolanıp, köşedeki Duane Reade'den yarım düzine çikolata aldım ve Crossfire'a döndüm. Çıkalı yalnızca bir saat olmuştu ama Mark'ın verdiği ekstra zamanı kullanmaya niyetim yoktu. Aklımı manyak ailemden uzaklaştırmak için çalışmaya ihtiyacım vardı.

Boş bir asansör bulunca daldım ve çikolatalardan birine vahşice saldırdım. Kendime koyduğum çikolata kotasını yirminci kata varmadan doldurmak için gayret içindeyken, asansör dördüncü katta durdu. Bu duraklamanın bana dilimin üzerinde erimekte olan siyah çikolata ile karamelin tadını çıkartabilmem için fazladan bir parça zaman kazandırması hoşuma gitmişti.

Kapılar açıldı ve iki beyefendiyle konuşmakta olan Gideon Cross çıktı ortaya.

Her zamanki gibi onu görünce soluğum kesildi ve bu da biraz yatışmış olan sinirimi yeniden alevlendirdi. Neden üzerimde böyle bir etkisi vardı bu adamın? Ne zaman bağışıklık kazanacaktım bu duruma?

Dönüp şöyle bir baktı ve beni görmesiyle birlikte dudakları insanın kalbini durduracak cinsten bir gülümsemeyle yavaşça kıvrıldı.

Harika. Bendeki şansa bak. Zorlu bir hedefe dönüşmüştüm işte.

Gülümsemesi soldu ve yüzü asıldı Cross'un. Gözünü benden ayırmadan yanındakilere mırıldandı: "Bunu daha sonra bitirelim."

Asansöre binerken elini kaldırarak, ardından gelmelerini engelledi. Adamlar şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak önce bana, sonra Cross'a, sonra yine bana baktılar.

Akıl sağlığım açısından başka bir asansöre binmenin daha iyi olacağına karar vererek inmeye yeltendim.

"Dur bakalım, Eva." Cross dirseğimden yakalayarak geri çekti beni.

Kapılar kapandı ve asansör sarsıntısız bir şekilde hareketlendi.

“Ne yapıyorsunuz?” diye çıkıştım. Stanton’la uğraştıktan sonra o anda ihtiyacım olan son şey, bir başka otoriter erkeğin bana patronluk taslamasıydı.

Cross beni omuzlarımdan yakaladı ve o ışıltılı mavi gözlerini yüzümde dolaştırdı. “Senin canını sıkan bir şey var. Nedir?”

Artık bildik olan o elektrik çıtırdayarak canlandı aramızda; öfkem aramızdaki çekimi güçlendirmişti. “Sizsiniz.”

“Ben mi?” Başparmakları omuzlarımı okşuyordu. Beni bırakarak, cebinden tek bir anahtar çıkarıp panele soktu. En üst kat dışındaki bütün ışıklar söndü.

Yine siyahlar giymişti ama bu kez kumaşın ince, gri çizgileri vardı. Onu arkadan görmek yeni bir keşif oldu benim için. Omuzlarının hantal olmayan genişliği ince beliyle uzun bacaklarını ortaya çıkarıyordu. Yakasına düşen ipeksi saçlar onları kavrayıp çekme arzusu uyandırıyordu bende. Hem de sertçe. Onun da kendisini benim kadar kötü hissetmesini istiyordum. Kavga istiyordum.

“Sizinle uğraşacak havamda değilim şu anda, Bay Cross.”

Kapının üzerindeki antika tarzlı ibrenin geçtiğimiz katları gösterişini seyretti. “Ben seni havaya sokabilirim.”

“İlgilenmiyorum.”

Cross omzunun üstünden bana bakıyordu. Hem gömleği, hem de kravatı gözbebekleriyle aynı gök mavisi tonundaydı. Yarattıkları etki çarpıcıydı. “Yalan yok, Eva. Asla.”

“Yalan değil ki. Hem ne olmuş sizi çekici buluyorsam? Çoğu kadın öyle buluyordur eminim.” Çikolatamdan kalan parçayı sarıp, çantamın içine koymuş olduğum naylon torbaya sokuşturdum. Gideon Cross’la aynı havayı solurken çikolataya ihtiyacım yoktu. “Ama benim bu konuda bir şey yapmaya niyetim yok.”

O zaman aceleci olmayan bir hareketle bana döndü, insanı yoldan çıkaran dudakları o belli belirsiz gülümsemeyle yumuşamıştı. Rahatlığı ve tasasızlığı daha da sinirlendiriyordu beni. “Çekici bulmak fazla uslu kalıyor” – aramızdaki boşluğu işaret etti–, “bunun için.”

“Belki size delice gelecek ama benim bir adamla çıplak ve terli durumlar içine girebilmem için ondan *hoşlanmam* gerekiyor.”

“Delice değil” dedi. “Ama benim flört etmeye ne vaktim ne de niyetim var.”

“Alın benden de o kadar. Bu konuyu böylece açıklığa kavuşturduğumuza sevindim.”

Bir adım yaklaşıp elini yüzüme doğru kaldırdı. Geriye çekilmemek ve gözümü korkutmuş olma hazzını ona yaşatmamak için zorladım kendimi. Başparmağını ağzımın köşesine sürüp, sonra da kendi ağzına götürdü. Parmağını emdi ve mırıldandı: “Çikolata ve sen. Leziz.”

Önce her yanım titredi, ardından onun öldürücü seksilikteki bedeninden çikolata yaladığımı hayal etmemle birlikte bacaklarımın arasına yakıcı bir sızı saplandı.

Bakışları karardı ve sesi alçak, mahrem bir tona büründü. “Repertuvarımda romantizm olmayabilir, Eva. Ama başka şeyler var, mesela seni doyuma ulaştıracak bin bir tane yol. Göstermeme izin ver.”

Asansör yavaşlayıp durdu. Cross anahtarını panelden çıkardı ve kapılar açıldı. Köşeye kaçıp, kovalar gibi bir bilek hareketiyle uzaklaştırmaya çalıştım onu. “Gerçekten ilgilenmiyorum.”

“Tartışalım bunu.” Cross dirseğimden tutup nazik ama ısrarlı bir hareketle asansörden çıkarttı beni.

Buna razı oldum, çünkü hem onun etrafında olmanın verdiği enerji hoşuma gidiyordu, hem de ona beş dakikadan fazla zaman ayırdığım takdirde neler söyleyeceğini merak etmiştim.

Güvenlik kapısı öyle çabuk açılıverdi ki hızını kesmesine bile gerek kalmadı. Resepsiyondaki hoş, kızıl saçlı kız telaşla ayağa fırladı; Cross'a iletmesi gereken bir şeyler vardı belli ki. Ama Cross sabırsızca başını sallayınca ağzını kapattı ve biz hızlı adımlarla önünden geçerken gözlerini kocaman kocaman açıp bana baktı.

Neyse ki Cross'un odasına giden yol kısaydı. Patronunun geldiğini gören erkek sekreter ayağa kalktı ama Cross'un yalnız olmadığını fark edince sessiz kalmayı tercih etti.

"Telefon bağlama Scott" dedi Cross beni cam kapılardan odasına sokarken.

Öfkeme rağmen Gideon Cross'un geniş kumanda merkezinden etkilenmeden edemedim. İki tarafta şehre hâkim, yerden tavana uzanan pencereler vardı ve oda ofis alanının geri kalanından da yine cam bir duvarla ayrılıyordu. Devasa masanın karşısındaki duvarsa dünyanın her yanından haber kanallarını gösteren ekranlarla kaplıydı. Her biri Mark'ın ofisinden daha büyük olan üç farklı oturma alanı ve bir de bar vardı. Odanın siyah, gri ve beyazdan oluşan paletine renk katan tek şey bardaki, mücevherlerle süslenmiş kristal karaflardı.

Cross, önce masasındaki bir düğmeye basarak kapıları kapattı. Ardından bastığı diğer düğmeyle de cam duvarı anında buzlandırarak bizi çalışanlarının görüş alanından tamamen çıkarttı. Dış pencereler de güzelim safir rengi aynalı camlarla kaplı olduğundan mahremiyet sağlanmış oluyordu böylece. Ceketini çıkarıp krom bir askıya astı. Sonra dönüp hâlâ kapının hemen girişinde dikilmekte olan bana baktı. "Bir şey içer misin, Eva?"

"Hayır, teşekkür ederim." Kahretsin. Yelekli hali daha da iştah açıcıydı. Ne kadar formda olduğunu görebiliyordum. Ve omuzlarının ne kadar güçlü olduğunu. Ve hareket ettiğinde pazılarının ve kıçının nasıl hoş bir şekilde kasıldığını.

Siyah deri bir kanepeyi gösterdi. "Otursana."

"İşe dönmem gerekiyor."

"Benim de saat ikide bir toplantım var. Bunu ne kadar çabuk halledersek

işlerimize o kadar çabuk dönebiliriz. Hadi otur şimdi.”

“Neyi halledeceğimizi sanıyorsunuz acaba?”

İç geçirdi, beni yeni gelinmişim gibi kucaklayıvererek kanepeye taşıdı. Beni kıçımın üstüne bıraktıktan sonra yanıma oturdu. “Senin itirazlarını. Seni altıma almak için ne gerektiğini tartışmanın zamanı geldi.”

“Bir mucize gerekiyor.” Kendimi geriye iterek aramızdaki mesafeyi açtım. Zümrüt yeşili eteğimi çekiştirirken pantolon giymediğime hayıflanıyordum. “Yaklaşımınızı kaba ve kırıcı buluyorum.”

Ve büyük oranda baştan çıkarıcı; ama bunu asla itiraf etmeyecektim.

Kısık gözlerle inceledi beni. “Yaklaşımım belki fazla açıksözlü olabilir ama en azından dürüst. Palavrayı ve yalakalığı hakikate tercih edecek bir kadın gibi görünmüyorsun bana.”

“Benim istediğim, karşımdakine bir şişme kadından fazlasını verebileceğimin fark edilmesi.”

Cross kaşlarını kaldırdı. “Tamam o halde.”

“Bitti mi işimiz?” Ayağa kalktım.

Parmaklarını bileğime dolayarak beni geri çekti. “Yok canım. Yalnızca bazı noktaları netleştirdik: Aramızda yoğun bir cinsel çekim var ve ikimiz de flört etmek istemiyoruz. Peki, istediğin nedir Eva – tam olarak? Baştan çıkartılmak mı istiyorsun?”

Bu konuşma karşısında hem büyülenmiş, hem de dehşete düşmüştüm. Ve, evet, baştan da çıkıyordum. Hem böylesine güzel ve erkeksi, hem de beni yatağa atmaya bu kadar kararlı bir adamla yüz yüzeyken kolay değildi baştan çıkmamak. Ama yine de dehşet ağır bastı. “Seksi bir iş ilişkisiymiş gibi planlamak bana göre değil.”

“Parametreleri en baştan belirlemek, ileride abartılı beklentiler ve düş kırıklığı olması olasılığını azaltır.”

“Şaka mı yapıyorsunuz?” Kaşlarımı çattım. “Ağzınızdan çıkanı kulağınız duyuyor mu? Niye buna sevişmek diyoruz ki o zaman? Önceden onaylanmış bir girintiye sperm salımı desek daha açık olmaz mı?”

Başını arkaya atıp kahkahalarla gülerek tepemi daha da attırdı. Dolgun, hırıltılı sesi ılık bir su gibi aktı üzerimden. Onunla ilgili hissettiklerim adeta fiziksel olarak acı veren bir noktaya ulaşmıştı. Dolu dolu gülmesi onu seks tanrısı katından indirmiş, daha bir insan yapmıştı gözümde. Etten kemikten bir insan. Gerçek.

Ayağa fırlayıp kol mesafesinden çıktım. “Gelgeç ilişkilerde şarap ve güllere gerek olmayabilir ama ne olursa olsun seksin kişisel bir şey olması gerekir. Hatta dostça. En azından karşılıklı saygı çerçevesinde.”

Ayağa kalkarken keyfi kaçmış, bakışları kararmıştı. “Benim özel hayatımda karışık sinyallere yer yoktur. Sen benden o çizgiyi belirsizleştirmemi istiyorsun. Bunu yapmak için bir neden göremiyorum.”

“Bir bok yapmanızı istemiyorum ben. İşime dönmeme izin verin yeter.” Hızla kapıya doğru yürüyüp koluna asıldım ve açılmayınca usulca küfrettim. “Çıkmama izin ver Cross.”

Arkamdan yaklaştığını hissettim. Avuçlarını omuzlarımın iki yanından cama dayayarak beni araya hapsetti. O bu kadar yakınımdayken kendimi sakınmayı düşünecek durumda değildim.

İradesinin kuvveti ve talepkârlığı neredeyse elle tutulur bir güç alanı yaratıyordu. Yeterince yaklaştığında beni sarıp içine alıyordu bu alan. O balonun dışındaki her şey yok oluyor, içindeyse tüm bedenim onunkine ulaşmak için kıvranıyordu. Bir yandan bu kadar sinirime dokunurken, bir yandan üzerimde bu kadar büyük ve derin bir etki yaratması başımı döndürüyordu. Sözleri karşısında buz gibi soğumam gerekirken nasıl olur da beni böyle tahrik edebilirdi bu adam?

“Bana dön, Eva.”

Otoriter ses tonunun yarattığı heyecan dalgasıyla gözlerim kapandı. Tanrım, nasıl da güzel kokuyordu. Güçlü bedeninin yaydığı sıcaklık ve

şehvet, ona karşı duyduğum vahşi arzuyu kışkırtıyordu. Kontrol edemediğim tepki, Stanton'la olan tartışmamdan kalan gerginlik ve Cross'un kendisine duyduğum öfkeyle daha da şiddetleniyordu.

Onu arzuluyordum. Hem de çok fena. Ama bana yaramazdı bu adam. Gerçekten, o olmadan da ben kendi hayatımı mahvedebilirdim. Yardıma ihtiyacım yoktu.

Ateş basan alnımı serin cama yasladım. "Bırak artık, Cross."

"Bırakacağım. Buna değmezsin." Dudakları kulağıma değdi. Ellerinden biriyle karnıma bastırdı ve parmaklarını açarak beni kendisine doğru çekti. Belime değen sert ve kalın aletinden onun da benim kadar tahrik olduğu anlaşılıyordu. "Bana dön ve hoşça kal de."

Düş kırıklığı ve pişmanlık içinde, ısınan sırtımı serinletmek için kapıya yaslanarak döndüm. Bana doğru eğilmiş, önkolunu kapıya dayayarak iyice yaklaşmıştı; gür saçları güzel yüzünü çevreliyordu. Neredeyse nefes alacak yer kalmamıştı bana. Az önce belimde duran eli şimdi kalçamın kıvrımındaydı ve istemsizce kasılarak beni çıldırtıyordu. O kavurucu bakışı üzerimdeydi.

"Öp beni" dedi hırıltıyla. "Hiç değilse bu kadarını yap."

Hızlı hızlı soluyarak, kuruyan dudaklarımı yaladım. İnledi, başını yana eğdi ve dudaklarını dudaklarıma kilitledi. Sıkı dudaklarının yumuşaklığı ve Cross'un onları dudaklarıma bastırırkenki şefkati karşısında hayrete düşmüştüm. Ben iç geçirince dili ağzıma daldı ve uzun, acelesiz darbelerle tadıma baktı. Öpüşü güvenli, becerili ve tam beni çılgınca tahrik edecek dozda agresifti.

Çantamın yere düşüşünü uzaktan uzağa fark ettim; ardından ellerimi saçlarının arasında buldum. İpeksi buklelere asılarak ağzını ağzıma doğru yönlendirdim. Homurdandı, daha derin öpmeye başladı; dili seksi hareketlerle dilimi okşuyordu. Kalbinin şiddetli atışını göğsümde hissediyor, böylece onun ateşli düş gücümün yarattığı umutsuz bir hayal olmadığını anlıyordum.

Kapıdan uzaklaştı. Başımın arkasından ve kalçalarımın kıvrımından kavrayarak beni kaldırdı. “Seni istiyorum, Eva. Değsen de değmesen de, kendimi tutamıyorum.”

Tüm bedenimle ona yapışmıştım ve ateş gibi yanan sert bedeninin her santimini hissediyordum. Onu diri diri yiyecekmiş gibi öptüm. Tenim nemli ve fazlasıyla hassas, memelerim dolgun ve duyarlıydı. İlgi görmek isteyen klitorisim zonkluyor ve şiddetli kalp atışlarımla bir olmuş, atıyordu.

Hareket ettiğimizi hayal meyal fark etmiştim ki kendimi kanepede buldum. Cross, bir dizini mindere koymuş, diğer ayağı yerde, üzerime eğilmişti. Sol kolu bedenini desteklerken sağ eli dizimin arkasını kavradı ve sert, sahiplenici bir hamleyle baldırım boyunca yukarı kaydı.

İpek çorabımın jartiyerime bağlandığı yere gelince ıslıklı bir soluk koyuverdi. Gözlerini gözlerimden ayırıp aşağıya bakarken, eteğimi yukarı sıyırdı ve belden aşağımı çıplak bıraktı.

“Of, Eva.” Göğsünü titreştiren pes gümbürtünün ilkelliği tenimi ürpertti. “Patronun yatsın kalksın eşcinsel olduğuna şükretsin.”

Cross’un bedeninin üzerime doğru alçalışını büyülenmiş gibi seyrettim ve bacaklarımı kalçalarını araya alacak şekilde açtım. Kaslarım, ona doğru uzanmak ve onu ilk gördüğüm andan beri arzuladığım temasa bir an önce kavuşmak isteğiyle kasılıyordu. Başını eğip ağzımı kavradı bir kez daha ve tatlı bir şiddetle acıttı dudaklarımı.

Aniden benden uzaklaşarak ayağa fırladı.

Soluk soluğa ve sırılsıklam yatıyordum orada öylece; öyle arzu dolu ve hazırdım ki. Derken onun neden öyle şiddetli bir tepki gösterdiğini anladım.

Arkasında biri vardı.

4

Mahremiyetimizin böyle aniden ihlal edilmesi karşısında utançtan yerin dibine geçmiştim. Derhal toparlanıp kalktım ve eteğimi hızla aşağıya çekerek kanepenin koluna yaslandım.

“... saat iki randevunuz bekliyor.”

Sonsuzluk kadar uzun süren bir an boyunca sesin hoparlörden geldiğini ve odada hâlâ Cross’la yalnız olduğumuzu anlayamadım. Kanepenin diğer ucunda dikilmekte olan Cross’un yüzü kızarmış, kaşları çatılmıştı ve göğsü hızla inip kalkıyordu. Kravatı gevşemişti, pantolonunun fermuarı ise çok etkileyici bir ereksiyon tarafından zorlanmaktaydı.

Kendi üstüm başım ne haldedir acaba diye düşününce kâbus görmüş gibi oldum. Üstelik mesaiye de geç kalıyordum.

“Şu hale bak.” Her iki elini saçlarına daldırdı. “Günün ortasında. Kahrolası ofisimin orta yerinde!”

Ayağa kalkıp, kendime çekidüzen vermeye çalıştım.

“Dur bakayım.” Yanıma gelip eteğimi tek hamlede yukarı sıyırdı bir kez daha.

Az önce, hem de işte olmam gereken bir saatte, neye izin vermek üzere olduğumu hatırlayarak öfkeyle vurdum ellerine. “Yapma. Bırak beni.”

“Kes sesini, Eva” dedi ciddiyetle ve siyah ipek bluzumun uçlarını yakalayarak aşağıya çekti; böylece düğmeler bir kez daha göğüslerimin arasında düzgün bir çizgi halinde sıralandılar. Ardından eteğimi indirip sakin,

usta ellerle kırışıklarını düzeltti. “At kuyruğunu düzelt.”

Cross ceketini alıp sırtına geçirdi ve kravatını düzeltti. Kapıya aynı anda ulaştık. Ben çantamı yerden almak için çömelince o da benimle birlikte eğildi.

Çenemden tutup yüzümü zorla kendisine çevirdi. “Hey” dedi alçak sesle. “İyi misin?”

Boğazım yanıyordu. Tahrik olmuştum, öfkeliydim ve utanç içindeydim. Hayatımda böyle aklımı yitirdiğim olmamıştı hiç. Üstelik bunu, cinselliğe yaklaşımının duygusuzluğu ile beni bunalıma sokan bir adamla yaşamış olmayı hiç yediremiyordum kendime.

Çenemi çekip kurtardım. “İyi görünüyor muyum *sence*?”

“Güzel ve düzülmeye layık görünüyorsun. Sana duyduğum arzu canımı acıtıyor. Seni yeniden kanepeye atıp, durmam için yalvarana kadar getirmemek için zor tutuyorum kendimi.”

“Lafını pek sakındığın söylenemez” diye homurdandım ama hiç de alınmadığımın farkındaydım. Hatta, bana duyduğu arzunun saflığı ciddi bir afrodizyaktı. Çantamın sapını kavrayarak, titrek bacaklarım üzerinde doğruldum. Ondan uzaklaşmam gerekiyordu. Ve işgünüm bittiğinde de koca bir kadeh şarapla baş başa kalmam.

Cross da benimle birlikte doğruldu. “Ne yapıp edip elimdeki işleri beşe kadar bitireceğim. Sonra da gelip seni alacağım.”

“Hayır, almayacaksın. Bu olanlar hiçbir şeyi değiştirmedi.”

“Sen onu benim külahıma anlat.”

“Küstahlık etme, Cross. Yalnızca bir an aklım başımdan gitti o kadar. Ama ben hâlâ istemiyorum senin istediğin şeyi.”

Parmakları kıvrılarak kapı kolunun sardı. “Evet istiyorsun. Yalnızca benim sana vermek istediğim şekilde istemiyorsun. Bu konuyu tekrar gözden geçirip revize edeceğiz.”

Yine iş jargonu. Kuru ve yavan. Sırtım dikleşti.

Elimi elinin üstüne koyup kapı koluna asıldım ve başımı eğerek Cross'un kolunun altından geçip kapıdan çıktım. Sekreteri ayağa fırladı; Cross'u beklemekte olan iki adam ve bir kadın gibi onun da ağzı bir karış açıktı. Arkamdan sesini duydum.

"Scott sizi ofisime alacak. Ben de hemen geliyorum."

Resepsiyonun orada yakaladı beni, kolunu belime dolayıp kalçamdan tuttu. Olay çıkarmak istemediğimden, ondan uzaklaşmak için asansörlerin oraya gelmemizi bekledim.

Sakince durup çağırma düğmesine bastı. "Saat beşte, Eva."

Yanan düğmeye baktım. "İşim var."

"Yarın o zaman."

"Bütün hafta sonu işim var."

Karşıma dikilip gergince sordu: "Kiminle?"

"Bu seni hiç ilgi..."

Eliyle ağzımı kapattı. "Yapma. Zamanı sen söyle o halde. Ama 'asla' demeden önce de bana iyice bir bak ve karşında kolay vazgeçecek bir adam görüyor musun onu söyle."

Yüzü sert, gözleri kısık ve kararlıydı. Titredim. Gideon Cross'la girilecek bir irade savaşından galip çıkacağımdan emin değildim.

Yutkunarak elini indirmesini bekledim ve "İkimizin de sakinleşmeye ihtiyacı var. Birkaç gün durup düşünelim" dedim.

Israrcıydı. "Pazartesi işten sonra."

Asansör geldi ve ben de bindim. Sonra dönüp karşılık verdim: "Pazartesi,

öğle yemeği.”

Böylece yalnızca bir saatimiz olacaktı; kaçışımı garantilemiştim.

Tam kapılar kapanırken konuştu: “Bu iş olacak, Eva.”

Bir vaat miydi bu, yoksa tehdit mi, bilemedim.

***

“Hiç dert etme, Eva” dedi Mark, ben saat neredeyse ikiyi çeyrek geçe masama ulaşınca. “Hiçbir şey kaçırmadın. Ben de Mr. Leaman’la geç bir öğlen yemeği yedim ve ancak şimdi geldim.”

“Teşekkür ederim.” O ne derse desin ben yine de kendimi berbat hissediyordum. O bomba gibi cuma sabahı sanki günler önce yaşanmıştı.

Fast-food’cu bir müşteri hakkında tartışarak ve organik yiyecekler satan bir market zincirinin *web* sitesine onlar için koyacağımız linkin metninde ne gibi düzeltmeler yapacağımıza kafa yorarak saat beşe kadar ara vermeden çalıştık.

“Bazen kimin kiminle yatağa gireceği hiç belli olmuyor” diye dalga geçti Mark, bu söylediğinin o an benim özel hayatımda olanlara ne kadar uygun düştüğünü bilmeden.

Tam bilgisayarımı kapatmış, çantamı çekmeceden alıyordum ki telefonum çaldı. Saatime bakıp tam beş olduğunu görünce teknik olarak mesaimin bittiğini düşünerek açmamayı geçirdim bir an aklımdan.

Ama aldığım aşırı uzun öğle arasından dolayı hâlâ kendimi kötü hissettiğim için bunu bir tür kefaret gibi kabul edip açtım. “Mark Garrity’nin...”

“Eva, hayatım. Richard, cep telefonunu onun ofisinde unuttuğunu söylüyor.”

Oflayarak koltuğuma geri çöktüm. Annemin bu endişeli ses tonuna genellikle eşlik eden mendil bükme hareketini gözümün önüne getirebiliyordum. Buna hem çok sinir oluyordum, hem de anneme kıyamıyordum. “Selam, anne. Nasılsın?”

“Ah, gayet iyiyim. Teşekkür ederim.” Annemin Marilyn Monroe ile Scarlett Johansson’unki arası, çocuksu ama soluklu bir sesi vardı. “Clancy telefonunu sizin apartmanın kapıcısına bıraktı. Telefonsuz dolaşmamalısın. Ne zaman birilerini araman gerekeceği belli olmaz...”

O telefonu tutup, gelen aramaları annemde olmayan başka bir numaraya yönlendirmenin nasıl olacağını düşünüyordum ama aslında kafamı kurcalayan en büyük mesele bu değildi. “Dr. Petersen telefonumu takip ettirmen konusunda ne diyor?”

Hattın öbür ucundaki sessizlik manidardı. “Dr. Petersen, senin için endişelendiğimi biliyor.”

Burnumun kemerini parmaklarımla sıkarak konuştum: “Yine ortak bir randevu almamızın zamanı geldi anne.”

“Ah... elbette. O da seni tekrar görmek istediğini söylüyordu zaten.”

Senin pek açıksözlü davranmadığından şüpheleniyordur da ondandır muhtemelen. Konuyu değiştirdim. “Yeni işimi çok sevdim, biliyor musun?”

“İşte bu harika, Eva! Patronun sana iyi davranıyor mu?”

“Evet, şahane. Bundan iyisi olamazdı.”

“Yakışıklı mı?”

Gülümsedim. “Evet, çok. Ve de sahipli.”

“Kahretsin. İyilerin hepsi sahipli zaten.” Güldü, benim de gülümsemem yüzümde büyüdü.

Onun mutlu olmasına bayılıyordum. Keşke daha sık mutlu olsaydı. “Seni yarın akşamki bağış yemeğinde görmek için sabırsızlanıyorum.”

Hayatında erkek ilgisinden yana hiç sıkıntı çekmemiş, süslü ve gösterişli bir güzel olan Monica Tramell Barker Mitchell Stanton’ın doğal ortamıydı sosyetik davetler.

“Sabahtan buluşmaya ne dersin?” dedi annem soluk soluğa. “Sen, ben ve Cary. Spa’ya gider, güzelleşir, ışıldarız. Eminim bu kadar çok çalışmanın üstüne bir masaja hayır demezsin.”

“Benim hayır demeyeceğim kesin de, eminim Cary de bayılacaktır.”

“Ay çok sevindim! Saat on birde bir araba yolluyorum size o halde.”

“Hazır olacağız.”

Telefonu kapattıktan sonra arkama yaslanıp bir nefes verdim; sıcak bir banyoya ve bir orgazma ihtiyacım vardı. Gideon Cross, onu düşünerek mastürbasyon yaptığımı bir şekilde öğrenecek bile olsa umurumda olmazdı artık. Cinsel açıdan tatminsiz olmak duruşumu zayıflatıyordu ve onun böyle bir sıkıntısının olmayacağını biliyordum. Daha günün sonu gelmeden alternatif bir önceden onaylanmış girinti bulacağından emindim.

Yürüyüş ayakkabılarımı giymek için topuklularımı çıkarırken telefon tekrar çaldı. Annemi uzun süre oyalamak kolay değildi. Konuşmamız bittiğinden beri geçen beş dakika, tam da onun cep telefonu konusunu halletmediğimizi fark etmesi için gereken süreydi. Bir kez daha, telefonu duymazdan gelmeyi geçirdim aklımdan ama günün pisliklerini eve taşımak da istemiyordum.

Her zamanki gibi yanıtladım telefonu ama sesimde her zamanki coşku yoktu.

“Hâlâ seni düşünüyorum.”

Cross’un sesinin kadife hırıltısı beni öyle bir rahatlama hissine boğdu ki, aslında onu tekrar duymayı ummakta olduğumu fark ettim. Hem de bugün.

Tanrım. Duyduğum arzu öyle kuvvetliydi ki onun bedenim için bir tür uyuşturucu haline geldiğini, son zamanlarda yaşadığım uçuk kafaların bir numaralı kaynağı olduğunu anladım.

“Seni hâlâ hissedebiliyorum, Eva. Tadın hâlâ damağımda. Senden ayrıldıktan sonra iki toplantı, bir de telekonferans yaptım, ama benimki hâlâ inmedi. Avantaj sende; taleplerini bildir.”

“Ah” diye mırıldandım. “Bir düşüneyim.”

Cary’nin Cross’u eli böğründe bırakmak konusunda söylediklerini anımsayarak gülümsüyordum onu bekletirken. “Hımmm... Aklıma hiçbir şey gelmiyor. Ama sana dostça bir önerim var. Git kendine, salya sümük ayaklarına kapanıp sana kendini tanrı gibi hissettirecek bir kadın bul ve onunla biraz vakit geçir. İkinizin de yürüyecek hali kalmayana dek düzersin onu. Pazartesi günü beni gördüğünde bu sorunu atlatmış olursun böylece ve hayatın da her zamanki obsesif-kompulsif düzenine dönmüş olur.”

Telefondan duyulan deri gıcırtısı üzerine, onu koltuğunda arkasına yaslanırken hayal ettim. “Bu senin tek hakkındı, Eva. Bir daha zekâma hakaret edersen seni dizime yatırırım.”

“Öyle şeylerden hoşlanmam ben.” Oysa bu şekilde uyarılmak –hem de o ses tarafından– tahrik etmişti beni. Gizemli ve Tehlikeli’ydi bu adam, kesin.

“Konuşuruz bunu. Ama bu arada sen nelerden hoşlanıyorsun, *onu* söyle.”

Ayağa kalktım. “Telefon seksine uygun bir sesin olduğu kesin ama benim gitmem gerekiyor. Vibratörümle randevum var.”

Aslında terslememin etkisinin tam olması için o anda kapatmalıydım telefonu ama tahmin ettiğim gibi keyiflenecek mi diye çok merak ediyordum. Üstüne üstlük eğleniyordum onunla.

“Ah, Eva.” Adımı ahlaksız bir mırıltıyla söylüyordu Cross. “Bana diz çöktürmeye kararlısın değil mi? Seni Bay P.E.A. ile birlikte üçlü sekse ikna etmek için ne yapmam gerek acaba?”

Her iki soruyu da duymazdan gelerek, çantamı ve torbamı omzuma attım; ellerimin nasıl titrediğini görmediğine şükrediyordum. Pilli Erkek Arkadaş konusunu Gideon Cross ile tartışmaya niyetim *yoktu*. Mastürbasyon konusunu hayatımda hiçbir erkekle açık açık konuşmamışken şimdi tutup da neresinden baksan elin adamı sayılacak biriyle mi konuşacaktım? “Bay P.E.A. ile ben bir konuda eskiden beri hemfikiriz – işimiz bittiği zaman hangimizin kullanılmış olduğunu ikimiz de gayet iyi biliyoruz ve o ben olmuyorum. İyi akşamlar, Gideon.”

Telefonu kapatıp merdivenlere yöneldim. Yirmi katı yürüyerek inmek hem ona rastlamamak için iyi bir taktikti, hem de spor salonuna gitmek yerine geçecekti.

O günün sonunda eve ulaştığıma öyle memnundum ki kapıdan basbayağı dans ederek girdim. Yüreğimden kopan o, "Tanrım, evde olmak ne güzel!" nidası ve hemen ardından sergilediğim dönüş figürü öyle coşkuluydu ki kanepedeki çift yerinden sıçramakta haklıydı.

"Ah" dedim kendi şapşallığımdan utanıp yüzümü buruşturarak. Ben içeri daldığımda Cary ile konuğu uygunsuz bir durumda değillerdi gerçi ama aralarındaki samimiyeti hissettirecek kadar yakın oturuyorlardı birbirlerine.

Tahayyül edebildiğim en samimi faaliyeti, içerdiği tüm samimiyetten sıyırmayı tercih eden Gideon Cross'u düşündüm istemeden. Benim de tek gecelik maceralarım ya da ara sıra öylesine yatağa attığım arkadaşlarım olmuştu ve seksle sevişmenin farklı şeyler olduğunu kimse benden iyi bilemezdi ama yine de seksi asla bir tokalaşma gibi görebileceğimi sanmıyordum. Gerçi Cross insanda acıma ya da duygudaşlık uyandıracak bir adam değildi ama yine de onun seksi böyle görmesinin üzücü olduğunu düşündüm.

"Selam, bebeğim" diye seslendi Cary ayağa kalkarak. "Trey çıkmadan geleceğini umuyordum ben de senin."

"Bir saat sonra dersim var da" diye açıkladı Trey. Ben torbamı yere koyup, çantamı kahvaltı tezgâhındaki taburelerden birine bırakırken, o da orta sehpasının etrafından dolaştı. "Ama çıkmadan seninle karşılaştığımıza sevindim."

"Ben de." Bana uzattığı eli sıkarken, bir yandan da hızlı bir bakışla inceledim onu. Aşağı yukarı benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettim. Orta boylu bir adamdı ve hoş bir şekilde kaslıydı. Söz geçiremediği sarı saçları, yumuşak ela gözleri ve bir noktada kırılmış olduğu besbelli olan bir burnu vardı.

"Müsaadenizle kendime bir kadeh şarap koyacağım" dedim. "Çok uzun bir gündü bugün."

“Müsaade senin” diye yanıtladı Trey.

“Ben de alırım bir kadeh.” Cary kahvaltı tezgâhına gelip bize katıldı. Bol kesimli siyah bir kot pantolon ile düşük omuzlu, siyah bir kazak giymişti. Kıyafeti rahat ve şıktı, koyu kahverengi saçlarıyla zümrüt yeşili gözlerini ortaya çıkarmak açısından son derece başarılı bir seçimdi.

Şarap soğutucusuna gidip rasgele bir şişe çektim.

Ben şişeyi açıp kadehlere şarap koyarken Trey ellerini kot pantolonunun ceplerine sokmuş, topuklarının üzerinde sallanarak Cary’yle konuşuyordu sessizce.

Duvardaki telefon çaldı ve ben ahizeyi aldım. “Alo?”

“Selam, Eva? Ben Parker Smith.”

“Selam, Parker.” Kalçamı tezgâha yasladım. “Nasılsın?”

“Umarım aramama kızmamışsındır. Sana cep telefonundan ulaşamayınca üvey baban ev numaranı verdi.”

Öff. Bugünkü Stanton kotam dolmuştu artık. “Yok canım, ne kızması! Ne haber?”

“Doğrusunu söylemek gerekirse şu anda haberler gayet iyi. Üvey baban benim iyilik meleğim oldu sanki. Stüdyoda güvenlikle ilgili yapılacak bazı iyileştirmeler ve çok elzem birtakım tadilatlar için parasal destek veriyor. Seni arama nedenim de bu. Stüdyo gelecek hafta kapalı olacak. Dersler bir sonraki pazartesi yeniden başlayacak.”

Gözlerimi kapatarak bir kez daha çileden çıkmamak için çabaladım. Annemle Stanton’ın aşırı korumacı kontrol manyakları olmaları Parker’ın suçu değildi sonuçta. Annemlerin, tam da etrafım savunma eğitimi almış insanlarla sarılıyken beni savunmaya kalkmanın yarattığı ironiyi göremedikleri açıktı. “Süper. Sabırsızlıkla bekliyorum. Seninle çalışacağım için çok heyecanlıyım.”

“Ben de. Seni çok çalıştıracağım, Eva. Annenler verdikleri paranın

karşılığını alacaklar.”

Cary’nin önüne dolu bir kadeh koydum ve kendiminkinden koca bir yudum aldım. İnsanın parayla ne çok işbirlikçi satın alabildiği beni her zamanki gibi hayretlere düşürmüştü. Ama bu da Parker’ın suçu değildi. “Hiç itirazım olmaz.”

“Gelecek hafta hemen çalışmaya başlarız. Ders programı şoföründe var.”

“Harika. Görüşmek üzere.” Telefonu kapatırken Trey’in kimsenin kendisine bakmadığını düşündüğü bir anda Cary’ye attığı bakışı yakaladım. Bu yumuşacık ve özlem dolu bakış, kendi sorunlarımın bekleyebileceğini hatırlattı bana. “Seni tam çıkarken yakaladığıma üzüldüm, Trey. Çarşamba akşamı bizimle pizza yemek için vaktin olur mu? Selam ve hoşça kal demekten fazlasını yapabilirsek ne iyi olur.”

“Dersim var.” Üzgün bir gülümseme belirdi yüzünde ve bir kaçamak bakış daha attı Cary’ye. “Ama salı günü gelebilirim.”

“Şahane olur.” Gülümsedim. “Eve yemek ısmarlar, sinema gecesi yaparız.”

“Anlaştık.”

Cary, Trey’i uğurlamak için kapıya doğru giderken beni de yolladığı öpücükle ödüllendirdi. Mutfağa geri döndüğünde şarabını aldı ve “Pekâlâ” dedi. “Anlat bakalım, Eva. Gergin görünüyorsun.”

“Öyleyim” diyerek onayladım onu, şişeyi alıp oturma odasına yönelirken.

“Gideon Cross, değil mi?”

“Aynen. Ama şimdi ondan bahsetmek istemiyorum.” Gideon’ın ısrarlı çabası heyecan vericiydi ama hedefinde iş yoktu. “Onun yerine seninle Trey’den bahsedelim. Nasıl tanıştınız?”

“Gittiğim işlerden birinde karşılaştım onunla. Bir fotoğrafçının asistanlığını yapıyor yarızamanlı olarak. Seksi ama, değil mi?” Gözleri mutluluktan ışıldıyordu. “Ve tam bir centilmen. Eski zaman adamları gibi.”

“Demek öylelerinden varmış hâlâ etrafta ha?” diye mırıldandım ilk kadehimi bitirirken.

“Bu da ne demek oluyor?”

“Hiç. Kusuruma bakma, Cary. Trey şahane görünüyordu ve belli ki senden de çok hoşlanıyor. Fotoğrafçılık mı okuyor?”

“Veterinerlik.”

“Vay! Müthişmiş.”

“Bence de. Ama bir dakika Trey’i bırakalım. Senin canını sıkan ne, onu konuşalım. Çıkar şu baklayı.”

İç geçirdim. “Annem. Parker’ın stüdyosu ile ilgilendiğimi öğrenmiş ve şimdi de kafayı yiyor.”

“Ne? Nasıl öğrenmiş ki? Yemin ederim ben kimseye söylemedim.”

“Senin söylemediğini biliyorum. Aklımın ucundan bile geçmemişti zaten.” Şarabı masadan alıp kadehimi doldurdum. “Ne yapıyormuş biliyor musun? Cep telefonumu takip ettiriyormuş.”

Cary’nin kaşları kalktı. “Ciddi misin? Ama bu... bayağı acayip.”

“Değil mi? Ben de Stanton’a öyle söyledim ama onun dinlemeye hiç niyeti yok.”

“Eh, kendisi bilir.” Uzun kâküllerini eliyle taradı. “Sen ne yapacaksın peki?”

“Kendime yeni bir telefon alacağım. Ve Dr. Petersen’la görüşüp, annemin aklını başına toplamasını sağlayabilir mi diye soracağım.”

“Güzel hareket. Bu işi psikiyatrına devretmek en iyisi. Peki... işinle ilgili her şey yolunda mı? Hâlâ bayılıyor musun orada çalışmaya?”

“Kesinlikle.” Başım arkaya, kanepenin minderlerine düştü ve gözlerim

kapandı. “Şu anda beni hayatta tutan iki şeyden biri işim, diğeri de sensin zaten.”

“Peki ya şu seni götürmek isteyen genç, seksi zirilyonerden ne haber? Hadi ama, Eva. Meraktan öldüğümü biliyorsun. Neler oldu?”

Anlattım tabii ona. Fikrini almak istiyordum. Ama bitirdiğimde hiç ses çıkarmadı. Kafamı kaldırıp baktım; dudaklarını ısırıyordu ve gözleri pırıl pırıldı.

“Cary? Ne düşünüyorsun?”

“Bu hikâye beni biraz azdırdı galiba.” Güldü ve kahkahasının o sıcak, yoğun, erkeksi sesiyle gerginliğimin çoğunu alıp götürdü. “Şu anda kafası amma karışık olmalı. Seni pataklamak istemesine neden olan o lafı soktuğunda yüzünün aldığı ifadeyi görmek için neler vermezdim.”

“Ben hâlâ inanamıyorum öyle dediğine.” Cross’un beni o şekilde tehdit eden sesini anımsamak bile avuçlarımın, kadehimde buhar izi bırakacak kadar terlemesine neden olmuştu. “Bu adam nasıl şeylerden hoşlanıyor böyle?”

“Pataklamak sapkınlık sayılmaz canım. Hem baksana, kanepede misyonere niyetlenmiş; temel hareketlere de karşı değil demek ki.” Cary, yakışıklı yüzünü aydınlatan ışıltılı bir gülümsemeyle kanepeye devrildi. “Önündeki hedeflerin zorluğundan beslendiği bariz olan bir adam için dev bir hedef olmuşsun sen. Ve sana sahip olmak için ödün vermeye hazır görünüyor, ki bahse girerim pek de alışık olduğu bir şey değildir bu. Söyle işte ne istiyorsan.”

Damarlarımda dolaşmakta olan bir parça alkol sayesinde kendimi biraz daha iyi hissederek, şişede kalan son şarabı da ikimiz arasında pay ettim. Ne istiyordum ben *sahi*? Bariz olanın dışında? “Tamamen uyumsuzuz.”

“O kanepede olanlara uyumsuzluk mu diyorsun sen?”

“Hadi ama, Cary. Uzatma. Beni lobiden kaldırıp, sonra da düzüşme teklif etti. Gerçekten hepsi bu. Barda tanışıp eve getirdiğim bir herifte bile bundan

çok numara vardır. ‘Selam, adın ne? Buraya sık gelir misin? Arkadaşın kim? Ne içiyorsun? Dans etmeyi sever misin? İşyerin buralarda mı?’”

“Tamam, tamam. Anladım.” Kadehini masaya bıraktı. “Hadi çıkalım. Bir bara gideriz. Yıkılana kadar dans ederiz. Hem belki sana biraz dil döküp moralini düzeltecek birilerine de rastlarız.”

“Ya da hiç değilse bir içki ısmarlayacak.”

“Bak o kadarını yapmış Cross ofisinde.”

Kafamı iki yana sallayarak ayağa kalktım. “Öyle olsun. Bir duş alayım da gidelim.”

Kıtlıktan çıkmış gibi attım kendimi kulüplere. Cary’yle birlikte Tribeca’dan East Village’a kadar ne kadar kulüp varsa dolaşıp, giriş ücretlerine salakça paralar bayıldık ve şahane vakit geçirdik. Ayaklarım kopacak gibi olana kadar dans ettim ama önce Cary kendi botlarından şikâyet edene kadar dişimi sıktım.

Yakınlardaki bir Walgreens’ten bana bir çift parmak arası terlik almak niyetiyle bir tekno-pop kulübünden çıkmıştık ki birkaç blok ötedeki bir yerin tanıtımını yapan bir adama rastladık.

“Şöyle biraz oturup dinlenmek için harika bir yer” dedi adam, bu işi yapanların çoğu gibi sahte bir gülümsemeye ya da abartılı övgülere başvurmadan. Giysilerinin –siyah kotuyla dik yakalı kazağının– daha kaliteli olması ilgimi çekmişti. Ve elinde ne broşür ne de tanıtım kartları vardı. Bana uzattığı şey, yaldızlı harfleri etrafımızdaki elektrikli tabelaların ışıklarını yansıtan, papirüs kâğıdından yapılmış bir kartvizitti. Bunu başarılı bir yazılı reklam örneği olarak saklamak için aklıma not düştüm.

Hızlı hızlı hareket eden yayalardan oluşan bir ırmağın ortasındaydık. Benden birkaç kadeh fazla devirmiş olan Cary gözlerini kısarak yazılara baktı. “Fiyakalı görünüyor.”

“Kapıda gösterin o kartı” dedi adam. “Giriş ücreti vermezsiniz.”

“Güzel.” Cary koluma girip çekelemeye başladı beni. “Hadi gidelim. Fiyakalı bir yerde kaliteli bir herif bulabilirsin kendine.”

Mekânı bulduğumuzda ayaklarımın acısından ölmek üzereydim ama şık girişi görünce söylenmekten vazgeçtim. Girişteki uzun kuyruk sokak boyunca devam edip köşeyi dönüyordu. Açık kapıdan Amy Winehouse’un içli sesi geliyordu; bir de yüzlerinde kocaman gülümsemelerle oradan ayrılmakta olan şık giyimli müşteriler.

Gerçekten adamın dediği gibi, elimizdeki kartvizit bize anında ve bedava giriş sağlayan sihirli bir anahtar oldu. Fıstık gibi bir hostes, sahneye ve dans pistine yukarıdan bakan, nispeten daha sessiz bir VIP barına çıkardı bizi. Balkonun yakınındaki ufak oturma alanına yöneltildik ve yarımay şeklindeki iki kadife kanepenin çevrelediği alçak bir masaya oturtulduk. Ortaya bir içki mönüsü bırakırken, “İçkileriniz kulübümüzden” dedi hostes. “İyi eğlenceler.”

“Vay be!” Cary bir ıslık çaldı. “Turnayı gözünden vurduk.”

“Bence kartviziti veren adam seni bir reklamdan tanıdı.”

“Öyleyse ne müthiş olur, değil mi?” Güldü. “Tanrım, harika bir gece bu. Hem en sevdiğim kız arkadaşımla takılıyorum, hem de hayatıma giren yeni bir yakışıklıya vuruldum.”

“Ya!”

“Trey’le işleri gittiği yere kadar götürmeye karar verdim sanırım.”

Bu beni mutlu etmişti. Ezelden beridir Cary’nin ona düzgün davranacak birilerini bulmasını bekliyordum sanki. “Çıkma teklif etti mi sana?”

“Hayır. Ama istemediğinden değil bence.” Omuz silkip havalı yırtık tişörtünü düzeltti. Siyah deri pantolonu ve çivili bileklikleriyle birlikte ona seksi ve yabani bir hava veriyordu bu tişört. “Bana öyle geliyor ki seninle aramızdaki durumun ne olduğunu anlamaya çalışıyor öncelikle. Bir kadınla birlikte yaşadığımı, hem de seninle olabilmek için ülkenin bir ucundan kalkıp geldiğimi duyunca kendini kaybetti. Benim biseksüel meraklarım olmasından ve sana gizlice tutkun olmamdan filan korkuyor. O yüzden, seninle benim bir

aradayken nasıl olduğumuzu kendi gözleriyle görsün diye ikinizin tanışmasını istedim bugün.”

“Üzgünüm, Cary. Bu konuda içini rahatlatmaya çalışırım onun.”

“Senin suçun değil ki. Dert etme hiç. Hallolacaksa olur zaten.”

Kendimi daha iyi hissetmemi sağlamamıştı sözleri. Ona nasıl yardımcı olabileceğimi düşünüyordum.

Masamıza iki adam geldi. “Size katılabilir miyiz?” diye sordu daha uzun boylu olanı.

Önce Cary’ye, sonra da tekrar adamlara baktım. Kardeş gibiydiler ve çok çekiciydiler. İkisi de güler yüzlü ve güvenli, duruşlarıysa rahat ve doğaldı.

Tam *Elbette* diyeceğim sırada sıcak bir el çıplak omzuma değdi sertçe sıktı. “Hanımefendi yalnız değil.”

Gideon Cross kanepenin etrafından dolanıp ona elini uzatırken Cary ağzı bir karış açık duruyordu karşımda. “Taylor. Gideon Cross.”

“Cary Taylor.” Yüzünde koca bir gülümsemeyle Gideon’ın elini sıktı. “Ama sen bunu biliyormuşsun zaten. Tanıştığımıza sevindim. Senin hakkında çok şey duydum.”

Onu öldürebilirdim. Bunu gerçekten aklımdan geçirdim.

“Duyduğuma sevindim.” Gideon yanıma yerleşip kolunu arkama attı ve sakin ve sahiplenen bir tavırla kolumu okşamaya başladı parmak uçlarıyla. “Belki hâlâ umut vardır benim için.”

Dönerek ona baktım ve öfkeyle fısıldadım: “Ne yapıyorsun?”

Sert bir bakış attı bana. “Ne gerekiyorsa onu.”

“Ben biraz dans edeceğim.” Muzır bir sırıtışla kalktı Cary. “Az sonra gelirim.”

Yalvaran bakışlarımı görmezden gelen sevgili arkadaşım, iki adamı da peşine takıp gitti. Kalbim deli gibi çarparak bakakaldım arkalarından. Öylece geçen bir dakikanın sonunda, Gideon'ı daha fazla yok saymanın ne anlamı kalmıştı ne de imkânı.

Bakışlarım ona doğru kaydı. Üzerindeki grafit grisi kumaş pantolon ile siyah, V yakalı süveter uğraşılmamış bir incelik etkisi yaratıyordu insanda. Tarzını ve bu giysilerin ona verdiği yumuşak havayı beğenmiştim. Bunun bir yanılsama olduğunu biliyordum ama. Birçok açıdan sert bir adamdı o.

Onunla muhabbet etmek için bir çaba harcamam gerektiğini hissederek derin bir nefes aldım. Şikâyet ettiğim şey bu değil miydi nihayetinde? Birbirini tanıma faslını es geçip doğrudan yatağa atlamak istemesi?

"Şey görünüyorsun..." Durakladım. *Harika. Şahane. Muhteşem. Deli gibi seksi*... Sonunda yavan bir "Hoş görünüyorsun"da karar kıldım.

Kaşları kalktı. "Benimle ilgili bir şeyi hoş buldun demek. Genel olarak bütün paket mi hoşuna giden? Yoksa yalnızca giysiler mi? Süveter mi sadece? Belki de pantolondur?"

Sesindeki gerginlik sinirime dokunmuştu. "Yalnızca süveter dediğimi farz edelim."

"Aynısından bir düzine alır, her gün giyerim."

"Yazık olur o zaman ama."

"Süveteri beğenmiyor musun?" Gıcık olmuştu, hızlı hızlı ve kesik kesik çıkıyordu sözcükler ağzından.

Ellerim huzursuzca kasıldı kucağımda. "Süvetere bayılıyorum ama takımlar da hoşuma gidiyor."

Bir dakika yüzüme baktı ve sonra başını salladı. "Bay P.E.A. ile randevun nasıldı?"

Kahretsin. Başımı çevirdim. Mastürbasyon konusunu telefonda konuşmak çok daha kolaydı. Bunu o delici mavi bakışların altında kıvranarak yapmaksa

yerin dibine geçiriyordu insanı. “Sırlarımızı ifşa edemem.”

Parmaklarının arkasıyla yanağımı okşayıp mırıldandı: “Kızardın.”

Sesindeki memnuniyeti hissedip hızla konuyu değiştirdim. “Buraya sık gelir misin?”

Hay aksi. Bu klişe soru da nereden çıkmıştı şimdi?

Eli kucağıma düşüp benimkilerden birini yakaladı ve parmaklarını avucumun içine doğru kıvırdı. “Gerektiğinde gelirim.”

Aniden içime saplanan bir kıskançlık hançeriyle kasıldım. Aslında bunu umursadığım için kendime kızsam da öfkeyle baktım ona. “Bu da ne demek oluyor? Ava çıktığın zamanlarda mı yani?”

Gideon’ın dudakları, beni can evimden vuran sahici bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Yüksek maliyetli kararlar verilmesi gerektiğinde, Eva. Ben bu kulübün sahibiyim.”

Tabii ya! Elbette öyleydi.

Güzel bir garson kız kare bardaklar içinde pembemsi iki içeceği masanın üzerine bıraktı. Gideon’a bakıp flörtöz bir gülüş attı. “Buyrun, Bay Cross. İki Stoli Elit, yabanmersinli. Başka bir emriniz var mı?”

“Şimdilik hepsi bu. Teşekkürler.”

Kızın önceden onaylanmışlar listesine dahil olmak istediğini apaçık görebiliyordum ve bu tüylerimi diken diken ediyordu; ama bize getirdikleri yüzünden dikkatim dağıldı birden. Kulüp gecelerimin favori içeceğiydi bu ve bütün gece de bundan içmiştim. Sinir uçlarım karıncalandı. Onun içkisinden bir yudum alışını, pahalı bir şarapmış gibi ağzının içinde dolaştırıp, sonra da yutuşunu seyrettim. İçkinin boğazından kayışı beni tahrik ediyordu ama bakışlarındaki ateşin üzerimde yarattığı etkinin yanında hiç sayılırdı bu.

“Fena değil” diye mırıldandı. “Doğru yapmışlar mı, söylesene.”

Öptü beni. Hamlesi hızlıydı ama ben de gelişini fark ettiğim halde başımı

çevirmedim. Ağzı soğuktu ve alkollü yabanmersini tadındaydı. Enfes. İçimde patlayacak gibi olan heyecan ve enerji kontrol edilmez bir noktaya ulaştı birden. Elimi daldırıp o harikulade saçlarını sertçe kavradım ve bir yandan dilini emerken, bir yandan sımsıkı tuttum onu. İniltisi hayatımda duyduğum en erotik sesti ve bacaklarımın arasının şiddetle kasılmasına neden oldu.

Kendi tepkimin azgınlığından şoke olmuş bir halde geriye çekildim; soluk soluğaydım.

Gideon bana doğru geldi, bu kez yüzümün yan tarafını burnuyla okşadı; dudakları kulağıma değiyordu. O da hızla soluyordu ve bardağındaki buzların cama çarparak çıkardıkları sesler, tutuşmuş algılarımın üzerinde sekiyordu.

“Senin içinde olmaya ihtiyacım var, Eva” diye fısıldadı sertçe. “Senin için yanıp tutuşuyorum.”

Gözüm masadaki içkime takıldı ve düşünceler kafamın içinde dönüp durmaya başladı; izlenimler, anımsamalar ve şaşkınlık birbirine karıştı. “Nereden bildin?”

Dili kulağımın kepçesinde dolaşırken titredim. Vücudumdaki her bir hücre ona doğru gitmeye uğraşıyordu sanki. Ona direnmek inanılmaz bir enerji gerektiriyor, beni yoruyor, takatsiz bırakıyordu.

“Neyi bildim?”

“Hangi içkiyi sevdiğimi. Cary’nin adını.”

Derin bir soluk alıp geri çekildi. İçkisini bıraktı ve yana kayıp dizini aramızdaki mindere koyarak bana doğru döndü. Kolunu yine kanepenin sırtı boyunca uzatmış, parmak uçlarıyla omzumun yuvarlağı üzerinde halkalar çiziyordu. “Buradan önce benim kulüplerimden bir diğerine gittiniz. Senin kredi kartın çıktı sistemde ve içkileriniz kayda geçti. Cary Taylor’ın adı da kira kontratınızda yazıyor.”

Oda etrafımda dönmeye başladı. *Yok artık...* Cep telefonum. Kredi kartım. Kahrolası apartman dairem. Soluk alamıyordum. Annemle Gideon’ın arasında klostrofobiye kapılmıştım.

“Tanrım, Eva. Kireç gibi bembeyaz oldun.” Elime bir bardak tutuşturdu. “İç.”

Yabanmersinli Stoli’ydi. Kafama dikip hızla boşalttım bardağı. Bir an midem bulanır gibi oldu ama sonra yatıştı. “Demek oturduğum bina senin?”

“Tuhaf ama öyle.” Kalkıp masaya oturdu; yüzü bana dönüktü ve bacakları benimkilerin iki yanındaydı. Bardağımı alıp kenara koydu ve üşüyen ellerimi kendi elleriyle ısıttı.

“Sen deli misin Gideon?”

Ağzı gerildi. “Ciddi bir soru mu bu?”

“Evet. Evet, öyle. Annem de sapık gibi takip ediyor beni ve bir psikiyatra gidiyor. Senin de psikiyatrın var mı?”

“Şu anda yok ama sen beni öyle çıldırtıyorsun ki olabilir de.”

“Yani bu davranışlar sence normal değil, değil mi?” Kalbim küt küt atıyordu. Kanımın kulak zarlarımın yanından akışını duyabiliyordum. “Yoksa normal mi?”

Elini saçlarına daldırarak benim az önce öpüşürken dağıttığım telleri yeniden düzene soktu. “Senin bana gönüllü olarak vermiş olduğun bilgilere ulaştım ben yalnızca.”

“Sana vermedim! Senin kullandığın amaç için de vermedim! Bu yaptığın özel hayatla ilgili birtakım yasaları ihlal ediyor olmalı.” Kafam hiç olmadığı kadar karışık, bakakaldım ona. “Neden yaptın ki bunu?”

Lütfedip biraz canı sıkılmış gibi göründü en azından. “Seni anlayabilmek için, neden olacak?”

“Bana neden sormuyorsun, Gideon? Bunu yapmak bu kadar zor mu geliyor artık insanlara?”

“Seninle ilgili olunca zor geliyor, evet.” İçkisini masadan alıp çoğunu dikti kafasına. “Seni hiçbir zaman bir iki dakikadan fazla tek başına

yakalayamıyorum ki.”

“Çünkü konuşmak istediğin tek konu benimle yatabilmek için ne yapman gerektiği de ondan.”

“Tanrı aşkına, Eva” diye tısladı elimi sıkarak. “Alçak sesle konuş!”

Yüzünün her çizgisini, her yüzeyini inceleyerek dikkatle baktım ona. Detayların kataloğunu çıkarmak hayranlığımı biraz olsun azaltmıyordu ne yazık ki. Onun görünüşü karşısında büyülenmekten asla kurtulamayacağımdan şüphelenmeye başlıyordum.

Ve bu konuda yalnız değildim; başka kadınların onun yanındayken nasıl davrandığını görmüştüm. Üstelik deli gibi zengindi – ki bu, kel kafalı, koca göbekli yaşlı adamları bile çekici yapabiliyordu. Parmaklarını şıklattığı anda orgazma ulaşmaya alışmış olmasında şaşılacak bir şey yoktu.

Bakışları yüzümde dolaştı. “Neden öyle bakıyorsun bana?”

“Düşünüyorum.”

“Neyi?” Çenesi kasıldı. “Bak seni uyarıyorum, eğer delikler, önceden onaylamalar ya da sperm salımlarından filan bahsedersen yapacaklarımdan ben sorumlu olmam.”

Neredeyse gülümsetti bu beni. “Anlamak istediğim birkaç şey var, çünkü belki de sana haksızlık ediyorumdur.”

“Benim de anlamak istediğim bazı şeyler var” diye mırıldandı.

“Sanıyorum, bu ‘seni düzmek istiyorum’ yaklaşımının başarı oranı yüksek senin için.”

Gideon’ın yüzü tepkisizleşti. “O konuya hiç girmiyorum, Eva.”

“Pekâlâ. Demek beni yatağa atmak için ne gerektiğini anlamak istiyorsun. Bu yüzden mi burada, bu kulüptesin şu anda? Benim yüzümden mi? Ama benim duymak istediğimi düşündüğün yanıtı verme.”

Bakışı düz ve sabitti. “Buraya senin için geldim, evet. Bunu ben ayarladım.”

Sokakta bize mekânın kartını veren adamın üzerindeki giysilerin neden o kadar şık olduğunu anlamıştım birden. Cross Holding kadrosundan biri tarafından ayartılmıştık. “Beni buraya getirmekle yatağa atabileceğini mi düşünmüştün?”

Bastırmaya çalıştığı bir memnuniyetle seğirdi ağzı. “O umut her zaman var elbette ama tesadüfi bir karşılaşma ve birkaç içkiden daha fazlasının gerekeceğini bekliyordum.”

“Haklısın. O halde neden yaptın bunu? Neden pazartesi öğlene kadar beklemedin?”

“Çünkü sen evden çıktın, aranıyorsun. Bay P.E.A. konusunda yapabileceğim bir şey yok ama senin bir bardan kolunda hıyarın biriyle çıkmana engel olabilirim. Madem iş tutmak istiyorsun, Eva, ben hazırım işte.”

“Aranmıyorum. Yalnızca gergin bir günün ardından stres atıyorum.”

“Günü gergin geçen bir tek sen değilsin.” Sallantılı, büyük gümüş küpelerimden biriyle oynuyordu. “Demek sen gerildiğinde, içip dans ediyorsun. Bense doğrudan gerilmeme neden olan sorun üzerinde çalışıyorum.”

Sesi yumuşamıştı; insanı telaşlandıran bir arzu uyandırıyordu bu bende. “Demek ben buyum? Bir sorun ha?”

“Kesinlikle.” Ama bir gülümsemenin izi dolanıyordu dudaklarının etrafında.

Onun için asıl böyle olmasının olayı daha cazip kıldığını biliyordum. “Hayır” dendiğinde kibarca vazgeçen bir adam olsaydı, bu genç yaşında bulunduğu yere gelemezdi Gideon Cross.

“Flört etmenin tanımı nedir senin için?”

Yüzünün asılmasıyla birlikte kaşlarının arası çizgilendi. “Bir kadınla aktif olarak düzüşmeksizin geçirilen uzun sosyal zaman.”

“Kadınlarla vakit geçirmekten hoşlanmaz mısın?”

Kaşları çatıldı. “Abartılı beklentiler ve zamanım üzerinde aşırı talepler olmadıkça hoşlanırım tabii. Bunları önlemenin en iyi yolunun da seks ilişkileriyle arkadaşlıkları birbirinden ayrı tutmak olduğunu düşünüyorum.”

Yine o “abartılı beklentiler” çıkmıştı işte karşımıza. Besbelli onun için hassas konulardı bunlar. “Demek arkadaşın olan kadınlar var?”

“Elbette.” Bacaklarını bacaklarımın etrafında sıkarak araya hapsetti beni. “Buradan nereye varmaya çalışıyorsun?”

“Seksi hayatının geri kalanından ayrı tutuyorsun. Arkadaşlıktan, işten... her şeyden ayrı.”

“Böyle yapmak için iyi nedenlerim var.”

“Eminim öyledir. Pekâlâ, ben şöyle düşünüyorum.” Gideon’a bu kadar yakınken konsantre olmak zordu. “Flört etmek istemediğimi söylemiştim sana; hâlâ da istemiyorum. Benim bir numaralı önceliğim işim ve onun hemen ardından da –bekâr bir kadın olarak– kişisel hayatım geliyor. Bunlardan fedakârlık ederek ayırdığım zamanı bir ilişkiye harcamak istemiyorum ve zaten düzenli bir şeyi sığdıracak kadar fazla zaman da kalmıyor geriye.”

“Al benden de o kadar.”

“Ama seksi de seviyorum.”

“İyi işte. Yap benimle.” Erotik bir davetti gülümsemesi.

Omzunu ittim. “Yattığım adamlarla kişisel bir bağ kurmam lazım benim. Öyle çok yoğun ya da derin olmasa da olur ama benim için seks duygusuz bir alışverişten öte bir şey olmalı.”

“Neden?”

Dalga geçmediğinin farkındaydım. Ona ne kadar tuhaf gelse de ciddiye alıyordu Gideon bu konuşmayı. “De ki benim cinsliklerimden biri bu, ama bunu hafife al diye söylemiyorum. Seks için kullanıldığımı hissetmek canımı sıkar. Değersizleşmiş hissederim kendimi.”

“*Sen* seks için *beni* kullanıyormuşsun gibi bakamaz mısın buna?”

“Seninle bu mümkün değil.” Fazla güçlü, fazla talepkârdı bunun için.

Ona olan zaafımı bu şekilde açık edince yakıcı ve yırtıcı bir ışıltı belirdi gözlerinde.

“Ayrıca” diye devam ettim hızla, “bunlar laftan ibaret. Cinsel ilişkilerde, eşit taraflar arası bir alışverişe ihtiyacım var benim. Ya da ben üstün olmalıyım.”

“Tamam.”

“Tamam mı? Senin ayrı tutmak için o kadar uğraştığın iki şeyi birleştirme ihtiyacımdan söz ettiğim düşünülürse bayağı çabuk razı oldun.”

“Benim için kolay değil ve anladığımı da söyleyemem ama söylediklerini dikkate alıyorum – bu bir sorun. Nasıl aşacağımı anlat bana.”

Soluğum kesildi. Bunu beklemiyordum. O, seks hayatında karmaşa istemeyen bir adamdı, bense seksin kendisini karmaşık buluyordum ama onun yine de vazgeçmeye niyeti yoktu. Henüz.

“Birbirimize karşı dostça davranmalıyız, Gideon. Öyle en iyi arkadaşım ya da sırdaşım filan olmana gerek yok ama birbirimiz hakkında anatomilerimizden daha fazlasını bilmeliyiz. Aktif olarak düzüşmezken birlikte vakit geçirmek anlamına geliyor bu benim için. Ve korkarım aktif olarak düzüşmediğimiz bu zamanları, kendimize hâkim olmamız gereken yerlerde geçirmek zorunda kalabiliriz.”

“Şu anda yaptığımız da bu değil mi?”

“Evet. İşte demek istediğim de bu. Sana haksızlık ediyordum bu konuda. Gerçi sen de bunu daha az sapıkça bir şekilde yapsan daha iyi olurdu” –

sözümü kesmeye kalkışınca parmaklarımla dudaklarını kapattım– “ama senin konuşmak için zaman yaratmaya çalıştığını ve benim bu konuda pek yardımcı olmadığımı da kabul ediyorum.”

Dişleriyle ufak bir ısırık aldı parmaklarımdan, çığlık atarak hızla çektim elimi.

“Niye yaptın bunu?”

Acıyan elimi alıp ağzına götürdü ve öptü, dilini kullandı acıyı dindirmek için. Ve tahrik etmek için.

Kendimi korumak için elimi geri çekip kucağıma koydum. Her şeyi açıklığa kavuşturduğumuzdan hâlâ emin değildim. “Bu arada için rahat etsin diye söylüyorum, abartılı beklentiler filan olmayacak – seninle aktif olarak düzüşmeksizin vakit geçirdiğimizde flört ettiğimizi sanmayacağım. Tamam mı?”

“Her şey tamam.” Gideon gülümsedi ve onunla birlikte olma kararım pekişmiş oldu benim için. Karanlıkta çakan bir şimşek gibi kör edici, güzel ve gizemliydi gülümsemesi ve ben onu öyle çok istiyordum ki canım yanıyordu.

Elleri baldırımın arkasını kavrayacak şekilde aşağı kaydı. Nazikçe sıkarak azıcık kendine çekti beni. Boyundan bağlı, kısa siyah elbisemin eteği neredeyse ahlaksızca yukarı sıyrıldı ve Gideon’ın bakışları kendi hareketiyle açılan ete perçinlendi. Diliyle dudaklarını ıslatışı öyle şehvet dolu ve akıl çeliciydi ki dokunuşunu tenimde hissettim sanki.

Duffy, aşağıdaki dans pistinden yukarı süzülen sesiyle merhamet dilenmeye başlamıştı. Göğsüme davetsiz bir sızı çöktü, elimi sızlayan yere koydum.

“Bir içki daha lazım bana” diyen kendi sesimi duyduğumda zaten yeterince içmiştim aslında.

5

Cumartesi sabahı korkunç şekilde akşamdan kalmaydım ve bunu hak ettiğimi düşünüyordum. Her ne kadar Gideon'ın seks konusunda anlaşma yaparken sanki bir şirket birleşmesi müzakere edercesine tutkuyla pazarlık etmesine bozulsam da sonuçta ben de aynı şekilde müzakere etmiştim onunla. Hesaplı bir risk alacak ve kendi kurallarımı ihlal edecek kadar çok arzuluyordum onu çünkü.

Onun da kendi kurallarından bazılarını ihlal ettiğini bilmek de içimi rahatlatıyordu.

Uzun ve sıcak bir duşun ardından oturma odasına geldim ve Cary'yi kucağında bilgisayarıyla kanepede otururken buldum; tazelenmiş ve uyanık görünüyordu. Mutfaktan gelen kahve kokusunu alınca oraya yöneldim ve bulabildiğim en büyük fincanı doldurdum.

"Günaydın gün ışığım" diye seslendi Cary.

Çok ihtiyacım olan kafein dozunu avuçlarımla sarmalayarak, gidip kanepede yanına oturdum. Yandaki sehpada duran kutuyu gösterdi bana. "Sen duştayken geldi bu sana."

Fincanımı orta masasına koyup, kutuyu aldım. Kahverengi kâğıtla ve iple sarılmıştı ve üstüne elyazısıyla ve dekoratif kaligrafik süslemelerle çaprazlama şekilde adım yazılmıştı. İçinde, üzerinde eski moda harflerle Akşamdan Kalanlara Deva yazan, amber renkli bir şişe vardı ve şişenin boynuna rafya ile bağlanmış olan notta da *Beni iç* yazıyordu. Gideon'ın kartviziti şişeyi destekleyen pelür kâğıtlarının arasına iliştirilmişti.

İnceledikçe gayet yerinde buldum bu armağanı. Gideon'la karşılaştığımdan

beri sanki bir tavşan deliğinden içeri düşmüş ve kendimi bilinen kuralların pek azının geçerli olduğu büyüleyici ve baştan çıkarıcı bir diyarda bulmuş gibi hissediyordum. Heyecan verici olduğu kadar ürkütücü de olan, keşfedilmemiş topraklardaydım.

Şişeyi kuşkuyla süzmekte olan Cary'ye baktım.

"Şerefe." Mantarı açıp hiç tereddüt etmeden şişenin içindekileri içtim. İnsanın içini bayan, şekerli bir öksürük şurubu tadındaydı. Midem bir an memnuniyetsizce kıvrandı ve ardından ısındı. Ağzımı elimin tersiyle silip, mantarı şişeye geri soktum.

"Neydi ki o?" diye sordu Cary.

"Nasıl yaktığına bakarsan, çiviyi sökecek çivi olmalı."

Yüzü buruştu. "Etkili ama nahoş."

Ve işe yarıyordu. Kendimi bir parça daha iyi hissetmeye başlamıştım bile.

Cary kutuyu alıp Gideon'ın kartını çıkardı. Arkasını çevirip bana doğru tuttu. Gideon, kalın harfler ve şık bir elyazısıyla, *Beni ara* yazmıştı kartın arkasına ve bir de numara eklemişti.

Kartı alıp avucumun içine sakladım. Beni düşündüğünün kanıtıydı bu armağan. Azmi ve kararlılığı baştan çıkarıcıydı. Ve insana kendini iyi hissettiriyordu.

Gideon söz konusu olunca başımın dertte olduğu su götürmezdi. Bana dokunduğunda hissettiklerimi özlüyor, onun benim dokunuşlarıma verdiği tepkiye bayılıyordum. Ellerini yeniden üzerimde hissetmek uğruna ne yapmaya razı *olmayacağımı* düşünmeye çalıştım ama pek de bir şey gelmedi aklıma.

Cary telefonu elime tutuşturmaya çalışınca, başımı iki yana salladım. "Henüz değil. Onunla uğraşırken kafamın yerinde olması lazım, oysa beynim hâlâ bulanık."

"Dün gece samimi bir haliniz vardı. Kesinlikle hoşlanıyor senden."

“Ben de ondan hoşlanıyorum kesinlikle.” Kanepenin köşesine kıvrılıp, yanağımı mindere yasladım ve göğsüme çektiğim bacaklarıma sarıldım. “Beraber takılıp birbirimizi tanıyacağız, duygusal-yanı-az-ama-fiziksel-yanı-yoğun bir cinsellik yaşayacağız ve bunun dışında tamamen bağımsız olacağız. Şart yok, beklenti yok, sorumluluk yok.”

Cary bilgisayarında bir düğmeye bastı ve odanın öbür tarafındaki yazıcıdan sayfalar çıkmaya başladı. Sonra bilgisayarını kapattı ve bütün dikkatini bana verdi. “Belki ciddi bir şeye dönüşür zamanla.”

“Belki de dönüşmez” diye dalga geçtim.

“Alay et sen.”

“Onlar ermiş muradına filan gibi bir derdim yok benim Cary, özellikle de Cross gibi bir ultra zenginle. Güçlü adamlara bağlanmanın ne demek olduğuna tanık oldum annem sayesinde. Yarızamanlı bir ortakla tamzamanlı bir işe girmek gibi. Annem parayla mutlu oluyor hiç değilse, bana o da yetmez.”

Babam anneme âşıkmış. Ona evlenme teklif edip hayatını paylaşmasını istemiş. Annemse reddetmiş, çünkü babam onun bir kocada aradığı yüklü portföye ve hacimli banka hesabına sahip değilmiş. Monica Stanton’a göre aşk gerekli değilmiş evlilik için. Ve çoğu erkeğin dayanılmaz bulduğu o şehvetli bakışları, seksi sesi ve güzelliği sayesinde de istediğinden azına razı olması hiç gerekmemiş. Yazık ki babamla ilgili uzun vadeli bir planı hiç olmamış.

Saate bakınca on buçuk olduğunu gördüm. “Hazırlansam iyi olacak galiba.”

“Annenle spa günü yapmaya bayılıyorum.” Gülümsedi Cary ve ruh halimin üzerinde dolanan son gölgeleri de silip attı. “Oradan çıktığımızda kendimi bir tanrı gibi hissediyorum.”

“Ben de tanrıça gibi.”

Gitmeye öyle hevesliydik ki girişten aramalarını beklemeden arabayı

karşılamak için doğruca aşağı indik.

Çıkarken bize gülümsedi kapıcı – ben topuklu sandaletler ve maksi bir elbise giymiştim, Cary ise düşük belli bir kot pantolonla uzun kollu bir tişört giymişti.

“Günaydın, Bayan Tramell. Bay Taylor. Taksi lazım mı acaba?”

“Hayır, teşekkürler, Paul. Birini bekliyoruz.” Güldü Cary. “Perrini’de spa günü bugün!”

“Ah, Perrini’nin Şehir Spa’sı.” Bilgece başını salladı Paul. “Evlilik yıldönümümüzde karıma oradan bir hediye çeki almıştım. O kadar hoşlandı ki bunu geleneksel hale getirmeyi planlıyorum.”

“İyi yapmışsın, Paul” dedim. “Bir kadını şımartmanın modası asla geçmez.”

Clancy’nin kullandığı siyah, lüks bir otomobil yanaştı önümüze. Paul arka kapıyı açtı, biz de bindik ve koltukta Knipschildt’s Chocopologie’den alınmış bir kutu bulunca sevinçle ciyakladık. Paul’e el sallayıp arkamıza yaslandık ve kutuya dalıp, yavaş yavaş tadına varılması gereken o çikolatalardan minik ısırıklar aldık.

İnsanın daha kapısından girerken gevşemeye başladığı Perrini’ye götürdü Clancy bizi doğruca. Girişteki eşiği aşınca insan dünyanın öbür ucunda tatile gitmiş gibi hissediyordu kendini. Kemerli kapıların her biri, renkleri canlı çizgili ipeklilerle çevrelenmiş, şık uzanma koltukları ve kocaman kanepeler taşlı yastıklarla süslenmişti.

Kuşlar tavandan sarkan altın yaldızlı kafeslerinde ötüyor, saksı bitkileri her köşeyi yemyeşil yapraklarla dolduruyordu. Küçük süs havuzlarından gelen su sesleri, akıllıca saklanmış hoparlörlerin taşıdığı enstrümantal müziğe karışıyordu. Mekân egzotik baharatlar ve esansların karışımıyla mis gibi kokuyordu ve kendimi *Binbir Gece Masalları*’na adım atmışım gibi hissetmeme neden oluyordu.

Aşırıya kaçma noktasına *ramak* kalmıştı ama o çizgi aşılmamıştı. Egzotik

ve lükstü Perrini, parası yetenlerin kendilerini şımartabilecekleri keyifli bir yerdi. Tıpkı biz geldiğimiz sırada ballı süt banyosunu yeni bitirmiş olan annem gibilerinin.

Mönüdeki bakımları inceledikten sonra her zamanki "savaşçı kadın" bakımı yerine bu kez "tutkuyla şımartma"yı tercih ettim. Bir önceki hafta ağda yaptırmıştım zaten ama "sizi cinsel olarak karşı konulmaz hale getirmek için tasarlanmış" olan bu bakımdaki diğer uygulamalar tam da ihtiyacım olan şey gibi görünüyordu.

Tam sonunda kafamı toplamış, yeniden düzgün çalışır hale getirmiştim ki yanımdaki pedikür koltuğunda oturan Cary konuşmaya başladı.

"Gideon Cross'u tanıyor musunuz, Bayan Stanton?"

Ağzım bir karış açık, baktım ona. Annemin benim romantik –ya da bazen pek de romantik olmayan– ilişkilerimle ilgili en ufak havadiste kafayı yediğini bal gibi biliyordu.

Diğer tarafımdaki koltukta oturan annem, zengin ve yakışıklı erkekler söz konusu olduğu zaman kapıldığı o genç kız heyecanıyla öne doğru eğildi. "Elbette. Dünyanın en zengin adamlarından biri. *Forbes* listesinde yirmi beşinci sırada, yanlış hatırlamıyorsam. Çok hırslı bir genç adam besbelli ve benim de desteklediğim, çocuklarla ilgili çok sayıda hayır cemiyetinin de cömert bir bağışçısı. Son derece makbul bir bekâr elbette ama eşcinsel olduğunu sanmıyorum. Kadınlara düşkünlüğüyle ünlüdür."

"Hay Tanrım." Cary güldü ve benim şiddetle başımı iki yana sallayışımı görmezden geldi. "Ama onun gözü Eva'da olduğu için benimkisi umutsuz bir aşk olurdu zaten."

"Eva! Bana hiçbir şey söylemediğine inanamıyorum. Böyle bir şeyi bana nasıl anlatmazsın?"

Peeling yapılmış yüzüyle genç ve kırışıksız görünen ve bana çok benzeyen anneme baktım. Soyadıma varıncaya kadar her şeyimle annemin kızı olduğum açıktı. Annemin babama verdiği tek ödün, bana babaannemin adını vermek olmuş.

“Anlatacak bir şey yok ki” diye direttim. “Biz yalnızca... arkadaşız.”

“Bundan daha iyisini yapabiliriz” dedi Monica ve yüzündeki hesapçı ifadeyle yüreğime korku saldı. “Sizin aynı binada çalıştığınız nasıl gözümden kaçtı, bilmem. Seni görür görmez vurulduğuna eminim. Gerçi genellikle esmerleri tercih ettiği söylenir... Hımm... Neyse. Çok ince zevkleri olduğu da söylenir ama. Belli ki bu ikincisi üstün geldi senin durumunda.”

“Öyle değil. Lütfen sen karışma bu işe. Beni utandıracaksın.”

“Saçma. Erkekler söz konusu olduğu zaman ne yapılacağını bilen biri varsa, o da benim.”

Korkuyla öyle bir sindim ki omuzlarım neredeyse kulaklarıma yükseldi. Masaj randevum geldiğinde masaja olan ihtiyacım da had safhaya ulaşmıştı artık. Masaya uzandım ve önümüzdeki uzun geceyi atlatabilmek için biraz kestirmek niyetiyle gözlerimi kapattım.

Ben de her genç kız gibi süslenip püslenmeyi ve güzel görünmeyi severdim ama hayır derneği yemekleri çok zahmetliydi. İnsanlarla havadan sudan konuşmak yorucuydu, durmaksızın gülümsemek zordu; tanımadığım insanlar ve bilmediğim işler hakkındaki konuşmalar sıkıcıydı. Eğer Cary orada görünmekten fayda sağlayacak olmasa gitmemek için daha çok dırdır ederdim.

İç geçirdim. Kimi kandırıyordum ben? Nasıl olsa yine de gidecektim sonunda. Annemle Stanton’ın tacize uğramış çocuklarla ilgili hayır derneklerini destekliyor olmalarının nedeni, bu konunun benim için bir anlamı olmasıydı. Arada bir boğucu bir partide boy göstermek, bunun karşılığında ödenen ufak bir bedeldi.

Derin bir nefes alarak bilinçli bir şekilde gevşemeye çalıştım. Eve dönünce babamı aramak konusunda aklıma not düştüm ve Gideon’a akşamdan kalmalık ilacı için bir teşekkür notu göndermenin en uygun yolunu düşündüm. Aslında kartındaki iletişim bilgilerini kullanarak ona bir *e-mail* yazabilirdim herhalde ama pek klas bir yol değildi bu. Üstelik *e-mail*’lerini kimin okuduğunu da bilmiyordum.

Eve gidince arayacaktım onu. Neden olmasındı? Kendisi istemişti –hayır, *söylemişti*–onu aramamı; kartvizitine yazmıştı bu talebini. Hem böylece ben de onun enfes sesini bir kez daha duymuş olacaktım.

Kapı açıldı ve masöz içeri girdi. “Merhaba, Eva. Hazır mısın?”

Tam değildim. Ama olmak üzereydim.

Spa’da geçirilen harika saatlerin ardından annemle Cary beni eve bıraktılar ve Stanton için yeni kol düğmeleri bakmaya gittiler. Yalnız olduğum bu zamanı Gideon’ı aramak için kullandım. İhtiyacım olan mahremiyet sağlanmış olsa da kolay olmadı bu; sonunda aramayı başarana dek defalarca ilk numaraları tuşlayıp defalarca vazgeçtim.

İlk çalışta açtı telefonu. “Eva.”

Arayanın kim olduğunu bilmesi karşısında şaşıran beynim bir süre bocaladı. Telefon numaram ve adım ne arıyordu onun kişi listesinde? “Ee... selam, Gideon.”

“Bir blok ötedeyim. Güvenliğe geldiğimi haber ver.”

“Ne?” Konuşmanın bir kısmını kaçırmıştım sanki. “Nereye geldiğini?”

“Sana. Köşeyi dönüyorum şu anda. Güvenliği ara, Eva.”

Telefonu kapattı. Gideon’ın tekrar yanımda olmasına yalnızca dakikalar kaldığı gerçeğini özümsemeye çalışarak bir an öylece bakakaldım telefona. Sonra biraz sersemlemiş bir halde diyafona gittim ve güvenlikle konuşup Gideon’ı beklediğimi haber verdim. Daha ben onlarla konuşurken lobiye girdi Gideon. Birkaç saniye sonra da kapımdaydı.

Üzerimde mini bir ipek sabahlıktan başka bir şey olmadığını ve saçlarımla makyajımın akşamki yemek için yapılmış halde olduğunu ancak o an hatırladım. Bu halim nasıl bir izlenim bırakacaktı acaba onun üzerinde?

Onu içeri almadan önce sabahlığımın kuşağını sıktım. Onu baştan çıkarmak için buraya davet etmiş filan değildim ne de olsa.

Gideon uzunca bir an girişte durup tepeden *french* yapılmış ayak tırnaklarıma kadar süzdü beni. Ben de onun görünüşü karşısında bir o kadar büyülenmiştim. Yıpranmış kot pantolon ve bir tişörtle öyle hoştu ki onu dişlerimle soymak geldi içimden.

“Sonunda seni bu halde bulmak olunca buraya kadar gelmeye değdi, Eva.” İçeri girip kapıyı arkasından kilitledi. “Nasılsın?”

“İyi. Sayende. Teşekkür ederim.” Burada, yanımda olması içimi bir hoş yapıyor, neredeyse... başımı döndürüyordu. “Gelme nedenin bu değildir herhalde.”

“Sen bir türlü aramadığın için geldim.”

“Belli bir süre içinde aramam gerektiğini fark etmemiştim.”

“Sana sormam gereken acil bir şey vardı ama daha önemlisi dün akşamdan sonra kendini nasıl hissettiğini merak ediyordum.” Üzerimde gezinen gözleri karanlıktı ve soluk kesen yüzü o kömür karası ipek saçlarla çerçevelenmişti. “Tanrım. Çok güzelsin, Eva. Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar çok istediğimi hatırlamıyorum.”

Yalnızca bu basit sözcükler yetmişti beni azdırıp dizlerimdeki dermanı kesmeye. Fazlasıyla savunmasızdım. “Neymiş bu kadar acil olan?”

“Bu akşamki bağış yemeğine benimle gel.”

Bu ricanın yarattığı şaşkınlık ve heyecanla bir adım geri çekildim. “Sen gidiyor musun?”

“Sen de gidiyorsun. Annenin orada olacağını bildiğimden, senin de gelip gelmeyeceğine baktım. Beraber gidelim.”

Benim hakkımda bu kadar çok şey biliyor olmasının tuhaflığını mı, yoksa bana teklif etmekte olduğu şeyi mi düşünmem gerektiğini bilemeden elimi boğazıma götürdüm. “Beraber vakit geçirmeliyiz derken kastettiğim bu değildi.”

“Neden ki?” Bir meydan okuma gizliydi bu basit soruda. “Her ikimizin de

zaten ayrı ayrı gitmeyi planlamış olduğu bir yere birlikte gitmemizin ne mahsuru olabilir?”

“Pek ihtiyatlı bir şey olmaz. Çok gündemde olan bir davet bu.”

“Ee?” Yakınıma gelip saçımın bir kıvrımıyla oynamaya başladı Gideon.

Her yanımı ürperten tehlikeli bir mırıltı vardı sesinde. İri ve güçlü bedeninin sıcaklığını hissedebiliyor, teninin yoğun erkeksi kokusunu alabiliyordum. Geçen her dakikayla daha fazla kapılıyordum büyüsüne.

“İnsanların aklına bir sürü şey gelecek. En başta da annemin. Senin bekâr erkek kanının kokusunu almaya başladı bile zaten.”

Başını eğip dudaklarını boynuma bastırdı. “İnsanların ne düşündüğü umurumda değil. Biz ne yaptığımızı biliyoruz. Anneni de ben hallederim.”

“Halledebileceğini düşünüyorsan” dedim soluk soluğa, “onu pek iyi tanımıyorsun demektir.”

“Yedide alırım seni.” Boynumda vahşice atmakta olan damarın üzerinde geziniyordu dili ve ben eriyordum. O beni kendine çektikçe benim bedenim gevşiyordu.

Yine de başardım, “Evet demedim ki” demeyi.

“Ama hayır da demeyeceksin.” Kulakmememi dişlerinin arasına aldı. “Buna izin vermeyeceğim.”

Ben itiraz etmek için ağzımı açarken o dudaklarını benimkilere yapıştırarak ıslak bir öpücükle susturdu beni. Dilinin yaptığı uzun ve telaşsız yalama hareketleri, aynı şeyi bacaklarımın arasına da yapmasını arzulamama neden oluyordu. Saçlarına uzandı ellerim, aralarına daldı, sımsıkı kavradı. Kollarını bana dolamasıyla birlikte bedenim yay gibi kıvrıldı ellerinin arasında.

Tıpkı ofisinde olduğu gibi, daha ben hareket ettiğimizi bile fark etmeden kanepeye sırtüstü yatırmıştı beni Gideon. Becerikli parmaklarına kolayca yol verdi sabahlığım. Memelerimi avuçluyor, yumuşak ve ritmik hareketlerle yoğuruyordu.

“Gideon...”

“Şşş.” Hassas meme başlarımı parmaklarının arasında yuvarlar ve çekiştirirken bir yandan da altdudağımı emiyordu. “Sabahlığın altında çıplak olduğunu bilmek çıldırtıyordu beni.”

“Ama sen de habersiz geld... Oh! Oh Tanrım...”

Ağzı mememin ucunu sarmıştı ve yayılan sıcaklık dalgasıyla birlikte ince bir ter tabakası belirmişti tenimin üstüne.

Bakışlarım kablolu TV kutusunun üzerindeki saate kaydı panik içinde. “Gideon, hayır.”

Başını kaldırıp fırtınalı mavi gözleriyle baktı bana. “Delice bir şey bu, biliyorum. Bunu sana açıklamam imkânsız ama seni getirmem lazım, Eva. Günlerdir durmaksızın bunu düşünüyorum.”

Ellerinden biri bacaklarımın arasına daldı. Utanmazca açıldı bacaklarım; bedenim öyle uyarılmıştı ki alev alev yanıyordum, sanki ateşim yükselmişti. Diğer eli memelerimi avuçlamaya devam ediyor, onları dolgunlaştırıyor ve dayanılmaz derecede hassas hale getiriyordu.

“Islanmışsın benim için” diye mırıldandı ve bakışları bedenimden aşağıya, parmaklarıyla beni aralamakta olduğu yere kaydı. “Buran da güzelmiş. Pembe ve pürüzsüz. Çok yumuşak. Bugün ağda yaptırmadın, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Güzel. Değil on saat, on dakika bile bekleyebileceğimi sanmıyorum sana dokunmadan çünkü.” Bir parmağını dikkatlice içime kaydırdı.

Öyle çırılçıplak ve sere serpe yatmış, kadınlar hakkındaki derin bilgisi Brezilya ağdasının kurallarına hâkimiyetinden anlaşılan bir adam tarafından parmaklanmanın yarattığı dayanılmaz teslimiyet hissiyle kapandı gözlerim. Hem de kendisi hâlâ tümüyle giyinik olan ve yanımda yere diz çökmüş olan bir adam tarafından...

“Ne kadar darsın.” Gideon parmağını çekip, sonra yeniden daldırdı nazikçe. Sırtım kavislendi parmağını iştahla kavrarken. “Ve ne kadar açgözlü. En son düzülmenin üzerinden ne kadar zaman geçti?”

Zorlukla yutkundum. “Meşguldüm. Tezim, sonra iş başvuruları, taşınma...”

“Epeyce olmuş demek.” Elini geri çekti ve bu kez iki parmağını soktu içime. Ağzımdan dökülen zevk iniltisine engel olamadım. Yetenekli elleri vardı adamın, kendinden emin, becerikliydi. Ve her istediğini alıyordu onlarla.

“Korunuyor musun Eva?”

“Evet.” Ellerim minderlerin kenarlarını kavrıyordu sımsıkı. “Tabii ki.”

“Sana temiz olduğumu ispatlayacağım, sen de aynısını yapacaksın ve sonra da içine gelmeme izin vereceksin.”

“Tanrım, Gideon.” Yanıp tutuşuyordum onun için, kalçalarım içimdeki parmaklarının etrafında daireler çiziyordu utanmazca. Beni hemen boşaltmazsa kendi kendime alev alacakmışım gibi hissediyordum.

Hayatımda hiç bu kadar tahrik olmamıştım. Orgazm ihtiyacım o raddedeydi ki neredeyse aklımı kaçıracaktım. Eğer Cary o sırada içeri girse ve Gideon oturma odamızın ortasında beni parmaklarıyla düzerken benim nasıl kıvrandığımı görecek olsa bile umurumda olmazdı sanırım.

Gideon da hızla soluk alıp veriyordu. Yüzü şehvetle yanıyordu. Bana duyduğu şehvetle. Üstelik benim bütün yaptığım çaresizce karşılık vermekti ona.

Göğsümdeki eli yanağıma uzanıp okşadı. “Kızardın. Utandırdım seni.”

“Evet.”

Hem hınzırca hem de keyifliydi gülüşü, göğsümün sıkışmasına neden oluyordu. “Seni parmaklarımla düzerken menimi hissetmek istiyorum içinde. *Senin* de menimi içinde hissetmeni istiyorum ki böylece onu sana pompalarken nasıl göründüğümü ve nasıl sesler çıkardığımı hatırlayasın. Ve

hatırlarken de bunu sana tekrar ve tekrar yapmam için sabırsızlanasın.”

Cinsel organım Gideon’ın okşayan parmaklarının etrafında dalgalanıyor, sözlerinin açık saçıklığı beni orgazmın eşiğine itiyordu.

“Bana zevk vermek için kullanmanı istediğim bütün yolları anlatacağım sana, Eva ve sen de hepsini yapacaksın... hepsini yaşayacaksın ve seninle patlayıcı, ilkel, sınır tanımayan şekillerde sevişeceğiz. Bunu biliyorsun değil mi? Aramızda neler olacağını hissedebiliyorsun.”

“Evet” dedim soluyarak, sertleşmiş uçlarının derin sızısını hafifletebilmek için sıkıca tutuyordum memelerimi. “Lütfen, Gideon.”

“Şşş... bırak bana.” Başparmağının etli yeriyle klitorisimi okşuyordu nazik daireler çizerek. “Benim için gelirken gözlerimin içine bak.”

Klitorisime masaj yaparken bir yandan da parmaklarını acelesiz, sabit bir ritimle içime sokup çıkartarak gerilimi yükseliyordu, içimdeki her şey kasılmıştı.

“Hadi gel artık, Eva” diye emretti. “Şimdi.”

İncecik bir çığlık eşliğinde tırmandım doruğa. Utanmanın, sıkılmanın çok ötesine geçmiş, kenarlarına sımsıkı yapıştığım minderin üzerinde kalçalarımı eline doğru itip çekiyordum. Bakışlarımı onunkilere kilitlemiş, ayıramıyordum, çünkü gözlerindeki o vahşi erkeksi zafer ateşine perçinlenmişti gözlerim. İşte o an sahip olmuştu bana. Ne istese yapardım artık. Ve o bunu biliyordu.

Yakıcı bir zevk dalgası yayıldı her yanıma. Kulaklarımdaki kanın gürlemesinin arasından Gideon’ın boğuk bir sesle konuştuğunu duyar gibi oldum ama o sırada bacaklarımdan birini kanepenin arkalığına kaldırıp yarığımı ağzıyla kapattığı için sözcükleri algılamam mümkün olmadı.

“Hayır...” Ellerimle kafasını ittim. “Yapamam.”

Fazlasıyla şişmiş, fazlasıyla hassaslaşmıştım. Ama dili klitorisime değip minik ve hızlı darbelerle üzerinde dolaşmaya başladığında yeniden kabardı

açlığım. Bu kez ilk seferinden daha şiddetliydi hem de. Titreyen deliğimin çevresini yalayarak azdırıyor, bu kadar kısa süre içinde bir kez daha olamayacağını bildiğim halde yeni bir orgazm vaadiyle kandırıyordu beni.

Dilinin içime dalıvermesiyle birlikte bağırmamak için dudağımı ısırdım. Ve ikinci kez geldim. Bedenim zangır zangır titriyor, duyarlı kaslarım onun ahlaksız yalayışlarının etrafında çaresizce kasılıyordu. Hırlaması içimi titretti. Klitorisime geri dönüp hafifçe emmeye başladığında onu uzaklaştıracak gücüm kalmamıştı artık. Bıkmadan, yorulmadan emdi... ta ki ben soluk soluğa adını söyleyerek bir kez daha doruğa ulaşana dek.

Düzelttiği bacağımda kemik yoktu sanki. Öpücükler kondurarak karnımdan memelerime kadar geldiğinde hâlâ nefes nefeseydim. Her bir meme başımı yaladıktan sonra kollarını arkama dolayıp kaldırdı beni. O, bastırılmış bir şiddetle ağzıma saldırıp dudaklarımı bereleyerek sınıra ne kadar yakın olduğunu belli ederken, ben kollarında bezden bir bebek gibi yumuşak ve uysaldım.

Sabahlığımın önünü kapatıp ayağa kalktı ve bana baktı.

“Gideon ?..”

“Saat yedide Eva.” Eğilip ayak bileğime dokundu, akşama hazırlık için takmış olduğum pırlantalı halhalı okşadı parmaklarıyla. “Ve bunu da çıkarma. Üzerinde bundan başka bir şey yokken becermek istiyorum seni.”

6

“Alo, baba. Yakaladım seni.” Ahizeyi tutan elimi ayarlayıp kahvaltı tezgâhındaki taburelerden birini çektim. Babamı özlüyordum. Son dört yıldır birbirimizi en azından haftada bir kez görebilecek kadar yakın oturuyorduk. Oysa şimdi onun Oceanside’daki evi koca ülkenin ta öbür ucundaydı. “Nasılsın?”

Televizyonun sesini kıstı. “Sesini duydum daha iyi oldum. İşteki ilk haftan nasıl geçti?”

Gideon’lı bölümlerin hepsini atlayarak pazartesiden cumaya kadar günlerin nasıl geçtiğini tek tek anlattım. “Patronum Mark’ı gerçekten çok sevdim” diyerek bitirdim. “Ajansın enerjisi de çok yüksek ve sıra dışı. İşe sevinerek gidiyorum her sabah ve akşam olup eve dönme zamanı gelince de üzülüyorum.”

“Umarım hep böyle kalır. Ama dinlenecek zaman da bırakmalısın kendine. Gençsin, dışarı çık, eğlen. Ama çok da eğlenme.”

“Yaa, dün akşam biraz fazla kaçırmışım. Cary’yle çıkıp kulüplere aktık, sabah da çok fena akşamdan kalmaydım.”

“Bana bunları anlatma ama.” Homurdandı. “Senin New York’ta olduğunu düşünerek kan ter içinde uyanıyorum bazı geceler. Güvenlik kurallarını ta DNA’na işlemiş bir ana baban olduğu için senin risk almayacak kadar akıllı olduğunu kendi kendime tekrarlayarak atlatıyorum öyle anları.”

“Yalan da değil” dedim gülerek. “Sen öyle deyince aklıma geldi... Krav Maga derslerine başlıyorum.”

“Sahi mi?” Düşünceli bir duraklama geldi arkasından. “Polis arkadaşlardan biri çok meraklı ona. Belki ben de bir denerim, seni ziyarete geldiğimde de öğrendiklerimizi karşılaştırırız.”

“New York’a mı geliyorsun?” Heyecanımı saklayamamıştım. “Ah, baba, nasıl sevinirim gelsen, biliyor musun? Güney California’yı ne kadar özlesem de Manhattan gerçekten müthiş. Bence sen de seversin.”

“İçinde sen olduktan sonra dünyanın her yerini sevebilirim ben.” Bir an durakladıktan sonra sordu: “Annen nasıl?”

“Annem... annem işte. Güzel, çekici ve obsesif-kompulsif.”

İçim acıdı. Babamın annemi hâlâ seviyor olabileceğini tahmin ediyordum. Hiç evlenmemişti. Başıma gelenleri ona hiç anlatmamış olmamın nedenlerinden biri de buydu. Bir polis olarak dava açma konusunda ısrarcı olurdu babam ve kopacak skandal annemi mahvederdi. Onun anneme olan saygısını yitireceğinden, hatta onu suçlayacağından da endişelenmiştim ayrıca. Halbuki hiç suçu yoktu annemin. Üvey oğlunun bana neler yaptığını öğrenir öğrenmez, birlikte gayet mutlu olduğu kocasını terk edip boşanma davası açmıştı.

Elinde küçük, mavi bir Tiffany & Co. torbasıyla hızla içeri dalan Cary’ye el sallayıp, babamla konuşmaya devam ettim. “Bugün spa günü yaptık. Haftayı keyifli bir şekilde kapatmış olduk.”

“İkinizin birlikte zaman geçirebiliyor olmasına sevindim” derken sesinden gülümsediğini hissetim. “Hafta sonunun geri kalanı için planların ne?”

Bütün bu kırmızı halı olaylarının ve astronomik fiyatlı yemeklerin filan annemle babamın hayatları arasındaki uçurumun altını iyice çizeceğini düşünerek, bağış yemeği konusunu tamamen es geçtim. “Akşam Cary’yle yemeğe çıkacağız. Yarın da evde oturmayı düşünüyorum. Sabah geç kalkar, bütün gün pijamalarımla dolaşırım. Belki birkaç film izler, yemeği de dışarıdan ısmarlarım. Yeni bir iş haftası başlamadan biraz pineklemek fena olmaz.”

“Kulağa şahane geliyor. Bir sonraki boş günümde ben de aynısını

yapabilirim.”

Saate göz atıp, altıyı geçmekte olduğunu gördüm. “Benim artık hazırlanmam lazım. İşte dikkatli ol, tamam mı? Ben de senin için endişeleniyorum.”

“Olurum. Hoşça kal bebeğim.”

Bu tanıdık veda şekli yüzünden onu bir anda öyle çok özledim ki boğazım acıdı. “Aa, bir dakika! Yeni bir cep telefonu alacağım kendime. Alır almaz mesaj atarım sana yeni numarayı.”

“Yine mi? Taşındığın zaman aldın ya yeni telefon?”

“Uzun hikâye. Boş ver.”

“Hımm... Geciktirme ama. Hem güvenliğin için hem de Angry Birds oynayabilmen için lazım telefon.”

“Ben bıktım artık o oyundan!” Güldüm. Onun da güldüğünü duyunca sıcacık bir his yayıldı her yanıma. “Birkaç güne ararım seni. Yaramazlık yapma.”

“O *benim* repliğim bir kere.”

Kapattık. Ardından gelen sessizlikte, hayatımdaki her şeyin yolunda olduğu hissine kapıldım bir an, ama asla uzun sürmezdi bu his. Bu konuya birkaç dakika kafa yorduktan sonra Cary’nin, yatak odasındaki müzik setinde çalan Hinder’ın sesini açmasıyla ben de havaya giriverdim.

Gideon’la geçireceğim geceye hazırlanmak üzere odama koştum.

“Kolye taksam mı, takmasam mı?” diye sordum odama gelen ve resmen inanılmaz görünen Cary’ye. Yeni Brioni smokini içinde hem çok şık, hem de havalıydı ve dikkat çekeceği kesindi.

“Hımm.” Beni süzerken başını yana eğmişti. “Tekrar tut bakayım.”

Altın paralardan oluşan gerdanlığı boğazıma tuttum. Annemin yolladığı

elbise ateş kırmızısıydı ve bir Yunan tanrıçasına göre tasarlanmıştı. Tek omuzluydu, önü göğsümün üzerinden çaprazlama geçerek kalçaya doğru pililerle iniyordu ve baldırımın ortasında başlayan yırtmacı yere kadar uzanıyordu. Ön kısım düşmesin diye iki yanı arkadan birbirine bağlayan taşlı zinciri saymazsak, sırt diye bir şeyinin olmadığı söylenebilirdi. Tahrik edici bir V kesimle sırtımı kıçımın çatalının hemen üstüne kadar açıkta bırakıyordu.

“Boş ver kolyeyi” dedi. “Sallantılı altın küpeler düşünmüştüm ama şimdi pırlanta halkalardan yanayım. Şöyle en büyüklerinden olsun.”

“Ne? Sahi mi?” Cary mücevher kutuma gidip karıştırırken, ben de kaşlarımı çatıp boy aynamdaki yansımalarımıza baktım.

“Bunlar.” Elinde annemin bana on sekizinci doğum günüm için aldığı küpeler vardı. “Güven bana, Eva. Bir dene bunları.”

Denedim ve haklı olduğunu gördüm. Altın gerdanlıktan çok farklı bir hava vermişti, daha az süslüydü belki ama daha seksiydi. Hem bu küpeler, sağ ayağıma takmış olduğum ve Gideon’ın söylediklerinden sonra bir daha asla aynı gözle göremeyeceğim pırlantalı halhalla da uyumluydu. Kasten dağınık bırakılmış iri buklelerin katlar halinde arkaya taranmasıyla ortaya çıkan az-önce-düzülmüş havası, dumanlı göz makyajım ve yalnızca parlatıcı sürdüğüm dudaklarımla tamamlanıyordu.

“Ben sensiz ne yapardım acaba Cary Taylor?”

“Bebeğim...” –ellerini omuzlarıma koyup yanağını yanağıma bastırdı– “bunun yanıtını hiç öğrenemeyeceksin.”

“Müthiş görünüyorsun, bu arada.”

“Değil mi?” Göz kırparak kıyafetini göstermek için bir adım geri attı.

Aslına bakılırsa Cary’nin de kendine özgü havasıyla Gideon’dan aşağı kalır yanı yoktu. Cary daha ince hatlıydı ve Gideon’ın yabani güzelliğinin yanında onunki neredeyse şirin kalıyordu ama ikisi de bir bakanı bir daha baktıran ve hatta keyifle seyre daldıran çarpıcı adamlardı.

Onu ilk tanıdığımda bu kadar da mükemmel durumda değildi Cary. Keşin tekiydi, sıskaydı, o zümrüt gözleri bulanık ve boş bakıyordu. Ama bir şey beni ona çekmişti ve grup terapisi sırasında özellikle gidip yanına oturmuştum. Kendisine yaklaşan insanların tek niyetinin onunla yatmak olduğuna inandığından olacak, o da tutup paldır küldür sevişme teklifinde bulunmuştu bana. Ancak ben teklifini kesin ve dönüşü olmayan bir şekilde reddedince iletişim kurabildik ve sonunda da birbirimizin en iyi arkadaşı olduk. Benim hiç sahip olmadığım erkek kardeşimdi o.

Diyafonun çalmasıyla yerimden sıçrayınca ne kadar gergin olduğumu fark ettim. Cary'ye baktım. "Gideon'ın geri geleceğini güvenliğe bildirmeyi unuttum."

"Ben alırım onu içeri."

"Stanton'la ve annemle beraber gidecek olmanın bir mahsuru yok, değil mi?"

"Dalga mı geçiyorsun? Bana bayılıyorlar." Gülüşü kararır gibi oldu. "Ne o? Yoksa sen emin değil misin Cross'la gitmek istediğinden?"

Derin bir nefes alıp kısa bir süre önceki halimi anımsadım – çoklu orgazmın sersemliği içinde sırtüstü yatışımı yani. "Yok, eminim aslında. Ama her şey öyle hızlı gelişiyor ve beklediğimden ya da istediğimi fark ettiğimden daha iyi gidiyor ki..."

"Bu işin altında nasıl bir çapanoğlu olduğunu merak ediyorsun." Uzanıp parmağının ucuyla burnuma dokundu. "Çapanoğlu falan yok, esas oğlan var. Ve sen de onu tavladın canım. Keyfine bak."

"Bakmaya çalışıyorum." Beni ve kafamın nasıl çalıştığını anladığı için müteşekkirdim Cary'ye. Ben bir şeyleri açıklayamadığımda onun boşlukları doldurabileceğini biliyordum ve bu yüzden onunla her şey çok kolaydı.

"Bu sabah onunla ilgili her şeyi didik didik araştırdım ve nispeten yeni ve enteresan şeylerin çıktısını aldım. Bakmak istersen, masanın üstünde."

Spa'ya gitmek için hazırlandığımız sırada bir şeyler bastığını hatırladım.

Parmak uçlarımda yükselerek yanağından öptüm. “Süpersin. Seni seviyorum.”

“Ben de seni, bebeğim.” Kapıya yöneldi. “Aşağıya inip onu alacağım. Sen hiç acele etme. On dakika erken geldi zaten.”

Onun telaşsızca koridora çıkışını izledim gülümseyerek. Ben yatak odama bağlı olan küçük oturma odasına geçerken, o da kapıyı kapattı arkasından. Annemin benim için seçmiş olduğu son derece kullanışsız yazı masasının üzerinde, içinde yazılar ve fotoğraflar bulunan bir dosya buldum. Sandalyeye yerleştim ve Gideon Cross’un tarihi içinde kaybolup gittim.

Onun Geoffrey Cross’un oğlu olduğunu okumak bir tren kazasına tanık olmak gibiydi. Geoffrey Cross, sonradan muazzam bir Ponzi sahteciliği yapılanmasının paravanı olduğu anlaşılan bir menkul kıymetler yatırım firmasının eski başkanıymış. Foyası ortaya çıktığında hapse girmek yerine kafasına bir kurşun sıkarak intihar etmiş. Üstelik bütün bunlar olduğunda Gideon daha beş yaşındaymış.

Ah, Gideon. Onu, güzel mavi gözleri korkunç bir şaşkınlık ve üzüntüyle dolu, siyah saçlı, küçücük bir oğlan olarak canlandırmaya çalıştım gözümde. İçimi burktu bu imge. Babasının intiharı –ve buna yol açan koşullar– hem Gideon, hem de annesi için nasıl da yıkıcı olmuştu kim bilir. Böylesi zor zamanların yarattığı stres ve gerginlik çok büyük olmuş olmalıydı, hele de o yaştaki bir çocuk için.

Annesi sonradan Christopher Vidal adında bir müzik yapımcısıyla evlenmiş ve iki çocuğu daha olmuş: Christopher Vidal, Jr. ve Ireland Vidal. Ama bu büyük aile ve ekonomik rahatlık dönemi, Gideon’ın yaşadığı büyük sarsıntıyı atlatmasına yardımcı olamayacak kadar geç gelmiş anlaşılan. Olanların onda duygusal izler bıraktığı içine kapanıklığından belliymiş.

Gideon’ın birlikte fotoğraflandığı kadınları meraklı ve eleştirel bir gözle inceleyerek onun flörte, sosyalleşmeye ve sekse yaklaşımına kafa yordum. Bu arada, annemin haklı olduğunu gördüm – hepsi esmerdi kadınların. Onunla en çok görülen kadın, Latin ırkının tipik özelliklerini taşıyordu. Benden daha uzundu ve yapısı kıvrımlıdan ziyade dal gibiydi.

“Magdalene Perez” diye mırıldandım çarpıcı bir kadın olduğunu istemeyerek de olsa kabul ederken. Hayran olduğum türden, göz alıcı bir güven vardı duruşunda.

“Tamam artık, yeterince beklettin” diyerek böldü düşüncelerimi Cary, sesinde hafif bir memnuniyet tınısıyla. Alaycı bir duruşla kapının çerçevesine yaslanarak, oturma odamın girişini kapatmıştı.

“Sahi mi?” Öyle dalmıştım ki ne kadar zaman geçtiğini fark etmemiştim.

“Sanırım bir dakika daha durursan, kalkıp kendisi gelecek sana bakmaya. Zor tutuyor zaten kendini.”

Dosyayı kapatıp ayağa kalktım.

“Enteresan şeyler, değil mi?”

“Çok.” Babası –ya da daha doğrusu babasının intiharı– nasıl etkilemişti acaba Gideon’ın hayatını?

Aradığım tüm yanıtların yandaki odada beni beklemekte olduğunun farkındaydım.

Odamdan çıkıp koridoru geçerek, oturma odasına ulaştım. Eşikte durakladım, bakışlarım pencerenin önünde durmuş şehri seyretmekte olan Gideon’ın sırtına perçinlenmişti. Kalp atışlarım hızlanmaya başladı. Yansımasından, düşünceli olduğu görülüyordu. Belli bir yere bakmıyor gibiydi, ağzı ciddiydi. Yabancılık çeker gibi bir hali vardı ve kavuşturduğu kolları doğasından gelen bir huzursuzluğun ifadesi gibiydi. Başka bir yerde, başka bir zamanda gibiydi sanki, doğası gereği yalnız olan bir adamdı.

Orada olduğumu fark etti ya da belki duyduğum arzuyu hissetti. Olduğu yerde döndü ve kalakaldı. Fırsattan yararlanıp baştan aşağı süzdüm onu bakışlarımı her yanında gezdirerek. Güçlü bir işadamı gibi görünüyordu tam da. Öyle seksi ve yakışıklıydı ki yalnızca ona bakmak bile gözlerimi yakıyordu. Parmaklarım, yüzünün etrafına havalı bir şekilde dökülen siyah saçlara dokunmak arzusuyla kasılıyordu. Hele bana bakışı... nabzım tekledi.

“Eva.” Güçlü ve zarif adımlarla yanıma geldi. Elimi tutup dudaklarına götürdü. Bakışı ateşliydi – son derece seksi, son derece odaklanmış.

Dudaklarını tenimde hissetmek, kolumdan yukarı yayılan bir ürpertiye neden oldu ve bu günahkâr ağzın bedenimde başka nerelerde gezindiğini hatırlattı bana. Anında tahrik olmuştum. “Selam.”

Memnuniyetle yumuşadı gözleri. “Selam. İnanılmaz görünüyorsun. Seni koluma takıp herkese göstermek için sabırsızlanıyorum.”

İltifattan duyduğum hoşnutluğu atlatmak için bir soluk aldım. “Umarım hakkını verebilirim.”

Alnı hafif bir kaş çatışla kırıştı. “Her şeyini aldın mı?”

Cary elinde siyah kadife şalım ve opera eldivenlerimle yanımda beliriverdi. “Al bakalım. Parlatıcını da çantana attım.”

“Süpersin, Cary.”

Göz kırptı bana – çantamın iç gözüne koyduğum prezervatifleri görmüştü belli ki. “Ben de sizinle birlikte ineyim aşağıya.”

Gideon şalı Cary’den alıp omuzlarıma koydu. Saçlarımı şalın altından çıkartırken enseme değen eli o kadar dikkatimi dağıttı ki Cary’nin eldivenlerimi elime tutuşturduğunu zar zor fark ettim.

Lobiye giden asansör yolculuğu şiddetli cinsel gerilime dayanma antrenmanı gibiydi. Cary farkında bile değildi ama. Sol yanımda durmuş, elleri ceplerinde, ıslık çalıyordu. Oysa Gideon müthiş bir kuvvet kaynağıydı diğer tarafımda. Ne hareket ediyor, ne de bir ses çıkarıyordu ama ben yaydığı gergin enerjiyi hissedebiliyordum. Aramızdaki mıknatıs benzeri çekimden tenim karıncalanıyordu ve soluklarım kısalmış, hızlanmıştı. Kapılar açılıp da o kapalı alandan kurtulduğumuzda rahatladım.

İki kadın asansör bekliyordu. Gideon’la Cary’yi karşılarında görünce ağızlarının nasıl bir karış açıldığını izlemek neşelendirip gülümsetti beni.

“Bayanlar” diye selamladı Cary onları, insafsızca tatlı bir gülümsemeyle.

Kadınların beyin devrelerinin yandığını görebiliyordum neredeyse.

Buna karşılık Gideon kısa ve ciddi bir baş selamıyla yetindi ve elini belime koyarak beni asansörden çıkardı. Teni tenime değmişti. Temasının yarattığı elektrik sıcaklık olarak yayıldı her yanıma.

Cary'nin elini tutup sıktım. "Bana bir dans sözü ver."

"Ne zaman istersen. Birazdan görüşürüz."

Dışarıda bir limuzin bekliyordu ve Gideon'la ben dışarı çıkınca şoför kapıyı açtı. Koltuğun öteki ucuna kayıp elbisemi düzelttim. Gideon yanıma yerleşip kapı da kapanınca onun ne kadar güzel koktuğunun farkına vardım. Kokusunu içime çekerken, bir yandan da gevşemek ve onunla olmanın tadına varmak konusunda kendime telkinde bulundum. Elimi eline alıp parmak uçlarını avucumda gezdirdi; bu basit temas bile şiddetli bir arzuyu ateşlemeye yetiyordu. Sıcaklayan bedenime fazla gelen şalımı geriye attım.

"Eva." Bir düğmeye basmasıyla şoförün arkasındaki buzlu cam yükselmeye başladı. Bir sonraki an, kucağına çekilmiştim, dudakları dudaklarımın üzerindeydi ve ateşli bir şekilde öpüyordu beni.

Onu oturma odasında gördüğüm andan beri yapmak istediğim şeyi yaptım: Ellerimi saçlarının arasına daldırdım ve onu öptüm. Beni, sanki beni öpmek bir *ihtiyaçmış* gibi, öpmese delirecekmiş gibi, bir an daha bekleyemeyecekmiş gibi öpmesine bayılıyordum. Dilini emmeye başladım, çünkü bunu ne kadar sevdiğini keşfetmiştim; çünkü *kendimin* bunu ne kadar sevdiğini de, bunun bende nasıl onun başka yerlerini de aynı hevesle emme isteği uyandırdığını da keşfetmiştim.

Elleri çıplak sırtımda dolaşırken ereksiyonunun kalçamı dürtmesiyle inledim. Pozisyon değiştirdim, elbisemin eteğini kenara çekip bacaklarını bacaklarımın arasına alarak yüzüm ona dönük şekilde kucağına oturdum ve böyle kullanışlı bir yırtmacı olan bu elbise için anneme teşekkür etmek üzere aklıma not düştüm. Dizlerim kalçalarının iki yanında, kollarımı boynuna doladım ve öpüşümü derinleştirdim. Ağzının içini yaladım, altdudağını dişledim, dilimle dilini yaladım...

Gideon belimden kavrayıp uzaklaştırdı beni. Koltuğa yaslandı ve yüzüme bakmak için başını geri attı, göğsü inip kalkıyordu. “Ne yapıyorsun sen böyle?”

Ellerimi göğsünden aşağı kaydırarak, kaslarının affetmez sertliğini hissettim gömleğinin altından. Parmaklarım karnının engebelerinin izini sürerken hayalimde onun çıplak nasıl göründüğünü canlandırmaya çalışıyordum. “Sana dokunuyorum. Senin tadını çıkarıyorum. Seni istiyorum, Gideon.”

Bileklerimi tutup hareket etmemi engelledi. “Sonra. Manhattan’ın orta yerindeyiz.”

“Kimse göremez ki bizi.”

“Mesele o değil. Ancak saatler sonra bitirebileceğimiz bir şeye başlamanın ne yeri ne de zamanı. Bu öğleden sonra olanlar yüzünden aklımı yitirmek üzereyim zaten.”

“Biz de şimdi bitiririz o halde.”

Bileklerimi acıtacak kadar sıkıyordu şimdi. “Burada yapamayız.”

“Neden ki?” Derken şaşırtıcı bir düşünce geldi aklıma. “Limuzinde seks yapmadın mı sen hiç?”

“Hayır.” Çenesi kasıldı. “Sen yaptın mı?”

Yanıt vermeden kafamı çevirdim ve etrafımızda koşturan yayaları ve akan trafiği gördüm. Beş on santim uzağımızda yüzlerce insan vardı ama bizi gizleyen koyu renk camlar bir pervasızlık hissi veriyordu bana. Onu memnun etmek istiyordum. Gideon Cross’a ulaşabileceğimi bilmek istiyordum ve buna engel olacak kimse yoktu ondan başka.

Kalçalarımı öne arkaya hareket ettirerek kendimi sert ve uzun aletine sürttüm. Soluğu, sıkılmış dişlerinin arasından tıslayarak çıktı.

“Sana ihtiyacım var, Gideon” dedim soluk soluğa ve tahrik olduğu için şimdi daha da yoğunlaşmış olan kokusunu içime çektim. Sırf teninin baştan

çıkarıcı kokusu yüzünden hafifçe sarhoş olduğumu düşündüm. “Beni çıldırtıyorsun.”

Bileklerimi bırakıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve dudaklarını dudaklarıma sertçe bastırdı. Pantolonuna uzanıp gizli fermuara ulaşabilmek için iki düğmeyi açtım. Gerildi.

“Buna ihtiyacım var” diye fısıldadım dudaklarına. “Ver bunu bana.”

Gevşemedi ama artık beni durdurmaya da çalışmıyordu. Bütün ağırlığıyla avuçlarıma düştüğünde inildedi; hem ıstıraplı hem de erotikti sesi. Onu hafifçe sıktım, elimle ölçüsünü alırken özellikle şefkatliydi dokunuşlarım. Sıcak ve taş gibi sertti. Ben ellerimi kökünden başına dek, uzunluğu boyunca kaydırırken onun altımda titremesi soluğumu kesiyordu.

Gideon baldırlarımı kavradı ve başparmakları tanga külotumun kırmızı danteliyle buluşana dek elbisemin kenarları boyunca yukarı kaydırdı ellerini. “Yarığın öyle tatlı ki” diye mırıldandı ağzımın içine. “Bacaklarını açıp, aletim için yalvartana kadar yalamak istiyorum seni.”

“İstersen hemen yalvarırım.” Onu bir elimle okşarken diğer elimle uzanıp çantamı açtım bir prezervatif çıkarmak için.

Kenardan külotumun altına kayan başparmağı şehvetimin kayganlığına daldı. “Daha dokunmadım sayılır sana” diye fısıldadı gözleri arka koltuğun gölgeleri içinde parıldayarak, “ve sen benim için hazırsın.”

“Elimde değil.”

“Elinde olmasını istemiyorum ben de zaten.” İçime daldırdığı başparmağını çaresizce kavramam karşısında altdudağını ısırdı. “Ben senin bana yaptıklarını durduramazken haksızlık olurdu bu.”

Folyo paketi dişlerimle yırttım ve yırtıktan halkası görünen prezervatifi Gideon’a doğru uzattım. “Bu işleri pek beceremem ben.”

Elimi elinin içine aldı. “Bütün kurallarımı çiğnetiyorsun sen bana.”

Alçak sesindeki ciddiyet bir sıcaklık ve özgüven patlaması yaşattı bana.

“Kurallar çiğnenmek içindir.”

Dişlerinin beyazının parladığını gördüm ve Gideon yanındaki paneldeki bir düğmeye basarak konuştu: “Ben başka bir şey söyleyene kadar dolaşalım böyle.”

Yanaklarım ısındı. Bir başka arabanın farları koyu camları delip yüzümü yaladı ve mahcubiyetimi açık etti.

“Ama, Eva” diye mırıldandı, prezervatifi ustaca yuvarlarken. “Hem beni limuzinimde sevişmeye ikna ediyorsun, hem de sen bana bunu yaparken rahatsız edilmek istemediğimi şoförüme söyledim diye yanakların kızarıyor.”

Bu oyuncu tavrı, ona sahip olma isteğimi dayanılmaz hale getirdi. Dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koyup dizlerimin üzerine kalktım ve Gideon’ın kalın aletinin tepesine çıkacak kadar yükseldim. Elleri kalçalarımın yanında yumruk oldu ve ardından duyduğum kopma sesiyle külotum yırtıldı. Bu ani ses ve ona neden olan şiddet eylemiyle birlikte şehvetim kontrolden çıkmıştı.

“Yavaş ol” diye emretti boğuk bir sesle, pantolonunu biraz daha indirirken.

Hareket ettikçe ereksiyonu bacaklarımın arasına değiyordu ve ben bir boşluk ve mahrumiyet hissi içinde inildiyordum. Sanki bana daha önce yaşattığı orgazmlar, doyurmak yerine daha da artırmıştı ihtirasımı.

Aletini elime alıp geniş başını yarığımın dolgunlaşmış kıvrımlarının arasına yerleştirince gerildi. Şehvetimizin ağır ve nemli kokusu, baştan çıkarıcı bir ihtiyaç ve feromon karışımı oluşturmuş, havaya yayılmıştı ve bedenimdeki her bir hücreyi uyandırıyordu. Tenim yanıyor ve karıncalanıyordu, memelerim dolgunlaşıp hassaslaşmıştı.

Onu ilk gördüğüm andan beri istediğim şey *buydu* işte – ona sahip olmak, o muhteşem bedenine tırmanmak ve onu içimin derinliklerine almak.

“Tanrım. Eva” dedi soluksuzca, ben bedenimi ona doğru indirirken. Baldırlarımdaki elleri huzursuzca kasılıyordu.

Kendimi fazla savunmasız hissederek gözlerimi kapattım. Onunla yakınlaşmayı ben istemiştim ama bu kadarı da fazla yakındı sanki. Göz gözeydik, aramızda yalnızca birkaç santim vardı ve bütün dünya etrafımızdan akıp giderken küçücük bir kozaya sığışmıştık birlikte. Onun da kendini alıştığı alanın dışında hissettiğini biliyor, gerildiğini hissedebiliyordum.

“Ne kadar darsın.” Lezzetli bir ıstırabın izlerini taşıyordu soluksuz sözcükleri.

Daha derine kaymasına izin vererek biraz daha aldım onu içime. Enfes bir şekilde zorlandığımı hissederek derin bir nefes aldım.

Avucunu karnımın altına bastırarak başparmağının etli yeriyle zonklayan klitorisime dokundu ve yavaş, usta işi, yumuşak daireler çizerek masaj yapmaya başladı ona. İçimdeki her şey kasılıp sıkışmış, onu daha derinlerine çekiyordu. Gözlerimi aralayıp kirpiklerimin arasından baktım ona. Şık smokini içinde altımda yatan güçlü bedeni o ilkel çiftleşme ihtiyacı ile kıvranırken öyle güzeldi ki.

Sanki görünmeyen zincirlerle mücadele eder gibi boynunu geriyor, başını koltuğun arkasına sertçe bastırıyordu. “Ah, Tanrım” dedi sıkılı dişlerinin arasından. “Öyle bir geleceğim ki.”

Bu karanlık vaat heyecanlandırdı beni. Tenim terle nemlendi. O kadar ıslak ve azgındım ki aleti boyunca kayıp neredeyse tümünü aldım içime. Onu köküne kadar almadan hemen önce soluksuz bir çığlık kaçıverdi ağzımdan. O kadar derine girmişti ki zor dayanıyordum; bu beklenmedik acıyı azaltabilmek için sağa sola hareket etmek zorunda kalmıştım. Ama bedenim onun fazla büyük olmasını dert etmiyor gibiydi. Onun etrafında dalgalanıyor, onu sarıyor, orgazmın eşiğinde titriyordu.

Göğsü her nefesle inip kalkan Gideon söverek serbest eliyle kalçamı kavradı ve beni geriye doğru kaykılmaya zorladı. Bu pozisyonla açım değişti ve iyice açılarak tamamını içime kabul ettim. Vücut sıcaklığı anında yükseldi ve karnı ihtiraslı bir sıcaklık yaymaya başladı giysilerinin altından. Dudağının üstü terlemişti.

Öne doğru uzanıp, zevk mırıltıları eşliğinde dilimi o biçimli kıvrımda

gezdirerek tuzlu damlacıkları topladım. Kalçaları sabırsızca kıpırdandı. Dikkatlice kalkarak beş altı santim kadar yukarı kaymıştım ki kalçamı şiddetle kavrayarak durdurdu beni.

"Yavaş" diye bir kez daha uyarırken, her yanıma şehvet dalgaları yollayan buyurgan bir kesinlik vardı sesinde.

Bedenimi indirerek onu tekrar içime aldım; aletinin bedenimin sınırlarını zorlarken verdiği sızı tuhaf bir şekilde hoşuma gidiyordu. Birbirimize bağlandığımız yerden haz yayılıyordu ve biz göz gözeydik. İkimizin de vücutlarımızın en özel, en mahrem kısımları dışında tamamen giyinik olduğumuzu o an fark ettim. Bunu dayanılmaz derecede erotik buldum; Gideon'ın çıkardığı sesler de öyleydi, bu hazzın onun için de benim için olduğu kadar aşırı olduğunu anlatıyorlardı.

Onun için çıldırarak, saçlarının terden ıslanmış diplerini parmaklarımla kavradım ve dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Onu öperken bir yandan da kalçalarımı sallayarak, o delirtici ovalamasına devam eden başparmağına sürtünüyor ve uzun, kalın penisinin erimekte olan içime her kayışıyla orgazmın yaklaştığını hissediyordum.

İlkel içgüdünün kontrolü ele geçirip bedenimi tek yetkili kılmasıyla, bir noktada aklımı tamamen yitirdim. Beni harekete geçiren düzüşme dürtüsünden başka hiçbir şeye odaklanamıyordum. Tek düşünebildiğim, gerilim kopma noktasına gelene ve ben bu bitmeyen açlıktan kurtulana dek Gideon'ın aletinin üstünde oturup kalkmaktı.

"Öyle güzel ki" dedim hıçkırarak; kendimde değildim. "Sen beni... Ah, Tanrım, fazla güzel."

Gideon, her iki elini kullanarak ritmimin kontrolünü ele aldı ve beni eğerek öyle bir açıya getirdi ki aletinin tepesi sızlayan hassas bir noktaya sürtünmeye başladı içimde. Kasılıp titrerken, yalnızca bununla, aletini içime böyle ustaca sokuşuyla, gelmeme neden olacağını fark ettim. "*Gideon.*"

Kasıklarımın esrik kasılmalarıyla başlayan ve titremeyen yerim kalmayana dek her yanıma yayılan orgazm tüm bedenimde patlarken ensemden kavradı beni Gideon. Dağılışımı seyrediyor, normalde gözlerimi kapatacağım bu

noktada gözlerini gözlerime perçinliyordu. Bakışlarının büyüsü altında, bedenim her haz dalgasıyla sarsılarak daha önce hiç gelmediğim kadar büyük bir şiddetle geldim.

"Al, al, al" diye gürledi; bir yandan kalçasını kaldırarak bana vuruyor, bir yandan da benim kalçalarımı hızla aşağı çekerek amansız darbeleriyle buluşturuyordu. Her bir derin sokuşuyla dibimi buluyor, içimi paralıyordu. Giderek büyüyüp sertleştiğini hissedebiliyordum.

Benim için çıldıracağı noktayı görmek hevesiyle gözümü kırpmadan izliyordum onu. İhtiyacı gözünü döndürmüştü artık, kontrol elinden giderken güzelim yüzü doruğa doğru koşulan o vahşi yarışın etkisiyle çarpılmış, bakışları odağını kaybetmişti.

"*Eva!*" Gelirken yabani bir esrimenin ifadesi olan hayvansı bir ses, şiddetiyle beni yerime perçinleyen bir hırlama çıktı ağzından. Orgazmın gücüyle titredi ve yüz hatları beklenmedik bir kırılganlıkla yumuşadı bir an.

Yüzünü avuçlarımın içine aldım ve geniş soluklarının güçlü patlamaları yanaklarıma çarparken, dudaklarımı dudaklarının üzerinde gezdirerek yatıştırdım onu.

"Eva." Kollarını dolayıp göğsüne bastırdı beni ve nemli yüzünü boynumun kıvrımına gömdü.

Ne hissettiğini gayet iyi anlıyordum. Soyunmuştu. Çırılçıplak kalmıştı.

Uzun süre öylece kaldık ve artçı sarsıntıları birbirimizin kollarında karşıladık. Başını çevirip hafifçe öptü beni, ağzımın içini dil darbeleriyle okşayarak darmadağın olmuş duyularımı yatıştırdı.

"Vay be!" dedim soluk verirken, sarsılmıştım.

Dudakları seğirdi. "Evet."

Kendimi sersemlemiş ve kafayı bulmuş gibi hissederek gülümsedim.

Şakaklarıma yapışan nemli saç tellerini çekerken yüzüme değen ellerinin hareketinde neredeyse saygı seviyesine varan bir özen vardı. Beni süzerkenki

hali içimi acıtıyordu. Sersemlemiş görünüyordu ve de... minnettar; gözleri sıcak ve şefkatliydi. “Bu anı bozmak istemiyorum.”

Arkasının geleceğini anladığım için ben devam ettim. “Ama?..”

“Ama bu yemekten kaytaramam. Yapmam gereken bir konuşma var.”

“Hadi ya.” An fiilen bozulmuştu.

Onun içimden kayışının verdiği hisle dudağımı ısırarak dikkatlice kalktım üstünden. Neredeyse hiç yumuşamamıştı.

“Kahretsin” dedi sertçe. “Tekrar istiyorum seni.”

Uzaklaşamadan yakaladı beni ve bir yerlerden çekip çıkardığı mendille bacaklarımın arasını sildi nazikçe. En azından az önceki sevişme kadar derin bir mahremiyet vardı bu eylemde.

Kuruyunca yanına yerleştim ve çantamdan dudak parlatıcımı çıkardım. Aynalı pudramın kenarından Gideon’ın prezervatifi çıkarıp bağlayışını seyrettim. Ufak bir peçeteye sardığı prezervatifi, akıllıca gizlenmiş bir çöp kutusuna attı. Kendine çekidüzen verdikten sonra şoföre bizi gideceğimiz yere götürmesini söyledi. Sonra da koltuğuna yerleşip pencereden dışarıyı seyretmeye daldı.

Geçen her saniyeyle birlikte onun uzaklaştığını, aramızdaki bağın giderek zayıfladığını hissediyordum. Sanki aramızda oluştuğunu hissettiğim mesafeyi fiziksel olarak yaratır gibi, ondan uzaklaşıp, köşeye büzüşmüş buldum kendimi. Hissetmiş olduğum tüm o sıcaklık çekilmiş, yerini belirgin bir serinliğe bırakmış ve beni şalımı tekrar omuzlarıma alma ihtiyacı hissedecek kadar üşütmüştü. Yanı başında hareket ediyor olmama karşın kılını bile kıpırdatmadı Gideon; sanki orada olduğumun farkında bile değildi.

Aniden barı açıp bir şişe çıkardı. Yüzüme bile bakmadan sordu: “Brendi?”

“Hayır, teşekkür ederim.” Sesim çok zayıf çıkmıştı ama o bunu fark etmiş görünmüyordu. Ya da belki umurunda değildi. Kendine bir içki koyup kafasına dikti.

Şaşkın ve kırılmış bir halde eldivenlerimi giydim ve ne olmuş olabileceğini anlamaya çalıştım.

Oraya vardıktan sonra olanlarla ilgili pek bir şey hatırlamıyorum. Sıralanmış basın mensuplarının arasından yürüdüğümüz süre boyunca havai fişekler gibi patlayıp durdu flaşlar ve ben de robot gibi gülümsedim onlara ama bütün bunlar umurumda bile değildi. Kendi içime çekilmiştim ve Gideon'dan dalga dalga yayılan gerilimden kaçmaya can atıyordum.

Binaya girdiğimiz an birileri Gideon'a seslendi, o da dönüp baktı. Halı kaplı girişi dolduran diğer konukların arasına dalarak derhal sıvıştım oradan.

Resepsiyon salonuna ulaştığımda, yanımdan geçen bir garsondan iki kadeh şampanya aldım ve bir yandan Cary'yi ararken bir yandan da kadehlerden birini kafama diktim. Salonun uzak tarafında, annemle Stanton'ın yanındaydı Cary. Boş kadehi yanından geçtiğim masalardan birine bırakarak onlara doğru ilerledim.

"Eva!" Annemin yüzü aydınlandı beni görünce. "Elbise harika durmuş üzerinde!"

Yanaklarıma dokunmadan havadan öper gibi yaptı. Pırıltılı, buz mavisi renginde, dar ve uzun elbisesiyle çok güzeldi. Kulaklarından, boynundan ve bileğinden dökülen safirler gözlerini ve beyaz tenini vurguluyordu.

"Teşekkür ederim." İkinci kadehimden bir yudum şampanya alırken anneme elbise ile ilgili minnettarlığımı ifade etmeyi planlamış olduğum geldi aklıma. Armağanı için hâlâ müteşekkir olmakla birlikte, derin yırtmacın kullanışlılığı hakkındaki memnuniyetim uçup gitmişti.

Cary yanıma gelip dirseğimden yakaladı. Keyfimin kaçmış olduğunu bir bakışta anlamıştı. O an bu konuya girmek istemediğim için başımı iki yana salladım.

"Biraz daha şampanya ister misin peki?" diye sordu alçak sesle.

"Lütfen."

Daha annemin yüzü Times Meydanı'ndaki yılbaşı topu gibi aydınlanmadan

hissetmiştim ben Gideon'ın yaklaştığını. Stanton da şöyle bir dikleşip toparlanmıştı sanki.

"Eva." Gideon'ın elini belimin çıplak tenine koymasıyla birlikte bir heyecan dalgası dolaştı her yanımda. Sırtıma değen parmakları kasılınca acaba o da aynı şeyi mi hissetti diye merak ettim. "Kaçıp gittin."

Sesinde duyduğum sitem karşısında kaskatı kesildim. Topluluk içinde söyleyemediğim her şeyi anlatan bir bakış fırlattım ona. "Gideon Cross'la tanışmış mıydın Richard?"

"Elbette." İki adam el sıkıştılar.

Gideon beni daha yakınına çekti. "New York'un en güzel iki kadınına eşlik etme şerefini paylaşıyoruz sizinle."

Anneme, ona olan düşkünlüğünü belli eden bir bakış atarak onayladı Stanton.

Şampanyamın geri kalanını kafama dikip, Cary'nin uzattığı yeni kadehi kabul ettim minnettarlıkla. Midemde alkolün etkisiyle büyüyen hafif bir sıcaklık hissi vardı ve orada oluşmuş olan düğümü gevşetiyordu.

Gideon eğilip sertçe fısıldadı: "Buraya benimle geldiğini unutma."

Öfkeli miydi? Nasıl yani? Gözlerim kısıldı. "Söyleyene bak."

"Burada olmaz, Eva." Herkesi başıyla selamlayıp beni oradan uzaklaştırdı. "Şimdi olmaz."

"Asla olmayacak zaten" diye mırıldandım, yalnızca annemi mahcup edecek bir olay çıkmasın diye onunla birlikte giderken.

Şampanyamı içerek yıllardır kullanmak zorunda kalmadığım otomatik korunma moduna geçtim. Gideon beni insanlarla tanıştırıyordu ve sanırım ben de yeterince iyi oynuyordum rolümü –yani uygun anlarda konuşup gerekli yerlerde gülümsüyordum– ama aklım orada değildi. Aramızdaki buzdan duvar ve kendi kırgın öfkem fazlasıyla meşgul ediyordu beni. Gideon'ın yattığı kadınlarla pek fazla takılmamak konusunda ne kadar katı

olduğuna dair bir kanıta ihtiyacım varsa, işte aradığımı bulmuştum.

Yemek anonsu yapılınca Gideon'la birlikte yemek salonuna gittim ve tabağımdakileri didikleyip durdum. Yemekle sunulan kırmızı şaraptan birkaç kadeh içtim ve Gideon'ın masamızdaki insanlarla muhabbet edişini dinledim ama sözlerine değil yalnızca sesinin baştan çıkarıcı kalın tonuna ve ahengine dikkat ediyordum. Neyse ki beni konuşmaya katmak için herhangi bir gayret göstermedi. Güzel bir şeyler söyleyecek durumda olduğumu sanmıyordum.

Gideon alkışlar arasında kalkıp sahneye çıkıncaya kadar hiçbir şeyle ilgilenmedim. O zaman, oturduğum yerde dönüp onun kürsüye doğru yürüyüşünü seyrettim, hayvani zarafetine ve baş döndürücü yakışıklılığına hayran olmadan edemedim. Attığı her adım dikkat çekiyor ve saygı topluyordu ve bunu o son derece rahat ve acelesiz yürüyüşüyle başarıyor olması da ayrı bir marifetti.

Limuzindeki uçuk sevişmemize rağmen hiç de hurdası çıkmış gibi durmuyordu. Aslına bakılırsa bu bambaşka bir insandı sanki. Crossfire binasının lobisinde karşılaştığım, o kendine fevkalade hâkim ve güçlü adam olmuştu yeniden.

"Kuzey Amerika'da" diye başladı, "her dört kadından biri ve her altı erkekten biri çocukluğunda cinsel tacize maruz kalıyor. Şimdi lütfen etrafınıza dikkatlice bakın. Masanızda oturanlardan biri taciz mağduru olabilir ya da en azından mağdur birini tanıyordur. İşte kabul edilemez olan gerçek bu."

Çakılıp kalmıştım. O büyüleyici coşkulu bariton sesiyle dört dörtlük bir hatipti Gideon. Ama beni esas can evimden vuran, konuşmasının konusu ve onun bu konuyu tartışırkenki tutkulu ve zaman zaman şoke edici tarzıydı. Çözülmeye başlamıştım, şaşkınlıkla karışık olan öfkemin ve yaralanmış özgüvenimin yerini hayranlık alıyordu. Ben mest olmuş bir dinleyiciye dönüştükçe onunla ilgili görüşüm de değişiyordu. Daha az önce beni inciten adam değildi artık o, benim için önemi çok derin olan bir konuyu tartışan usta bir konuşmacıydı yalnızca.

Bitirdiğinde ayağa kalkıp alkışlamaya başlayarak yalnızca onu değil, kendimi de şaşırttım. Ama başkaları da ayakta alkışlayarak katıldı hemen

bana. Çevremdeki konuşmaları, insanların alçak sesle dile getirdikleri haklı övgüleri duyabiliyordum.

“Siz şanslı bir genç hanımsınız.”

Konuşan kadına bakmak için döndüm. Kırklarının başında gibi görünen kızıl saçlı, hoş bir kadındı. “Biz sadece... arkadaşız.”

Sakin sakin gülümsemekle yetinerek, bu dediğimi yutmadığını anlatmayı başardı kadın, her nasılsa.

İnsanlar masalarından kalkmaya başlamışlardı. Ben de çantamı alıp çıkmak üzereyken genç bir adam yanıma yaklaştı. Asi kumral saçları insanı kıskandıracak cinstendi ve grimsi yeşil gözleri yumuşak ve dostça bakıyordu. Yakışıklılığı ve çocuksu gülüşüyle, limuzin seyahatinden sonraki ilk gerçek gülümsemeyi koparmayı başardı benden.

“Selam” dedi.

Benim kim olduğumu bilir gibi bir hali olması, beni onun kim olduğu konusunda hiçbir fikrim olmadığını çaktırmamaya çalışmak gibi zor bir durumda bıraktı. “Selam.”

Güldü. Kahkahası neşeli ve hoştu. “Ben Christopher Vidal, Gideon’ın kardeşi.”

“Ah, tabii.” Ateş basmıştı yüzüme. Kendime acımakla öyle meşguldüm ki, bu bağlantıyı anında kuramayacak derecede kaybolmuş olduğuma inanamadım.

“Kızardınız.”

“Kusura bakmayın.” Mahcup bir gülümseme kondurdum yüzüme. “Hakkınızda bir yazı okuduğumu söylemenin kulağa garip gelmeyecek bir yolunu düşünmeye çalışıyorum.”

Güldü. “Hatırlıyor olmanızdan gurur duydum. Ama umarım Altıncı Sayfa’da değildi.”

New York’un meşhurlarının ve ikoncanlarının ipliklerini pazara çıkarmasıyla ünlü bir dedikodu sütunuydu bu sözünü ettiği. “Hayır” dedim çabucak. “*Rolling Stone* dergisinde olabilir mi acaba?”

“Bakın, ona itirazım olmaz.” Kolunu uzattı bana. “Dans etmek ister misiniz?”

Sahneye çıkan merdivenlerin dibinde duran Gideon’a doğru bir baktım. Etrafı onunla konuşmaya istekli insanlarca sarılmıştı, birçoğu da kadındı bunların.

“Daha bir süre meşgul olacağı belli” dedi Christopher, sesinde bir memnuniyet tınısıyla.

“Evet.” Tam başımı çevirecekken Gideon’ın yanında duran kadını tanıdım –Magdalene Perez.

Çantamı alıp Christopher’a gülümsedim. “Dans etmeyi çok isterim.”

Kol kola balo salonuna doğru yürüyüp dans pistine çıktık. Orkestranın çalmaya başladığı valsin ilk nağmeleriyle birlikte kolay ve doğal bir şekilde müziğe uyum sağladık. Çeviklik ve güvenle öncülük eden usta bir dansçıydı.

“Gideon’ı nereden tanıyorsunuz bakalım?”

“Tanımıyorum.” O sırada yanında heykel gibi bir sarışınla içeri giren Cary’ye başımla selam verdim. “Crossfire’da çalıştığım için birkaç kez rastlaştık o kadar.”

“Gideon’ın yanında mı çalışıyorsunuz?”

“Hayır. Waters Field & Leaman’da asistanım.”

“Ah!” Güldü. “Reklam ajansı.”

“Evet.”

“Yalnızca birkaç kez karşılaşmış olduğunuz halde Gideon sizi tutup böyle bir davete sürüklediğine göre sizden bayağı hoşlanmış olmalı.”

İçimden küfrü bastım. Milletin çeşitli varsayımlarda bulunacağını tahmin etmiştim ama şu anda daha fazla küçük düşmemek için her şeyi yapmaya kararlıydım. “Gideon annemi tanıyor ve annem de benim bu gece burada olmam için gerekli düzenlemeleri yapmıştı zaten. Yani aynı yere gidecek olan iki kişinin iki yerine bir araçla gitmesi bu yalnızca.”

“Yalnızsınız yani?”

Birlikte son derece esnek bir şekilde hareket ediyor olmamıza rağmen kendimi rahatsız hissederek derin bir nefes aldım. “Biriyle birlikte değilim, evet.”

O karizmatik, çocuksu gülüşünü gösterdi Christopher. “Gecem birden daha güzel olmaya başladı şu anda.”

Dansın geri kalanı boyunca müzik sektöründen eğlenceli hikâyeler anlatarak güldürdü beni ve aklımı Gideon’dan uzaklaştırdı.

Dansın sonunda Cary belirdi yanımda bir sonraki dans için. Çift olarak çok güzel dans ederdik Cary’yle, çünkü birlikte ders almıştık. Onun kollarında rahatladım ve moral destek olarak yanımda olduğu için şükrettim.

“Keyfin yerinde mi?” diye sordum.

“Yemekte *Fashion Week* dergisinin baş koordinatörüyle yan yana oturduğumu fark edince kendimi çimdiklemem gerekti. Üstelik de benimle flört etti kadın!” Gülümsüyordu ama gözleri kasvetliydi. “Ne zaman kendimi böyle yerlerde... böyle kılıklar içinde bulsam... inanamıyorum. Sen benim hayatımı kurtardın, Eva. Sonra da tamamen değiştirdin onu.”

“Sen de benim akıl sağlığımı koruyorsun hep. Çoktan ödeştik, inan bana.”

Elimi sıkıp dikkatle baktı bana. “Berbat görünüyorsun. Ne halt etti?”

“Halt eden benim sanırım. Neyse, bunu sonra konuşuruz.”

“Burada herkesin önünde ağzının payını vermemden korkuyorsun.”

İç geçirdim. “Bunu yapmamanı tercih ederim, annemin hatırı için.”

Cary dudaklarını alnıma bastırıp çekti. “Onu uyarmıştım. Başına ne geleceğini biliyor.”

“Ah, Cary.” Cary’ye duyduğum sevgiyle boğazım düğümlenirken dudaklarım elimde olmaksızın memnuniyetle kıvrıldı. Cary’nin Gideon’a bir tür ağabey uyarısı yapacağını tahmin etmeliydim. Tam onun yapacağı işti bu.

Gideon yanımızda belirdi. “Bölüyorum.”

Bu bir rica değildi.

Cary durup bana baktı. Başımla onayladım. Selam vererek ayrılırken Gideon’ın yüzüne bakışı öfkeli ve tehditkârdı.

Gideon beni kendine çekerek baskın özgüveniyle dansı da ele geçirdi – her şeyi ele geçirdiği gibi. Önceki iki partnerimle olandan tamamen farklı bir deneyimdi onunla dans etmek. Gideon hem kardeşi kadar ustaydı, hem de bedenimin nasıl hareket ettiğine Cary kadar aşinaydı ama Gideon’ın tarzı cesur ve agresifti; doğasında cinsellik vardı.

O kadar kısa bir süre önce birlikte olduğum adamın şimdi bu kadar yakınımda olmasının tüm mutsuzluğuma karşın duyularımı baştan çıkarması işimi zorlaştırıyordu. Kokusu enfesti ve alttan alta seks çağrıştırıyordu. Cesur geniş adımlarıyla beni yönlendirişi içimdeki sızıyı hissetmeme ve onun daha çok kısa bir süre önce orada, içimde olduğunu hatırlamama neden oluyordu.

“İkide birde başını alıp gidiyorsun” diye homurdandı kaşlarını çatarak.

“Neyse ki Magdalene boşluğu derhal doldurmuş gibi görünüyordu.”

Kaşını kaldırıp beni biraz daha çekti kendine. “Kıskandık mı?”

“Şaka yapıyorsun herhalde.” Başka tarafa baktım.

Canı sıkılmış gibi bir ses çıkardı. “Kardeşimden uzak dur, Eva.”

“Neden?”

“Ben öyle istediğim için.”

Sinirim tepeme sıçradı. Yabani tavşanlar gibi düzüştüğümüzden beri içimi kemiren suçluluk duygusu ve kuşkulardan sonra iyi gelmişti öfkelenmek. Gideon Cross'un dünyasında göze göz dişe diş oluyor muymuş anlamaya karar verdim. "Sen de Magdalene'den uzak dur Gideon."

Çenesi gerildi. "Onunla sadece arkadaşız."

"Demek onunla yatmadın?.. Henüz."

"Hayır. Yatmak da istemiyorum. Dinle..." Müzik sonlanırken o da yavaşladı. "Benim gitmem gerekiyor. Seni buraya ben getirdim ve evine de kendim bırakmayı tercih ederim ama şayet keyfin yerindeyse seni koparıp götürmek istemem. Biraz daha kalıp, sonra annen ve Stanton'la dönmeyi ister misin?"

Keyfim yerindeyse mi? Dalga mı geçiyordu, yoksa dünyadan haberi mi yoktu? Ya da belki daha kötüsü. Belki de beni o kadar çıkarmıştı ki gözden, benimle zerre kadar ilgilenmiyordu artık.

Aramıza biraz mesafe koymak ihtiyacı ile kendimi ondan uzaklaştırdım. Kokusu kafamı bulandırıyordu. "Ben başımın çaresine bakarım. Sen beni düşünme."

"Eva." Bana uzandı ama ben çabucak geriledim.

Sırtıma bir kol dolandı ve ardından Cary konuştu. "Onu bana bırak, Cross."

"Bana engel olma, Taylor" diye uyardı Gideon.

Burnundan soluk vererek güldü Cary. "Sen zaten bu konuda gerekeni yapıyorsun gibi geliyor bana."

Boğazımda bir yumruyla yutkundum. "Konuşman harikaydı, Gideon. Gecemin en parlak anı oldu."

Sözlerimin altındaki hakareti algılayarak sert bir nefes aldı ve elini saçlarına götürdü. Sonra aniden küfretti. Titreşen telefonunu cebinden çıkarıp ekranına bakınca anladım nedenini.

“Gitmem gerek.” Bakışları bakışlarımı yakaladı ve bırakmadı. Parmak uçları yanağıma dokundu. “Seni ararım.”

Sonra da gitti.

“Kalmak istiyor musun?” diye sordu Cary sessizce.

“Hayır.”

“Seni eve götüreyim o zaman.”

“Hayır, götürme.” Biraz yalnız kalmak istiyordum. Ve elimde soğuk bir şişe şarapla sıcak küvete uzanıp kendimi bunalımdan çıkarmak. “Sen burada kalmalısın. İşin için iyi olabilir. Eve döndüğünde konuşuruz. Ya da yarın. Bütün gün evde pineklemek niyetindeyim.”

Bakışları yüzümde dolaştı merakla. “Emin misin?”

Başımı salladım.

“Tamam.” Ama ikna olmuş görünmüyordu.

“Sen çıkıp valeye Stanton’ın limuzinini getirt, ben de çabucak bir tuvalete gidip geliyorum.”

“Peki.” Cary eliyle kolumu okşadı. “Vestiyerden şalını alıp kapıda beklerim seni.”

Tuvalete ulaşmam, gerekenden daha fazla vakit aldı. Birincisi, muhtemelen Gideon Cross’la birlikte gelmiş olmam nedeniyle şaşırtıcı sayıda insan beni durdurup muhabbet etmek istedi. İkincisi, girip çıkanların ardı arkası kesilmeyen en yakındaki tuvalet yerine daha uzaktaki başka bir tanesine gittim. Kendimi kabinlerden birine kapatıp, işimi bitirmek için gerekenden biraz daha fazla kaldım orada. İçeride görevliden başka kimse olmadığı için acele etmeme gerek yoktu nasılsa.

Gideon o kadar canımı acıtmıştı ki soluk almakta zorlanıyordum, üstelik ruh halinin ani değişimleri de kafamı karıştırıyordu. Yüzüme neden öyle dokunmuştu ki? Yanında kalmamama neden o kadar kızmıştı? Ve neden

tutup da Cary'yi öyle tehdit etmişti? Günü gününe değil, anı anına uymayan bir adamdı Gideon.

Gözlerimi kapatıp kendimi sakinleştirmeye çalıştım. *Tanrım*. Bütün bunlara hiç ihtiyacım yoktu benim.

Limuzindeyken duygularımı çırılçıplak ortaya koymuştum ve hâlâ da korkunç derecede savunmasız hissediyordum kendimi – içine düşmemeyi öğrenmek için sayısız terapi saati harcadığım bir ruh haliydi bu. Eve gidip saklanmaktan ve hiç öyle hissetmediğim halde kendime tamamen hâkimmiş gibi davranma baskısından kurtulmaktan daha çok istediğim hiçbir şey yoktu.

Kendini bu duruma sen düşürdün, diye hatırlattım kendime. *Bak şimdi başının çaresine*.

Derin bir soluk alıp kabinden çıktım ve Magdalene Perez'i kollarını kavuşturup lavaboya yaslanmış halde karşımda buluverdim. Oraya benim için geldiği ve savunmamın zaten zayıf olduğu bir anda yakalamak için pusu kurmuş olduğu açıktı. Tökezler gibi oldum, sonra toparlandım ve ellerimi yıkamak için lavaboya yöneldim.

Aynaya doğru dönüp yansımamı incelemeye başladı. Ben de onu inceliyordum. Fotoğraflarındakinden de güzeldi gerçek hali. Uzun ve inceydi, koyu renk gözleri ve omuzlarına dökülen düz kahverengi saçları vardı. Dudakları dolgun ve kırmızı, elmacıkkemikleri çıkık ve biçimliydi. Aşırıya kaçmadan seksi olan elbisesinin krem rengi akışkan saten kumaşı esmer teniyle çok güzel kontrast yapıyordu. Kahrolası bir süper model gibiydi ve egzotik bir seksapeli vardı.

Ben tuvalet görevlisinin uzattığı havluyu alırken Magdalene kadınla İspanyolca konuşarak ondan bizi biraz yalnız bırakmasını istedi. Ben de arkasını getirdim, "*Por favor*, *gracias*" diyerek. Magdalene'nin bir kaşı kalktı ve daha dikkatli incelemeye başladı beni ve ben de bunlara aynı serinkanlılıkla karşılık verdim.

"Şu hale bak" diye mırıldandı Magdalene, görevli kadın duyamayacak kadar uzaklaştığı anda. Çıkardığı *cık cık* sesi karatahtaya sürtünen tırnaklar gibi sinirlerimi ayağa kaldırdı. "Sen düzüşmüşsün bile onunla."

“Ve sen de düzüşmemişsin.”

Bu onu şaşırtmıştı sanki. “Haklısın, düzüşmedim. Neden, biliyor musun?”

Çantamdan bir beş dolarlık çıkarıp gümüş bahşiş tepsisine bıraktım. “Çünkü Gideon istemiyor.”

“Ve ben de istemiyorum, çünkü o kimseye bağlanamaz. Genç, yakışıklı, zengin ve bunların tadını çıkarıyor.”

“Evet.” Başımla onayladım. “Kesinlikle çıkardı.”

Gözleri kısıldı, memnun ifadesi bozulur gibi oldu. “Becerdiği kadınlara saygı duymaz o. Aletini sana daldırdığı an işin bitmişti senin. Tıpkı bütün diğerleri gibi. Ama ben hâlâ buradayım çünkü uzun vadede yanında tutmak istediği kişi benim.”

Darbe, en çok acıtacağı yere ustaca indirilmiş de olsa serinkanlılığımı korudum. “Bu çok zavallıca.”

Dışarı çıktım ve Stanton’ın limuzinine ulaşana kadar da durmadım. Arabaya binerken Cary’nin elini sıktım ve araba hareket edene kadar ağlamamayı başardım.

“Hey, bebeğim” diye seslendi Cary ertesi sabah ayaklarımı sürüyerek oturma odasına girdiğimde. Kanepeye yayılmış, ayaklarını da orta sehpasına koymuştu, üzerinde bol ve eski bir eşofman altından başka bir şey yoktu. Hoş bir dağınıklık içindeydi ve kendinden hoşnut görünüyordu. “Nasıl uyudun?”

Başparmağımı “iyidir” dercesine havaya kaldırarak, kahve almak için mutfağa yöneldim. Kahvaltı tezgâhının yanından geçerken durakladım, tezgâhın üzerindeki devasa gül aranjmanı karşısında gözlerim fal taşı gibi açıldı. Baş döndürücü kokuyu derin derin içime çektim. “Bu da ne?”

“Bir saat önce geldi, senin için. Pazar teslimatı. Hem güzel, hem de süper pahalı.”

Üzerine iliştirilmiş kartı alıp açtım.

HÂLÂ SENİ DÜŞÜNÜYORUM.

GIDEON

“Cross’tan mı?” diye sordu Cary.

“Evet.” Onun olduğunu varsaydığım elyazısını okşadım başparmağımla. Cesur, erkeksi ve seksiydi. Repertuvarında romantizm bulunmayan biri için oldukça romantik bir jestti bu. Sanki elimi yakmış gibi tezgâhın üzerine bıraktım kartı; kafeinin bana güç vermesi ve aklımı başıma toplaması için dua ederek bir fincan kahve aldım.

“Pek etkilenmiş görünmüyorsun.” İzlemekte olduğu beyzbol maçının sesini kıstı Cary.

“Bu adamdan hayır yok bana. Dev bir tetikleyici sanki. Tek yapmam gereken ondan uzak durmak.” Terapi sürecinde benimle birlikteydi Cary ve konuya hâkimdi. Bir şeyi terapi jargonuyla analiz ettiğimde bana şaşkın şaşkın bakmadığı gibi aynı şekilde yanıt vermekte de hiç zorluk çekmezdi.

“Telefon da çalıp durdu bütün sabah. Seni rahatsız etmek istemediğim için sesini kapattım.”

Bacaklarımın arasındaki dünden kalma sızıyı fark ederek kanepeye kıvrıldım ve telesekreteri dinleyip, arayanın Gideon olup olmadığını anlamak arzusuna direnmeye çalıştım. Sesini duymak ve ondan dün gece olanları anlamlı hale getirecek bir açıklama dinlemek istiyordum. “İyi yapmışsın. Bence bütün gün kapalı kalsın.”

“Neler oldu?”

Fincanımın üzerindeki dumanları üfleyip, temkinli bir yudum aldım. “Limuzininde öyle bir düzüştük ki aklı başından gitti ve ardından da buz kesti.”

Cary, hayatta hiç kimsenin maruz kalmaması gereken şeyleri görmüş o zümrüt yeşili bilge gözleriyle seyrediyordu beni. “Zevkten kıçı tavana vurdu desene?”

“Aynen öyle.” Bunu düşünmek bile sinirimi bozmaya yetmişti. Aramızda bir bağ oluşmuştu. Buna *emindim*. Bir önceki gece her şeyden çok istiyordum onu, bugünse görecek gözüm yoktu. “Çok yoğun bir şeydi. Hayatımın en iyi cinsel deneyimiydi ve o da aynen böyle hissetti. Hissettiğine eminim. İlk kez arabada yapıyormuş, başta da biraz direnç gösterdi ama sonra öyle azdırdım ki onu, hayır diyemedi.”

“Sahi mi? Hiç yapmamış mı?” Tıraşsız yanaklarında dolaştırdı elini. “Birçok oğlan daha lisedeyken halleder, yapılacaklar listesinde araba düzüşmesi kalemini. Hatta doğrusunu istersen inekler ve aşırı tipsizler dışında bunu yapmayan kimse tanımıyorum. Ve Gideon iki gruba da girmiyor.”

Omuz silktim. “Anlaşılan arabada düzüştüğüm için sürtüğün teki oldum.”

Cary donup kaldı. “Öyle mi dedi sana?”

“Hayır. Bir bok demedi o. ‘Arkadaşı’ Magdalene’den öğrendim bunu. Hani şu internetten indirip bastığın fotoğrafların çoğunda olan kız var ya, ondan işte. Tuvalette kız kıza yapılan iğneleyici bir sohbetle bana diş göstermeye karar vermişti de.”

“Kıskanç orospu.”

“Cinsel tatminsizlik. Gideon’la düzüşemiyor, çünkü anlaşılan onunla düzüşen kızlar kendilerini kapının önünde buluyormuş.”

“Gideon mu söyledi bunu?” Yine öfke kokuyordu, sakince sorduğu soru.

“Kelimesi kelimesine değil. Kadın arkadaşları ile yatmadığını söyledi. Yatakta hoşça vakit geçirmekten fazlasını isteyen kadınlardan hoşlanmıyormuş, bu yüzden de becerdiği kadınlarla, beraber takıldığı kadınları iki ayrı grupta tutuyormuş.” Kahvemden bir yudum daha aldım. “Onu bu tür bir düzenlemenin bana uymayacağı konusunda uyarmıştım, o da bazı uyarlamalar yapacağını söylemişti, ama anlaşılan Gideon da istediğini elde etmek için ne gerekiyorsa onu söyleyen heriflerden biriymiş.”

“Ya da sen ürkütüp kaçırdın onu.”

Öfkeyle baktım. “Mazeret bulma ona. Hem sen kimin tarafındasın?”

“Senin, bebeğim.” Uzanıp dizimi okşadı. “Her zaman senin.”

Elimi kaslı önkoluna dolayıp parmaklarımla bileğinin alt tarafını okşadım sessiz bir şükran hissiyle. Cildini lekeleyen incecik beyaz kesik izleri elime gelmiyordu o an ama orada oldukları asla aklımdan çıkmıyordu. Cary hayatta olduğu, sağlıklı olduğu ve benim yaşamımın vazgeçilmez bir parçası olduğu için her gün şükrediyordum. “Senin gecen nasıl gitti?”

“Şikâyet edemem.” Gözlerinde muzır bir ışıltı belirdi. “O iri göğüslü sarışını becerdim alet edevatın durduğu bir odada. Memeleri gerçekti.”

“Bak sen.” Gülümsedim. “Kızın gecesini renklendirmişsindir eminim.”

“Elimden geleni yaptım.” Ahizeyi alırken göz kırptı bana. “Ne ısmarlamak istersin? Sandviç? Çin yemeği? Hint?”

“Aç değilim.”

“Sen hep açsındır. Eğer bir şey seçmezsen ben yemek pişiririm, sen de ona talim etmek zorunda kalırsın.”

Elimi kaldırıp teslim oldum. “Tamam, tamam. Sen karar ver.”

Gideon’la rastlaşmamak için pazartesi günü işe yirmi dakika erken gittim. Olaysız bir şekilde masama ulaşınca o kadar çok sevindim ki Gideon’la başımın büyük dertte olduğunu bir kez daha anladım. Ruh halim bir andan diğerine değişiyordu.

Geçen haftanın önemli başarıları yüzünden ayakları hâlâ yerden kesilmiş vaziyette olan Mark çok moralli geldi işe. Derhal çalışmaya koyulduk. Pazar günü votka piyasalarıyla ilgili bazı karşılaştırmalar yapmıştım, o da bunların üzerinden geçip izlenimlerime kulak verdi kibarca. Bu arada yeni bir e-okuyucu üreticisinin hesabı da Mark’a verilmişti, onun ilk çalışmalarına başladık.

İşler bu kadar yoğun olunca saatler hızla geçmiş, özel hayatımı düşünecek hiç zamanım olmamıştı. Gerçekten müteşekkirdim buna. Derken çalan

telefona yanıt verdim ve Gideon’ın sesini duydum. Hazırlıksızdım.

“Pazartesin nasıl geçiyor?” diye sordu ve sesinin yarattığı his tüm bedenimi ürpertti.

“Çok meşgul.” Saate baktım ve on ikiye yirmi kala olduğunu görüp şaşırdım.

“Güzel.” Bir duraksama oldu. “Dün seni aramaya çalıştım. Birkaç da mesaj bıraktım. Sesini duymak istemiştim.”

Gözlerimi kapatıp derin bir soluk aldım. Telesekreteri dinlemeden günü geçirebilmek için bütün irademi kullanmam gerekmişti. Hatta bu iş için Cary’yi de seferber etmiş, kendime hâkim olamayacak gibi görünürsem beni zorla engellemesini tembihlemiştim. “İnziva olayına girdim, biraz da çalıştım.”

“Sana yolladığım çiçekleri aldın mı?”

“Evet. Çok güzeller. Teşekkür ederim.”

“Bana senin elbiseni hatırlattılar.”

Ne yapıyordu bu herif? Çoklu kişilik bozukluğundan mustarip olduğundan şüphelenmeye başlıyordum. “Kimi kadınlar bunu romantik bulurdu eminim.”

“Beni yalnızca senin ne düşündüğün ilgilendiriyor.” Sanki ayağa kalkmış gibi gıcırdadı koltuğu. “Sana uğramayı düşündüm... Uğramak istedim.”

Kafa karışıklığıma teslim olarak iç geçirdim. “Uğramadığına sevindim.”

Uzun bir duraksama daha oldu. “Bunu hak ettim.”

“Laf sokmak için söylemedim bunu. Gerçekten böyle hissediyorum.”

“Biliyorum. Dinle... Öğle yemeğini burada, benim ofisimde yemek için organizasyon yaptım. Böylece gelip giderken zaman kaybetmeyiz, bir saatin tamamı bize kalır.”

Ayrılırken, “*Seni ararım*” dediğinde, derdi her neyse onu hallettikten sonra gerçekten yeniden bir araya gelmek ister mi diye merak etmiştim. Cumartesi gecesinden beri korktuğum olasılıktı bu, çünkü hem bu işi kesip atmam gerektiğinin bilincindeydim, hem de onunla olma arzusuyla yanıp tutuşuyordum. Onunla paylaştığımız o saf ve mükemmel yakınlığı yeniden yaşamak istiyordum.

Ama o tek an yüzünden, bana kendimi bok gibi hissettirdiği bütün diğer anları mazur göremezdim.

“Gideon, birlikte öğle yemeği yememiz için hiç neden yok. Cuma gecesi her şeyi konuşmuştuk, Cumartesi de... işleri hallettik. Bunu burada bırakalım bence.”

“Eva.” Sesi boğuklaşmıştı. “Her şeyi mahvettiğimi biliyorum. Açıklamama izin ver.”

“Açıklaman gerekmiyor. Sorun değil.”

“Sorun. Seni görmem gerek.”

“Ben seni görmek iste... ”

“Bunu kolay yoldan yapabiliriz, Eva. Ya da istersen zorlaştırabilirsin.” Nabzımı hızlandıran sert bir tona bürünmüştü sesi. “Ama her halükârda dinleyeceksin söyleyeceklerimi.”

Telefonda çabucak söylenen bir hoşça kal ile paçayı kurtaracak kadar şanslı olmadığımı anlayarak gözlerimi kapattım. “İyi, tamam. Gelirim yukarıya.”

“Teşekkür ederim.” Rahat bir soluk aldığını duydum. “Seni görmek için sabırsızlanıyorum.”

Ahizeyi yerine koyup, masamın üzerindeki fotoğraflara bakarak söyleyeceklerimi formüle etmeye ve kendimi Gideon’ı tekrar görmeye hazırlamaya çalıştım. Ona gösterdiğim fiziksel tepkinin şiddetini kontrol etmem imkânsızdı. Bir şekilde buna takılmamayı ve yapmam gerekeni yapmayı başarmalıydım. Önümüzdeki günler, haftalar ve aylar boyunca

onunla bu binada karşılaşacak olmamız konusunu ise sonra düşünecektim. Şu anda odaklanmam gereken tek şey, şu öğle yemeğini sağ salim atlatmaktı.

Kaçınılmaz olana boyun eğerek işime döndüm ve dergilerin içine koymak için hazırlanan birtakım abonelik kartı örneklerinin görsel etkilerini karşılaştırmaya devam ettim.

“Eva.”

Sıçrayarak koltuğumda döndüm ve Gideon’ı odacığımın yanı başında dikilirken bulunca irkildim. Görünüşü her zamanki gibi başımı döndürdü ve kalbim göğsümün içinde tekledi. Saate şöyle bir bakınca gördüm ki çeyrek saat geçip gitmişti, ben farkına varmadan.

“Gid... Bay Cross. Buraya kadar gelmenize gerek yoktu.”

Yüzü sakin ve tepkisizdi ama gözleri fırtınalı ve yakıcıydı. “Hazır mısın?”

Çekmecemi açıp çantamı alırken, fırsattan istifade derin bir nefes çektim. Şahane kokuyordu.

“Bay Cross.” Mark’ın sesiydi bu. “Sizi görmek çok güzel. Sizin için ne yapa...”

“Eva için geldim. Öğle yemeği yiyeceğiz birlikte.”

Mark’ın kaşlarının havaya kalkışını gördüm doğrulurken. Hızla toparlandı ve yüzü her zamanki iyi huylu yakışıklılığına büründü.

“Saat birde burada olurum” diye söz verdim ona.

“Görüşürüz o zaman. Afiyet olsun.”

Gideon elini belime koyarak dışarıya, asansörlere doğru yönlendirdi beni. Resepsiyonun önünden geçerken de Megumi’nin kalkık kaşlarına maruz kaldık. Gideon asansörün düğmesine basarken, ben de keşke bugünü dokunuşuna uyuşturucu gibi bağımlı hale geldiğim şu adamı görmeden atlatabilseydim diye düşünerek huzursuzca kıpırdandım.

Asansörü beklerken karşıma geçti ve parmak uçlarını saten bluzumun kolunda dolaştırdı. “Gözlerimi her kapattığımda o kırmızı elbisenin içindeki halin geliyor gözümün önüne. Tahrik olduğun zaman çıkardığın sesler kulağımdan gitmiyor. Aletimin üzerine kayıp onu sımsıkı bir yumruk gibi kavrayışını hissediyor, canımı yakacak kadar şiddetle gelmeme sebep oluşunu hatırlıyorum.”

“Yapma.” Bakışlarındaki yakınlığa daha fazla dayanamayarak başımı çevirdim.

“Elimde değil.”

Neyse ki asansör geldi. Elimden tutup içeri çekti beni Gideon. Anahtarını panele yerleştirdikten sonra beni daha yakına çekti. “Seni öpeceğim, Eva.”

“Ben iste...”

Beni kendisine çekip dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Elimden geldiğince direndim ama sonunda dilinin dilimin üstündeki yavaş ve tatlı okşamalarıyla eriyiverdim. Seviştiğimizden beri istiyordum bu öpüşü. Paylaştığımız şeye değer verdiğini, yaşadıklarımızın benim için olduğu gibi onun için de özel bir şey olduğunu bilmek istiyordum.

Uzaklaşınca yeniden yoksun hissettim kendimi.

“Gel hadi.” Kapı açılırken anahtarını çıkardı.

Gideon’ın kızıl saçlı resepsiyon görevlisi bu kez hiçbir şey demedi ama tuhaf tuhaf baktı bana. Gideon’ın sekreteri Scott ise, aksine, biz yaklaşırken ayağa kalkıp, adımı kullanarak hoş bir şekilde selamladı beni.

“İyi günler, Bayan Tramell.”

“Selam, Scott.”

Gideon kısaca selamladı onu başıyla. “Telefon bağlama.”

“Elbette.”

Gideon’ın geniş ofisine girince bakışlarım, onun mahrem dokunuşlarına ilk kez maruz kaldığım kanepeye kaydı.

Öğle yemeği barın üstüne hazırlanmıştı – metal kapaklarla kapatılmış iki tabak.

“Çantanı alayım mı?” diye sordu.

Ona bakınca, ceketini çıkarıp koluna koymuş olduğunu gördüm. Terzi elinden çıkma pantolonu ve yeleği ile duruyordu karşımda. Hem gömleği, hem de kravatı bembeyaz, saçları o nefes kesici yüzünün etrafında koyu ve gür, gözleriyse baş döndürücü ve yabansı bir maviydi. Tek kelimeyle inanılmazdı. Bu kadar şahane bir adamla sevişmiş olduğuma inanamıyordum.

Ama demek ki o benim hissettiğim gibi şeyler hissetmemişti.

“Eva?”

“Güzel adamsın, Gideon.” Düşünmeden dökülüvermişti kelimeler ağzımdan.

Kaşları kalktı; sonra bir yumuşaklık geldi bakışlarına. “Gördüklerini beğenmene sevindim.”

Çantamı ona verip uzaklaştım, çünkü biraz mesafeye ihtiyacım vardı. Kendi ceketiyle çantamı askıya asıp, bara doğru yürüdü.

Kollarımı kavuşturdum. “Hadi şu işi bir an önce halledelim. Artık seninle görüşmek istemiyorum.”

8

Gideon elini saçlarına götürdü ve ofladı. “Ciddi olamazsın.”

Birden kendimi çok yorgun hissettim, onun yüzünden kendimle mücadele etmekten takatsiz kalmıştım. “Gerçekten ciddiyim. Sen ve ben... bir hataydı.”

Çenesi kasıldı. “Değildi. Benim sonrasındaki davranışlarımdı hata olan.”

İnkârının şiddetinden irkilerek baktım ona. “Seksten bahsetmiyorum ben Gideon. Seninle yapmaya razı olduğum şu çılgın sevişelim-ama-yabancı kalalım anlaşmasından bahsediyorum. Bunun çok yanlış olduğunu ta en başından biliyordum. İçgüdülerime kulak vermeliydim.”

“Benimle olmak istiyor musun, Eva?”

“Hayır. Tam da bunu...”

“Barda konuştuğumuz şekilde değil. Ondan daha fazlası.”

Kalbim küt küt atmaya başladı. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Her şeyden.” Bardan ayrılıp yakınıma geldi. “Ben seninle olmak istiyorum.”

“Cumartesi günü öyle görünmüyordun ama.” Kollarımı göğsümde birleştirdim sıkıca.

“Sersemlemiştim.”

“Ee? Ben de aynı durumdaydım.”

Ellerini beline koydu. Sonra kollarını kavuşturdu benim gibi. “Tanrı aşkına, Eva.”

Kıvranışını seyrederken bir umut kıvılcımı hissettim. “Bütün söyleyeceğin buysa anlaştık demektir.”

“Anlaşmış filan değiliz.”

“Eğer her sevişmemizden sonra öyle trip atacaksan çoktan bir çıkmaza girdik bile demektir.”

Söyleyecek bir şey bulabilmek için çabaladığını gözümle görebiliyordum. “Ben kontrolün bende olmasına alışkınım. Buna *ihtiyacım var*. Sen limuzinde yerle bir ettin bunu. Ben de pek iyi idare edemedim durumu.”

“Yok canım?”

“Eva.” Yaklaştı. “Daha önce hiç öyle bir şey yaşamamıştım. Bunun mümkün olduğunu bile sanmıyordum. Ama bir kez yaşadım ve... artık onsuz olamam. *Sensiz* olamam.”

“Alt tarafı seks Gideon. Süper şahane seks gerçi ama eğer bunu yaşayan kişiler birbirlerine iyi gelmiyorsa insanın dengesi cidden bozulabilir.”

“Saçma. Her şeyi berbat ettiğimi kabul ettim. Olanları değiştiremem ama bu yüzden kıçıma tekmeyi vurmaya kalkarsan pekâlâ tepem atabilir ona göre. Sen kurallarını söyledin, ben de onlara uymak için kendimi ayarladım, oysa sen benim için en ufak ayarlamaya bile yanaşmıyorsun. Senin de ortada buluşmaya razı olman gerek.” Yüzü sıkıntıyla kasılmıştı. “Hiç değilse bir adım gel yahu.”

Ne yapmaya çalıştığını ve bunun nereye varacağını anlamak ister gibi yüzüne baktım. “Ne istiyorsun, Gideon?” diye sordum nazikçe.

Beni yakalayıp kendine çekti ve yanağımı avucuna aldı. “Seninle beraberken hissettiğim şeyleri hissetmeye devam etmek istiyorum. Ne yapmam gerektiğini söyle yeter. Ve elime yüzüme bulaştırdığımda da biraz müsamaha göster. Bunu daha önce hiç yapmadım. Öğrenme eğrisi diye bir

şey var.”

Avucumu kalbinin üstüne koyup atışının ritmini hissettim. Kaygılı ve tutkuluydu, bu da beni geriyordu. Nasıl bir yanıt vermeliydim? Yüreğimin sesini mi dinlemeliydim, aklımın mı? “Neyi yapmadın daha önce?”

“Seninle mümkün olduğunca çok vakit geçirebilmek için ne yapmam gerekiyorsa onu. Yatakta ve yatağın dışında.”

Her yanımı saran keyif dalgası inanılmaz derecede güçlüydü. “Aramızdaki ilişkiye ne kadar çok zaman ve emek harcamak gerekeceğinin farkında mısın, Gideon? Benim daha şimdiden canım çıktı. Ayrıca hâlâ birtakım kişisel şeylerle uğraşıyorum ve tabii, yeni işim var... ve çılgın bir annem...” Ağzını açmasına fırsat vermeden parmaklarımla kapattım. “Ama sen buna değersin ve üstelik seni çok istiyorum. Yani seçeneğim yok gibi, değil mi?”

“Eva. İşte bu.” Gideon beni kaldırdı ve bir kolunu popomun altından geçirerek, bacaklarımı beline dolamamı sağladı. Dudaklarımdan sertçe öpüp burnunu burnuma sürttü. “Bir yolunu buluruz.”

“Sanki kolay bir şeymiş gibi konuşuyorsun.” Ben zor bir insan olduğumu biliyordum ve onun da aşağı kalır yanı olmadığı aşikârdı.

“Kolay sıkıcıdır.” Beni bara kadar taşıyıp bar taburelerinden birinin üstüne bıraktı. Servisimin üzerindeki kubbeyi kaldırınca devasa bir çizburger ile patates kızartmaları çıktı ortaya. Tabağın altındaki ısıtılmış granit bloku sayesinde hâlâ sıcaktı yemek.

“Mmm” diye mırıldandım ne kadar acıktığımı fark ederek. Artık konuştuğumuza göre iştahım tam gaz geri gelmişti.

Peçetemi silkeleyerek açıp kucağıma serdi ve dizimi hafifçe sıktı, sonra da yanıma oturdu. “Ee, nasıl yapıyoruz bu işi?”

“Elimizle alıyoruz tabaktan ve ağzımıza götürüyoruz.”

Yüzüme muzır bir bakış atıp gülümsetti beni. Gülümsemek iyi geliyordu. Onunla olmak iyi geliyordu. Genellikle... kısa bir süre için. Çizburgerimden

bir ısırık aldım ve tadına vararak zevkten inledim. Geleneksel bir çizburgerdi ama tadı muhteşemdi.

“Güzel, değil mi?”

“Çok güzel. Hatta aslına bakarsan bu kadar iyi çizburgerlerin kaynağını bilen bir adam kendime saklamaya değebilir.” Ağzımı ve ellerimi sildim. “Tekeşliliğe ne kadar karşısın?”

Çizburgerini tabağına koyarken tekinsiz bir sessizliğe büründü. Aklından geçenleri tahmin bile edemiyordum. “Anlaşmamızın bunu içerdiğini varsaymıştım ben zaten. Ama herhangi bir kuşkuya mahal vermemek için, açık ve net olarak söyleyeyim ki hayatında başka erkek olmayacak, Eva.”

Ses tonundaki açıksözlü kesinlik ve buz gibi bakışları yüzünden bir ürperti dolaştı vücudumda. Onun karanlık bir yanı olduğunu biliyordum; gözlerinde tehlikeli gölgeler dolaşan erkekleri tespit etmeyi ve onlardan uzak durmayı öğreneli çok olmuştu. Ama o bildik alarm çanları, belki de çalmaları gerektiği halde çalmıyordu Gideon’ın yanında. “Ama kadınlar olabilir yani?” diye sordum ortamı yumuşatmak için.

Kaşları kalktı. “Ev arkadaşının biseksüel olduğunu biliyordum da senin de öyle olduğundan haberim yoktu.”

“Öyle olsam sorun olur muydu senin için?”

“Seni paylaşmak sorun olurdu. Böyle bir seçenek yok. Senin bedenin bana ait, Eva.”

“Seninki de bana mı? Sadece bana?”

Bakışları alevlendi. “Evet. Ve senin onu sık sık ve dilediğin gibi kullanmanı bekliyorum.”

İyi madem... “Ama sen beni çıplak gördün” diye takıldım boğuk bir sesle. “Ne aldığını biliyorsun. Ben bilmiyorum. Vücudunun şu ana dek gördüğüm yerlerine bayıldım ama pek de fazla bir şey görmüş sayılmam.”

“Bu durumu derhal düzeltebiliriz.”

Onun benim için soyunması fikri, olduğum yerde kıpırdanmama neden oldu. Bunu fark edince şeytani bir ifadeyle kıvrıldı dudakları.

“Yapmasan iyi olur” dedim üzülmüş gibi. “Cuma günü işe geç döndüm zaten.”

“Bu akşam o halde.”

Yutkundum. “Kesinlikle.”

“Programımı saat beş itibariyle boşaltacağım.” Yemeye devam etti. Az önce ikimizin de akıllarımızdaki ajandalara *insanın aklını başından alan seks* notu düşmüş olduğumuz gerçeğiyle tamamen barışık görünüyordu.

“Boşaltmana gerek yok.” Tabağımın yanındaki minik ketçap şişesini açtım. “İşten sonra spor salonuna gitmem lazım.”

“Beraber gidelim.”

“Sahi mi?” Ketçap şişesini baş aşağı çevirip dibine avucumla vurdum.

Şişeyi elimden aldı ve bıçağını kullanarak ketçabın tabağıma akmasını sağladı. “Seni soymadan önce biraz enerji boşaltsam iyi olur diye düşünüyorum. Yarın yürüyebilmek istersin eminim.”

Bunu söyleyişindeki sıradanlık karşısında şaşırmış bir halde baktım ona. Yüzünden okunan buruk keyif, söylediklerinin tümüyle şaka olmadığını anlatıyordu. Cinsel organım nefis bir beklenti hissi ile kasıldı. Gideon Cross’a ciddi şekilde bağımlı olabileceğimi düşünmeye başladım.

Gideon’a bağımlı olan bir başka kişiyi düşünerek, birkaç patates attım ağzıma. “Magdalene benim için sorun teşkil edebilir.”

Çizburgerinden aldığı lokmayı yutup, arkasından da su şişesinden bir yudum su içti. “Seninle konuştuğunu anlattı bana. Pek de iyi gitmemiş dediğine göre.”

Magdalene’nin dalavereciliğinin ve önümü kesmek için yaptığı zekice

hamlenin hakkını vermek lazımdı. Ona karşı son derece dikkatli olmalıydım. Ayrıca Gideon da bu konuda bir şeyler yapmak zorunda kalacaktı – mesela onunla ilişkisini tamamen kesecekti, nokta.

“Hayır, iyi gitmedi” diyerek onayladım. “Ama senin becerdiğin kadınlara değer vermediğini ve aletini bana daldırdığın an işimin bitmiş olduğunu duymak da pek hoşuma gitmedi.”

Gideon dondu. “Öyle mi dedi sana?”

“Kelimesi kelimesine. Ayrıca senin kendini durulup oturmaya hazır hissedene dek onu kenarda beklettiğini de söyledi.”

“Demek öyle?” İnsanın içini donduran bir sertlik vardı sesinde.

Gideon’ın ne söyleyeceğine bağlı olarak işler çok iyiye de gidebilirdi, çok kötüye de. Düğüm düğüm olmuştu midem. “Bana inanmıyor musun?”

“Tabii ki inanıyorum.”

“Magdalene benim için sorun teşkil edebilir” diye yineledim, inatla.

“Etmez. Konuşurum onunla.”

Gideon’ın onunla konuşacak olması fikrinden hiç hoşlanmamıştım, çünkü kıskançlıktan öldürüyordu bu beni. Bunun en baştan itiraf etmem gereken bir konu olduğunu fark ettim. “Gideon...”

“Evet?” Çizburgerini bitirmiş, patateslerini yiyordu.

“Ben çok kıskanç bir insanım. Mantıksız da davranabilirim bu yüzden.” Bir patates alıp çizburgerimi dürtükledim. “Bu konuyu düşünüp, benim gibi özsaygı sorunları olan biriyle uğraşmak isteyip istemediğine karar vermen iyi olabilir. Bana ilk teklifte bulunduğunda aklıma takılan noktalardan biri de buydu, yani kadınların senin karşında ağızlarının suyunun akması ve benim buna müdahale hakkımın olmamasıydı.”

“Artık hakkın var.”

“Beni ciddiye almıyorsun sen.” Kafamı salladım ve çizburgerimden bir ısırık daha aldım.

“Hayatımda hiçbir konuda bu kadar ciddi olmamıştım.” Gideon uzanıp parmak ucuyla ağzımın köşesini sildi ve sonra yaladı parmağından. “Paylaşmayı sevmeyen tek kişi sen değilsin. Bana ait olan şeyler konusunda çok mülkiyetçiyimdir.”

Bu konuda en ufak bir şüphem yoktu.

Bir ısırık daha alıp önümüzdeki geceyi düşündüm. Hevesliydim. Hem de gülünç derecede. Gideon’ı çıplak görmek için ölüyordum. Ellerimi ve dilimi her yerinde dolaştırmak için ölüp bitiyordum. Ve beni altına alması, üzerimde kıvranması, içime girmesi, ta derinlerime uzun uzun gelmesi için yanıp tutuşuyordum...

“Sen daha düşün öyle şeyleri” dedi sertçe, “sonra bak nasıl geç kalıyorsun.”

Kaşlarımı kaldırarak baktım yüzüne. “Nereden bildin ne düşündüğümü?”

“Tahrik olduğun zaman yüzünün aldığı bir ifade var. O ifadeyi her fırsatta yüzüne kondurmak niyetindeyim.” Gideon tabağının üstünü kapatıp ayağa kalktı ve cebinden bir kartvizit çıkarıp yanıma bıraktı. Arkasına ev ve cep telefonlarını yazmış olduğunu görebiliyordum. “Şu anki muhabbetimizi göz önüne alınca bunu söylemek biraz aptalca geliyor ama cep telefonu numaranı almam lazım.”

“Şey.” Düşüncelerimi zorla yatak odasının dışına sürüklemem gerekti. “Önce bir cep telefonu edinmeliyim ama. Yapılacaklar listemde bu iş.”

“Geçen hafta mesajlaştığın telefona ne oldu?”

Yüzüm buruştu. “Annem o telefonla nerelerde dolaştığımı takip ediyormuş. Biraz... fazla korumacıdır da.”

“Anlıyorum.” Parmaklarının tersiyle yanağımı okşadı. “Annem sapık gibi takip ediyor dediğinde kastettiğin buydu demek.”

“Evet, maalesef.”

“Tamam o zaman. İşten çıkınca spor salonuna gitmeden hallederiz telefon işini. Telefonunun olması daha güvenli senin için. Hem ben de her içimden geldiğinde arayabilmek isterim seni.”

Çizburgerimin bitiremediğim son çeyreğini tabağa bırakıp ellerimi ve ağzımı sildim. “Çok lezzetliydi. Teşekkür ederim.”

“Benim için bir zevkti.” Üzerime eğilip dudaklarını kısacık bastırdı dudaklarıma. “Ellerini yıkamak ister misin?”

“Evet. Çantamdan diş fırçamı da alayım.”

Birkaç dakika sonra, ekranların bulunduğu maun kaplama duvarla kusursuzca bütünleşen gizli bir kapının ardına saklanmış bir banyoda buldum kendimi. Çiftli lavabonun önünde durmuş yan yana dişlerimizi fırçalarken, bakışlarımız aynadaki yansımalarımızda kesişiyordu. Son derece sıradan, *normal* bir şeydi bu yaptığımız ama ikimiz de bundan keyif alıyor gibi görünüyorduk.

“Seni aşağıya götüreyim” dedi, ceket askısına doğru yürürken.

Ben de ardından gittim ama masasının oraya gelince yön değiştirdim. Masaya gidip Gideon’ın koltuğunun önüne denk gelen boş alana dokundum. “Günün çoğunu burada mı geçiriyorsun?”

“Evet.” Ceketini sırtına geçirince o kadar enfes göründü ki onu ısırmak istedim.

Onun yerine, zıplayıp masasının üstüne, tam koltuğunun önüne oturdum. Kolumdaki saate göre beş dakikam vardı. İşe dönmeye ancak yetecek kadar bir zamandı ama olsun. Yeni haklarımı kullanmadan edemeyecektim. Koltuğunu işaret ettim. “Otur.”

Kaşları kalktı ama itiraz etmeden gelip zarifçe yerleşti koltuğuna.

Bacaklarımı açıp işaretparmağımla çağırdım onu. “Yaklaş.”

Koltuğunu yaklaştırıp bacaklarımın arasındaki boşluğu doldurdu. Kollarını

kalçalarıma dolayıp yüzüme baktı. “Çok yakında bir gün, Eva, seni tam burada düzeceğim.”

“Şimdilik yalnızca bir öpücük” diye mırıldandım ve eğilip dudaklarına uzandım. Dengemi sağlamak için ellerimi omuzlarına koyarak, aralık dudaklarını yaladım, sonra da dilimi içeri kaydırıp oynaştım onunla.

İnleyerek derinleştirdi öpücüğü ve dudaklarımı öyle bir yemeye başladı ki inlemeye ve ıslanmaya başladım.

“Çok yakında bir gün” diye yineledim dudaklarına doğru, “bu masanın altına diz çöküp seni emeceğim. Belki de sen telefonda Monopoly oynar gibi milyonlarınla oynarken. Siz, Bay Cross, Başlangıç’tan geçeceksiniz ve 200 dolar kazanacaksınız.”

Dudakları ağzımın üzerinde kıvrıldı. “Bunun nereye varacağını görebiliyorum. O sımsıkı seksi bedenindeki her yere boşalarak aklımı yitirmeme neden olacaksın sen.”

“Şikâyetin mi var?”

“Meleğim, ağzımın suyu akıyor.”

Kullandığı sevgi sözcüğüne şaşırmakla birlikte tatlılığı hoşuma gitmişti. “Meleğim mi?”

Yumuşak bir mırıltıyla onaylayıp öptü beni.

Şu bir saatin yarattığı farka inanamıyordum. Gideon’ın ofisinden çıkarken ruh halim oraya girerkenkinden tamamen farklıydı. Elini belimde hissetmek, gelirken olduğu gibi ıstırap vermek yerine tatlı bir beklentiyle titreştiriyordu bedenimi şimdi.

Scott’a el sallayarak veda ettikten sonra, gülümsemeyen resepsiyon görevlisine de gülümsedim ışıl ışıl.

“Benden hoşlandığını sanmıyorum” dedim Gideon’a, asansör beklediğimiz sırada.

“Kimin?”

“Resepsiyon görevlinin.”

Gideon o tarafa doğru bakınca yüzü ışıldadı kızın.

“Ama” diye mırıldandım, “senden hoşlanıyor belli ki.”

“Maaşını ben ödüyorum.”

Dudaklarımın kenarları kıvrıldı. “Evet, eminim ondandır. Senin yaşayan en seksi erkek olmanla hiç ilgisi olamaz zaten.”

“Demek öyleyim ha?” Duvarla kendi arasına sıkıştırıp, yakıcı bakışıyla dağladı beni.

Ellerimi karnına koydum ve kaslardan oluşan engebeler elimin altında kasılınca altdudağımı ısırdım. “Ben yalnızca gözlemlerimi aktarıyorum.”

“*Ben* hoşlanıyorum senden.” Avuçlarını başımın iki yanında duvara dayayarak, ağzını ağzıma yaklaştırdı ve hafifçe öptü beni.

“Ben de senden hoşlanıyorum. Bu arada, işte olduğunun farkındasın, değil mi?”

“Her istediğini yapamayacaksan patron olmanın ne faydası var?”

“Hımm.”

Asansör gelince, eğilerek Gideon’ın kolunun altından geçip bindim. O da arkamdan geldi ve avının peşindeki bir hayvan gibi etrafımda dolanıp arkama geçti ve beni kendisine çekti. Ellerini ön ceplerime sokup kalça kemiklerime bastırdı ve iyice kendisine yapıştırdı beni. Dokunuşunun sıcaklığını tam da onun için sızlayan yerimin o kadar yakınında hissetmek özel bir tür işkenceydi. Karşılık olarak ben de popomu ona sürttüm ve oflayarak sertleşmesi karşısında gülümsedim.

“Uslu dur” diye azarladı boğuk bir sesle. “On beş dakika sonra bir toplantım var.”

“Masanda otururken beni düşünecek misin?”

“Hiç şüphesiz. Sen de seninkinde otururken kesinlikle beni düşüneceksin. Bu bir emirdir, Bayan Tramell.”

Sesindeki buyurgan kesinliğe bayıldım ve başımı geri atıp göğsüne yasladım. “Nasıl düşünmem bilemiyorum zaten, Bay Cross, gittiğim hiçbir yerde aklımdan çıkmadığınız için.”

Yirminci kata ulaştığımızda benimle birlikte indi. “Yemek için teşekkür ederim.”

“O benim repliğimdi sanırım.” Geri geri uzaklaştım. “Görüşmek üzere, Gizemli ve Tehlikeli.”

Kullandığım takma ad karşısında kaşları kalktı. “Saat beşte. Bekletme beni.”

Sol taraftaki asansörlerden biri geldi. Megumi asansörden inerken Gideon da bindi ve kapılar kapanana dek gözlerini benimkilerden ayırmadı.

“Vay be!” dedi Megumi. “Amma şanslısın. Kıskançlıktan mosmor oldum.”

Ne diyeceğimi bilemedim. Her şey hâlâ çok yeniydi ve nazar değsin istemiyordum. Kafamın içinde bir yerlerde, bu mutlu hislerin fazla sürmeyeceği bilgisi duruyordu. Her şey biraz *fazla* iyi gidiyordu.

Masama koşup çalışmaya başladım.

“Eva.” Başımı kaldırınca ofisinin eşiğinde dikilmekte olan Mark’ı gördüm. “Seninle bir dakika konuşabilir miyiz?”

“Elbette.” Her ne kadar ciddi yüzü ve ses tonundan buna gerek olmadığını anladıysam da yine de tabletimi aldım. Mark arkamdan kapıyı kapatınca endişem daha da arttı. “Her şey yolunda mı?”

“Evet.” Ben oturana kadar bekledi ve sonra da kendi koltuğuna oturmak yerine gelip benim yanımdaki sandalyeye oturdu. “Bunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum...”

“Sen söyle. Ben anlarım.”

Mahcubiyetten ezilerek sevecen gözlerle baktı bana. “Karışmak bana düşmez. Ben senin patronunum ve bu nedenle aramızda aşılmaması gereken bir çizgi olduğunu biliyorum ama bu seferlik aşacağım o çizgiyi, çünkü seni sevdim ve burada daha uzun süre çalışmanı istiyorum.”

Midem kasıldı. “Harika. Ben de işimi çok seviyorum.”

“Güzel. Güzel, buna memnun oldum.” Hızla gülümsedi bana. “Yalnız... Cross konusunda dikkatli ol, tamam mı?”

Konuşmanın aldığı yön karşısında irkilerek gözlerimi kırpıştırdım. “Tamam.”

“Zeki, zengin ve seksi, onu neden çekici bulduğunu anlıyorum. Steven’ı o kadar sevmeme karşın benim bile elim ayağıma dolaşıyor Cross’un yanında. Acayip bir çekim gücü var adamın.” Mark, hızlı hızlı konuşuyor ve belirgin bir mahcubiyetle olduğu yerde kıpırdanıyordu. “Onun seninle neden ilgilendiğini de gayet iyi anlayabiliyorum. Güzelsin, akıllısın, dürüst ve düşüncelisin... Daha devam edebilirim, çünkü harikasın.”

Kendimi ne kadar kötü hissettiğimin dışarıdan anlaşılmadığını ümit ederek “Teşekkürler” dedim alçak sesle. Ben zaten başkalarının beni haftanın güzeli olarak görecekleri kaygısı içindeyken, bir dosttan gelen böyle bir uyarı tam da kendime olan güvensizliğimi besleyecek şeydi.

“Senin incinmene tanık olmak istemiyorum” diye mırıldanırken Mark’ın hali de benden daha az berbat değildi. “Kabul ediyorum ki bunun bencilce bir yanı da var. Üç gün sonra, sen artık eski sevgiline ait olan bir binada çalışmak istemeyeceğin için harika bir asistandan olmak istemiyorum ben.”

“Mark bunu bu kadar önemsiyor olman ve benim kıymetli bir çalışan olduğumu düşünmen benim için çok anlamlı. Ama benim için endişelenmene gerek yok. Kocaman bir kızım ben. Ayrıca hiçbir şey benim bu işten ayrılmama neden olamaz.”

Bir soluk aldı, bariz şekilde rahatlamıştı. “Tamamdır. Artık bu konuyu bir

kenara bırakıp işe başlayalım.”

Öyle de yaptık ama ben bu arada Gideon’ın isminin geçtiği haberler için Google’ın günlük uyarı mesajlarına abone olmak suretiyle ileride bana işkence olacak bir şeyi de başlatıverdim. Saat beş olduğundaysa sayısız yetersizliğimle ilgili düşüncelerim bir leke gibi mutluluğumu gölgelemeye başlamıştı.

Gideon’ın dakikliği uyardığı kadar vardı ve kalabalık asansörle aşağı inerken, benim yaşadığım içine kapanık ruh halini fark etmiş görünmüyordu. Asansördeki kadınlardan birkaçı Gideon’a doğru kaçamak bakışlar attıysa da bu tür şeyleri umursamıyordum ben. Adam seksiydi. Bakmasalar şaşardım.

Turnikelerden çıktığımız sırada elimi yakaladı ve parmaklarını parmaklarımın arasından geçirdi. Bu basit ve samimi hareketin o anda benim için anlamı öyle büyüktü ki daha bir sıkı kavradım elini. Ve bu konuda gerçekten çok dikkatli olmam gerektiğini fark ettim. Benimle zaman geçirdiği için ona şükran borçlu olduğumu hissettiğim an sonun başlangıcı olurdu. İkimizin de bana olan saygısı yok olurdu öyle bir durumda.

Bentley kaldırımın kenarında bekliyor, Gideon’ın şoförü de arka kapının yanında hazır vaziyette duruyordu. Gideon bana baktı. “Belki sen kendi spor salonuna gitmekte kararlısındır diye spor giysilerimi hazırlatıp getirttim. Equinox’tu, değil mi? Ya da benimkine gidebiliriz.”

“Seninki nerede?”

“Otuz Beşinci Sokak’taki CrossTrainer’a gitmeyi tercih ediyorum ben.”

Spor salonunun adında yer alan “Cross”u duyunca benim hangi spor salonuna takıldığımı nereden bildiği konusundaki merakım yok olup gitti. “Bu spor salonunun *sahibi* sen olmayasın sakın?”

Güldü. “Zincirin sahibi. Genellikle bir kişisel antrenörle birlikte karma dövüş sporları çalışırım ben aslında ama ara sıra salona da uğrarım.”

“Zincir” diye tekrarladım. “Elbette.”

“Seçim senin” dedi kibarca. “Sen nereye istersen oraya giderim ben.”

“Kesinlikle senin salonuna gidelim.”

Arka kapıyı açtı, ben de binip kenara kaydım. El çantamla spor çantamı kucağıma koydum ve araba hareket ederken camdan dışarı baktım. Yanımızda giden otomobil o kadar yakındı ki dokunmak istesem fazla da uzanmam gerekmezdi. Manhattan’ın akşam trafiğine hâlâ tam olarak alışamamıştım. Güney California’da da trafiğin yoğunlaştığı zamanlar olurdu ama öyle zamanlarda kaplumbağa hızıyla ilerlenirdi orada. Burada, New York’ta ise süratle sıkışıklık öyle bir karışıyordu ki sık sık gözlerimi kapatmak ve arabadan sağ salim çıkabilmek için dua etmek zorunda kalıyordum.

Dünyam tamamen değişmişti. Yeni bir şehir, yeni bir ev, yeni bir iş ve yeni bir adam. Birden kabullenebilmek için biraz fazlaydı bunlar. Kendimi biraz dengesiz hissetmemin normal olduğuna karar verdim.

Gideon’a doğru baktım ve onu yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni seyrederken buldum. İçimdeki her şey birbirine karışmış, vahşi bir şehvet ve titreşip duran endişelerden oluşan bir yığına dönüşmüştü. Bu adamın yanında ne aradığım hakkında en ufak bir fikrim yoktu ama istesem de ondan uzak duramayacağımı biliyordum.

9

Önce cep telefonu almaya gittik. Bize yardımcı olan satış görevlisi Gideon'ın mıknatıs benzeri çekimine pek dayanamıyor gibiydi. Gideon herhangi bir şeye en ufacık bir ilgi gösterdiği an kız resmen kendinden geçiyor, derhal detaylı açıklamalara girişiyor ve bir şey göstermek bahanesiyle eğilerek Gideon'ın ağzına girecek gibi oluyordu.

Onların yanından ayrılıp, bana yardım etmeye niyeti olan birilerini bulmaya çalıştım ama Gideon'ın elimi tutan eli dokunma mesafesinin dışına çıkmama izin vermiyordu. Sonra ödemeyi kimin yapacağı konusunda tartıştık. Telefon da, hat da benim olacağı halde Gideon ödemeyi kendisinin yapması konusunda ısrarcıydı.

"Operatör seçiminde senin istediğini yaptım ya" diye hatırlattım, onun kredi kartını kenara itip kendiminkini kızın eline tutuştururken.

"Çünkü böylesi daha pratik. Böylece aynı şebekede olacağız ve beni bedavaya arayabileceksin." Kartları ustaca değiştirdi.

"Eğer o kahrolası kartını çekmezsen seni hiç aramam!"

İşe yaradı bu ama Gideon'ın pek mutlu olmadığı barizdi. Sineye çekecekti artık, ne yapalım.

Bentley'ye geri döndüğümüzde morali düzelmiş görünüyordu.

"Şimdi spor salonuna gidebiliriz, Angus" dedi şoförüne arka koltuğa yerleşirken. Sonra cep telefonunu cebinden çıkardı. Yeni numaramı rehbere kaydetti, ardından da yeni telefonumu elimden alıp kendi ev, ofis ve cep numaralarını kaydetti.

CrossTrainer’a vardığımızda ancak bitmişti işi. Üç katlı *fitness* merkezinin tam sağlıklı yaşam delilerinin hayallerini süsleyecek türden bir yer olmasına şaşmadım. Her yerinden şıklık, modernlik ve kalite akmasından etkilenmiştim. Kadın soyunma odası bile bir bilimkurgu filminden çıkmış gibiydi.

Ama spor giysilerimi giyip dışarı çıkınca koridorda beni bekler bulduğum Gideon, hayranlık duyduğum mekânı gölgede bırakıverdi. Uzun bir şort ve kolsuz bir üst giymişti; böylece bana onun kolları ve bacaklarını ilk kez çıplak görme fırsatı doğmuştu.

Olduğum yerde kalakalınca arkamdan gelmekte olan biri bana çarptı. Gideon’ın bedenini gözlerimle yemekle öyle meşguldüm ki doğru dürüst özür bile dileyemedim. Kaslı ve güçlü bacakları, dar kalçaları ve beliyle kusursuz bir şekilde orantılıydı. Kolları ağzımı sulandırıyordu. Pazılarının biçimi mükemmeldi ve önkollarındaki kalın damarlar hem ona sert bir hava veriyor, hem de deli gibi seksi görünüyordu. Saçlarını arkadan bağladığı için boynunun ve trapez kaslarının biçimi, yüzünün heykelsi hatları ortaya çıkmıştı.

Tanrım. Ben bu adamın mahremini biliyordum. Bu gerçeği aklım bir türlü almıyordu, hele onun nasıl kendine özgü bir güzelliğe sahip olduğuna dair kuşku götürmez kanıt tam karşımdayken.

Ve o, kaşlarını çatmıştı bana.

Doğrularak, yaslanmakta olduğu duvardan uzaklaşıp yanıma geldi ve etrafımda bir tur attı. Dönerken parmak uçları çıplak göbeğime ve belime dokunuyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Önümde durduğunda kollarımı boynuna dolayarak onu kendime çekip küçük, oyuncu bir öpücük kondurdum dudaklarına.

“Sen ne giymişsin üstüne böyle ya?” diye sordu. Hevesli karşılamam onu pek de memnun edememiş gibiydi.

“Giysi.”

“O giysiyle üstün çıplak gibi görünüyor.”

“Çıplak halimi beğendiğini sanıyordum.” Sabah, henüz onun benimle olacağını bilmeden yapmış olduğum giysi seçiminden memnundum içten içe. Giydiğim şey, omuzlarında uzun askıları olan ve göğüs altından Velcro ile tutturulan bir üçgendi; kullanıcıya, göğüslerinin nerede en fazla desteğe ihtiyacı olduğuna bağlı olarak farklı şekillerde giyme imkânı veriyordu. Kıvrımlı kadınlar için özellikle tasarlanmıştı ve beni göğüslerimin oraya buraya sallanması derdinden kurtaran ilk spor giysisiydi. Gideon’ın itiraz ettiği şey ten rengi olmasıydı, oysa bu renk de takımı olan siyah yoga pantolonumun çizgileriyle uyumluydu.

“Çıplak halini *biz bizeyken* beğeniyorum” diye homurdandı. “Spor salonuna her gittiğinde yanında olmam gerekecek anlaşılan.”

“Hiç şikâyet etmem, çünkü ben şu anda gördüklerimden son derece memnunum.” Dahası, cumartesi gecesi uzak duruşuyla verdiği acıdan sonra şu anki sahiplenici tavrı sapıkça heyecanlandırıyordu beni. Birbirinden çok farklı iki uçtu bunlar – böyle daha birçok zıtlıkla karşılaşacağımdan emindim.

“Hadi şu işi bitirelim bir an önce.” Elimi tutup, soyunma odalarından uzaklaştırdı beni ve yanından geçtiğimiz havlu yığınından iki tane logolu havlu kaptı. “Seni düzmeye ihtiyacım var.”

“Benim de düzülmeye ihtiyacım var.”

“Ah, Eva.” Elimi öyle bir sıktı ki canımı yaktı. “Nereye gidiyoruz? Serbest ağırlıklara mı? Aletlere mi? Koşu bantlarına mı?”

“Koşu bantlarına. Biraz koşmak istiyorum.”

O yöne doğru götürdü beni. Kadınların onu önce gözleri, sonra da ayaklarıyla takip edişlerini seyrediyordum. Gideon, salonun hangi kısmındaysa onlar da orada olmak istiyorlardı ve haksız da değillerdi. Ben de onu hareket halinde görmek için ölüyordum.

Sonsuz gibi görünen koşu bandı ve bisiklet sıralarına ulaştığımızda yan yana iki tane boş koşu bandı olmadığını gördük.

Gideon, her iki tarafında birer tane boş koşu bandı olan bir adamın yanına

gitti. “Bir tane yana kayabilirseniz minnettar kalırım.”

Bana bakıp güldü adam. “Evet, elbette.”

“Teşekkürler. Çok naziksiniz.”

Gideon adamın koşu bandına çıkıp, bana da yandakini işaret etti. Antrenmanını programlamasından önce ona doğru eğildim. “Çok fazla enerji harcama” diye fısıldadım. “İlk seferinde misyoner pozisyonu istiyorum. Beni altına alıp canımı çıkartana kadar düzmenin fantezisini kuruyorum ne zamandır.”

Bakışları yakıp geçti beni. “Sen bir de bana sor, Eva.”

Koşu bandına çıkıp tempolu bir yürüyüşe başlarken, akşam olacakların beklentisiyle ve kadınsı gücümdeki hoş yükselişin etkisiyle başım dönüyordu neredeyse. Isınırken bir yandan da iPod Shuffle’ımı *random* ayarına getirdim ve Justin Timberlake’in “SexyBack” şarkısıyla birlikte hızlanıp son sürat koşmaya başladım. Koşmak, hem ruhsal, hem bedensel bir egzersizdi benim için. Yalnızca koşarak dertlerimden uzaklaşabilmeyi isterdim bazen.

Yirmi dakika sonra yavaşlayıp durdum ve iyi yağlanmış bir makine gibi seri bir şekilde koşmakta olan Gideon’a bir bakış atmayı göze alabildim nihayet. Tepedeki ekranlarda CNN’i seyrediyordu ama ben yüzümdeki terleri silerken dönüp gülümsedi bana. Su şişemden bir fırt alıp aletlere doğru ilerledim ve Gideon’ı engelsiz görebileceğim bir tanesini seçtim çalışmak için.

Koşu bandında otuz dakikayı tamamladıktan sonra serbest ağırlıklara geçti. Her yer değiştirmede beni görüş alanı içinde tutmaya dikkat ediyordu. Hızlı ve etkin çalışmasını seyrederken onun ne kadar erkeksi ve güçlü olduğunu düşünmeden edemedim. Şortunun içinde tam olarak ne olduğunu bilmemin de etkisi vardı tabii bunda ama yine de masa başında çalışan bir adam olarak bedenini böyle savaşçı formunda tutması etkileyiciydi.

Mekik çekerken kullanmak için egzersiz toplarından birini aldığım sırada antrenörlerden biri yanıma geldi. Elit bir spor kulübünün çalışanlarından beklendiği gibi yakışıklı ve yapılıydı adam.

“Selam” derken bir film yıldızı gülüşü atarak, mükemmel beyaz dişlerini gösterdi bana. Koyu kahverengi saçları ve saçlarıyla neredeyse aynı renk gözleri vardı. “İlk gelişiniz, değil mi? Sizi daha önce görmedim burada.”

“Evet, ilk gelişim.”

“Ben Daniel.” Elini uzattı, ben de ona adımı söyledim. “Aradığın her şeyi bulabildin mi, Eva?”

“Şu ana dek bir sorun yok. Teşekkürler.”

“Neli *smoothie* aldın?”

Kaşlarımı çattım. “Efendim?”

“Tanıtım turunda ikram edilen *smoothie*.” Kollarını kavuşturunca pazıları polo yakalı üniformasının kollarını gerdi. “Kayıt yaptırırken alt kattaki bardan *smoothie* almadın mı? Alman gerekiyordu.”

“Eh, neyse.” Bunun yine de hoş bir jest olduğunu düşünerek mahcup bir şekilde omuz silktim. “Normal tanıtım sürecinden geçmedim de ben.”

“Tanıtım turunu yaptın mı peki? Yapmadıysan ben gösterebilirim sana etrafı.” Hafifçe dirseğime dokunarak merdivenlere doğru işaret etti. “Ayrıca bir hocayla bir saat bire bir çalışma hakkın var, ücretsiz. Onu da yapabiliriz bu akşam ya da istersen daha sonrası için randevulaşabiliriz. Ve son olarak seni aşağıdaki sağlık barına götürüp şu *smoothie* konusunu da aradan çıkarmaya hazırım.”

“Şey, maalesef olmaz.” Yüzümü buruşturdum. “Ben üye değilim.”

“Ha.” Göz kırptı. “Geçici kartın mı var? Olsun. Tam deneyimi yaşamadan karar vermen beklenemez, değil mi? Ama CrossTrainer’ın Manhattan’daki en iyi spor salonu olduğu konusunda garanti verebilirim sana.”

Gideon, Daniel’ın yanı başında beliriverdi. “Salon sahibinin kız arkadaşı olunca” dedi yanıma gelip kollarını belime dolarken, “tam deneyim de yanında geliyor zaten.”

Kız arkadaş sözü içimde yankılanarak tüm sistemime çılgın bir adrenalin dalgası yolladı. Bu türden bir bağlılık içine girdiğimizi ancak hazmediyordum ama bu unvanın kulağa hoş geldiğini düşünmekten alıkoymadı bu beni.

“Bay Cross.” Daniel toparlanıp bir adım geri attı ve sonra da elini uzattı. “Sizinle tanışmak bir şeref.”

“Daniel gayet iyi pazarladı salonu bana” dedim Gideon’a onlar tokalaşırken.

“Bunu *ben* zaten yaptım sanıyordum.” Saçları terden sırılsıklamdı ve harika kokuyordu. Terli bir adamın böyle şahane kokabileceği hiç aklıma gelmezdi.

Elleriyle kollarımı okşadı, ardından dudaklarını başımın tepesinde hissettim. “Haydi gidelim. Görüşürüz, Daniel.”

Uzaklaşırken dönüp el salladım. “Teşekkürler, Daniel.”

“Hiç sorun değil.”

“Eminim, değildir” diye homurdandı Gideon. “Gözlerini memelerinden alamıyordu.”

“Güzel memeler de ondan.”

Alçak tondan bir hırıltı çıkardı. Memnuniyetimi belli etmedim.

Beni bir adım öne sendeletecek ve pantolonun üstünden bile canımı yakacak kadar sert bir şaplak attı popoma. “Senin tişört dediğin o kahrolası yara bandı da hayal gücüne pek bir şey bırakmıyor ama. Çok uzun duş alma. Nasılsa yeniden terleyeceksin.”

“Bekle.” Erkek soyunma odasına yönelmeden, kadın soyunma odasının önünde kolundan yakaladım onu. “Duş almanı istemediğimi söylesem iğrenir misin? Bu yakınlarda bir yer bulup, sen hâlâ ter içindeyken üzerine atlamak istediğimi söylesem?”

Gideon’ın çenesi gerildi ve yüzü tehlikeli bir şekilde karardı. “Senin

güvenliğin için endişelenmeye başlıyorum, Eva. Eşyalarını al. Hemen köşede bir otel var.”

İkimiz de üstümüzü değiştirmedik ve beş dakika içinde dışarıdaydık. Gideon hızlı yürüyordu ve ben de yetişebilmek için acele ediyordum. Aniden durup döndüğünde ve beni arkaya yatırarak dudaklarıma ıslak ve ateşli bir öpücük kondurduğunda o kadar şaşırdım ki tek yapabildiğim ona tutunmak oldu. Ağızların birbirine karıştığı, tutkuyla ve yürek sızlatan tatlı bir doğallıkla dolu, insanın içini bir hoş yapan türden bir öpüşmeydi. Etrafımızda bir alkış koptu.

Beni yeniden doğrulttuğunda nefesim kesilmişti ve başım dönüyordu. “Bu da neydi?” diye sordum soluk soluğa.

“Bir prelüd.” Sonra en yakındaki otele doğru koşturmaya devam etti. Beni kapı görevlisinin önünden sürükleyip doğruca asansörlere götürürken otelin adını bile okuyamamıştım. Ama asansörün kapıları tam kapanmak üzereyken otel yöneticilerinden birinin onu adıyla selamlamasından önce anlamıştım zaten buranın da Gideon’ın mülklerinden biri olduğunu.

Gideon spor çantasını yere bırakmış, üzerimdeki giysinin nasıl çıkarılacağını anlamaya çalışmakla meşguldü. Ben ellerini ellerimle savuşturmaya çalışırken kapılar açıldı ve Gideon çantasını yerden aldı. Geldiğimiz katta bekleyen kimse yoktu ve koridor da boştu. Bir yerlerden bir anahtar çıkardı ve bir an sonra bir odanın içindeydik.

Üzerine atlayıp, nemli tenini ve onun altındaki kasların sertliğini hissetmek için ellerimi tişörtünün altına daldırdım. “Soyun. *Derhal*.”

Spor ayakkabılarını çıkarıp tişörtünü kafasının üstünden çekerken gülüyordu.

Aman Tanrım... onu çıplak görmek –şortu da yere düştüğü için baştan aşağı görmek– beyin faaliyetlerimde sıçrama yaratacak bir olaydı. Hiçbir yerinde bir dirhem fazlalık yoktu; şekilli kasların oluşturduğu sert tabakalardan ibaretti vücudu. Karnında baklava biçimli kaslar, pelvisinde ise Cary’nin Apollon’un kasıkları dediği o süper seksi V şekilli kas vardı. Gideon Cary gibi göğsüne ağda yaptırmamıştı ama vücudunun geri kalanı gibi özenle

bakımını yapmıştı.

“Öldüm ve cennete gittim ben” dedim utanmazca seyrederken.

“Sen hâlâ giyiniksin.” Giysilerime saldırdı ve ben daha bir soluk bile alamadan üstümü çekip çıkarıverdi. Pantolonum sıyrılıp atılmıştı. Ayakkabılarımı öyle bir telaşla fırlattım ki ayağımdan, dengemi kaybedip yatağa düştüm. Soluklanmama fırsat kalmadan çıkmıştı bile üstüme.

“Öyle güzelsin ki, Eva.” Bir göğsümü avuçlayıp, ucunu ağzına aldı.

Dilinin kavurucu sıcaklığı ve darbeleri yüzünden bir çığlık attım. Her bir yumuşak emişle biraz daha kasılıyordu karnımın içi. Terden nemlenmiş teninin üzerinde dolaşan ellerim açgözlüydü; okşuyor, yoğuruyor, onun hırlayıp inlemesine neden olan noktaları arıyorlardı. Bacaklarımı makas yapıp bacaklarına doladım ve onu devirip üste çıkmaya çalıştım ama çok ağır ve çok güçlüydü.

Başını kaldırıp gülümsedi bana. “Bu kez sıra bende.”

O gülümsemeyi ve gözlerindeki ateşi gördüğüm o anda onun için hissettiklerim öyle güçlüydü ki canım acıyordu. Fazla hızlı diye düşündüm. Fazla hızlı tutuluyorum. “Gideon...”

O kendine has tarzıyla ağzımın içini yalayarak derin derin öptü beni. Buna yeterince devam edersek beni yalnızca öperek doruğa çıkarabileceğini düşündüm. Görünüşü ve teninin elimde yarattığı histen, beni seyredişi ve bana dokunuşuna kadar onunla ilgili her şey tahrik ediyordu beni. Açgözlülüğü, bedenimle ilgili sessiz talepleri, bana zevk verip karşılığında zevk alırken sergilediği kudret çıldırtıyordu beni.

Ellerimi ipek saçlarının ıslaklığında dolaştırdım. Göğsündeki kıllar dikleşmiş meme uçlarımı uyarıyor; taş gibi sert bedeninin bedenime değmesi beni sırılsıklam ve ona muhtaç hale getirmeye yetiyordu.

“Vücuduna bayılıyorum” diye fısıldadı, dudakları yanağımdan boynuma doğru kayarken. Eli göğsümden kalçama dek boydan boya okşadı bütün bedenimi. “Doyamıyorum sana.”

“Dur bakalım, doyacak bir durum da olmadı zaten daha” diye takıldım ona.

“Hiçbir zaman doyacağımı sanmıyorum.” Omzumu dişleyip yaladıktan sonra aşağı doğru kaydı ve diğer meme başımı dişlerinin arasına aldı. Dişleriyle çekiştirmesiyle tenime saplanan minik acı, çığlık atmama ve sırtımı yay gibi gererek kaldırmama neden oldu. Yumuşak bir emişle yatıştırdı acıyı ve öperek aşağılara doğru yoluna devam etti. “Hayatımda hiçbir şeyi bu kadar istemedim.”

“Becer beni o zaman!”

“Henüz değil” diye mırıldandı, daha da aşağı kayıp göbek deliğimi dilinin ucuyla tavaf ederken. “Henüz hazır değilsin.”

“Ne? Ah, Tanrım... bundan daha hazır olamam.” Saçlarına asılarak onu yukarı çekmeye çalıştım.

Gideon bileklerimi yakalayıp yatağa bastırdı. “Küçük ve dar bir yarığın var, Eva. Eğer önceden yumuşatıp gevşetmezsem hırpalarım seni.”

Vahşi bir tahrik titremesi yayıldı her yanıma. Seks hakkında böyle açık açık konuşması azdırıyordu beni. Derken daha da aşağıya kaymasıyla gerildim. “Hayır, Gideon. Duş almam gerek onun için.”

Yüzünü yarığıma gömünce ani bir utançla kızararak elinden kurtulmaya çabaladım. Bacağımın iç yanını dişledi. “Kes şunu.”

“Yapma. Lütfen. Bunu yapmak zorunda değilsin.”

Öfkeli bakışıyla durdurdu telaşlı çırpınışlarımı. “Senin bedenin hakkında hissettiklerimin senin benimkiyle ilgili hissettiklerinden farklı olduğunu mu sanıyorsun?” diye sordu sertçe. “Seni istiyorum, Eva.”

Kuruyan dudaklarımı yaladım; onun hayvansı ihtiyacı karşısında öyle çılgınca azmıştım ki aklımı toplayıp tek bir sözcük bile söyleyemedim. Hafifçe hırlayarak bacaklarımın arasındaki kaygan ete daldı. Dili, hassas dokuları yalayıp aralayarak içime girdi. Kalçalarım huzursuzca kıvranırken bedenim daha fazlası için yalvarıyordu sessizce. Öyle güzeldi ki

ağlayabilirdim.

“Ah, Eva. Seni gördüğüm andan beri ağzımı yarığına dayamayı istemediğim gün olmadı.”

Dilinin kadifemsi yumuşaklığı şişmiş klitorisimin üzerinde titreşirken, kafamı geriye atmış, yastığa bastırıyordum sertçe. “Evet. Öyle işte. Getir beni.”

Öyle de yaptı. Emişlerin en şefkatlisinin ardından sert bir yalayışla. Orgazmın şoku bedenime yayılırken kıvrandım; içim şiddetle kasılmıştı, kolum bacağım tir tir titriyordu. Dilinin girişiyle sarsılan cinsel organım bu sığ saldırının etrafında dalgalanarak onu daha derinlerine çekmeye çalıştı. Homurtuları, şişmiş etimi titreştirerek doyum anının sürüp gitmesine neden oluyordu. Gözyaşlarım gözlerimi yakarak dökülüyor, şakaklarımdan aşağı akıyordu; duygularımı kontrol altında tutan duvar, fiziksel zevk tarafından yıkılmıştı.

Ve Gideon’ın durmaya niyeti yoktu. Bedenimin seğiren girişinin etrafını diliyle dolanıp, zonklayan klitorisimi ben yeniden hareketlenene dek yaladı. Sonra iki parmak girdi içime ve kıvrılarak hareket etmeye başladı. Öyle hassaslaşmıştım ki, bu saldırı karşısında çırpınmaya başladım. Klitorisimi sabit bir ritimle emmeye devam edince boğuk bir çığlık atarak bir kez daha geldim. Elini oynatıp beni genişleterek üç parmağını daldırdı içime.

“Hayır.” Kafam sağdan sola savruluyor, tenimin her santimi karıncalanıp yanıyordu. “Yeter artık.”

“Bir kere daha” diyerek kandırmaya çalıştı beni boğuk sesiyle. “Bir kere daha gel, sonra düzeceğim seni.”

“Yapamam...”

“Yaparsın.” Islak etimin üstüne yavaşça üflemeye başladı. Ateşli tenimin üstünde o serinliği hissetmek hassas sinir uçlarını yeniden uyardı. “Gelişini seyretmeye bayılıyorum, Eva. Bayılıyorum çıkardığın sesleri duymaya, vücudunun titremesine...”

İçimde bir yerlerde duyarlı bir noktaya masaj yaptı ve orgazm ağır ama hararetli bir keyif dalgasıyla atmaya başladı içimde. Önceki ikisinden daha yumuşak olmakla birlikte daha az yıkıcı değildi.

Ağırlığı ve sıcaklığı kalktı üstümden. Açılan bir çekmecenin ve hemen ardından yırtılan folyonun sesini duyabildim sersemlemiş aklımın uzak bir köşesinde. Geri dönüşüyle yatağı çökertti biraz. Beni yatağın ortasına savuran elleri hoyrattı şimdi. Üstüme çıkarak beni yatağa sabitledi, pazılarımın dışına yerleştirdiği önkollarıyla kollarımı bedenimin yanlarına yapıştırmış, tutsak etmişti beni.

Yüzünün haşin güzelliğine perçinlenmişti bakışım. Yüz hatları şehvetle sertleşmiş, teni elmacıkkemiklerinin ve çenesinin üzerinde gerginleşmişti. Gözleri öyle koyuydu, gözbebekleri öyle irileşmişti ki kapkaraydılar ve ben kontrol yetisinin sınırlarını aşmış bir adamın yüzüne bakmakta olduğumun farkındaydım. Benim için kendini bu kadar çok tutmuş olmasını, bunu bana zevk vermek ve sert olacağını bildiğim bir deneyime beni hazırlamak için yapmış olmasını çok önemli buldum.

Heyecan ve beklenti artarken ellerim yatak örtüsünü kavradı. O benim payıma düşeni almam için her şeyi yapmıştı, hem de defalarca. Bu, yalnızca onun olacaktı.

“Düz beni” diye emrettim, gözlerimle meydan okuyarak.

“*Eva*.” Tam içime girerken dökülüverdi adım ağzından ve tek bir acımasız darbeyle hayalarına kadar daldırdı aletini.

Soluğum kesildi. Büyüktü, taş gibi sertti ve inanılmaz derecede derine girmişti. Aramızda oluşan bağ şaşırtıcı yoğunluktaydı. Duygusal olarak. Ruhsal olarak. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim kendimi, böyle tümüyle... ele geçirilmiş. Tutulup kalmış.

Benimki gibi bir geçmişi olunca insan seks sırasında zapt edilmeye dayanabileceğini tahmin etmiyor, oysa Gideon’ın bedenime tümüyle hükmetmesi arzumu akıl almaz bir seviyeye çıkarıyordu. Hayatımda hiç bu kadar azmamıştım, ki onunla o ana dek yaşadıklarımdan sonra böyle hissediyor olmam delice bir şeydi.

İçimde oluşunun, içimi dolduruşunun verdiği hissin tadını çıkararak kasılıp kavradım onu.

Kasıklarını çevire çevire kasıklarıma sürtüyor, sanki *Hissediyor musun? İçindeyim. Senin sahibinim* demek ister gibi itiyordu.

Tüm bedeni sertleşmişti. Aletini ta ucuna kadar dışarı çekerken göğüs ve kol kasları gerildi. Bütün gücüyle tekrar daldırmadan önce verdiği tek uyarı ise karın kaslarının kaskatı kesilmesiydi.

Ben çığlık atarken onun da göğsü pes ve ilkel bir sesle gümbürdedi. “Tanrım... Çok hoşuma gidiyorsun.”

Daha da sıkı kavrayıp vahşi ve ateşli hamlelerle kalçamı yatağa çivileyerek düzmeye başladı beni. Bedenini bedenime her vuruşuyla yükselen zevk dalgası bir kez daha yayıldı her yanıma. İşte böyle, diye düşündüm. *Tam böyle istiyorum seni*.

Yüzünü boynuma gömmüş, beni sımsıkı tutarak bir yandan sert ve hızlı bir şekilde pompalarken bir yandan da beni şehvetten çıldırtan hoyrat ve ateşli seks sözcükleri fısıldıyordu soluk soluğa. “Hiç bu kadar sert ve kalın olmamıştım. O kadar derinindeyim ki... karnımda hissedebiliyorum onu... içine vuran aletimi hissedebiliyorum.”

Bu turun onun olduğunu düşünmüştüm, oysa o hâlâ benimleydi, hâlâ bana odaklanmıştı ve kalçalarını döndürerek, erimekte olan içimi okşuyor, bana hâlâ zevk veriyordu. Küçük, çaresiz bir yalvarış sesi çıkartmamla birlikte dudaklarıma doğru kaydı dudakları. Tırnaklarımı, üzerimde gidip gelen kalçalarına batırmış, kocaman aletinin amansız vuruşlarına ayak uydurma dürtüsüyle mücadele ediyordum.

Terden sırılsıklamdık, yanan tenlerimiz birbirine yapışıyor, göğüslerimiz her nefeste körük gibi inip kalkıyordu. Tıpkı bir fırtına gibi patlamak üzereydi içimde yeni bir orgazm; her şey sıkışıyor, kasılıyor, kenetleniyordu. Küfrederek bir elini kalçamın altına soktu, popomu avuçladı ve vuruşlarına doğru kaldırdı beni, ki böylece aletinin başı tam da onun için sızlamakta olan yerimi tekrar tekrar okşayabilsin.

“Gel, Eva” diye emretti sertçe. “Şimdi gel.”

Gideon’ın adını söyleyip ağlayarak tırmandım bu kez doruğa. Bedenimi zapt ediş şekli heyecanımı artırıyor, yoğunlaştırıyordu. Sarsılarak başını geriye attı.

“Ah, Eva!” Öyle çok sıkıyordu ki beni soluk alamıyordum. Gidip gelerek boşalması uzun ve şiddetliydi.

Öylece devrilmiş halde, birbirimizi sakinleştirmek ve yatıştırmak için, ağızlarımızı birbirimizin omuzlarında ve boyunlarında dolaştırarak ne kadar yattığımız konusunda hiçbir fikrim yok. Tüm vücudum karıncalanıyor ve zonkluyordu.

“Vay be!” diyebildim sonunda.

“Sen beni öldüreceksin” diye mırıldandı Gideon, çeneme dayamış olduğu dudaklarının arasından. “Düzüşe düzüşe öleceğiz bu gidişle.”

“Ben mi? Ben hiçbir şey yapmadım.” Tümüyle kontrolü altına almıştı beni Gideon ve delicesine seksi bir şeydi *bu*.

“Soluk alıyorsun ya. O yeter.”

Gülerek sarıldım ona.

Başını kaldırıp burnunu burnuma sürdü. “Şimdi bir şeyler yiyeceğiz ve sonra bunu tekrar yapacağız.”

Kaşlarım kalktı. “Bunu tekrar yapabilir misin?”

“Bütün gece yapabilirim.” Kalçalarını oynatınca hâlâ yarı sert olduğunu hissettim.

“Sen bir makinesin” dedim ona. “Ya da bir tanrı.”

“Sebebi sensin.” Yumuşacık, tatlı bir öpücükle ayrıldı benden. Prezervatifi çıkarıp komodinin üzerinden aldığı bir kâğıt mendile sardı ve yatağın yanındaki çöp sepetine attı. “Duş alalım, sonra da aşağıdaki restorandan

yemek ısmarlarız. Tabii aşağıya inmeyi tercih etmiyorsan.”

“Yürüyebileceğimi sanmıyorum.”

Gülüşü bir an için kalbimi durdurdu. “Neyse, demek bir tek ben değilmişim.”

“Sen gayet iyi görünüyorsun.”

“Şahane hissediyorum kendimi.” Yatağın kenarına geri oturup, alnımdaki saçları kenara çekti. Hatları yumuşak, gülüşü sıcak ve sevgi doluydu.

Bir an gözlerinde başka bir şey gördüğümü sandım ve bu olasılık bir yumru olup takıldı boğazıma. Korkutmuştu beni.

“Beraber duş alalım” dedi eliyle kolumu okşarken.

“Aklımın yerine gelmesi için bir iki dakika ver bana, sonra katılırım sana.”

“Tamam.” Banyoya giderken biçimli sırtının ve mükemmel kıçının harika manzarasını sundu bana. Bu birinci sınıf erkek karşısında iç geçirdim saf bir dişi beğenisiyle.

Duşta suyun açıldığını duydum. Doğrulup ayaklarımı yatağın kenarından aşağı sarkıtmayı başardım ama enfes bir titreklik vardı üzerimde. Gözüm, komodinin yarı açık çekmecesine takıldı ve prezervatifleri gördüm aralıktan.

Midem bulandı. Olmazsa olmaz İncil’in yanı başında bir de prezervatif bulunduramayacak kadar lüks bir oteldi burası.

Hafifçe titreyen ellerle çekmeceyi biraz daha açtım ve aralarında bir şişe spermisit özellikli kayganlaştırıcı jel de bulunan, azımsanmayacak büyüklükte bir korunma malzemesi stokuyla karşılaştım. Kalbim yeniden küt küt atmaya başladı. Şehvet rüzgârına kapılmış halde otele kadar yaptığımız yolculuğu aklımdan geçirdim yeniden. Hangi odaların boş olduğunu sormamıştı Gideon. Elinde bütün kapıları açan bir anahtar bile olsa herhangi birine dalmadan önce hangi odaların dolu olduğunu bilmesi gerekirdi... Bu süitin boş olacağını önceden bilmiyorsa tabii.

Belli ki burası *onun* süitiydi – hayatına bu amaca hizmet etmek için giren kadınlarla hoşça vakit geçirmesi için ihtiyaç duyabileceği her şeyle donatılmış bir garsoniyer. Ayağa kalkıp gardıroba doğru giderken duş kabininin açılıp kapandığını duydum banyoda. Ceviz gardırobun panjurlu kapaklarını kulplarından tutup iki yana açtım. Metal askı çubuğunda asılı az sayıda erkek giysisi arasında işe giymeye uygun birkaç gömlek ve kumaş pantolon ile birkaç da kanvas ve kot pantolon vardı. Buz kesildim. Az önce yaşadığım orgazm mutluluğu iğrenç bir sıkıntıya bırakmıştı yerini.

Sağ taraftaki şifoniyer çekmecelerinde düzgünce katlanmış tişörtler, çamaşırlar ve çoraplar vardı. Sol üst çekmecedeyse paketleri açılmamış seks oyuncakları. Onun altındaki çekmecelere bakmadım, çünkü göreceğimi görmüştüm.

Pantolonumu altıma geçirip Gideon'ın tişörtlerinden birini ödünç aldım. Giyinirken aklımdan terapide öğrendiğim adımları geçiriyordum: *Konuş. Olumsuz hisleri nelerin tetiklediğini anlat partnerine. Tetikleyiciyle yüzleş ve sorunu halletmeye çalış.*

Gideon'a karşı olan hislerimin derinliği beni bu kadar sarsmış olmasaydı, belki yapabilirdim bunların hepsini. Az önce akıllara durgunluk verecek bir sevişme yaşamamış olsaydık, belki daha az hassas ve kırılgan olabilirdim. Kendimi hafiften kirlenmiş, biraz kullanılmış ve çok ama çok incinmiş hissediyordum. Bu gördüklerim dayanılmaz sertlikte bir darbeydi benim için ve ben de tıpkı bir çocuk gibi, canımı acıtanın canını acıtmak istiyordum.

Prezervatifleri, kayganlaştırıcıları ve oyuncakları kucakladığım gibi yatağın üstüne fırlattım. Sonra da tam o içeriden keyifli ve oyuncu bir sesle bana seslenirken çantamı kapıp çıktım.

Utanç içinde resepsiyonun önünden geçip yan kapılardan birinden oteli terk ederken başım önümdeydi. Biz asansöre binerken Gideon'ı selamlayan otel yöneticisini hatırlayınca yüzüm kıpkırmızı oldu. Adamın benim hakkımda ne düşünmüş olabileceğini tahmin edebiliyordum şimdi. Gideon'ın o süiti ne amaçla tuttuğunu bilmemesi imkânsızdı. Upuzun bir kadınlar dizisinin son halkası olduğum fikrine tahammül etmem mümkün değildi ama o otele girdiğim anda olan tam da buydu işte.

Çok mu zordu resepsiyona uğrayıp yalnızca ikimize ait olacak bir oda tutmak?

Aklımda herhangi bir yön ya da hedef olmaksızın yürümeye başladım. Dışarıda hava kararmıştı artık ve şehir iş saatlerindekinden tamamen farklı bir hayata ve enerjiye bürünüyordu şimdi. Kaldırımlar seyyar satıcılarla doluydu: buharları tüten yiyecek arabaları, sanat eserleri satan bir adam, üzerlerinde esprili yazılar olan tişörtler satan bir başkası ve önündeki iki katlanan masayı filmlerin ve televizyon dizisi bölümlerinin senaryolarıyla doldurmuş bir üçüncüsü.

Kaçışımın sağladığı adrenalini yakıyordum attığım her adımda. Gideon'ın banyodan çıkıp boş bir oda ve üzerine malzemeler saçılmış bir yatakla karşılaşmasından sadistçe bir keyif veren düşünceler dolanıp duruyordu kafamda. Sakinleşmeye başladım... ve az önce olup bitenleri daha ciddi olarak düşünmeye.

Gideon'ın beni garsoniyerine bu kadar yakın olan bir spor salonuna davet etmiş olması bir tesadüf müydü?

Öğle yemeği sırasında ofisinde yaptığımız konuşmayı ve Gideon'ın beni kaybetmemek için nasıl dil döktüğünü hatırladım. Aramızda olanlar onu da benim kadar şaşkına çevirmiş, ne yapacağını bilemez hale getirmişti ve ben böyle anlarda önceden oluşmuş kalıplara sıkışmanın ne kadar kolay olduğunu biliyordum. Zora geldiğim an kaçarak ben de kendi yarattığım kalıplardan birine sıkıştırmamış mıydım kendimi? Oysa canım yandığında karşımdakini yaralayıp kaçmaya kalkışmayacak kadar uzun zaman geçirmiştim terapide.

Kederli bir halde bir İtalyan bistrosundan içeri girdim ve bir masaya oturdum. Biraz şarapla bir lokma yemeğin içimde titreşen kaygıları yatıştırmaya yarayacağını ve böylece kafamı toplayabileceğimi umarak bir bardak şiraz ile bir de margarita pizza ısmarladım.

Garson, elinde şarabımla geri döndüğünde, tadını pek anlamadan kadehin yarısını diktim kafama. Gideon'ı özlemeye başlamıştım bile; odadan çıktığım sırada içinde bulunduğu o oyuncu ve mutlu ruh halini özlüyordum. Kokusu –teninin ve beni yakıp bitiren sevişmesinin kokusu– her yerime sinmişti. Gözlerim yanıyordu. Çok kalabalık bir restoranda, herkesin gözünün önünde olmama rağmen birkaç damla gözyaşının yanaklarımdan aşağı süzülmesine izin verdim. Yemeğim gelince ucundan biraz aldım. Tadı saman gibi geldi ama bunun ne şefle ne de restoranla bir ilgisi olduğunu sanıyordum.

Çantamı koyduğum sandalyeyi kendime doğru çekip, yeni cep telefonumu arayıp buldum içinden. Niyetim Dr. Travis'e bir mesaj bırakmaktı. New York'ta kendime yeni bir terapist bulana kadar internet üzerinden görüntülü görüşmeler yapmayı önermişti bana; bu teklifi değerlendirecektim. Gideon'dan gelen yirmi bir aramayı o sırada fark ettim. Bir de mesaj bırakmıştı: Yine mahvettim her şeyi. Beni terk etme. Konuş benimle. Ltfn.

Gözlerim doldu yeniden. Ne yapacağımı bilemeden telefonu yüreğimin üstünde tuttum. Gideon'ın başka kadınlarla birlikte olan görüntülerini çıkartamıyordum aklımdan. Aynı yatakta başka bir kadını düzdüğünü, o oyuncakları onun üstünde kullandığını, onu çıldırttığını, onun bedeninden zevk aldığını gözümde canlandırmadan edemiyordum...

Böyle şeyler düşünmek mantıksız ve anlamsızdı; kendimi küçük, önemsiz ve hasta gibi hissetmeme neden oluyordu.

Telefon göğsümde titreşmeye başlayınca sıçradım ve neredeyse telefonu yere düşürüyordum. Kendimi ıstırabıma kaptırıp telefonu açmamayı, telesekreteri devreye sokmayı düşündüm bir an, çünkü arayanın Gideon olduğunu görüyordum ekranda –zaten bu numarayı bilen tek kişi de oydu– ama bunu yapamadım, çünkü besbelli çıldırmış durumdaydı. Önceden ne kadar canını yakmayı istediysem de şimdi kıyamıyordum.

"Alo." Gözyaşları ve duygularla boğuklaşan sesim bana ait değilmiş gibi

çıkmıştı.

“Eva! Hele şükür.” Gideon’ın sesi o kadar endişeli geliyordu ki. “Neredesin?”

Etrafa bakındım ama restoranın adıyla ilgili hiçbir şey göremedim. “Bilmiyorum. Ben... üzgünüm Gideon.”

“Hayır, Eva. Özür dileme. Hepsi benim hatam. Seni bulmam lazım. Bulunduğun yeri tarif edebilir misin? Yürüyerek mi gittin?”

“Evet. Yürüdüm.”

“Hangi kapıdan çıktığını biliyorum. Ne yöne yürüdün?” Hızlı hızlı soluk alıyordu, fonda trafik ve korna sesleri duyuluyordu.

“Sola.”

“Ondan sonra hiç köşe döndün mü peki?”

“Sanmıyorum. Bilmiyorum.” Bir garsona sormak için etrafa bakındım. “Bir restorandayım. İtalyan restoranı. Kaldırımda masaları var... ve ferforje bir parmaklık. Kapısı çift kanatlı, camlı... Tanrım, Gideon, ben...”

Derken, telefonu kulağına tutan silueti belirdi kapıda. Görür görmez tanıdım onu ve arkalarda, duvarın dibinde oturduğumu görünce donup kalışını seyrettim. Telefonu, oteldeki dolabından alıp giydiği kot pantolonun cebine atıp, onunla konuşmaya başlamış olan restoran görevlisini geçerek doğruca yanıma geldi. Ben ancak zar zor ayağa kalkarken, o birden tutup kendine doğru çekti beni ve sıkıca sarıldı.

“Tanrım.” Hafifçe sarsılarak yüzünü boynuma gömdü. “Eva.”

Ben de ona sarıldım. Duştan yeni çıkmış tertemiz hali benim de duş almaya şiddetle ihtiyacım olduğunu hatırlattı bana.

“Benim burada olmamam lazım” dedi boğuk bir sesle, yüzümü avuçlarının içine alırken. “Şu anda ortalarda olamam. Benimle eve gelir misin?”

Yüzümdeki ifadeden hâlâ tereddüt ettiğimi anlamış olmalı ki dudaklarını alnıma bastırıp mırıldandı. “Söz veriyorum, oteldeki gibi olmayacak. Temizlikçi ve çalışanlar hariç bugüne dek evime giren tek kadın annem.”

“Aptalca bir şey bu” diye homurdandım. “Aptallık ediyorum.”

“Hayır.” Saçlarımı yüzümden çekti ve kulağıma fısıldamak için eğildi. “Sen beni başka adamlarla düzüşmek için tuttuğun bir yere götürseydin ben de deliririrdim.”

Garson geri gelince birbirimizden ayrıldık. “Size bir mönü getireyim mi, beyefendi?”

“Gerek yok.” Arka cebinden cüzdanını çıkarıp kredi kartını uzattı Gideon. “Kalkıyoruz.”

Gideon’ın evine taksiyle gittik ve o, yol boyunca elimi bir an bile bırakmadı. Beşinci Cadde üzerindeki çatı katı dairesine özel bir asansörle çıkmak bu kadar heyecanlandırmamalıydı aslında beni. Ne yüksek tavanlar ne de 1930’ların mimarisi yabancısı olduğum şeylerdi. Kaldı ki neredeyse etrafta sahibi olmadığı bir şey yok gibi görünen bir adamla çıkınca beklenen şeylerdi bütün bunlar. Ve Central Park’ın o çok rağbet gören manzarası... tabii ki o da olacaktı.

Ama Gideon’ın gerginliği neredeyse elle tutulacak yoğunluktaydı. Bunu fark edince bunun *onun* için önemli bir olay olduğunu anlamış oldum. Asansörün kapısı açılıp da kendimizi doğrudan onun dairesinin mermer kaplı girişinde bulduğumuzda, elimi şöyle bir sıkıp, sonra da bıraktı. Çift kanatlı kapının kilidini açarak beni içeri aldı. Göstereceğim tepkiyi beklerken yaşadığı kaygıyı hissedebiliyordum.

Evi de kendisi gibi güzeldi Gideon’ın. Zarif, modern ve soğuk bir havası olan ofisinden son derece farklıydı burası. Sıcak ve ihtişamlı olan özel yaşam alanını dolduran antikalar ve sanat eserleri, ışıldayan ahşap zemine serilen şahane Aubusson halılarıyla tamamlanmıştı.

“Burası... inanılmaz” dedim alçak sesle, bunları görebildiğim için kendimi ayrıcalıklı hissederek. Gideon’ın, öğrenmek için sabırsızlandığım özel

hayatına attığım ilk bakıştı bu ve baş döndürücüydü.

“Girsene.” Beni dairesinin içlerine doğru çekiştirdi. “Bu gece burada kalmanı istiyorum.”

“Giysilerim filan yok...”

“Tek ihtiyacın olan çantandaki diş fırçan. Gerisi için sabah senin evine uğrarız. Söz veriyorum zamanında yetiştiririm seni işe.” Beni kendisine çekip çenesini kafamın tepesine koydu. “Kalırsan gerçekten çok sevinirim, Eva. Oteli öyle terk ettiğin için seni suçlayamam ama gittiğini görünce korkudan aklım başımdan gitti. Bir süre yanımda olmana ihtiyacım var.”

“Benimse bana sarılmana ihtiyacım var.” Ellerimi tişörtünün altına sokup çıplak sırtının ipeksi sertliğini okşadım. “Ayrıca bir de duş alsam fena olmaz.”

Burnunu saçlarımın arasına sokup derin bir nefes aldı. “Benim kokumun üstüne sinmiş olması hoşuma gidiyor.”

Ama beni oturma odasından ve koridordan geçirip yatak odasına götürdü yine de.

“Vay” dedim bir solukta, Gideon ışığı yaktığında. Koyu renk ahşaptan – ahşap renginde tercihi bu yöndeydi anlaşılan– devasa yatak bütün alana hükmediyordu, çarşaflar yumuşak bir krem tonundaydı. Diğer mobilyalar da yatakla uyumluydu ve kulpları mat altın rengiydi. Duvarlarında, Central Park’ın ve karşı taraftaki muhteşem binaların huzurlu gece manzarasına rakip olacak herhangi bir tablo bulunmayan, sıcak ve erkeksi bir mekândı burası. Parkın karşısı ise benim mahallemdi.

“Banyo bu tarafta.”

Ben antika, oymalı bir ceviz dolaptan yapılmış gibi görünen lavabo dolabını incelerken Gideon da o bayıldığım özgüvenli ve seksi zarafetiyle hareket ederek lavabo dolabıyla uyumlu bir şifoniyerden havlu çıkarıp getirdi bana. Onu kendi evinde, böyle günlük giysiler içinde görmek etkiledi beni. Bu deneyimi yaşayan tek kadın olduğumu bilmekse daha da etkileyiciydi. Şu

anda onu daha önce hiç görmediğim kadar çıplak görüyormuşum hissine kapıldım. “Teşekkür ederim.”

Bana baktı ve bunu söylerken havlulardan fazlasını kastettiğimi anladı sanki. Bakışı delip geçti beni. “Burada olman hoşuma gidiyor.”

“Nasıl oldu da seninle ben bu hallere geldik, hiçbir fikrim yok.” Ama gerçekten çok hoşuma gidiyordu bu.

“Önemi var mı?” Gideon yanıma gelip çenemi kaldırdı ve burnumun ucuna bir öpücük kondurdu. “Yatağın üstüne bir tişört koyacağım senin için. Havyar ve votkaya ne dersin?”

“Şey... pizza yemeye niyetlenmiş biri için bayağı büyük bir adım oldu bu.”

Gülümsedi. “Petrossian’dan Ossetra havyarı.”

“Affedersin.” Ben de gülümsedim. “Birkaç yüz adım demem gerekirdi.”

Duşumu alıp, benim için çıkardığı büyük boy Cross Holding tişörtünü giydim ve ardından Cary’yi arayarak bütün gece dışarıda olacağımı haber verip, otel vakasının üstünden kısaca geçtim.

Islık çaldı. “Ne diyeceğimi bilemiyorum.”

Cary Taylor’ın söyleyecek söz bulamaması öyle çok şey söylüyordu ki insana.

Oturma odasına geçip Gideon’ın yanına gittim. Yerde, orta sehpasının yanına oturup, minik ekmekler ve taze krema ile yedik kıymetli havyarı. New York’ta geçen, hatta sahnelerinden biri Crossfire binasının önünde çekilmiş olan bir polisiyenin tekrarını seyrettik televizyonda.

“Sahibi olduğum bir binayı böyle televizyonda görmek havalı bir şey olurdu herhalde.”

“Fena değil. Tabii çekim yapmak için caddeyi saatlerce trafiğe kapatmazlarsa.”

Bir omuz attım ona. “Kötümsersin.”

Saat on buçukta Gideon’ın yatağına girdik ve bir programın ikinci yarısını seyrettik sarmaş dolaş. Cinsel gerilim, aramızdaki havayı çıtırdatıyordu ama o bir hamle yapmadığı için ben de yapmadım. Sanırım otelde olanlar için hâlâ kendini affettirmeye, benimle “aktif olarak düzüşmeksizin” zaman geçirmek istediğini ispatlamaya çalışıyordu.

İşe yarıyordu. Onu ne kadar arzulasam da yalnızca birlikte takılmak da hoşuma gidiyordu.

Gideon çıplak uyuyordu geceleri ve bu da benim için ona sarılmayı harika hale getiriyordu. Bir bacağımı onunkinin üstüne attım, kolumu beline doladım ve yanağımı yüreğinin üstüne koydum. Televizyondaki programın sonunu hatırlamadığıma göre bitmeden uyuyakalmış olmalıyım.

Uyandığımda oda hâlâ karanlıktı ve ben yatağın benim olan tarafında ta kenara yuvarlanmıştım. Gideon’ın komodinindeki dijital saate bakmak için doğruldum ve daha sabahın üçü olduğunu gördüm. Oysa sabaha kadar deliksiz uyurdum ben çoğunlukla. Belki alışkın olmadığım bir ortamda olduğum için derin uyuyamamışımdır diye düşündüm. O sırada Gideon inildeyip huzursuzca hareket edince beni rahatsız eden şeyin ne olduğunu anladım. Çıkardığı ses ıstırap dolu, tıslayarak soluk verişi işkence çeker gibiydi.

“Dokunma bana” diye fısıldadı sertçe. “Çek o kahrolası ellerini üzerimden!”

Donup kaldım; kalbim deli gibi atıyordu. Öfke dolu sözleri karanlığı yarıp geçiyordu.

“Sapık herif.” Örtüleri tekmeleyerek kıvranıyordu. Kulağa sapkınca erotik gelen bir inilti eşliğinde sırtı yay gibi gerildi. “Yapma. Ah, Tanrım... *Acıyor*.”

Bedeni kıvrılıp bükülüyor, besbelli zorlanıyordu. Daha fazla dayanamadım.

“Gideon.” Cary de bazen kâbus gördüğü için bu durumdaki bir adama dokunmamak gerektiğini biliyordum. Onun yerine yatağın bana ait olan

kısmına diz çöküp seslendim ona: “Gideon, uyan.”

Aniden durup sırtüstü döndü. Hâlâ gergindi ve sanki bir şey bekliyor gibiydi. Göğsü, hızlı hızlı aldığı soluklarla inip kalkıyordu. Aleti sertti ve karnı boyunca uzanıyordu bütün ağırlığıyla.

Haline çok üzülsem de sert bir tonla konuştum: “Gideon. Rüya görüyorsun. Hadi uyan artık. Gel bana.”

Yatağa bıraktı kendini. “Eva?..”

“Buradayım.” Kenara kayarak ay ışığının önünden çekildim ama gözlerinin açık olduğuna işaret eden bir ışıltı göremedim. “Uyanık mısın?”

Soluğu yavaşlamaya başladı ama konuşmuyordu. Çarşafı kavrayan elleri yumruk olmuştu. Üzerimdeki tişörtü çıkarıp yatağın üzerine bıraktım. Biraz daha sokulup elimi uzattım ve çekinerek dokundum koluna. Hareket etmeyince bu sefer parmak uçlarımı pazısının sert kası üzerinde dolaştırarak okşadım onu.

“Gideon?”

Birden uyandı. “Ne? Ne var?”

Ellerimi bacaklarımın üstüne koyup dizüstü oturdum. Bana bakıp gözlerini kırptığını, sonra da ellerini saçlarına götürdüğünü gördüm. Kâbusun hâlâ yakasını bırakmadığını görebiliyordum; bedeninin gerginliğinden anlaşılıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu boğuk bir sesle, dirseğinin üzerinde doğrularak. “İyi misin?”

“Seni istiyorum.” Çıplak bedenimi onunkine yaslayarak yanına uzandım. Yüzümü nemli boynuna dayayıp terli tenini emdim şefkatle. Kendi kâbuslarımdan biliyordum ki insana birinin sarılıp sevgi göstermesi hortlakları bir süre için dolaplarına geri kapatmaya yarayabilirdi.

Kolları sardı beni ve elleri omurgamın kıvrımını okşamaya başladı bir aşağı bir yukarı. Uzun ve derin bir iç geçirişle rüyadan sıyrıldığını hissettim.

Onu iterek sırtüstü yatırdım ve üzerine tırmanıp dudaklarımı dudaklarına mühürledim. Ereksiyonu cinsel organımın dudakları arasına yerleşmişti, ben de ileri geri hareket ediyordum ona sürtünerek. Öpüşmenin kontrolünü almak için beni kavrayan ellerini saçlarımın arasında hissedince çabucak ıslanıp hazır hale geldim. Tenimin hemen altını yalıyordu alevler. Gideon sonunda dayanamayıp haşin bir şehvet sesi çıkararak beni altına alana dek, klitorisimi kalın aleti boyunca aşağı yukarı sürterek mastürbasyon için kullandım onu.

Dudaklarını meme ucuma yapıştırıp şefkatle emmeye başlamadan önce mırıldandı: “Evde hiç prezervatifim yok.”

Hazırlıksız olmasına bayılmıştım. Burası garsoniyeri değil, eviydi ve ben de buraya getirdiği tek sevgiliydim. “Doğum kontrolü konusunu konuştuğumuz sırada birbirimize sağlık raporlarımızı sunmaktan bahsettiğini ve doğrusunun da bu olduğunu biliyorum ama...”

“Sana güveniyorum.” Başını kaldırıp ayın soluk ışığında baktı bana. Bacaklarımı dizleriyle aralayarak ilk çıplak santimi ittirdi içime. Ateş gibi sıcak, ipek gibi yumuşaktı.

“Eva” dedi soluk soluğa beni sıkıca kendine çekerek. “Ben daha önce hiç... Tanrım, çok hoşuma gidiyorsun. Burada olduğun için öyle mutluyum ki.”

Kendime çekip öptüm onu dudaklarından. “Ben de.”

Uykuya daldığım şekilde, yani üzerimde ve içimde Gideon olduğu halde uyandım. Ben uyku halinden doğruca ateşli bir zevk alma haline geçerken, Gideon şehvetten yarı kapalı gözlerle bakıyordu. Yüzüne ve omuzlarına dökülen saçları, uykudan dağılmış halleriyle her zamankinden de seksiydi. Ama en güzeli, o şahane gözlerinde ne gölgeler vardı artık, ne de rüyalarına giren o ıstıraptan kalan başka bir şey.

“Umarım bir mahsuru yoktur” diye mırıldandı muzır bir gülüşle, bir yandan içime girip çıkarak. “Sıcak ve yumuşaksın. Seni istememek mümkün değil.”

Kollarımı başımın üstüne uzatıp sırtımı kaldırarak, memelerimi göğsüne yasladım. Zarif kemerli pencerelerden şafağın yumuşak ışığının gökyüzünü

doldurmakta olduğunu gördüm. “Hımm... Bu şekilde uyanmaya alışabilirim ama.”

“Sabahın üçünde benim de aklıma aynı şey gelmişti.” Kalçalarını çevirerek derinlerime daldı. “İyiliğini karşılıksız bırakmayayım dedim.”

Nabzım yükselmeye, bedenim canlanmaya başladı. “İyi düşünmüşsün.”

Daireme vardığımızda Cary çıkmıştı. Bana bıraktığı notta bir işe gittiğini ama akşam Trey’le birlikte yiyeceğimiz pizzaya rahat rahat yetişeceğini yazmıştı. Bir önceki akşam pizzamın tadını çıkaramayacak kadar canım sıkkın olduğundan, bu akşam keyfim yerindeyken tekrar denemeye hazırdım.

“Bu akşam bir iş yemeğim var” dedi Gideon okumak için omzumun üstünden eğilerek. “Benimle gelip, yemeği tahammül edilir hale getireceğini umuyordum.”

“Cary’yi satamam” dedim, yüzümü ona dönerek, özür diler bir tonla. “Kız arkadaşlar sevgililerden önce gelir, anlarsın ya.”

Beni kahvaltı tezgâhına sıkıştırırken dudakları seğirdi. İşe gitmek için benim seçtiğim grafit grisi bir Prada takım giymişti. Boynuna da gözlerinin rengine uyan mavi kravatını takmıştı. Yatağına uzanıp onun giyinmesini seyrederken, hepsini üstünden sıyırıp atmamak için kendimle mücadele etmem gerekmişti. “Cary kız değil gerçi ama anladım ne demek istediğini. Bu gece seni görmek istiyorum. Yemekten sonra gelip gece burada kalsam olur mu?”

Ateşli bir beklenti dalgası yayıldı içime. Ellerimi yeleğinin üzerinde gezdirirken, onun giysileri üzerinde değilken tam olarak nasıl göründüğünü bildiğim için, çok özel bir sırrım varmış gibi hissettim. “Bayıldım bu fikre.”

“Güzel.” Başını salladı, tatmin olmuştu. “Sen giyinirken ben de kahve yapayım bize.”

“Buzlukta çekilmemiş kahve var. Öğütücü de kahve makinesinin yanında.” O yöne doğru işaret ettim. “Bol süt isterim ben, azıcık da tatlandırıcı.”

Yirmi dakika sonra geri geldiğimde Gideon kahvaltı tezgâhının üstünden iki tane yolluk kahve kupası aldı ve lobiye indik. Paul kapıyı açıp, Gideon'ın bizi beklemekte olan siyah Bentley'sinin arka koltuğuna doğru uğurladı bizi.

Gideon'ın şoförü trafiğe dalarken Gideon bana şöyle bir bakıp, "Sen kesinlikle beni öldürmeye çalışıyorsun. Yine jartiyerli çorap mı giydin?" dedi.

Eteğimi yukarı çekip siyah ipek çoraplarımın siyah dantel jartiyerime takılı olduğu yeri gösterdim.

Homurdanarak sövmesi gülümsetti beni. Siyah ipekten, kısa kollu, dik yakalı bir trikonun altına, kısa, kırmızı, pilili bir etek ve tokalı topuklu ayakkabılar giymiştim. Cary evde olmadığı için saçlarımı fiyakalı bir şey yerine bir at kuyruğu yapmıştım. "Beğendin mi?"

"Sertleştim." Pantolonunun içinde aletini düzeltirken boğuk çıkmıştı sesi. "Seni bu kıyafetin içinde düşünerek nasıl geçireceğim ben günü acaba?"

"Öğle yemeği seçeneği her zaman var" dedim, Gideon'ın kanepesinde yine bir öğlen kaçamağı hayal ederek.

"Bu öğlen bir iş yemeğim var. Ertelerdim ama bu randevuyu zaten dünden bugüne kaydırdığım için yapamam."

"Demek benim için iş yemeği randevunun gününü değiştirdin ha? Koltuklarım kabardı."

Uzanıp parmak uçlarıyla yanağımı okşadı; artık alışkanlık haline getirdiği bu sevgi gösterisi hem şefkat, hem de derin bir mahremiyet içeriyordu. Bu dokunuşları bekler olmuştum.

Yanağımı avucuna bastırdım. "Gününün on beş dakikasını bana ayırabilir misin?"

"Hallederim."

"Zamanı belli olunca ara beni."

Derin bir soluk alıp çantamı karıştırmaya başladım ve ona vermek istediğim şeyi buldum. Böyle bir armağanı isteyeceğinden emin değildim ama onun kâbus görürkenki halini aklımdan çıkaramıyordum. Vereceğim şeyin ona beni ve sabaha karşı üçteki sevişmemizi hatırlatacağını ve baş etmesine yardımcı olacağını ümit ediyordum. “Sana bir şey vermek istiyorum. Düşündüm ki...”

Getirdiğim şeyi ona vermek kendini beğenmişlik olacakmış gibi geldi birden.

Yüzü asıldı. “Ne oldu?”

“Hiç. Yalnızca... Off... Dinle. Sana bir şey getirdim ama böyle armağanların – yani aslında armağan bile sayılmaz ama. Neyse, pek de uygun bir şey olmadığını fark ettim ve...”

Elini uzattı. “Ver onu bana.”

“Almak istemezsen hiç bozulmam...”

“Kapa çeneni, Eva.” Parmaklarını oynattı. “Ver onu bana.”

Çantamdan çıkarıp verdim.

Gideon çıt çıkarmadan baktı çerçeveli fotoğrafa. Kenarları mezuniyet temalı resimlerle süslenmiş esprili bir çerçeveydi ve bu resimlerden biri de 3:00’ü gösteren bir dijital saat resmiydi. İçindeki fotoğraf Coronado Plajı’nda çekilmişti. Üzerimde mercan rengi bir bikini ve kocaman bir hasır şapkayla poz vermiştim –güneşten yanmış, mutlu bir halim vardı ve havalı moda fotoğrafçısını oynayarak bana gülünç şeyler söylemekte olan Cary’ye öpücük yolluyordum. Çok güzel, sevgilim. Bir şımarık kız bakışı aliim. Bir de seksi. Şahane. Şimdi de kedi gibi bak... miyavvv...

Utanarak kıpırdandım oturduğum yerde. “Dediğim gibi, almak zorunda değilsin...”

“Ben...” Gırtlağını temizledi. “Teşekkür ederim, Eva.”

“Eh, neyse...” Crossfire binasını gördüğüme sevinmiştim. Şoför yanaşır

yanaşmaz dışarı atladım ve tedirginlikle eteğimi düzelttim. “İstersen bende de kalabilir bir süre.”

Gideon Bentley’nin kapısını kapatıp başını iki yana salladı. “Benim o. Geri alamazsın.”

Parmaklarını parmaklarıma geçirip, çerçeveyi tutan diğer eliyle döner kapıları işaret etti. Fotoğrafı yanında işe götürmek niyetinde olduğunu fark edince içim ısındı.

Reklam işinin eğlenceli yanlarından biri de hiçbir günün bir öncekiyle aynı olmamasıydı. Bütün sabah beş dakika oturamadım yerimde; tam öğlen ne yapsam diye düşünmeye başlamışken telefonum çaldı. “Mark Garrity’nin ofisi. Ben Eva Tramell.”

“Bir haberim var” dedi Cary selamsız sabahsız.

“Nedir?” Sesinden anlamıştım haberlerin iyi olduğunu.

“Grey Isles kampanyasını kaptım.”

“Aman Tanrım! Cary, harika bir şey bu! Bayılırım onların kot pantolonlarına.”

“Öğle yemeğinde ne yapıyorsun?”

Güldüm. “Seninle kutlama yapıyorum. Tam on ikide burada olabilir misin?”

“Yola çıktım bile.”

Telefonu kapatıp koltuğuma yaslandım. Cary için o kadar sevinmiştim ki dans edebilirdim. Öğle arasına kadar kalan on beş dakikayı geçirmek için bir şey bulmak umuduyla *e-mail*’imin gelen kutusuna bir kez daha baktım ve Google’dan gelen, Gideon’la ilgili haberlerin bir derlemesini buldum. Yalnızca bir günde otuzdan fazla kere geçmişti adı.

E-mail’i açıp da çok sayıda “esrarengiz kadın” başlığını görünce biraz tırstım. İlk linke tıklayınca kendimi bir dedikodu blogunda buluverdim.

Karşımda, Gideon’ın, spor salonunun önündeki kaldırımda beni kendinden geçmişçesine öpüşünün fotoğrafı vardı. Ardından gelen haber kısa ve özdü:

> John F. Kennedy Jr.’dan beri New York’un gördüğü en aranan bekâr olan Gideon Cross dün sokak ortasında çok tutkulu bir kucaklaşma anında yakalandı. Cross Holding’den bir kaynak, esrarengiz kadını Eva Tramell adında bir sosyete siması olarak tanımladı. Bayan Tramell, mültimilyoner Richard Stanton ile eşi Monica’nın kızıymış. Cross ile Tramell arasındaki ilişkinin boyutu ile ilgili sorumuz karşısında haber kaynağımız, Bayan Tramell’in şu anda işadamının hayatındaki “önemli kadın” olduğunu doğruladı. Sanıyoruz ülkenin dört bir yanında kalpler kırılıyordur bu sabah.

“Off” dedim, “eyvahlar olsun.”

Diğer linklere hızlıca tıklayınca da aynı fotoğrafı buldum, benzer altyazılar ve yorumlarla birlikte. Telaşlanmıştım. Oturup bunun ne anlama geldiğini düşündüm. Eğer tek bir öpücükle manşet oluyorsak bu ilişkiyi yürütme şansımız var mıydı Gideon'la?

İnternet sekmelerini kapatırken ellerim titriyordu. Basın konusunu düşünmemiştim, oysa düşünmem gerekirdi. "Lanet olsun."

İsmimin ortalarda dolaşmaması önemliydi benim için. Beni geçmişimden koruyordu bu. Ailemi de büyük bir utançtan koruyordu; ve Gideon'ı da. Hayatıma doğrudan dahil olmayan insanlar beni bulamasın diye sosyal paylaşım sitelerine bile girmiyordum.

İfşa olmakla arama koyduğum incecik duvar yıkılmıştı.

"Kahretsin!" dedim. Eğer beyin hücrelerimden hiç değilse bir tanesini Gideon'ın dışında bir konu için kullanabilmiş olsaydım önleyebilecek olduğum, sıkıntılı bir durumun içinde bulmuştum kendimi.

Tabii bir de *onun* bu rezalete tepkisinin ne olacağı konusu vardı... düşüncesi bile yetti korkuyla büzüşmeme. Ve annem. Birazdan arardı nasılsa ve işleri daha da çığırından çıkarmak için...

"Kahretsin!" Yeni numaramı ona vermediğimi hatırlayınca, bana ulaşmaya çalışıyor olabileceğini düşünerek ofis telefonumu alıp, diğer hattın telesekreterini aradım. Posta kutumun dolmuş olduğunu duyunca yüzümü buruşturdum.

Telefonu kapatıp çantamı aldım ve yemeğe gitmek için çıktım. Cary bütün bunları bir perspektife oturtmama yardım ederdi nasılsa.

Lobi katına ulaştığım sırada öyle telaşlıydım ki asansörden inerken kafamdaki tek düşünce bir an önce ev arkadaşımı bulmaktı. Cary'yi gördüm ve Gideon önüme çıkıp yolumu kesene kadar başka kimseyi gözüm görmedi.

"Eva." Kaşlarını çatarak baktı bana. Dirseğimden tutarak hafifçe çevirdi

beni. Onu daha önce görmeme engel olan iki kadınla bir adamı fark ettim o zaman.

Onlara gülümsemeyi başardım. “Merhaba.”

Gideon beni birlikte yemek yiyeceği bu insanlarla tanıştırdı. Sonra onlardan izin isteyerek beni bir kenara çekti. “Neyin var? Canın sıkkın görünüyor.”

“Her yerde” diye fısıldadım. “Fotoğrafımız her yerde.”

Başını salladı. “Gördüm.”

Rahat tavrı karşısında şaşkınlıkla kırpıştırdım gözlerimi. “Senin için mahsuru yok mu?”

“Neden olsun ki? İlk kez doğru bir haber veriyorlar.”

Hafiften bir kuşku düştü içime. “Sen planladın bunu. Sen yaydın bu hikâyeyi.”

“Tam olarak değil” dedi yumuşak bir sesle. “Fotoğrafçı oradaymış tesadüfen. Ben yalnızca ona basılmaya değecek bir poz verdim ve sonra da halkla ilişkilere senin kim olduğun ve benim için ne ifade ettiğin konusunu netleştirmeleri konusunda direktiflerimi ilettim.”

“Neden? Neden yaptın ki böyle bir şeyi?”

“Senin kıskançlıkla baş etme yolların olduğu gibi, benim de var. İkimiz de boşta değiliz ve artık bunu herkes biliyor. Bu neden dert oldu böyle sana?”

“Senin tepkinin ne olacağını bilmediğim için endişelenmiştim ama hepsi bu değil... Bilmediğin şeyler var ve ben...” Derin, titrek bir soluk aldım. “Seninle ben böyle olamayız, Gideon. Göz önünde olamayız. İstemiyorum... Kahretsin! Seni utandırmaktan korkuyorum.”

“Olmaz öyle şey. Mümkün değil.” Kaçak bir saç buklesini yüzümden çekti. “Bunu daha sonra konuşsak olur mu? Gerekirse...”

“Yok, tamam. Git sen.”

Cary yanımıza geldi. Bol, siyah bir kargo pantolon ve V yakalı beyaz bir atletle bile zengin görünmeyi başarmıştı. “Her şey yolunda mı?”

“Selam, Cary. Her şey yolunda.” Gideon elimi tutup sıktı. “Yemeğinin tadını çıkar ve bunları takma kafana.”

Bilmeyince böyle söylemek kolaydı.

Ve öğrendiğinde beni hâlâ isteyip istemeyeceğinden de emin değildim.

Gideon uzaklaşırken karşıma geçti Cary. “Neleri takmayacakmışsın kafana? Ne oldu?”

“Çok şey.” İç geçirdim. “Hadi çıkalım; yemekte anlatırım her şeyi.”

“Ama” dedi Cary, kendi cep telefonumdan onunkine yolladığım linke bakarken, “öpücük de öpücükmüş ha. Seni öyle eğmesi çok havalı olmuş. Uğraşsa bundan daha arzulu görünemezdi.”

“Sorun da bu ya.” Koca bir yudum daha su içtim. “Uğraşmış.”

Telefonunu cebine attı Cary. “Geçen hafta tek istediği senin vajinan diye yerden yere vuruyordun adamı. Bu hafta seninle ciddi ve tutkulu bir ilişkisi olduğunu herkese duyuruyor ve sen yine mutsuzsun. Adamcağıza acımaya başlıyorum. Ne yapsa yaranamıyor.”

Acıttı bu söylediği. “Muhabirler araştıracaktır, Cary; araştırınca da altındaki çamura ulaşacaklar. Buldukları da satacak türden olacağı için öğrenmeyen kimse kalmayacak ve bu da Gideon’ı zor durumda bırakacak.”

“Bebeğim.” Elini elimin üstüne koydu. “Stanton onların hepsini yok etti.”

Stanton. Toparlandım. Üvey babam gelmemişti aklıma. O nasılsa yaklaşan felaketi fark edip önlem alırdı annem üzülmesin diye. Yine de... “Bunu Gideon’la konuşmam gerek. Bilmeye hakkı var.”

O konuşmayı düşünmek bile perişan ediyordu beni.

Cary benim kafamın nasıl çalıştığını bilirdi. “Seni bırakıp kaçacağını

sanıyorsan yanılıyorsun bence. Sana etraftaki tek insan senmişsin gibi bakıyor adam.”

Tonbalıklı sezar salatamı didikledim. “Onun da dolabında kendi hortlakları var. Kâbuslar görüyor. İçini kemiren şey her ne ise, onun yüzünden kendini kapatıyor sanırım.”

“Ama seni aldı içeriye.”

Ve aramızdaki bu bağ konusunda ne kadar mülkiyetçi olabileceğini daha şimdiden göstermeye başlamıştı bile. Bunu kabulleniyordum, çünkü aynı kusur bende de vardı ama yine de...

“Fazla kurcalıyorsun bu işi, Eva” dedi Cary. “Sana karşı hissettiklerinin tuhaf bir tesadüf ya da bir hata olması gerektiğini düşünüyorsun. Onun gibi birinin seni gerçekten kocaman yüreğin ve keskin zekân için istiyor olması mümkün değil, öyle mi yani?”

“Kendime saygım *o kadar da* yerlerde sürünmüyor” diye itiraz ettim.

Şampanyasından bir yudum aldı. “Öyle mi? O halde onun sende görüp beğendiğini düşündüğün, seksle ya da ilişki bağımlılığı ile ilgili olmayan bir şeyler say bakalım bana.”

Düşündüm ama hiçbir şey gelmedi aklıma. Kaşlarımı çattım.

“Anlıyorum” diye devam etti başını sallayarak. ”Ve şayet Cross da ruhen seninle benim gibi berbat durumdaysa, eminim o da aynı şekilde düşünüyordur ve senin gibi taş bir kızın onda ne bulduğunu merak ediyordur. Paraysa, para sende de var. İkide bir her şeyi yüzüne gözüne bulaştıran bir yakışıklı olmaktan başka ne numarası var ki onun?”

Arkama yaslanıp, söylediği her şeyi hazmetmeye çalıştım. “Cary seni deli gibi seviyorum.”

Güldü. “Ben de seni, tatlım. Size naçizane tavsiyem ne, biliyor musun? İlişki terapisi. Aradığım insanı bulunca kesin gitmeyi planlıyorum ben de. Ve biraz da keyfini çıkarmaya çalış. Kötü günleri olduğu gibi iyi günleri de

olmalı insanın. Yoksa hayat çekilmez.”

Uzanıp elini sıktım. “Teşekkür ederim.”

“Ne için?” Minnettarlığımı şık bir el hareketiyle savuşturdu. “Başkasının hayatını parçalara ayırıp incelemek kolay. Ben de kendi zor anlarımı atlatamazdım sensiz, biliyorsun.”

“Ama artık hepsi geride kaldı” dedim, konuyu ona getirerek. “Yakında Times Meydanı’ndaki reklam panolarında yer alacaksın, boy boy fotoğraflarınla. Benim küçük sırrım olmayacaksın artık. Acaba akşamki yemek için pizzadan vazgeçip günün anlam ve önemine daha uygun bir şeylere mi terfi etsek? Stanton’ın verdiği bir kasa Cristal’ı ortaya çıkarmaya ne dersin?”

“Bak şimdi güzel bir şeyler söylemeye başladın.”

“Peki film? Özellikle seyretmek istediğin bir şey var mı?”

“Sen ne istersen. Senin gibi koskoca-afili-çok bilmiş bir sinema dehası dururken bana karışmak düşmez.”

Güldüm. Tahmin ettiğim gibi, Cary ile geçirdiğim bir saat moralimi düzeltmeye yetmişti. “Eğer Trey’le ikinizin yalnız kalmak istediğinizi anlayamayacak kadar kalın kafalılık edersem uyarırsın beni, tamam mı?”

“Ha! Sen o meseleyi takma kafana. Senin fırtınalı aşk hayatın bana kendimi boş ve sıkıcı hissettiriyor. Ben de kendi yakışıklımla şöyle ateşli ve terlisinden iş tutsam fena olmaz.”

“Daha birkaç gün önce bir alet edevat odası maceran olmamış mıydı senin?”

İç geçirdi. “Neredeyse unutmuşum. Ne kadar acıklı, değil mi?”

“Gözlerinin içi gülerken pek değil.”

Cep telefonuma bakıp Gideon’ın mesajını gördüğümde masama daha yeni dönmüştüm. Üçe çeyrek kala bana ayıracak on beş dakikası olacağını

yazmıştı. Cary'nin tavsiyesine uyup keyfime bakmaya karar verdiğim için, sonraki bir buçuk saat gizli ve heyecanlı bir bekleyişle geçti. Elbet bir noktada Gideon'la ikimiz benim geçmişimin kirli sularında yüzmek zorunda kalacaktık ama şu an için ikimizi de gülümsetecek bir şeyler yapmanın bir mahsuru yoktu.

Çıkmadan mesaj atıp, yolda olduğumu haber verdim. Zamanımızın ne kadar kısıtlı olduğu düşünülürse bir dakikasını bile ziyan etmemeliydik. Gideon da aynı şeyi düşünmüş olmalıydı ki Cross Holding'in resepsiyon alanına ulaştığımda Scott'ı beni bekler buldum. Resepsiyon görevlisinin bana kapıyı açmasının ardından, benimle birlikte yürüdü.

"Günün nasıl geçiyor?" diye sordum ona.

Gülümsedi. "Şu ana dek harikaydı. Sizinki?"

Ben de gülümsedim. "Daha kötülerini gördüm."

Ofisine girdiğimde Gideon telefondaydı. Hattın öbür ucundaki kişiye, bu işi onun şahsen başlarında durması gerekmeden kendi kendilerine çözebilmeleri gerektiğini söylerken ses tonu aceleci ve sabırsızdı.

Bana bakıp parmağını kaldırarak, bir dakikaya daha ihtiyacı olduğunu anlattı. Ben de karşılık olarak çiğnemekte olduğum sakızla kocaman bir balon yapıp gürültüyle patlattım.

Kaşlarını kaldırdı ve kapıyı kapatıp, camları buzlandıran düğmelere bastı.

Sırıtarak masasına doğru seğirttim ve masanın üzerine oturup, ellerimle kenara tutunarak ayaklarımı sallamaya başladım. Şişirmekte olduğum ikinci balonu o patlattı çevik bir parmak darbesiyle. Şirin şirin astım yüzümü.

"Bir yolunu bulun" dedi telefondaki her kimse ona. Tavrı sakin ve otoriterdi. "Ben gelecek haftadan önce gelemem oraya ve beklersek de işler iyice sarkacak. Konuşmayı keselim artık. Masamda acil bir iş var ve siz beni oyalıyorsunuz. Bunun benim görüşümü iyi yönde etkilemediğine emin olabilirsiniz. Yapılması gereken neyse yapın ve yarın bana durumu rapor edin."

Ahizeyi yerine koyuşunda bastırılmış bir şiddet vardı. “Eva...”

Sözünü kesmek için elimi kaldırdım ve sakızımı masasından aldığım bir *post-it*’e sardım. “Bay Cross, siz beni azarlamadan önce söylemek istediğim bir şey var. Dün oteldeki şirket birleşmesi görüşmelerimiz açmaza girdiğinde kalkıp gitmemeliydim. Gidişim sorunun çözülmesine yardımcı olmadı. Ayrıca fotoğrafla ilgili halkla ilişkiler meselesine de çok iyi tepki vermedim. Ama yine de... her ne kadar yaramaz bir sekreter de olsam bence bana başarmak için bir şans daha vermelisiniz.”

Bana bakarken gözlerini kısmış, inceliyor, durumu yeniden değerlendiriyordu. “Ne yapmam gerektiği konusunda fikrinizi sordum mu, Bayan Tramell?”

Başımı iki yana sallayıp kirpiklerimin arasından baktım ona. Telefon konuşmasından kalan can sıkıntısının dağılıp gittiğini, yerini artan bir ilgi ve tahrike bıraktığını görebiliyordum. Masadan aşağı atlayıp yanına yanaştım ve kusursuz kravatını iki elimle düzelttim. “Bir yolunu bulamaz mıyız? İşinize yarayacak çok çeşitli becerilere sahibim ben.”

Kalçalarımdan yakaladı beni. “Bu pozisyon için düşündüğüm tek kadın olmanızın pek çok nedeninden biri de bu.”

Sözleri içimi ısıttı. Aletini cesurca avuçlayıp pantolonunun üstünden okşadım onu. “Belki de işime tekrar odaklansam iyi olur, ne dersiniz? Size yardımcı olma konusunda son derece kalifiye olduğumu gösterebilirim böylece.”

Müthiş bir süratle sertleşti Gideon. “Bu ne girişkenlik, Bayan Tramell! Ancak, bir sonraki toplantıma on dakikadan az zaman var. Ayrıca iş geliştirme fırsatlarını ofis dahilinde tartışmaya pek alışık değilim.”

Pantolonunun düğmesini açıp fermuarını indirdim. Dudaklarımı çenesine dayayarak fısıldadım: “Sizi getiremeyeceğim bir yer olduğunu sanıyorsanız, bu konuyu tekrar gözden geçirmelisiniz.”

“Eva” diye soludu. Gözleri ateşli ve sevecendi. Boynumdan tutup, başparmaklarıyla çenemi okşadı. “Beni darmadağın ediyorsun. Farkında

mısın? Bilerek mi yapıyorsun bunu?”

İç çamaşırının içine elimi sokup aletini kavradım ve dudaklarımı Gideon’a uzattım öpülmek için. Beni kırmadı ve soluksuz bırakan bir şiddetle yapıştı dudaklarıma.

“Seni istiyorum” diye hırladı.

Halı kaplı zemin üzerinde diz çöküp, pantolonunu ona dilediğim şekilde ulaşabileceğim kadar aşağı çektim.

Sert bir soluk çıktı dudaklarından. “Eva, ne yapıyo...”

Geniş başın üzerinde dolaştırdım dudaklarımı. Masasına yaslandı ve kenarına sımsıkı tutundu. Aletini iki elimle kavrayıp, pürüzsüz başını ağzıma aldım ve hafifçe emdim. Teninin yumuşaklığı ve kendine has hoş kokusu inletti beni. Titreşimin bütün vücuduna yayıldığını hissettim ve göğsünden gelen sert bir gümbürtü duydum.

Gideon yanağıma dokundu. “Yala.”

Emri tahrik etmişti beni. Dilimi aletinin alt yanı boyunca kaydırdım ve bir miktar sıcak zevk suyu ile ödüllendirilince titredim. Daha fazlasını umarak bir elimle kökünden kavradım ve kuvvetle emmeye başladım.

Bunu biraz daha sürdürmek için zamanım olsaydı keşke diye düşündüm. Onu çıldırtmak için...

Tatlı bir ıstırap vardı iniltisinde. “Tanrım, Eva... ağzın. Emmeye devam et. Aynen öyle... Sert ve güzelce.”

Zevk alışı öyle tahrik ediyordu ki beni kıvranıyordum. Ellerini toplu saçlarımın arasına soktu ve diplerinden tutup asıldı. Önce şefkatle başlayıp, bana duyduğu arzunun kontrolden çıkmasıyla giderek hoyratlaşmasına bayılmıştım.

Hafifçe canımın yanması ile daha aç ve doyumsuz olmuştum. Ona zevk verirken başım ritmik bir şekilde gidip geliyordu. Aletini bir yandan elimle sıvazlıyor, bir yandan da tepesini emip yalıyordum. Başımı sağa sola eğerek,

aleti boyunca uzanan kalın damarların hepsini tek tek buldum, dilimi üstlerinde dolaştırıp okşadım.

Giderek şişiyor, kalınlaşıp uzuyordu. Dizlerim rahatsızdı ama bu umurumda değildi. Bakışlarım, kafasını geriye atmış soluk almaya çalışan Gideon'a perçinlenmişti.

"Eva, çok güzel emiyorsun." Başımı sabit tutup kontrolü ele aldı. Kasıklarını ileri itiyor, ağzımı düzüyordu. Önemli olan tek şeyin orgazm olduğu o noktadaydı artık.

Düşüncesi bile aklımı başımdan alıyordu: Gideon, bütün o uygar zarafeti içinde, bir imparatorluğu yönettiği masasının başında, dikilmiş koca aletini benim açgözlü ağzıma sokup çıkarırken kim bilir nasıl görünüyorduk.

Gerilen baldırlarına her iki elimle tutunmuş, dudaklarım ve dilimle çılgınca çabalıyor, doruğa ulaşacağı an için sabırsızlanıyordum. Büyük ve dolgun hayaları kudretli erkekliğini cesurca sergiliyordu. Onları avuçlayıp şefkatle okşadım ve sıkılaşıp gerildiklerini hissettim.

"Ah, *Eva*." Gırtlaktan gelen bir hırıltıydı sesi. Saçlarımı daha da sıkı kavradı. "Geliyorum."

Meni ilk fışkırışında öyle yoğundu ki yutmakta zorlandım. Zevkten aklı başından gitmiş olan Gideon, gırtlağımın arkasına dayanmıştı ve aleti ağzımın içine yaptığı her bir atışla bir kez daha zonkluyordu. Gözlerim sulanıyor, ciğerlerim yanıyordu ama yine de onu ellerimle sıkıp bırakmaya ve sağmaya devam ettim. Ben böyle, nesi var nesi yok hepsini emerken, Gideon'ın bütün bedeni titriyordu. Çıkardığı sesler ve soluk soluğa mırıldandığı övgüler hayatımda duyduğum her şeyden daha çok gururlandırıyor, mutlu ediyordu beni.

Orgazm patlamasının sonrasında bile nasıl tam olarak yumuşamadığına şaşarak temizledim onu dilimle. Hâlâ beni aklımı başımdan alacak şekilde düzebilecek durumda olduğuna ve bunu seve seve yapacağına emindim. Ama zaman yoktu ve böylesi daha iyiydi. Bunu yapmayı onun için istemiştim. Bizim için istemiştim. Hatta aslında kendim için istemiştim, çünkü istismar edildiğimi hissetmeksizin, kendi çıkarımın söz konusu olmadığı bir cinsel

aktivitenin tadını çıkartabileceğimi bilmek istiyordum.

“Gitmem gerek” diye mırıldandım ve ayağa kalkıp dudaklarımı dudaklarına bastırdım. “Umarım gününün geri kalanı da, akşamki iş yemeğin de şahane geçer.”

Uzaklaşmaya başladım ama bileğimden yakaladı beni. Gözü masasındaki telefonun ekranında görünen saatteydi. Fotoğrafımın, Gideon’ın bütün gün görebileceği, göz ününde bir yere konmuş olduğunu o sırada fark ettim.

“Eva... Kahretsin. Bekle.”

Yüzüm asıldı, çünkü Gideon’ın sesi kaygılı geliyordu. Hatta canı sıkılmıştı sanki.

İççamaşırını çekip gömleğini pantolonunun içine soktuktan sonra önünü kapatarak hızlıca çekidüzen verdi kendisine. Onun böyle toparlanışını, dünyaya sergilediği vitrini düzene sokuşunu seyretmekte, o vitrinin arkasındaki adamı biraz olsun tanıyan biri olarak, hoşuma giden bir yan vardı.

Beni kendine çekerek, dudaklarını kaşıma bastırdı Gideon. Tokamı açmak için saçlarımda dolaştı elleri. “Ben seni getirmedim.”

“Gerek yok.” Ellerinin kafa derime dokunuşu hoşuma gidiyordu. “Bu haliyle de şahaneydi.”

Saçımı düzeltmek konusuna fazlasıyla odaklanmıştı, yanakları hâlâ al aldı orgazmdan. “Senin bu konularda kendini eşit hissetmeye ihtiyacın olduğunu biliyorum. Seni kullanmışım gibi hissederek çıkıp gitmene izin veremem.”

Buruk bir sevecenlik hissi yaktı içimi. Dinlemişti. Önemsemişti.

Yüzünü avuçlarımın arasına aldım. “Beni kullandın ama benim iznimle, üstelik de bayağı seksiydi bence. Bunu sana vermeyi ben istedim, Gideon. Hatırlıyor musun? Seni uyarmıştım. Beni böyle anımsamanı istediğimi söylemiştim.”

Telaşla büyüdü gözleri. “Sen yanımdayken ne diye hatıralara ihtiyacım

olacakmış ki? Eva, eğer fotoğrafla ilgiliyse bu...”

“Kapa çeneni ve keyfine bak.” Fotoğraf konusuna girecek vaktimiz yoktu o an, üstelik girmek de istemiyordum. Her şeyi mahvederdi bu. “Bir saatimiz bile olsa beni getirmene izin vermezdim. Seninleyken skor tutmaya niyetim yok, şampiyon. Ve dürüst olmak gerekirse bunu söyleyebildiğim ilk erkeksin sen. Şimdi gitmem gerekiyor. Senin de gitmen gerekiyor.”

Yeniden uzaklaşmaya yeltendim ama yine yakaladı beni.

Hoparlörden Scott’ın sesi duyuldu: “Affedersiniz, Bay Cross. Ama saat üç randevunuz geldi.”

“Dert edecek bir şey *yok*, Gideon” dedim onu rahatlatmak için. “Akşam geliyorsun, değil mi?”

“Hiçbir şey engelleyemez gelmemi.”

Parmaklarımın ucunda yükselip yanağından öptüm onu. “O zaman konuşuruz.”

İşten çıkınca, spor salonuna gitmeyecek olmanın verdiği suçluluk duygusunu hafifletmek için merdivenlerden indim aşağıya ama lobiye ulaştığımda bayağı pişman olmuştum buna. Bir önceki gecenin uykusuzluğu halsiz bırakmıştı beni. Yürümek yerine metroya mı binsem diye düşünürken, Gideon’ın Bentley’sini gördüm kapıda. Şoför birden çıkıp bana adımla seslenince şaşırarak durdum.

“Bay Cross sizi eve götürmemi söyledi” dedi siyah takımı ve şapkasıyla gayet şık görünen şoför. Kızıl saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, soluk mavi gözlü, yaşlıca bir beyefendiydi ve kültürlü insanlara özgü hoş bir konuşma şekli vardı.

Bacaklarım öyle sızlıyordu ki minnettarlıkla kabul ettim bu teklifi. “Teşekkür ederim – affedersiniz, adınız neydi?”

“Angus, Bayan Tramell.”

Nasıl unutmuştum bunu? O kadar havalıydı ki bu isim, gülümsetti beni.

“Teşekkür ederim, Angus.”

Şapkasıyla selamladı beni. “Benim için bir zevktir.”

Bana açtığı arka kapıdan binip arka koltuğa yerleştiğim sırada Angus’ın ceketinin altında, bir koltukaltı kılıfında taşıdığı silahı fark ettim. Anlaşılan, Clancy gibi Angus da hem koruma, hem şoförd ü.

Hareket ettiğimiz zaman sordum: “Ne zamandır Bay Cross’un yanında çalışıyorsun, Angus?”

“Sekiz yıl oldu.”

“Epey uzun bir zamanmış.”

“Aslında beyefendiyi daha eskiden beri tanırım” diye devam etti kendiliğinden, aynada bakışlarımı yakalayarak. “Küçükken onu okula götürüp getirirdim. Zamanı gelince, Bay Vidal’den yanına transfer etti beni.”

Bir kez daha Gideon’ın çocukluğunu hayal etmeye çalıştım. O zaman bile güzel ve karizmatikti muhakkak.

Ergenlikte “normal” cinsel ilişkiler yaşayabilmiş miydi acaba? Kadınların daha o zamandan kendilerini onun önüne attığına emindim. Doğasından gelen öyle bir cinselliği vardı ki azgın bir ergenlik yaşamış olmalıydı kanımca.

Çantamı karıştırıp anahtarlarımı buldum ve uzanıp ön koltuğa koydum. “Rica etsem bunları Gideon’a verebilir misin? Bu akşam her ne yapıyorsa, daha sonra bana gelecek. Ama çok geç gelirse kapıyı duymayabilirim.”

“Elbette.”

Eve geldiğimizde Paul bana kapıyı açıp, Angus’ı da adıyla selamladı. Böylece oturduğum binanın Gideon’ın olduğunu hatırlamış oldum bir kez daha. İki adama da el salladıktan sonra güvenliğe uğrayıp Gideon’ın geç saatte geleceğini söyledim ve kendimi yukarıya attım. Bana kapıyı açan Cary’nin kalkık kaşları güldürdü beni.

“Gideon gelecek gece geç saatte” diye açıkladım, “ama kendimi pestil gibi hissettiğim için o kadar oturamayabilirim ben. O yüzden anahtarlarımı ona verdim, kapıyı kendisi açıp girsin diye. Yemeği ısmarladın mı?”

“Ismarladım. Şarap dolabına da birkaç şişe Cristal attım.”

“Harikasın.” Çantamı eline tutuşturdum.

Duş aldıktan sonra odamdaki telefondan annemi aradım ve ciyaklayan sesini duyunca yüzümü buruşturdum. “*Günlerdir* sana ulaşmaya çalışıyorum!”

“Anne, şayet bu Gideon Cross’la ilgiliyse...”

“Elbette kısmen onunla ilgili! Tanrı aşkına, Eva. Onun hayatındaki önemli kadın olduğun söyleniyor. Nasıl konuşmak istemem ben bu konuda?”

“Anne...”

“Ayrıca Dr. Petersen’dan almamı istediğin randevu konusu da var tabii.” Sesindeki kendini beğenmiş memnuniyet gülümsetti beni. “Perşembe akşamı saat altıda görecek bizi. Umarım senin için uygundur. Akşam randevusu vermeyi pek sevmiyor.”

İç geçirerek yatağıma attım kendimi. İşti, Gideon’dı derken öyle bir dağılmıştım ki randevu konusu aklımdan tamamen çıkmıştı. “Perşembe akşamı uygun. Teşekkür ederim.”

“Pekâlâ. Anlat bakalım şu Cross konusunu...”

Üstümde San Diego Eyalet Üniversitesi eşofmanı, altımda penye bir pantolonla odamdan çıktığımda Trey’i Cary ile birlikte oturma odasında oturur buldum. Ben gelince her iki adam da ayağa kalktı ve Trey kocaman, dost canlısı bir gülüş bahşetti bana.

“Kusura bakma, çok perişan görünüyorum” dedim mahcup bir şekilde, parmaklarımı nemli atkuyruğumda gezdirerek. “İşte aşağı inmek için merdivenleri kullanmak öldürdü beni.”

“Asansör izne mi çıkmıştı?” diye sordu.

“Yok. Benim beynim çıkmıştı izne. Ne düşünüyordum acaba?” Geceyi Gideon’la geçirmek yeterli egzersiz olmuştu besbelli.

Kapı çaldı. Cary kapıyı açmaya giderken ben de Cristal’ı getirmek için mutfağa doğru yöneldim. Kahvaltı tezgâhında kredi kartı fişini imzalarken yanındaydım Cary’nin ve onun Trey’e nasıl baktığını görünce çaktırmadan gülümsedim.

Akşamın ilerleyen saatleri boyunca o bakışları daha birçok kez yakaladım iki adam arasında. Trey’in seksiliği konusunda Cary’ye hak vermemek de elde değildi. Yıpranmış kot pantolonu, onunla takım yeleği ve uzun kollu tişörtüyle rahat ama özenli bir havası vardı müstakbel veterinerin. Cary’nin genellikle çıktığı erkek tipinden çok farklıydı karakter olarak. Ayakları daha yere basıyordu Trey’in, öyle kasvetli filan değildi, ama uçarı da değildi. Eğer beraberlikleri yeterince uzun sürerse Trey’in Cary üzerinde olumlu bir etkisi olacağını düşündüm.

Üç kişi, iki şişe Cristal’ı, iki pizzayı ve Stallone’nin *Cezalandırıcı*’sını bitirmiştik ki ben yatmaya karar verdim. Trey’e, kalıp *Yarışçı*’yı da seyretmesi ve mini Stallone maratonunu tamamlaması için ısrar ettikten sonra odama çekildim. Üzerime, bir düğünde nedimelere verilen armağanların arasından çıkan siyah, seksi *baby doll*’umu giydim – ama külotunu giymedim.

Gideon için bir mumu yanık bırakarak uyudum.

Uyandığımda etraf karanlıktı ve algıladığım tek şey Gideon’ın teninin kokusuydu. Ses geçirmez pencereler ve koyu perdeler sayesinde şehrin ses ve ışıkları dışarıda kalmıştı.

Gideon’ın hareketli gölgesi üzerime doğru kaydı ve çıplak teninin serinliği tenime değdi. Dudakları dudaklarımı buldu, yavaşça ve derin derin öpmeye başladı beni. Ağzının kendine özgü tadına nane tadı da eklenmişti. Ellerim kaslı sırtını okşarken, bacaklarım Gideon’ın aralarına rahatça yerleşebilmesi için aralandı. Ağırlığını üzerimde hissetmek arzuyla inlememe ve kanımın ısınmasına neden oldu.

“Sana da merhaba” dedim soluk soluğa, hava almama izin verdiğinde.

“Bir dahaki sefere sen de benimle geliyorsun” diye mırıldandı o seksi ve ahlaksız sesiyle, bir yandan boynumu dişlerken.

“Demek öyle?” diye sordum alaycı bir tonla.

Uzanıp kalçamı avuçladı ve ustaca kasıklarına yapıştırdı. “Evet. Seni özledim, Eva.”

Onu görebiliyor olmayı isteyerek parmaklarımı saçlarının arasında dolaştırdım. “Özleyecek kadar uzun zamandır tanımıyorsun bile beni.”

“Sen o kadar anlarsın işte” diye alay etti, aşağıya kayıp burnunu memelerimin arasına sokmadan önce.

Satenin üstünden mememin ucunu ağzına alıp, kasıklarımın titremesine neden olan bir kuvvetle emmeye başlayınca soluğum kesildi. Sonra diğer mememe geçti ve eliyle *baby doll*’u yukarı sıyırdı. Vücudumda dolaşan ağzının büyüsüne kapılmış bir halde, yay gibi gerilerek kaldırdım kendimi ona doğru. Göbek deliğime şöyle bir dalan dili daha aşağılara doğru kaydı.

“Ve sen de beni özlemişsin” diye mırıldandı, dili yarığımın etrafında dolaşırken, erkeksi bir memnuniyetle. “Şişmiş ve ıslanmışsın benim için.”

Bacaklarımı omuzlarının üstüne atıp, dilini hassas tenimin üzerinde sıcak bir kadifenin yumuşaklığı ve kışkırtıcılığıyla dolaştırarak kıvrımlarımın arasını yalamaya başladı. Klitorisimin etrafını dilinin ucuyla dolaşıp, sonra da o aşırı hassas sinir noktasını şöyle bir dürttükçe göğsüm hızla inip kalkıyor, avuçlarım çarşaflara yapışıyordu. Feryat ettim. Bu sapkın eziyet karşısında kalçalarım huzursuzca kıvranıyor, kaslarım artan boşalma ihtiyacı ile giderek geriliyordu.

Dilinin o hafif, kışkırtıcı oyunları beni çıldırtıyor, kıvrandırıyor ama gelmek için yeterli olmuyordu. “Gideon, lütfen.”

“Henüz değil.”

Vücudumu orgazmın eşiğine kadar getirip bırakıyor, oradan geriye

yuvarlanmama izin veriyordu. Tekrar, tekrar. Tenim terle ıslanıp kalbim çatlayacak gibi olana dek. Yorulmak bilmeyen, şeytani dili, tek bir okşamanın beni getirmeye yeteceği noktaya kadar klitorisime odaklanıyor, sonra aşağıya kayıp içime giriyordu. Bu yumuşak ve sığ dalışlar delirticiydi; sinirlerle kaplı dokuların üzerindeki titreşmeler beni utanmazca yalvaracak noktalara getiriyordu.

“Lütfen Gideon... gelmeme izin ver... gelmem lazım artık, lütfen.”

“Şşş, meleğim... bana bırak sen.”

Öyle bir şefkatle bitirdi ki işimi, içimde patlayan bir dalga gibi önce kabarıp büyüdü orgazm ve ılık bir zevk seli halinde her yanıma yayıldı.

Yeniden üstüme çıkarken parmaklarını parmaklarımın arasından geçirerek kollarımı sabitledi. Aletinin başını bedenimin ıslak girişine denk getirdi ve insafsızca soktu içime. İnledim ve penisinin ağır saldırısını karşılayabilmek için kıpırdandım.

Gideon’ın sıcak ve nemli soluğu boynumu okşuyor, iri cüssesi titriyordu dikkatlice içime kayarken. “Yumuşak ve sıcacıksın. Ve benimsin, Eva. Benimsin.”

Bacaklarımı kalçasına doladım ve onu daha derinlerime aldım. Gideon bana o kalın ve uzun aletinin tamamını, ta köküne kadar içime alabileceğimi gösteriyor, kalça kaslarının bir kasılıp bir gevşediğini hissedebiliyordum baldırlarımda.

Ellerimiz birbirine kenetli haldeyken dudaklarımı ağzına aldı ve hareket etmeye başladı. Ustaca bir yavaşlıkla, amansız temposunu hiç bozmadan, yumuşak ve zahmetsizce girip çıkıyordu içime. Bir yandan taş gibi sert erkekliğinin her bir santimini hissederken, bir yandan da benim bedenimin her santiminin ona ait olduğunu apaçık bir şekilde yineleyişini duyuyordum sanki. Ellerini sıkan ellerimde kan kalmayana, ağzına değen ağzım soluk almak için açılana ve ben altında huzursuzca çırpınmaya başlayana dek yineleyip durdu bu mesajı.

Ateşli övgüler düzüyordu bana, ne kadar güzel olduğumu... ne kadar

hoşuna gittiğimi... nasıl asla durmayacağını... duramayacağını anlatıyordu. Keskin bir çığlık attım gelirken, esrimeyle titriyordum ve onun da benden aşağı kalır tarafı yoktu. Birkaç sert vuruş daha yaparak temposunu artırdı, sonra dişlerinin arasından adımı mırıldanarak doruğa tırmandı ve içime boşaldı.

Terli ve tükenmiş bir halde, külçe gibi yığıldım yatağa.

“Daha işim bitmedi” diye fısıldadı gizemli bir ses tonuyla ve vuruşlarının şiddetini artırmak için dizlerinin pozisyonunu ayarladı. Az önceki ustaca ayarlanmış tempoyu sürdürüyor ve her bir hamleyle bir hak iddia ediyordu – *bedenin bana hizmet etmek için var*.

Dudaklarımı ısırarak kendime mukayyet olmaya, gecenin sükûnetini bozabilecek... ve Gideon Cross’a karşı olan hislerimin ulaştığı derinliği ifşa edebilecek, çaresiz zevk sesleri çıkarmamaya çalıştım.

Gideon beni duşta buldu ertesi sabah. En başından beri hayran olduğum o rahat ve güvenli zarafetle yürüyerek, çırılçıplak daldı banyoya. Yürürken kasılan kaslarını seyrederken, bacaklarının arasındaki muhteşem takıma da baktığımı gizlemeye bile çalışmadım.

Suyun sıcaklığına rağmen meme uçlarım dikleşti ve tüylerim diken diken oldu.

Üzerimde ne tür bir etki yarattığını gayet iyi bildiğini, duşun altında bana katıldığı sırada yüzünde beliren bilmiş gülümsemeden anladım. Ben de intikam almak için, önce sabunlu ellerimi tanrılarınkini andıran bedeninin her yerinde dolaştırdım, sonra da çömelip öyle bir emmeye başladım ki onu iki avucunu fayans duvarlara yaslayarak destek alması gerekti.

Hırıltılı bir sesle verdiği hoyrat emirler, giyindiğim süre boyunca kafamda yankılanıp durdu. Boğazımdan aşağı bütün şiddetiyle boşalmadan hemen önce savurduğu tehditteki gibi, duştan çıkıp beni bir güzel becermesin diye alelacele giyindim.

O gece hiç kâbus görmemişti Gideon. Anlaşılan, bir tür sakinleştirici olarak işe yarıyordu seks ve ben de bundan gayet hoşnuttum.

“Paçayı kurtardığını düşünmüyorsundur umarım” dedi Gideon, peşime takılıp hemen ardımdan mutfağa girerken. İnce çizgili takım elbisesi içinde kusursuz görünüyordu. Ona uzattığım kahve fincanını alırken, her türlü ahlaksızlığı vaat eden bir bakış attı bana. Onun bu şık giysiler içindeki pek uygar görünüşüne bakıyor ve gece yatağıma giren doymak bilmez erkeği düşünüyordum. Nabzım yükseldi. Her yerim ağrıyor, kaslarım aldığım zevkin hatırasıyla titreşiyordu ama ben hâlâ daha fazlasını düşünüyordum.

“Sen daha devam et bana öyle bakmaya” diye uyardı, tezgâha rahatça yaslanmış, kahvesini içerken. “Gör bak neler oluyor sonra.”

“İşimi kaybedeceğim senin yüzünden.”

“Ben sana başka iş veririm.”

Güldüm. “Ne olarak? Seks kölen olarak mı?”

“Gayet kışkırtıcı bir öneri. Tartışalım bunu.”

“İblis” diye homurdandım, fincanımı çalkalayıp bulaşık makinesine koyarken. “Hazır mısın? İşe?”

Kahvesini bitirince fincanını almak için elimi uzattım ama o beni geçip lavaboya yöneldi ve kendisi çalkaladı. Böyle, ölümlülere has işlere kalkışınca daha bir ulaşılabilir görünüyor, asla elimde tutamayacağım bir fantezi konumundan uzaklaşıyordu biraz olsun.

Bana döndü. “Bu akşam seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Sonra da evime götürüp yatağa atmak.”

“Benden bıkacaksın diye korkuyorum, Gideon.” Yalnızlığa alışık bir adamdı o; uzun zamandır, hatta belki de hiç, anlamlı bir fiziksel ilişki yaşamamış bir adam. Kaçış içgüdüsünün harekete geçmesi an meselesiydi. Ayrıca, bir çift olarak pek göz önünde olmamamız gerekiyordu...

“Mazeret uydurmayı bırak.” Hatları sertleşti. “Bu işin altından kalkıp kalkamayacağıma sen karar veremezsin.”

Onu gücendirdiğim için kızdım kendime. O gayret ederken, bana düşen de takdir etmekti, hevesini kırmak değil. “Öyle demek istemedim. Sadece, seni bunaltmak istemiyorum. Ayrıca biz hâlâ...”

“Eva.” Gerginliğini dağıtan sıkıntılı iç geçirmeyle soluk verdi. “Bana güvenmek zorundasın. Ben sana güveniyorum. Gerektiğinde güvenmemiş olsaydım şu anda burada olamazdık.”

Peki. Zorlukla yutkunarak başımı salladım. “Yemek ve sonra da senin evin o halde. Gerçekten sabırsızlanıyorum.”

Gideon’ın güvenle ilgili söylediği, bütün sabah kafamda dolanıp duran şeylerin ne kadar isabetli olduğu, Google’ın haber derlemesi posta kutuma düştüğünde ortaya çıktı.

Bütün makale ve blog yazılarında, Cary ile önceki gün yemek yediğimiz restoranın önünde sarılarak vedalaştığımız sırada çekilmiş birçok fotoğraf vardı. Fotoğraf altyazıları ilişkimizin mahiyeti ile ilgili spekülasyonlar içeriyor, bazıları birlikte yaşadığımıza dikkat çekiyordu. Bir kısmı da benim bir yandan "milyarder *playboy* Cross"u oltama takarken, bir yandan da modellikte yıldızı parlamakta olan erkek arkadaşımı yedekte tuttuğumu yazmıştı.

Cary ile benimkilerin yanında Gideon'ın fotoğrafını da görünce bütün bu tantananın nedeni anlaşıldı. Fotoğraf dün gece çekilmişti, benim Cary ve Trey ile film seyrettiğim –ve Gideon'ın da sözde bir iş yemeğinde olduğu– sırada. Fotoğrafta, birbirlerine samimi bir şekilde gülümseyen Gideon ve Magdalene Perez bir restoranın önünde duruyorlardı ve Magdalene'nin eli Gideon'ın kolundaydı. Altyazılar arasında Gideon'ı, sahip olduğu "güzel sosyete kadınları koleksiyonu" için tebrik edenler de vardı, benim sadakatsizliğimin yarattığı kalp kırıklığını başka kadınlarla çıkarak gizlemeye çalıştığı tahmininde bulunanlar da.

Bana güvenmek zorundasın.

Posta kutumu kapattım. Soluklarım kesik kesik, kalp atışlarım fazla hızlıydı. Kıskançlık ve kafa karışıklığı içinde kıvranıyordum. Bir başka kadınla fiziksel bir yakınlık yaşamış olamayacağını biliyordum ve benden hoşlandığından da emindim. Ama Magdalene'den deli gibi nefret ediyor –ne de olsa bunun için yeterli neden vermişti bana, tuvaletteki muhabbetimiz sırasında– ve onu Gideon'ın yanında görmeye tahammül edemiyordum. Gideon'ın ona böyle muhabbetle bakmasına da tahammül edemiyordum, hele onun bana neler yaptığını bile bile.

Ama bu düşünceleri bir kenara ittim. Aklımın içindeki bir kutuya tıkıp işime baktım. Mark yarın Kingsman kampanyası için hazırlanan teklif talebinin üstünden geçmek için Gideon'la buluşacaktı ve ben de Mark'la katkıda bulunan diğer bölümler arasındaki bilgi akışını organize ediyordum.

"Hey, Eva." Mark kafasını ofisinden dışarı uzattı. "Steve'le Bryant Park Grill'de buluşacağız öğle yemeği için. Senin de gelip gelmeyeceğini sordu. Seni görmek istiyormuş."

“Harika.” En sevdiğim restoranlardan birinde, birbirinden tatlı iki adamla öğle yemeği yeme düşüncesi bütün öğleden sonramı aydınlatıvermişti. Bu ikili beni üç beş saat sonra Gideon’la geçmişim hakkında yapacağım konuşmayı düşünmekten alıkoyacaktı.

Özel hayatım diye bir şeyin kalmadığı besbelliydi. Cesaretimi toplayıp Gideon’la konuşmalıydım bu akşam yemeğe gitmeden önce. Ortalıkta benimle birlikte daha fazla görünmeden önce. Benimle ilişkilendirilmekle nasıl bir risk aldığını bilmeliydi.

Kısa süre sonra elime ulaşan ofis içi yazışma zarfının Kingsman reklamlarından birinin küçük bir maketi olduğunu sandım ama onun yerine Gideon’dan bir kart vardı zarfın içinde.

ÖĞLEN. BENİM OFİSİMDE.

“Gerçekten mi?” diye homurdandım; bu selamsız, sabahsız tarzından rahatsız olmuştum. Üstüne üstlük rica etmiyor, lütfen demiyordu. Hem Gideon’ın yemekte Magdalene’ye rastladığından bana hiç söz etmemiş olduğunu nasıl unutabilirdim?

Benim yerime onu mu götürmüştü yoksa yemeğe? Magdalene’nin görevi buydu ne de olsa. Otel odasının dışında birlikte olduğu kadınlardan biri olmak.

Gideon’ın kartının arkasını çevirdim ve aynı sayıda sözcükle karşılık verdim, imzasız:

Üzgünüm. Başka plan.

Uyuz bir yanıttı ama bunu hak etmişti. Saat on ikiye çeyrek kala Mark’la zemin kata indik. Güvenlik tarafından durdurulunca ve durduran görevli benim lobide olduğumu bildirmek için Gideon’ı arayınca rahatsızlığım öfkeye dönüştü.

“Hadi gidelim” dedim Mark’a ve görevlinin bir dakika beklemem için döktüğü dilleri duymazdan gelerek döner kapılara doğru ilerledim. Adamcağızı arada bıraktığım için kötü hissetmiştim kendimi.

Tam Angus ile Bentley'yi yolun kenarında gördüğüm sırada Gideon'ın adımı söylerken bir kamçı gibi şaklayan sesini duydum arkamdan. Kaldırımda yanımıza geldiğinde ona döndüm. Yüzü tepkisiz, bakışları buz gibiydi.

"Patronumla öğle yemeğine çıkıyorum" dedim çenemi kaldırarak.

"Nereye gidiyorsunuz Garrity?" diye sordu Gideon, gözlerini benden ayırmadan.

"Bryant Park Grill."

"Ben bırakırım Eva'yı oraya." Ve beni kolumdan tuttuğu gibi Bentley'ye ve Angus'ın açık tuttuğu arka kapıya doğru yöneltti. Gideon hemen arkamda olunca apar topar binip kenara kaymak zorunda kaldım. Kapı kapandı ve hareket ettik.

Elbisemin eteğini çekiştirip düzelttim. "Ne yapıyorsun sen? Patronumun önünde beni mahcup etmek dışında?"

Kolunu koltuğun arkasına atıp bana doğru eğildi. "Cary sana âşık mı?"

"Ne? Hayır!"

"Yattın mı onunla?"

"Aklını mı kaçırdın sen?" Utanç içinde Angus'a baktım ama o sağır sultanı oynuyordu. "Canın cehenneme, güzel sosyete kadınları koleksiyonu sahibi sayın milyarder *playboy*."

"Demek sen de gördün fotoğrafları."

O kadar öfkelenmiştim ki soluk alamıyordum. Ne yüzle? Başımı çevirdim, onu ve salakça suçlamalar yapmasını görmek istemiyordum. "Cary benim için kardeşten farksızdır. Bunu sen de biliyorsun."

"Ya sen onun için nesin acaba? Fotoğraflar şaşırtıcı derecede net, Eva. Aşkı gördüm mü tanırım ben."

Angus, bir yaya sürüsüne yol vermek için yavaşlamıştı. Kapıyı açtım, dönüp omzumun üstünden Gideon'a baktım ve onun da yüzümü net olarak görmesini sağladım. "Belli ki tanımıyorsun."

Kapıyı çarptığım gibi hızlıca uzaklaşmaya başladım haklı bir öfke içinde. Ben kendi sorularımı ve kıskançlığımı bastırmak için bütün gücümle mücadele etmişken neydi bu şimdi? Mantıkdışı bir şekilde sinirlenmiş bir Gideon!

"Eva. Dur orada."

Ona omzumun üstünden ortaparmağımı gösterip Bryant Park'a giden kısacık merdivenleri koşarak çıktım. Kentin ortasında yemyeşil ve sakin bir vahaydı bu park. Yalnızca bir kaldırımı geçerek bambaşka bir dünyaya ışınlanmış gibi oluyordu insan. Çevresini saran koskoca gökdelenlerin gölgesinde, güzel ve eski bir kütüphane binasının arkasındaki bir bahçeydi Bryant Park. Burada zaman yavaşlar, çocuklar masum bir atlıkarınca turunun sevinciyle kahkahalar atarlar ve kitaplar insanların kıymetli dostlarıdır.

Yazık ki öteki âlemin yakışıklı devi bu âlemde de peşimi bırakmamıştı. Gideon belimden yakaladı beni.

"Kaçma" diye tısladı kulağıma.

"Manyak gibi davranıyorsun."

"Sen beni çıldırttığın için olmasın?" Kolları bir çift çelik kuşak olmuş, sıkıyordu beni. "Sen benimsin. Cary'nin bunu bildiğini söyle bana."

"Tabii. Tıpkı Magdalene'nin senin benim olduğunu bildiği gibi." Keşke bir tarafı ağzıma yakın olsaydı da ısırsaydım diye düşündüm. "Olay yaratıyorsun."

"O kadar inatçı olmasaydın bunu benim ofisimde halledebilirdik."

"Başka planım vardı, geri zekâlı. Ve sen de planımın içine ettin." Üzerimizdeki gözlerin sayısını fark edince sesim boğuldu ve gözlerim dolmaya başladı. Bu utanç verici gösteri yüzünden işimden olacaktım. "Her

şeyin içine ediyorsun.”

Gideon beni anında bırakıp, yüzümü kendisine döndürdü. Omuzlarımı kavrayışı hâlâ uzaklaşamayacağım anlamına geliyordu.

“Tanrım.” Beni göğsüne bastırıp dudaklarını saçlarımın arasına daldırdı. “Ağlama. Özür dilerim.”

Göğsünü yumrukladım ama taştan bir duvara vurmaktan farksızdı bu. “Senin *derdin* ne? Sen bana fahişe diyen ve seninle kendisinin evleneceğini sanan sinsi bir şıllıkla çıkabileceksin, ama ben ta en başından beri hep senden yana olan can dostumla bir öğle yemeği yiyemeyeceğim, öyle mi?”

“Eva.” Bir eliyle kafamın arkasını avuçlayıp, yanağını şakağıma yasladı. “Maggie, benim iş yemeği için gittiğim restorandaydı tesadüfen.”

“Umurumda değil. İnsanların yüzlerindeki ifadelerden bahsediyorsun madem. Senin yüzündeki bakış... Bana söylediği şeylerden sonra ona nasıl öyle bakarsın?”

“Meleğim...” Dudakları şefkatle dolanıyordu yüzümde. “O ifade senin içindi. Maggie beni restorandan çıkarken yakaladı. Ben de ona sana gitmekte olduğumu söyledim. Seninle baş başa olacağımızı düşününce yüzüm öyle bir ifade alıyorsa ben ne yapabilirim?”

“Onun da buna gülümsediğine inanmamı mı bekliyorsun?”

“Sana selam söylüyordu ama ben senin bunu duymaktan hoşlanmayacağını düşündüm ve onun yüzünden gecemizi mahvetmeye de niyetim yoktu.”

Kollarım, ceketinin altından sırtına doğru kaydı. “Konuşmamız gerek, Gideon. Bu gece. Sana anlatmam gereken şeyler var. Şayet bir muhabir doğru yerleri kurcalar ve biraz da şansı yaver giderse... İlişkimizi ya özelde tutmalıyız ya da bitirmeliyiz. Bu seçeneklerin ikisi de senin için daha iyi olur.”

Gideon yüzümü avuçladı ve alnını alnıma yasladı. “Bunların ikisi de olacak şey değil. Ama sorun her ne ise bir yolunu buluruz.”

Parmak uçlarımda yükselerek, dudaklarımı dudaklarına bastırdım. Dillerimizin birbirine dolanıp birbirini okşadığı müthiş tutkulu bir öpücüktü bu. Etrafımızda dolanan çok sayıda insanı, çeşitli konuşmaların uğultusunu ve dur durak bilmeyen trafiğin sabit gürültüsünü hayal meyal fark ediyordum ama Gideon'ın kanatları altındayken bunların hiçbirinin önemi yoktu. Hem zulmeden hem zevk veren bir adamdı o; bir uçtan diğerine savrulan ruh hallerinin ve anlık tutku patlamalarının benimkilerden aşağı kalır yanı yoktu.

"Alın bakalım" diye fısıldadı parmaklarını yanağımda dolaştırırken. "Hadi *bunu* dolayın dilinize."

"Söylediklerimi hiç duymadın herhalde değil mi, inatçı deli? Benim gitmem lazım."

"Eve beraber gideriz işten sonra." Elimi, kollarımızın yettiği son noktaya kadar bırakmadan geri geri gitti.

Sarmaşıklarla kaplı restorana doğru döndüğümde Mark'la Steven'ın girişte beni beklediğini gördüm. Takım elbisesi içinde Mark ile yıpranmış kotu ve botlarıyla Steven, ne kadar da yakışıyorlardı birbirlerine.

Ellerini ceplerine sokmuş, çekici yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duruyordu Steven. "Alkışlamak geldi içimden. Romantik bir film seyretmekten daha iyiydi bu."

Yüzüm yanarak kıpırdandım olduğum yerde.

Mark kapıyı açarak bana yol verdi. "Sana Cross'un çapkınlığı ile ilgili verdiğim öğütleri unutabilirsin sanırım."

"Beni kovmadığın için teşekkür ederim" diye yanıt verdim buruk bir şekilde, görevli kadın rezervasyonumuzu kontrol ederken. "Ya da en azından önce doyurduğun için."

Steven omzuma vurdu hafifçe. "Mark seni kaybetmeyi göze alamaz."

Sandalyemi tutarken gülümsüyordu Mark. "Yoksa senin aşk hayatınla ilgili son havadisleri nasıl yetiştirebilirim Steven'a? Pembe dizi bağımlısıdır da

kendisi. Romantik dramlara bayılır.”

Güldüm. “Şaka yapıyorsun.”

Steven elini çenesinde gezdirip gülümsedi. “Buna evet ya da hayır demeyeceğim. İnsan bazı sırları da kendisine saklamalı.”

Gülümseyecek gibi kıvrıldı dudaklarım ama kendi saklı gerçeklerimin fazlasıyla farkındaydım. Üstelik onları açık etmek zorunda kalacağım zaman da hızla yaklaşıyordu.

Saat beşi vurduğunda kendimi sırlarımı ifşa edeceğim gerçeğine alıştırmaya çalışıyordum hâlâ. Gideon’la birlikte Bentley’ye bindiğimiz sırada zaten gergin ve karamsardım, bir de onun ben başka tarafa bakarken yüzümü dikkatle incelemekte olduğunu hissedince huzursuzluğum iyice arttı. Elimi eline alıp dudaklarına götürdüğünde ağlayacak gibi oldum. Parktaki tartışmanın etkisinden çıkamamıştım hâlâ ve üstelik halletmemiz gereken çok daha önemli şeyler vardı.

Dairesine varana dek konuşmadık.

İçeri girince, Gideon beni geniş, güzel oturma odasından ve koridordan geçirip doğruca yatak odasına götürdü. Orada, yatağın üstünde, Gideon’ın gözlerinin renginde harikulade bir kokteyl elbisesi ve yere kadar uzanan, siyah, ipek bir sabahlık duruyordu.

“Dün yemekten önce biraz alışveriş yapacak zamanım vardı” diye açıkladı.

Böyle düşünceli olmasının yarattığı memnuniyet kaygılarımı yatıştırıp hafifletti bir parça. “Teşekkür ederim.”

Gideon çantamı şifoniyerin yanındaki bir sandalyenin üzerine bıraktı. “Senin rahat etmeni istiyorum. İster sabahlığı giy, ister benimkilerden bir şey al. Ben de bir şişe şarap açarım, güzelce otururuz. Hazır hissettiğin zaman da konuşuruz.”

“Çabucak bir duş almak istiyorum.” Keşke parkta olanlarla şimdi anlatmak zorunda olduklarımı birbirinden ayırabilseydik ve her konu kendi içinde ele

alınabilseydi, ama yapabileceğim bir şey yoktu. Geçen her gün, birilerinin Gideon'a benden duyması gereken bazı şeyleri anlatması için yeni bir fırsattı.

"Nasıl istersen, meleğim. Kendi evindeymiş gibi davran."

Topuklu ayakkabılarımı çıkarıp banyoya yönelirken, Gideon'ın kaygısının ağırlığını hissedebiliyordum ama açıklamalarıma başlamadan önce kendimi biraz daha toparlamak zorundaydım. Kontrolümü yeniden kazanmak için duşta epeyce vakit geçirdim. Yazık ki bu bana o sabah birlikte aldığımız duşu hatırlattı. Acaba bir çift olarak birlikte aldığımız ilk ve son duş o mu olacaktı?

Hazır olduğumda Gideon'ı oturma odasında kanepenin yanında dikilir buldum. Siyah ipekten, düşük belli bir pijama altı giymişti. O kadar. Şöminede ufak bir ateş oynaşıyordu ve orta sehpasının üstündeki buz kovasının içinde bir şişe şarap vardı. Masanın ortasına yerleştirilmiş bir grup fildişi renkli mumun altın rengi ışıltısı ateşle birlikte odayı aydınlatan tek şeydi.

"Affedersiniz" dedim eşikte durup. "Ben, repertuvarında romantizm olmayan Bay Cross'u arıyordum."

Mahcup gülümseyişindeki çocuksuluk çıplak bedeninin erişkin cinselliği ile hiç uyuşmuyordu. "Ben öyle düşünmüyorum bu işleri. Yalnızca seni neyin hoşnut edeceğini kestirmeye çalışıyorum, aklıma gelen fikri deniyorum ve işe yarayacağını umuyorum."

"*Sen* hoşnut ediyorsun beni." Ona doğru yürüdüm, siyah sabahlık bacaklarımın etrafında salınıyordu. Bana verdiğiyle takım olan bir şey giymiş olmasına bayılmıştım.

"Etmek istiyorum" dedi ağırbaşlılıkla. "Bunun için uğraşıyorum."

Önünde durup yüzünün güzelliğini ve saçlarının uçlarının seksi bir şekilde omuzlarını süpürüşünü seyrettim doya doya. Ona yaklaşıp yüzümü göğsüne yaslamadan önce, avuç içlerimi pazılarının üzerinde gezdirdim ve nazikçe sıktım sert kaslarını.

"Hey" diye mırıldandı kollarını bana dolarken. "Benim öğlenki hıyarlığımla

ilgili bir şey mi bu? Yoksa konuşmak istediğin başka bir şey mi? Konuş benimle, Eva. Konuş ki ben de sana her şeyin hallolacağını söyleyebileyim.”

Göğüs kıllarının yanaklarımı gıdıklayışını hissederek ve teninin o teskin edici, tanıdık kokusunu içime çekerek burnumu göğüs kaslarının üstünde gezdirdim. “Otursan iyi olur. Sana kendimle ilgili bir şeyler anlatmam gerek. Çirkin şeyler.”

Ondan uzaklaşmaya çalışınca isteksizce bıraktı beni Gideon. Bacaklarımı altıma toplayıp yerleştim kanepesine, o da kadehlerimizi altın rengi şarapla doldurdu oturmadan önce. Bir elinde şarap kadehi, diğer kolunu kanepenin arkasına uzatarak bana doğru eğilmiş, bütün dikkatini bana vermişti.

“Peki. Hadi bakalım.” Başlamadan önce derin bir nefes aldım, yükselen nabzım yüzünden başım dönüyordu. En son ne zaman bu kadar gerildiğimi, mideme böyle ağrılar girdiğini hatırlayamıyordum.

“Annemle babam hiç evlenmemişler. Nasıl tanıştıkları hakkında pek bir şey bilmiyorum, çünkü ikisi de konuşmaz bu konuda. Annemin varlıklı bir aileden geldiğini biliyorum. Sonradan evlendiği adamlar kadar varlıklı değilmiş gerçi ama çoğu kişiden daha hali vakti yerinde bir ailesi varmış. Sosyeteye yeni takdim edilen bir genç kızmış. Beyaz elbisesi, takdim partisi filan, her şeyi tamammış. O sırada bana hamile kalmak evlatlıktan reddedilmesine neden olan bir hata olmuş ama yine de aldırmamış beni.”

Başımı eğip bardağımın içine baktım. “Gerçekten hayranlık duyuyorum ona bu nedenle. Bebeği –yani *beni*– ortadan kaldırması için çok baskı görmüş ama o hamileliğini sonlandırmamış yine de. Zaten görüyorsun.”

Parmakları, duşun ıslaklığını hâlâ taşıyan saçlarımın arasında gezindi. “Ne şanslıyım.”

Parmaklarını yakalayıp öptüm ve elini kucağımda tuttum. “Kucağındaki çocuğa rağmen kendine bir milyoner bulmayı da başarmış sonra. Evlendiği adam, benden yalnızca iki yaş büyük bir oğlu olan bir duldu. O yüzden ikisi de bunun mükemmel bir düzenleme olacağını düşünmüş olmalılar. Adam çok seyahat eder, evde çok az bulunurdu. Oğlunu büyütme işini üstlenen annem de onun parasını harcardı.”

“Para ihtiyacı anlaşılır bir şey Eva” diye mırıldandı. “Benim için de olmazsa olmazdır para. Onun sağladığı güce ihtiyacım var. Ve güvenliğe.”

Göz göze geldik. Bu küçük itirafla birlikte bir şeyler geçti aramızda. Sıradaki şeyi söylememi kolaylaştırdı.

“Üvey ağabeyim bana ilk kez tecavüz ettiğinde on yaşındaydım...”

Kadehinin sapı elinde kırıldı. Kadehin üst kısmını bacağının kenarıyla tutup dökülmesini engellerken öyle çevik davranmıştı ki bunu nasıl yaptığını göremedim bile.

O ayağa kalkınca ben de kalktım apar topar. “Elini mi kestin? İyi misin?”

“Bir şeyim yok” dedi. Mutfağa gidip kırık kadehi attı ve daha da parçalanmasına neden oldu bunu yaparken. Titreyen ellerle dikkatlice bıraktım kendi bardağımı. Birkaç dakika sonra, Gideon elinde, içinde daha koyu bir şey olan bir bardakla geri döndü.

“Otur, Eva.”

Ona baktım. Duruşu kaskatı, gözleri buz gibi soğuktu. Yüzünü eliyle ovaladıktan sonra daha kibarca yineledi: “Otur... lütfen.”

Dizlerimin bağı çözüldü, kanepenin ucuna çöktüm ve daha bir sıkıca sarındım üzerimdeki sabahlığa.

Gideon ayakta durmaya devam etti ve elindeki şey her neyse ondan büyükçe bir yudum aldı. “İlk kez dedin. Kaç kez oldu ki?”

Kendimi sakinleştirmek için bilinçli nefesler aldım art arda. “Bilmiyorum. Bir noktadan sonra sayamadım.”

“Kimseye söyledin mi? Annene söyledin mi?”

“Hayır. Tanrım, bundan haberi olsa beni orada tutmazdı ki. Ama Nathan ona söyleyemeyeceğim kadar çok korkutmuştu beni.” Boğazım kurumuş, daralmıştı, yutkunmaya çalıştım ve canımı yakan bir zımpara hissiyle yüzümü buruşturdum. Sesim tekrar çıktığında ancak bir fısıltı düzeyindeydi.

“Bir keresinde o kadar kötü hale geldi ki neredeyse söyleyecektim anneme ama Nathan anladı. Söylemek üzere olduğumu fark etti. Ve kedimin boynunu kırıp yatağımın üzerine bıraktı.”

“Aman Tanrım.” Gideon’ın göğsü hızla inip kalkıyordu. “Yalnızca sapık değilmiş, tam bir manyakmış. Ve sana el sürüyormuş... *Eva*.”

“Hizmetçiler biliyor olmalıydı” diye devam ettim uyuşmuş bir halde, bükülmüş ellerime bakarak. Bir an önce anlatıp bitirmek istiyordum. Hepsini bir an önce dökmeliydim ki ortaya, sonra da yeniden toplayıp aklımdaki kutuya geri koyabileyim ve bunları hiç düşünmediğim günlük hayatıma dönebileyim. “Bir şey söylemiyor oluşlarından onların da korktuğunu anlıyordum. Onlar yetişkinken bir şey söylemiyorlardı. Bense daha çocuktum. Onlar bir şey yapmazsa ben ne yapabilirdim ki?”

“Nasıl kurtuldun?” diye sordu boğuk bir sesle. “Ne zaman bitti?”

“On dört yaşındayken. Önce âdet gördüğümü sandım ama çok fazla kan vardı. Annem paniğe kapılıp acil servise götürdü beni. Düşük yapmışım meğer. Muayene sırasında başka şeylerin izlerine de rastladılar... başka travmaların. Vajinal ve anal yaralanmaların...”

Gideon, sert bir hareketle masanın üstüne bıraktı bardağını.

“Üzgünüm” diye fısıldadım midem bulanarak. “Detayları anlatmak istemezdim sana, ama birilerinin araştırıp ortaya çıkarabileceği her şeyi bilmek zorundasın. Hastane, çocukları korumakla görevli kuruma bildirdi olayı. Her şey devlet kayıtlarında, mühürlenmiş durumda, ama hikâyeyi bilen insanlar var. Annem Stanton’la evlenince Stanton gidip o mühürleri perçinledi, insanlara paralar verip bu konuda asla konuşmayacaklarına dair anlaşmalar imzalattı... daha bir sürü şey. Ama bunun bir gün ortaya çıkabileceğini ve seni utandırabileceğini bilmelisin.”

“Beni *utandırmak* mı?” dedi öfkeyle titreyerek. “Şu anda hissettiğim şeyler arasında utancın yeri yok.”

“Gideon...”

“Bu konuda tek satır yazacak muhabirin kariyerini mahvederim, sonra da haberi yayınlayan yayın organını yerle bir ederim.” Öfkeden buz kesmiş gibiydi. “Senin canını yakan o canavarı bulacağım, Eva. Onu her neredeyse bulacağım ve yaşadığına pişman edeceğim.”

Bir titreme yayıldı her yanıma, çünkü ona inanıyordum. Yüzünden belliydi. Sesinden. Yaydığı enerjiden, odaklanışından. Gizemli ve Tehlikeli olan tek şey, tipi değildi Gideon’ın. İstediğini alan bir adamdı o, ne pahasına olursa olsun.

Ayağa fırladım. “O buna değmez. Senin zamanına değmez.”

“*Sen* değersin. Kahretsin. Kahretsin!”

Sıcaklık ihtiyacıyla şömineye doğru yanaştım. “Bir de işin para yanı var. Polisler ve muhabirler her zaman paranın peşine düşerler. İlk evliliği bittiğinde annem yalnızca iki milyon dolar nafaka alırken, daha önceki bir ilişkisinden olan kızının neden beş milyon dolar aldığını merak edebilir birileri.”

Bakmadan hissettim donup kaldığını. “Tabii” diye devam ettim, “o kan parası şimdi muhtemelen çok daha büyük bir meblağ olmuştur. Ben elimi sürmüyorum ama parayı yatırdığım fonu Stanton yönetiyor ve onun dokunduğunu altına çevirdiğini herkes bilir. Yani, eğer paranın peşinde olduğum yönünde bir endişen vardıysa...”

“Kes konuşmayı.”

Ona döndüm. Yüzünü gördüm, gözlerini. Merhameti ve dehşeti gördüm. Ama en çok canımı yakan, *görmediğim* şeydi.

En büyük kâbusum gerçekleşmişti işte. Geçmişimin onun gözündeki çekiciliğimi olumsuz etkileyeceğinden korkuyordum. Gideon’ın tamamen yanlış nedenlerle benimle kalabileceğini söylemiştim Cary’ye. Ve yanımda kalsa bile aslında onu yine de kaybetmiş olacağımı söylemiştim.

Öyle de olmuş gibi görünüyordu.

Sabahlığımın kuşağını sıktım. “Giyinip gideyim ben.”

“Ne?” Gideon dik dik baktı. “Nereye?”

“Eve” dedim bitkin bir halde. “Bütün bunları hazmetmeye ihtiyacın olsa gerek.”

Kollarını kavuşturdu. “Bunu birlikte yapabiliriz.”

“Yapabileceğimizi sanmıyorum.” Utancımı ve yürek burkan düş kırıklığımı bastıran bir kederle çenemi kaldırdım. “Sen böyle bana acıyormuş gibi bakarken yapamayız.”

“Ben de taştan yapılmadım herhalde, Eva. Umursamasam insan olmazdım.”

Öğlenden beri yaşadığım bütün duygular birleşmiş, göğsümün içinde kavurucu bir acı olmuş ve arındıran bir öfkeye dönüşmüştü. “Senin kahrolası merhametini istemiyorum.”

İki elini birden daldırdı saçlarına. “Ya ne istiyorsun o zaman?”

“Seni! Seni istiyorum.”

“Ben seninim zaten. Kaç kere söylemem gerekiyor bunu sana?”

“Arkasında durmayınca bir bok ifade etmiyor sözlerin. Karşılaştığımız andan beri benim için yanıp tutuşuyordun. Beni evire çevire düzmeyi istediğini apaçık belli etmeden bakmayı başaramıyordun bana. Oysa şimdi yok böyle bir şey Gideon.” Gözlerim yanıyordu. “O bakış... yok artık.”

“Ciddi olamazsın.” Uzaylıymışım gibi bakıyordu bana.

“Senin bana duyduğun arzunun bana neler yaşattığını anladığını sanmıyorum.” Kollarımla kendimi sarıp göğüslerimi örttüm. Olabilecek en kötü şekilde çıplak kalmış gibi hissetmiştim kendimi birden. “Kendimi güzel hissettiriyor o bana. Güçlü hissettiriyor, yaşadığımı hissettiriyor. Eğer artık

bana karşı aynı şeyleri hissetmiyorsan seninle olmaya dayanamam ben.”

“Eva, ben...” Sesi giderek alçalıp kesildi. Yüz ifadesi sertti, mesafeli duruyordu ve sıkılı yumrukları iki yanındaydı.

Sabahlığımın kuşağını gevşetip atıverdim üstümden. “Bak bana, Gideon. Vücuduma bak. Dün gece doyamadığın vücut bu. Hani içine girmek için o kadar sabırsızlanmıştın ki beni o kahrolası otel odasına atmıştın hatırlıyor musun? Eğer bunu artık istemiyorsan... buna bakınca sertleşmiyorsan...”

“Senin için yeterince sert mi bu?” Uçkurunu çözmüş, ağır ve kalın damarlı ereksiyonunu göstermek için pantolonunu aşağı indiriyordu.

İkimiz aynı anda ileri atılıp çarpıştık. Gideon, bacaklarımı beline dolamam için beni kaldırınca ağızlarımız da birbirini buldu. Dengesini kaybedip kanepeye düşerken ikimizin toplam ağırlığını, uzattığı tek eliyle karşılayarak hızımızı kesti.

Soluk soluğa ve gözyaşları içinde serildim altına, o ise dizlerinin üstünde yere çöküp yarığımı yalamaya başladı. Alıştığım nezaketten yoksun, hoyrat ve sabırsızdı bu kez ve ben buna bayılmıştım. Hele üzerime çıkıp aletini içime sokmasına daha da bayıldım. Daha tam ıslanmamıştım, bunun neden olduğu yanma hissi soluğumu kesti. Derken başparmağı klitorisimdeydi ve dairesel okşayışlarıyla kıvrandırıyordu beni.

“Evet” diye inledim, sırtını tırmalarken. Buz gibi değildi artık. Yanıyordu. “Becer beni, Gideon. İyice becer.”

“*Eva*.” Dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Saçlarımı eline dolamış, beni sabit tutarak tekrar tekrar abanıyor, sert ve derin vuruşlar yapıyordu. Bir ayağı ile kanepenin kolundan destek alarak bana doğru yükleniyor ve orgazmına doğru kararlı bir şiddetle ilerliyordu. “Benimsin... benimsin... benimsin...”

Ağır hayalarının kalçalarımın kıvrımına ritmik vuruşları ve ona ait olduğumu tekrarlayışındaki hoyratlık şehvetten çıldırtmıştı beni. Her saplanışın acısıyla biraz daha kızıştığımı, artan heyecanımla beraber giderek daraldığımı hissediyordum.

Gırtlaktan gelen uzun bir iniltiyle gelmeye başladı Gideon, kasılan bedeni sarsılıyordu içime boşalırken.

Zirveye tırmandığı sırada sarıldım ona, sırtını okşadım ve omzuna öpücükler kondurdum.

“Tutun” dedi sertçe, ellerini altıma sokup göğüslerimi kendisine yapıştırırken.

Gideon beni kaldırdı ve ata binme pozisyonunda kucağına oturttu. Orgazmı yüzünden ıslak ve kaygan olduğum için kolayca girdi yeniden içime.

Elleri önce yüzümdeki saçları kenara çekti, sonra da mutluluk gözyaşlarımı sildi. “Senin için her zaman sertim ve azgınım ben. Sana olan isteğimden her zaman yarı deli gibi dolaşıyorum. Eğer herhangi bir şey bunu değiştirebilecek olsaydı bu noktaya gelmeden çoktan yapardım bunu. Anlıyor musun?”

Ellerimi bileklerine doladım. “Evet.”

“Hadi şimdi de sen göster bakalım bu olanlardan sonra *beni* hâlâ istediğini.” Yüzü kırmızı ve nemli, gözleri kopkoyuydu ve vahşice bakıyordu. “Kontrolümü kaybetmenin seni kaybetmek anlamına gelmediğini bilmem gerek.”

Avuçlarını yüzümden çekip göğüslerime doğru götürdüm. O onları avuçlayınca ben de ellerimi onun omuzlarına yerleştirip kalçalarımı ileri geri oynatmaya başladım. Önce yarı sertti ama benim salınmalarımla kısa sürede yeniden kalınlaştı. Meme uçlarımı mıncıklayıp çekiştiren parmaklarıyla her yanıma zevk dalgaları yolluyor, yarattığı nazik uyarılma kasıklarıma doğru yöneliyordu. Beni kendine çekip, sertleşmiş uçlardan birini ağzına aldığında çığlık attım, çünkü daha fazlasına duyduğu arzuyla ateş almıştı bedenim.

Baldırlarımı sıkıştırarak yükseldim. Dışarıya doğru kayışının verdiği hisse odaklanmak için gözlerimi kapattım, yeniden içime kayarken beni genişletişi karşısındaysa dudağımı ısırdım.

“İşte böyle” diye mırıldandı. Göğsümü yalayarak diğer meme ucuma geçmiş, sızlayan, gergin ucu diliyle okşuyordu. “Hadi gel benim için.

Aletimin tepesinde oynayarak geldiğini görmeye ihtiyacım var.”

Kalçalarımı çevirerek onun beni böyle mükemmel şekilde dolduruşunun verdiği enfes hissin tadına vardım. Sert penisinin üzerinde çılgınca hareket ederken ve açısını, geniş tepesinin tam da ihtiyacım olan noktaya sürteceği şekilde ayarlarken en ufak bir utanç ya da pişmanlık duymadım.

“Gideon” diye soludum. “Ah, evet... ah, lütfen...”

“Öyle güzelsin ki.” Bir eliyle ensemden, diğeriyle de belimden kavramış, biraz daha derinlere girebilmek için kalçalarını yukarı kaldırıyordu. “Öyle seksisin ki. Bir daha geleceğim sana. İşte böyle oluyor seninle, Eva. Asla yetmiyor.”

Her şey sıkışıp derin ve ritmik vuruşların yarattığı tatlı gerilim artarken inildemeye başladım. Kalçalarımla üzerinde gidip gelirken soluk soluğa ve çılgın gibiydim. Elimi bacaklarımın arasına sokup klitorisimi ovaladım parmaklarımla ve tırmanışımı hızlandırdım.

Soluk soluğaydı Gideon, başını geriye atıp kanepenin minderine yaslamıştı, boynu gerilmişti. “Gelmek üzere olduğunu hissedebiliyorum. Yarığın öyle sıcak, öyle dar ve açgözlü ki.”

Söyledikleri ve sesi eşiği aşmama neden oldu. İlk şiddetli dalga vurduğunda bir çığlık attım. Cinsel organım Gideon’ın çelik gibi ereksiyonunun etrafında kasılırken orgazm bütün bedenime yayıldı ve ben bir çığlık daha attım.

Kasılmalar hafiflemeye başlayana dek dişlerini sıkıp gıcırdatarak bekledi Gideon, sonra kalçalarımı kavrayıp kaldırdı ve girip çıkmaya başladı. Bir kez, iki kez. Üçüncü derin vuruştaysa hırlayarak adımı söyledi ve sıcak sıcak fışkırttı. Bütün korku ve kuşkularımı da böylece yatıştırmış oldu.

Kanepenin üstünde öylece yan yana ve iç içe ne kadar serilip kaldık bilmiyorum. Ben başımı onun omzuna yaslamıştım, onunsa elleri belkemiğimin kıvrımını okşamaktaydı.

Gideon dudaklarını şakağıma bastırıp mırıldandı: “Kal.”

“Olur.”

Sarıldı bana. “Ne kadar cesursun, Eva. Ne kadar güçlü ve dürüstsün. Bir mucizesin sen. Benim mucizemsin.”

“Bir modern terapi mucizesi belki” dedim alayla, bir yandan güzelim saçlarıyla oynarken. “Ve ona rağmen bir ara bayağı kötüydüm ve asla aşabileceğimi sanmadığım birtakım tetikleyiciler de var hâlâ.”

“Tanrım. İlk zamanlar sana öyle asılışım... ilişkimizi daha başlamadan mahvedebilirdim. Sonra bağış yemeğinde yaptıklarım...” Titreyerek yüzünü boynuma gömdü. “Bunu elime yüzüme bulaştırmama izin verme, Eva. Seni kaçırmama izin verme.”

Başımı kaldırıp gözlerimle yüzünü taradım. İnanılmaz derecede güzeldi. Bazen algı gücümü zorluyordu bu. “Nathan ve yaptıkları yüzünden, bana yaptığın ya da söylediğin her şeyi sorgulayamazsın. Bizi darmadağın eder bu. Sonumuzu getirir.”

“Öyle şeyler söyleme. Aklına bile getirme bunları.”

Çatılmış kaşını düzelttim başparmağımla okşayarak. “Keşke mümkün olsaydı da bunları sana hiç anlatmasaydım. Keşke bilmek zorunda olmasaydın.”

Elimi yakalayıp parmak uçlarımı dudaklarına bastırdı. “Seninle ilgili her şeyi, her parçanı, içini, dışını, her detayı bilmek zorundayım ben.”

“Kadın dediğin bazı sırlarını da kendine saklamalıdır ama” diye takıldım ona.

“Benimleyken bunu yapman gerekmeyecek.” Saçımdan yakaladı beni ve belime doladığı koluyla kendine çekerek hâlâ içimde olduğunu hatırlattı bana – sanki unutmam mümkünmüş gibi. “Seni ele geçireceğim, Eva. Sen de beni ele geçirdiğine göre buna hakkım var.”

“Peki ya senin sırların, Gideon?”

Yüzü duygusuz bir maskeye dönüşüverdi. Bunu o kadar kolay başarmıştı

ki, onun için bir alışkanlıktı bu besbelli. “Ben seni tanıdığımda her şeye yeni baştan başladım. O zamana dek her ne olduğumu sanıyorsam, her neye ihtiyacım olduğunu düşünüyorsam...” Başını iki yana salladı. “Benim kim olduğumu birlikte keşfediyoruz biz. Beni tanıyan tek kişi sensin.”

Oysa tanımıyordum. Onu keşfediyordum, azar azar öğreniyordum ama yine de birçok açıdan hâlâ bir muammaydı benim için.

“Eva... Bana ne istediğini söylersen...” Zorlanarak yutkundu. “Bana bir şans verirsen bu konuda daha iyi olabilirim. Yalnız lütfen... lütfen benden ümidi kesme.”

Tanrım. Öyle kolaydı ki onun için beni mahvetmek. Birkaç sözcük, perişan bir bakış yetiyordu içimi dağlamaya.

Yüzüne, saçlarına, omuzlarına dokundum. Henüz bilmediğim bir nedenle benim kadar arızalıydı o da. “Senden bir isteğim var, Gideon.”

“Ne istersen. Söyle yeter.”

“Her gün bana kendinle ilgili, benim bilmediğim bir şey söylemeni istiyorum. Küçük de olsa anlamlı bir şey olsun. Bunu yapacağına söz vermeni istiyorum.”

Gideon kuşkuyla baktı bana. “Ne istersem onu mu?”

Başımı salladım ama aslında ben de kendimden emin değildim ve ondan ne öğrenmeyi umduğumu bilmiyordum.

Sertçe iç geçirdi. “Peki.”

Minnettarlığımın sessiz bir ifadesi olarak hafifçe öptüm onu.

Burnunu burnuma sürterek, “Hadi çıkıp dışarıda yemek yiyelim” dedi. “Yoksa burada kalıp bir şeyler ısmarlamayı mı tercih edersin?”

“Dışarı çıkmamızın bir sakıncası olmadığına emin misin?”

“Seni yemeğe çıkarmak istiyorum.”

Bunun onun için ne kadar büyük bir adım olduğunu bilsem de bu teklife hayır demem mümkün değildi. Aslında birlikte en son gittiğimiz yemeğin nasıl bir felaketle sonuçlandığı düşünülürse ikimiz için de büyük bir adımdı bu. “Kulağa romantik geliyor. Ve karşı konulmaz.”

Ödülüm, onun yüzüne yayılan mutlu gülümseme ve ardından birlikte aldığımız duş oldu. Avuçlarının vücudumda dolaşmasından hoşlandığım kadar, onun bedenini yıkamanın verdiği yakınlık hissine de bayıldım. Alıp bacaklarımın arasına koyduğum elinin iki parmağını içime soktuğunda, ardında bırakmış olduğu kaygan özü orada bulmanın hazzıyla o çok hoşuma giden, tanıdık ateş belirdi Gideon’ın gözlerinde.

Beni öperek mırıldandı: “Bu, benim.”

Bunun üzerine ben de her iki elimi onun aletinin üzerine kaydırıp aynı şeyi ona fısıldadım.

Yatak odasında, yeni mavi elbisemi yataktan alıp üstüme tuttum. “Bunu sen mi seçtin, Gideon?”

“Evet, ben seçtim. Beğendin mi?”

“Çok güzel.” Gülümsedim. “Annem söylemişti senin çok zevkli olduğunu... Esmerlere olan merakın dışında tabii.“

O güzelim, sımsıkı poposunun devasa giyinme odasının kapısında gözden kaybolmasından hemen önce dönüp şöyle bir baktı bana Gideon. “Ne esmeri?”

“Vaay, şık hareket.”

“Sağ üstteki çekmeceye bir bak.”

Magdalene’yi ve birlikte fotoğraflandığı bütün diğer esmerleri düşünmememem için dikkatimi mi dağıtmaya çalışıyordu acaba?

Elbiseyi yatağa bırakıp çekmeceyi açtım. İçinde, hepsi benim bedenimde ve çeşitli renklerde, bir düzine Carine Gilson marka iç çamaşırı seti vardı. Ayrıca paketleri açılmamış ipek çoraplar ve jartiyerler.

O sırada elinde giysileriyle yeniden kapıda belirmiş olan Gideon’a baktım. “Bir çekmecem mi var yoksa?”

“Şifoniyerde üç, banyoda da iki çekmecen var.”

“Gideon.” Gülümsedim. “Çekmece aşamasına gelmek genelde birkaç ay alır.”

“Nereden biliyorsun?” Giysilerini yatağa yaydı. “Cary’den başka bir erkekle yaşadın mı ki?”

Ona bir bakış attım. “Çekmece sahibi olmak birlikte yaşamak anlamına gelmez ki.”

“Soruma yanıt vermedin.” Şifoniyerden çamaşır almak için yaklaşıp, nazikçe kenara itti beni.

Soğuduğunu ve keyfinin kaçtığını hissederek, o yanımdan uzaklaşmadan yanıt verdim: “Başka bir erkekle yaşamadım, hayır.”

Yatağa dönmeden uzanıp alnıma sert bir öpücük kondurdu. Yatağın ayak ucunda, sırtı bana dönük olarak durdu. “Bu ilişkinin önceki bütün ilişkilerinden daha fazla anlam taşımasını istiyorum senin için.”

“Öyle zaten. Açık arayla.” Havlunun göğüslerimin arasına gelen düğümünü sıkılaştırdım. “Biraz zorluyor bu beni. Öyle kısa sürede o kadar önemli hale geldi ki. Belki de fazla kısa sürede. Sürekli bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşünüp duruyorum.”

Dönüp bana baktı. “Belki de öyledir. Öyleyse de bunu hak ediyoruz biz.”

Ona yaklaştım ve beni kollarına almasına izin verdim. O anda olmayı en çok istediğim yer işte burasıydı.

Başımın tepesine bir öpücük kondurdu. “Senin bunun bitmesini beklediğin fikrine tahammül edemiyorum. Yaptığın bu, değil mi? Söylediklerinden bu anlaşılıyor.”

“Üzgünüm.”

“Senin kendini güvende hissetmeni sağlamalıyız.” Parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi. “Bunu nasıl yapabiliriz?”

Bir anlık tereddütten sonra lafa girdim: “Benimle çift terapisine gider misin?”

Okşayan parmakları duruverdi. Derin soluklar alarak sessizce durdu bir an.

“Bir düşün istersen” dedim. “Belki biraz araştırıp nasıl bir şey olduğuna bakarsın.”

“Yanlış bir şey mi yapıyorum ki? Senin ve benimle ilgili olarak? O kadar mı elime yüzüme bulaştırıyorum?”

Geriye çekilip yüzüne baktım. “Hayır, Gideon. Mükemmelsin sen. En azından benim için mükemmelsin. Senin için çıldırıyorum. Bence sen...”

Öptü beni. “Tamam. Giderim.”

O an âşık oldum ona. Çılgınca. Ve ondan hemen sonraki an da. Ve bizi Masa Restoran’daki baş döndürücü ve samimi yemeğe götüren yol boyunca da. Restorandaki üç dolu masadan biriydi bizimki ve Gideon’a kapıda ismiyle hitap ederek karşılamışlardı bizi. Sunulan yemekler cennetten inmiş gibiydi, şarabın ne kadar pahalı olduğunu ise düşünmemek daha iyiydi, çünkü aksi takdirde boğazımdan geçmeyecekti. Gideon’ın gizemli bir karizması vardı, cazibesi doğal ve baştan çıkarıcıydı.

Seçtiği elbisenin içinde kendimi güzel hissediyordum ve keyfim yerindeydi. Benim hakkımda bilinecek en kötü şeyi biliyordu ama hâlâ yanımdaydı.

Parmak uçları omzumu okşadı... ensemde daireler çizdi... sırtımdan aşağı kaydı. Şakağımı öpüp burnunu kulağımın arkasına sürdü ve hassas tenime hafifçe dokundu diliyle. Masanın altında eli bacağımı sıktı ve dizimin arkasını kavradı. Bütün bedenim titreşiyordu. Ona duyduğum arzuyla yanıp tutuşuyordum.

“Cary’yle nasıl tanıştın?” diye sordu, kadehinin üzerinden bana bakarak.

“Grup terapisinde.” Bacağımda yukarı doğru kaymakta olan elini durdurmak için elimi üstüne koydum ve gözlerindeki muzır ışıltıya gülümseyerek karşılık verdim. “Babam polis. Benim gibi serseri çocuklar konusunda çılgın becerilere sahip olan bu terapisti o duymuştu. Cary de Dr. Travis’e gidiyordu.”

“Çılgın beceriler ha?” Gideon gülümsedi.

“Dr. Travis bildiğim terapistlerin hiçbirine benzemez. Ofisi eski bir spor salonundan bozmadır. ‘Çocukları’ için kapısı her zaman açıktır ve orada takılmak bir divanda uzanmaktan daha gerçek gelirdi bana. Ayrıca zırvalamaya hiç tahammülü yoktu. Dosdoğru bir dürüstlük beklerdi, aksi halde kızardı. Bu yanını hep sevmişimdir onun, bir de duygularını gösterecek kadar insana değer vermesini.”

“San Diego Eyalet Üniversitesi’ni seçme nedenin babanın Güney California’da olması mıydı?”

Hakkımda, benim ona vermediğim bir bilgiye daha sahip olduğunu açık etmesi karşısında alaycı bir şekilde büküldü dudaklarım. “Daha neler araştırdın acaba benim hakkımda?”

“Ne bulabildiysem.”

“Bunun ne kadar kapsamlı olduğunu bilmek ister miyim sence?”

Elimi dudaklarına götürüp öptü. “Muhtemelen hayır.”

Başımı iki yana salladım. Çileden çıkarıyordu bu adam beni. “Evet, SDEÜ’ye o nedenle gittim. Büyürken babamla pek fazla zaman geçirme fırsatım olmamıştı. Üstelik annem çok sıkboğaz ediyordu beni.”

“Ve başına gelenlerden babana hiç söz etmedin?”

“Hayır.” Şarap kadehimin sapını parmaklarımın arasında çeviriyordum. “Benim kendime saygı sorunları yaşayan öfkeli bir baş belası olduğumu biliyor ama Nathan’ı bilmiyor.”

“Neden?”

“Çünkü olanları değiştiremez. Nathan yargı önünde cezasını buldu zaten. Verdiği zararlara karşılık babası büyük bir meblağ ödedi. Hak yerini buldu.”

Gideon’ın sesi soğuktu. “Katılmıyorum.”

“Daha ne olacaktı ki?”

Yanıt vermeden önce içkisinden büyük bir yudum aldı. “Yemekte konuşmaya uygun bir şey değil bu.”

“Ha.” Bu sözler, özellikle de bakışının donduruculuğuyla birleşince, kulağıma iyice uğursuz geldiği için dikkatimi önümdeki yemeğe çevirdim. Masa Restoran’da mönü diye bir şey yoktu, tek seçenek *omakase* idi. O nedenle her lokma yeni bir sürpriz tat anlamına geliyordu ve etrafta pek müşteri olmadığından bütün mekân bizimmiş gibi hissediyorduk.

Bir süre sonra, “Senin yemek yiyişini seyretmeye bayılıyorum” dedi.

Ona bir bakış attım. “Bu da ne demek oluyor şimdi?”

“Zevkle yiyorsun. Ayrıca yerken çıkardığın keyif iniltileri de beni sertleştiriyor.”

Bir omuz attım ona. “Sen zaten itiraf etmemiş miydin her daim sert dolaştığını?”

“Senin yüzünden” dedi gülerek ve beni de güldürdü.

Gideon benden daha dikkatli yedi ve gelen astronomik hesap karşısında da hiç istifini bozmadı.

Dışarı çıkmadan önce ceketini omuzlarıma koydu ve “Yarın senin spor salonuna gidelim” dedi.

Ona baktım. “Seninki daha güzel.”

“Elbette öyle. Ama sen nereyi istersen oraya giderim ben.”

“Daniel adında yardımsever antrenörlerin olmadığı bir yere mi mesela?” diye sordum tatlı tatlı.

Kalkık bir kaş ve hafif çarpık bir ağızla baktı bana. “Ayağını denk al, meleğim. Yoksa, konu sen olduğunda takındığım sahiplenici tutumla dalga geçilmesine münasip bir ceza düşüneceğim.”

Bu kez beni pataklamakla tehdit etmediği gözümden kaçmadı. Seksle birlikte uygulanan acının benim için önemli bir tetikleyici olduğunu anlamış mıydı acaba? Beni asla dönmek istemediğim bir ruh haline geri götürüyordu böyle şeyler.

Gideon’ın evine dönerken, Bentley’nin arka koltuğunda ona iyice sokuldum. Bacaklarımı bir bacağının üstünden aşırtıp, başımı omzuna koydum. Nathan’dan gördüğüm tacizin hayatımı hâlâ nasıl etkilediğini düşündüm – özellikle de seks hayatımı.

O hayaletlerden kaçını kovabilecektik acaba Gideon’la birlikte? Otel odasındaki çekmecede gördüğüm seks oyuncaklarına bakılırsa, besbelli seks konusunda benden daha deneyimli ve daha maceracıydı o. Ve kanepedeki sevişmemizin şiddetinden aldığım zevk, onun bana başka kimsenin yapamayacağı şeyleri yapabileceğinin kanıtıydı benim için.

“Sana güveniyorum” diye fısıldadım.

Kolları daha bir sıkı sardı beni. Dudaklarını saçlarımın arasına gömüp mırıldandı: “Birbirimize iyi geleceğiz biz, Eva.”

O gece Gideon’ın kollarında uykuya dalarken bu sözler hâlâ aklımdaydı.

“Yapma... Hayır. Hayır, yapma... Lütfen.”

Gideon’ın bağırtılarıyla fırlayıp oturdum yatakta. Kalbim deli gibi çarpıyordu. Yanı başımda çırpınmakta olan adama dehşet içinde bakarken, bir yandan da soluk almaya çabalıyordum.

Bir yaban hayvanı gibi hırlıyordu, ellerini yumruk yapmış, bacaklarını

huzursuzca sağa sola savuruyordu. Uykusunda bilmeden bana vurabileceği korkusuyla geri kaçtım.

“Çekil üstümden” dedi soluk soluğa.

“Gideon! Uyan.”

“Çe... kil...” Istırap dolu bir ses çıkararak kalçalarını havaya kaldırdı. Sırtını, sanki altındaki yatak yanıyormuş gibi yukarı doğru bükerek ve dişlerini gıcırdatarak öylece havada durdu. Sonra geri yığıldı ve üzerinde sektiği yatak sarsıldı.

“Gideon.” Boğazımda bir yanma hissiyle başucu lambasına uzandım. Yetişemeyince, dolanmış battaniyeleri üzerimden atmak zorunda kaldım, biraz daha yaklaşabilmek için. Acı içinde kıvranmakta olan Gideon öyle şiddetle çırpınıyordu ki yatak sarsılıyordu.

Ani bir ışık parıltısı odayı aydınlattı. Gideon’a döndüm...

Ve onu şoke edici bir şiddetle mastürbasyon yapar buldum.

Aletini sağ eliyle sımsıkı kavramış, vahşice bir süratle yukarı aşağı sıvazlıyordu. Sol eliyle de çarşafı avuçlamıştı. Güzelim yüzü azap ve acıyla çarpılmıştı.

Onun için endişelenerek iki elimle dürttüm omzunu. “Tanrı aşkına, Gideon. *Uyan*!”

Çığlığım kâbusunu dağıttı. Gözleri birden açıldı ve fırlayıp oturdu, gözleri yuvalarında deli gibi sağa sola oynuyordu.

“Ne var?” dedi soluk soluğa, göğüs kafesi hızla inip kalkıyordu. Yüzünü ateş basmış, yanakları ve dudakları heyecandan kızarmıştı. “Ne oldu?”

“Tanrım.” Ellerimi saçlarımın arasına daldırıp yataktan kalktım ve ayakucuna asmış olduğum siyah sabahlığı aldım.

Kafasının içinde neler vardı bu adamın? Bir insanın böylesine vahşi seks rüyaları görmesine neden olan şey ne olabilirdi?

Sesim titredi: “Kâbus görüyordun. Ödümü kopardın.”

“Eva.” Ereksiyonuna baktı ve yüzü utançla karardı.

Pencerenin orada, yeterince güvenli bulduğum bir mesafede durmuş, bir yandan sabahlığımın kuşağını bağlarken ona bakıyordum. “Ne görüyordun rüyanda?”

Bakışlarını utançla yere doğru çevirerek başını iki yana salladı. Böylesi savunmasız bir duruşu ne daha önce görmüştüm onda ne de onunla bağdaştırabiliyordum. Sanki başka biri girmişti Gideon’ın bedenine. “Bilmiyorum.”

“Yok artık. İçinde bir şeyler olduğu, seni yiyip bitirdiği besbelli. Nedir o?”

Beyni uyanmaya çabalarken gözle görülür bir şekilde topladı kendini. “Yalnızca bir rüyaydı, Eva. Herkes rüya görür.”

Ona baktım. Sanki mantıksız bir laf etmişim gibi konuşması canımı acıtmıştı. “Canın cehenneme.”

Omuzları dikleşti. Çarşafı kucağına doğru çekip sordu, “Neden kızgınsın sen?”

“Çünkü yalan söylüyorsun.”

Göğsü, aldığı derin nefesle genişledi, sonra hızla boşaldı. “Seni uyandırdığım için özür dilerim.”

Başıma girmekte olan ağrıyı hissederek, parmaklarımla burnumun üstünü sıktım. Onun için ve bir zamanlar çekmiş olduğu eziyetler için dökülmek isteyen yaşlar gözlerimi yakıyordu. Ve bizim için de dökülmek istiyorlardı, çünkü beni içeri almadığı takdirde ilişkimizin gidebileceği hiçbir yer yoktu.

“Bir kez daha soruyorum, Gideon. Rüyanda ne görüyordun?”

“Hatırlamıyorum.” Eliyle saçlarını düzetip ayaklarını yataktan aşağı salladı. “Aklımda işle ilgili bir şeyler var, sanırım ondan iyi uyuyamıyorum. Bir süre gidip çalışma odamda çalışacağım ben. Sen gel yat da uyumaya çalış biraz.”

“Bu soruya birkaç şekilde doğru yanıt verilebilirdi, Gideon. ‘Bunu yarın konuşalım’ bunlardan biri olabilirdi mesela. Ya da, ‘Hafta sonu konuşalım’ diyebilirdin. Hatta, ‘Şu anda bu konuda konuşmaya hazır değilim’ bile desen olurdu. Ama benim neden bahsettiğimi bilmiyormuş numarasına yatıp, sanki ben saçmalıyormuşum gibi davranmak biraz fazla oluyor.”

“Meleğim...”

“Yapma.” Kollarımı kendime doladım. “Sana geçmişimi anlatmanın benim için kolay olduğunu mu sanıyorsun? Kendimi çırılçıplak açıp bütün pisliği ortaya sermenin acı vermediğini mi sanıyorsun? Seni terk edip daha az tanınan birileriyle çıkmayı tercih etmek daha kolay olurdu. Ama ben o riski aldım, çünkü seninle olmak istiyorum. Kim bilir belki sen de benim hakkımda öyle hissedersin.”

Odadan çıktım.

“Eva! Eva, kahretsin, gel buraya. Neyin var senin?”

Adımlarımı hızlandırdım. Onun neler hissettiğini biliyordum: insanın içinde kanser gibi yayılan bir bulantı, çaresiz bir öfke, bir yerlerde bir başına kıvrılıp saklanma ve anıları hâlâ içinde yaşadıkları o derin ve karanlık deliğe geri tıkacak gücü toplama ihtiyacı.

Bana yalan söylemek ve suçu benim üstüme atmak için mazeret olamazdı ama bu.

Çantamı, yemekten geldiğimiz sırada bırakmış olduğum sandalyenin üstünden kaptığım gibi hızla ön kapıdan asansörlerin bulunduğu hole çıktım. Asansörün kapıları kapanırken, açık kalmış olan ön kapıdan Gideon’ın oturma odasına gelişini gördüm. Çıplak oluşu arkamdan gelemeyeceği anlamına geliyordu ama gözlerindeki bakıştan da peşimi bırakmayacağı anlaşılıyordu. Maskesini, dünyayı güvenli bir uzaklıkta tutmaya yarayan o çarpıcı, ifadesiz yüzünü takınmıştı yine.

Titreyerek metal korkuluğa asıldım destek için. Onun için endişelenen ve kalmak isteyen yanım ile, onunki gibi başa çıkma stratejilerinin bana uygun olmadığını acı deneyimlerle öğrenmiş olan yanım arasında kalmıştım. Benim

için iyileşmenin yolu acı gerçeklerden geçiyordu, inkâr ve yalandan değil.

Üçüncü katı geçerken ıslak yanaklarımı sildim ve lobi katına gelip kapılar açılmadan kendimi toparlamak için derin soluklar aldım.

Kapı görevlisi o kadar mükemmel bir profesyoneldi ki bana sanki karşısına yalınayak ve siyah bir sabahlık içinde değil de iş kıyafetlerimle çıkmışım gibi davrandı ve yoldan geçen bir taksiyi ıslıkla çevirdi benim için. Ona içtenlikle teşekkür ettim.

Beni çabucak eve getirdiği için taksiciye de o kadar minnettar kaldım ki yüklüce bir bahşiş bıraktım ve kendi kapıcımın ve güvenlik görevlisinin kaçamak bakışlarına aldırmadım. Hatta beklediğim asansörden çıkan taşbebek gibi güzel, çarpıcı sarışının bakışına bile aldırmazdım ama kadından Cary'nin tıraş losyonunun kokusu yayılıyordu ve üzerindeki de onun tişörtlerinden biriydi.

Yarı giyinik halimi eğlenerek süzdü kadın. "Güzel sabahlık."

"Güzel tişört."

Yüzünde küçümseyen bir gülüşle uzaklaştı sarışın.

Kendi katıma ulaştığımda Cary'yi kendi sabahlığı içinde açık kapıya yaslanmış, beni bekler buldum.

Doğrulup kollarını açtı bana. "Gel buraya, bebeğim."

Doğruca ona yürüyüp sımsıkı sarıldım. Bir kadın parfümü ile keskin bir seks kokusu sinmişti her yanına. "Kimdi o demin çıkan hatun?"

"Bir model. Boş ver sen onu." Beni dairenin içine çekip kapıyı kapattı ve kilitledi. "Cross aradı. Senin geldiğini haber verdi, anahtarların ondaymış. Benim burada ve uyanık olduğumdan, gelince kapıda kalmayacağından emin olmak istiyordu. Ne oldu bilmem ama sesi bayağı perişan ve kaygılı geliyordu. Konuşmak ister misin?"

Çantamı kahvaltı tezgâhına bırakıp mutfağa gittim. "Yine kâbus gördü. Bayağı kötü bir kâbus. Ne olduğunu sorduğumdaysa inkâr etti, yalan söyledi

ve sanki ben aklımı kaçırmışım gibi bir tavır takındı.”

“Ah, çok klasik.”

Telefon çalmaya başladı. Telefonun kaidesindeki, zil sesini kapatmaya yarayan düğmeyi çevirdim, Cary de aynı şeyi tezgâhta bırakmış olduğu ahizeye yaptı. Sonra cep telefonumu çıkardım ve Gideon’dan gelen bir sürü aramayı kaçırmış olduğumu belirten uyarıyı kapatıp ona bir mesaj attım: *Sağ salim evdeyim. Umarım gecenin geri kalanında iyi uyursun.*

Telefonu kapatıp çantama geri attım, sonra da buzdolabından bir su şişesi aldım. “İşin güzel yanı, ben daha bu akşam ona her şeyimi anlatmıştım.”

Cary’nin kaşları kalktı. “Öyle mi? Nasıl karşıladı?”

“Hiç ummadığım kadar iyi. Nathan dua etsin de o ikisi hiç karşılaşmasınlar.” Şişeyi bitirdim. “Ve Gideon senin önerdiğin çift terapisi fikrine razı oldu. Önemli bir engeli aştığımızı düşünmüştüm. Belki de aştık hakikaten ama sonra da düz duvara tosladık.”

“Sen fena görünmüyorsun ama.” Kahvaltı tezgâhına yaslandı. “Gözlerin yaşlı değil. Çok sakinsin. Kaygılanmalı mıyım?”

Oraya çöreklenmiş olan korkuyu dağıtmak ister gibi karnımı ovaladım. “Hayır, iyiyim ben. Sadece... bu ilişkinin yürümesini istiyorum. Onunla olmak istiyorum ama önemli mevzularda yalan söylenecekse o iş yatar benim için.”

Tanrım. Bunu atlatamayacağımız olasılığını aklıma bile getirmek istemiyordum. Huzursuzlanmaya başlamıştım bile. Gideon’ın yanında olma ihtiyacını deli gibi atan nabzımda hissediyordum.

“Çetin cevizsin sen, bebeğim. Seninle gurur duyuyorum.” Gelip koluma girdi ve mutfağın ışığını söndürdü. “Vurup kafayı yatalım artık. Gün ola hayrola.”

“Trey’le ikinizin arasının iyi olduğunu sanıyordum ben.”

Gülüşü pırıl pırıldı. “Hayatım, sanırım ben âşık oldum.”

“Kime?” Yanağımı omzuna yasladım. “Trey’e mi, sarışına mı?”

“Trey’e tabii ki, şapşal. Sarışınla biraz ter attım o kadar.”

Buna karşı söyleyecek çok şeyim vardı aslında ama Cary’nin kendi mutluluğunu sabote etme huyuyla ilgili bir konuşmaya başlamanın hiç zamanı değildi. Hem belki de Trey’le işlerin ne kadar iyi gittiğine yoğunlaşmak şu noktada en faydalı yaklaşım olabilirdi. “Demek sonunda düzgün birine âşık oldun. Bunu kutlamalıyız.”

“Hey, o benim repliğim.”

Ertesi sabah tuhaf, gerçeküstü bir hisle başladı gün. İşe giderken ve öğleden önce işte geçirdiğim zamanın çoğunda soğuk bir sisin içinde gibiydim sanki. Bluzumun üstüne bir hırka giymeme ve rengi ne bluzuma ne de hırkama uyan bir şala sarınmama karşın bir türlü ısınamıyordum. Benden istenenleri kavramak için normalden birkaç dakika fazlasına gereksinim duyuyordum ve içimdeki dehşet hissini atamıyordum.

Gideon hiçbir şekilde temasa geçmiyordu benimle.

Önceki geceki son mesajımdan sonra ne cep telefonuma ne de *e-mail*'ime bir şey yollamıştı. *E-mail*'imin gelen kutusunda bir şey yoktu. Ofis içi yazışma yoktu.

Tam bir işkenceydi bu sessizlik. Özellikle de günün Google uyarı mesajı gelip de Gideon'la Bryant Park'ta çekilmiş fotoğraflarımızı ve telefonla çekilmiş videoları görünce. Birlikte nasıl göründüğümüzü –o tutkuyu ve ihtiyacı, yüzlerimizdeki o ıstıraplı özlemi ve barışmanın getirdiği minnettarlığı– görmek hem acıydı hem de tatlı.

Acıyla burkuldu içim. *Gideon.*

Şayet bu işi yürütemezsek, bir gün gelip de onu düşünmekten ve keşke demekten vazgeçebilir miydim acaba?

Kendimi toplamaya gayret ettim. Mark bugün Gideon'la görüşecekti. Belki de Gideon bu nedenle benimle görüşmek konusunda harekete geçmiyordu. Ya da gerçekten çok meşguldü belki. Aslında nasıl bir iş takvimi olduğunu düşününce meşgul olduğunu bilmem lazımdı zaten. Ve işten sonra spora gitme planımız da hâlâ geçerliydi bildiğim kadarıyla. İç geçirdim ve her şeyin bir şekilde yoluna gireceğini söyledim kendime. Girmek zorundaydı.

Ofis telefonum çaldığında saat on ikiye çeyrek vardı. Arayanın resepsiyon masası olduğunu görünce düş kırıklığı ile iç geçirdim açarken.

"Selam, Eva" dedi Megumi neşeyle. "Seninle görüşmek isteyen Magdalene

Perez adlı bir bayan var burada.”

“Öyle mi?” Şaşkın ve rahatsız bir halde monitörüme baktım. Bryant Park fotoğrafları mı çıkarmıştı acaba Magdalene cadısını saklandığı delikten?

Nedeni her ne olursa olsun onunla konuşmaya niyetim yoktu. “Onu bir süre orada tutabilir misin benim için? Daha önce yapmam gereken bir şey var da.”

“Tabii ki. Oturup beklemesini söylerim.”

Telefonu kapattım ve çantamdan cep telefonumu çıkarıp Gideon’ın ofis numarasını buldum. Numarayı aradım ve Scott açınca rahatladım.

“Selam, Scott. Ben Eva Tramell.”

“Merhaba, Eva. Bay Cross’la mı konuşmak istiyorsun? Şu anda bir toplantıda kendisi ama bağlayabilirim.”

“Hayır. Hayır, hiç rahatsız etme.”

“Bu konuda emri var. Rahatsız olmayacaktır.”

Bunu duymak çok iyi gelmişti sinirlerime. “Bu işi sana yıkmak istemezdim aslında ama senden bir ricam olacak.”

“Ne istersen. Bu konuda da emri var Bay Cross’un.” Sesindeki memnuniyet beni daha da rahatlattı.

“Magdalene Perez burada, yirminci katta. Doğrusunu söylemek gerekirse onunla aramızdaki tek ortak şey Gideon ve bu da pek hayırlı bir şey değil. Eğer söyleyeceği bir şey varsa senin patronunla konuşmalı, benimle değil. Rica etsem birini gönderip onu buradan aldırır mısın?”

“Elbette. Derhal ilgileniyorum.”

“Teşekkürler, Scott. Minnettarım.”

“Benim için zevktir, Eva.”

Telefonu kapatıp arkama yaslandım. Kıskançlığıma yenik düşmediğim için kendimle gurur duyuyordum ve daha şimdiden kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım. Magdalene'nin Gideon'ın zamanını çalması fikrinden hâlâ nefret etsem de Gideon'a ona güvendiğimi söylerken yalan söylemiyordum. Bana karşı güçlü ve derin hisler beslediğine inanıyordum. Tek bilmediğim, bu duyguların onun hayatta kalma güdülerini aşmasına yetip yetmeyeceğiydi.

Megumi tekrar aradı beni.

"Aman Tanrım" dedi gülerek. "Yukarıdan gönderdikleri kişi onu almaya geldiğinde kadının yüzünün aldığı şekli görmeliydin."

"Güzel." Sırıtıyordum. "Gelişinin pek hayra alamet olmadığını anlamıştım. Gitti demek?"

"Evet."

"Teşekkürler." Mark'ın ofisine giden dar koridor bölümünü geçtim ve ona öğlen yemek için bir şeyler almamı isteyip istemediğini sormak için başımı içeri uzattım.

Yüzünü asıp düşündü bu konuyu. "Hayır, sağ ol. Cross'a yapılacak sunum bitene kadar bir şey yiyemeyecek kadar gergin olurum. O zamana kadar da alacağın şey çoktan bayatlamış olur."

"Proteinli bir *smoothie*'ye ne dersin peki? Yemek yiyene kadar tutar seni."

"Şahane olur." Koyu gözleri gülümsemesiyle aydınlandı. "Şöyle votkayla iyi gidecek bir şey olsun. Havaya girmeme yardım eder."

"Sevmediğin bir şey var mı? Ya da alerjin olan?"

"Yok."

"Tamamdır. Bir saate görüşürüz." Nereye gideceğimi gayet iyi biliyordum. Aklımdaki dükkân birkaç blok yukarıdaydı, *smoothie*'ler, salatalar ve isteğe göre çeşit çeşit *panini* sandviçler yapıyordu, servisi de hızlıydı.

Aşağı inerken Gideon'dan hâlâ çıt çıkmadığı konusunu düşünmemeye

çalıştım. Hiç değilse Magdalene olayından sonra ondan *bir şeyler* duymayı beklemiştim. Hiç tepki almamak kaygılara sürüklemişti beni yeniden. Döner kapılardan caddeye çıktım. O sırada kaldırıma yanaşan lüks arabadan inen adam bana seslenene kadar ona dikkat bile etmemiştim.

O tarafa dönünce Christopher Vidal'i karşımda buldum.

"Ah... Selam" dedim. "Nasılsın?"

"Seni gördüm, daha iyi oldum. Harika görünüyorsun."

"Teşekkürler. Sen de öyle."

Gideon'dan çok farklı olmakla birlikte, kızıl kahve saçları, grimsi yeşil gözleri ve güzel gülüşüyle o da kendi tarzında son derece yakışıklıydı. Bol bir kot pantolon ve krem rengi V yakalı süveter giymişti ve bunlar çok seksi duruyordu üzerinde.

"Ağabeyini görmeye mi geldin?" diye sordum.

"Evet. Ve seni."

"Beni mi?"

"Yemeğe mi gidiyorsun? Birlikte gidelim, yolda açıklayayım."

Bir an aklıma Gideon'ın beni Christopher'dan uzak durmam konusunda uyarmış olduğu geldi ama artık bana güveniyordur herhalde diye düşündüm. Hele de kendi kardeşiyle ilgili olarak.

"Şu yukarıdaki sandviç dükkânına gidiyordum" dedim. "Sana da uyarsa."

"Kesinlikle."

Yürümeye başladık.

"Neyle ilgili olarak görmek istiyordun beni?" diye sordum daha fazla bekleyemeyerek.

Kotunun geniş kargo ceplerinden birine uzanıp parşömen bir zarfa konmuş resmi bir davetiye çıkardı. “Seni, annemlerin malikânesinde pazar günü vereceğimiz gardenpartiye davet etmeye geldim. Yarı iş, yarı eğlence. Vidal Yapım’la çalışan sanatçıların birçoğu orada olacak. Ev arkadaşının işine yarayacak birileriyle tanışması için iyi bir fırsat olur diye düşündüm – müzik kliplerinde oynamaya çok müsait bir tipi var.”

Yüzüm aydınlandı. “Harika olur bu!”

Christopher gülerek uzattı davetiyeyi. “Ve ikiniz de çok eğleneceksiniz. Kimse annem gibi parti düzenleyemez.”

Elimdeki zarfa baktım bir an. Gideon neden hiçbir şey söylememişti acaba bu olayla ilgili?

“Eğer Gideon’ın sana bundan neden bahsetmediğini merak ediyorsan” dedi sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, “çünkü o gelmeyecek de ondan. O hiç gelmez. Şirketin çoğunluk hissedarı olsa da, müzik sektöründekileri ve müzisyenleri sağı solu hiç belli olmayan tipler olarak görüyor sanırım. Artık sen de anlamışsındır onun nasıl biri olduğunu.”

Gizemli ve gergin. Güçlü bir çekicilik ve yakıcı bir cinsellik. Evet, biliyordum nasıl biri olduğunu. Nereye adımını attığını ne pahasına olursa olsun bilmek isteyen bir adamdı o.

Sandviç dükkânına vardığımızda işaret ettim, içeri girip sıraya girdik.

“Burası şahane kokuyor” dedi Christopher. Bir yandan mesaj attığı için gözü cep telefonundaydı.

“İnan, güzel koktuğu kadar lezzetlidir de buradaki her şey.”

Birçok kadının ayağını yerden kestiğine emin olduğum, hoş ve çocuksu bir gülümseme yayıldı yüzüne. “Annemler seninle tanışmaya gerçekten can atıyorlar, Eva.”

“Ya?”

“Geçen hafta boyunca seninle Gideon’ın fotoğraflarını görmek gerçek bir

sürpriz oldu. Güzel bir sürpriz" diye ekledi çabucak, ben yüzümü buruşturunca. "Onun, birlikte olduğu birinden gerçekten hoşlandığını ilk kez görüyoruz da."

An itibariyle benden pek de hoşlanmadığını düşünerek iç geçirdim. Önceki gece onu yalnız bırakarak korkunç bir hata mı yapmıştım acaba?

Tezgâha ulaştığımızda, ızgara sebzeli ve peynirli bir *panini* ile iki de narlı *smoothie* ısmarladım ve protein eklenecek olanı ben sandviçimi yiyene kadar bir yarım saat bekletmelerini rica ettim. Christopher da aynı şeyleri sipariş etti ve kalabalık dükkânda kendimize bir masa bulmayı başardık.

İş hakkında konuştuk, son zamanlarda internette salgın halinde dolaşan, çekim hatası havası verilmiş bir bebek maması reklamına ve Christopher'ın birlikte çalıştığı bazı sanatçılarla ilgili birtakım sahne arkası hikâyelerine kahkahalarla güldük. Zaman çabucak geçti ve Crossfire'ın önüne gelip de yollarımızı ayırırken, samimi bir muhabbetle veda ettim Christopher'a.

Yirminci kata çıktım ve Mark'ı hâlâ masasında çalışır buldum. Çok yoğun görünmesine karşın hemen gülümsedi beni görünce.

"Eğer bana ihtiyacın yoksa" dedim, "sanırım ben bugünkü sunuma gelmesem daha iyi olacak."

Saklamaya çalıştıysa da yüzündeki anlık rahatlama ifadesini gördüm. Hiç de bozulmadım. Stres stresti ve önemli bir iş üzerinde çalışmakta olan Mark'ın kafasını bir de benim Gideon'la olan istikrarsız ilişkimin meşgul etmesine hiç gerek yoktu.

"Sen bir harikasın, Eva, biliyor musun?"

Gülümsedim ve içeceğini önüne bıraktım. "Bunu içmeye bak. Hem tadı güzel, hem de içindeki protein daha bir süre acıkmadan idare etmeni sağlar. Bir şeye ihtiyacın olursa ben masamdayım."

Çantamı çekmeceye koymadan önce Cary'ye bir mesaj atıp pazar günü için bir planı olup olmadığını ve Vidal Yapım'ın partisine gitmek isteyip istemeyeceğini sordum. Sonra işime döndüm. İleride portföy hazırlarken

toparlamak daha kolay olsun diye Mark'ın sunucu üstündeki dosyalarını etiketleyip klasörlere yerleştirerek düzenlemeye başladım.

Mark Gideon'la olan toplantısına gitmek için çıkarken kalp atışlarım hızlandı ve midem bir beklenti hissiyle kasıldı. Yalnızca Gideon'ın tam o anda ne yapıyor olduğunu bilmenin ve onun Mark'ı gördüğünde mutlaka beni düşüneceğinden emin olmanın beni bu kadar heyecanlandırdığına inanamıyordum. Sonrasında ondan bir ses çıkacağına dair bir umut belirdi içimde. Bu düşünce moralimi düzeltti.

Sonraki bir saati, işlerin nasıl gittiğini duymak için sabırsızlanarak huzursuz bir şekilde geçirdim. Mark, yüzünde koca bir gülümseme ve yürüyüşünde bir hafiflikle belirdiğinde odacığımın içinde ayağa kalkıp alkışladım onu.

Gösterişli ve abartılı bir şekilde eğilerek selamladı beni. "Teşekkür ederim, Bayan Tramell."

"Senin adına çok sevindim."

"Cross bunu sana vermemi istedi." Kapalı bir sarı zarf uzattı bana. "Ofisime gel de bütün detayları anlatayım sana."

Zarf ağırdı ve şıngırdıyordu. Elime alır almaz, daha açmadan anlamıştım aslında içinde ne bulacağımı ama yine de zarftan dışarı kayıp elime düşen anahtarlarımı görmek bir tokat gibi geldi bana. Hatırladığım bütün acılardan daha keskin bir acıyla kesildi soluğum; anahtarlara eşlik eden kartta yazanları okudum.

TEŞEKKÜRLER, EVA. HER ŞEY İÇİN.

SEVGİLER, G.

Sepet havası. Başka bir açıklaması olamazdı. Çünkü aksi takdirde iş çıkışı spor salonuna giderken kendisi verirdi anahtarları bana.

Kof bir gümbürtü kopuyordu kulaklarımda. Başım dönüyordu. Yön duygumu yitirmiştim. Korku ve acı içindeydim. Öfkeliydim.

Ve işteydim.

Gözlerimi kapatıp yumruklarımı sıkarak kendimi toparladım ve yukarı çıkıp Gideon'a bir korkak olduğunu haykırma isteğimi dizginledim. Muhtemelen, o düzenli dünyasına istenmeden, davet edilmeden girip her şeyi altüst edecek biri, bir tehdit olarak görüyordu beni. Ondan seksi bedeni ve yüklü banka hesaplarından öte şeyler talep eden biri.

Duygularımı cam bir duvarın ardına kapattım; onların orada, arkada beklemekte olduğunun farkında olsam da işgününün gerisini getirebilecektim böylece. Mesai sonunda aşağıya inerken hâlâ bir ses çıkmamıştı Gideon'dan. Duygusal açıdan öyle felaket bir durumdaydım ki, Crossfire'dan çıkarken tek hissedebildiğim keskin bir umutsuzluk sızısıydı.

Spor salonuna gittim. Beynimi kapattım ve yakında içine düşeceğim kederden kaçmak arzusuyla son sürat koşmaya başladım koşu bandında. Yüzümden ve bedenimden oluk oluk terler akana ve bacaklarım hissizleşip koşamaz olana kadar koştum.

Perişan ve bitmiş bir halde duşa girdim. Sonra da annemi arayıp Dr. Petersen ile olan randevumuz için Clancy'yi gönderip beni spor salonundan aldırmasını rica ettim. İş giysilerimi yeniden giyerken, eve gidip yatağa yığılmadan önce halletmem gereken bu son iş için ihtiyacım olan enerjiyi topladım.

Kaldırımda durmuş arabayı beklerken etrafımda kaynaşan şehirden ayrı ve uzak hissettim kendimi. Clancy yanaşıp bana arka kapıyı açmak için arabadan atladığında annemin içeride olduğunu görmek şaşırttı beni. Daha

erkendi. Ben annemin Stanton'la paylaştığı eve götürüleceğimi ve onu orada yirmi dakika filan bekleyeceğimi sanmıştım oysa. Her zaman öyle yapardık.

"Selam, anne" dedim bitkince, yanına yerleşirken.

"Bunu nasıl yaptın, Eva?" Adının baş harfleri işlenmiş olan bir mendile ağlamaktaydı; yüzü kızarmış ve yaşlarla ıslanmış olduğu halde yine de güzeldi. "*Neden?*"

Onun perişan hali bana kendi derdimi unutturmuştu. Kaşlarımı çatarak sordum: "Yine ne yapmışım?"

Yeni cep telefonu olayını bir şekilde keşfetti desem, ondan bu kadar dram çıkmazdı. Ve Gideon'dan ayrılmam ise onun haberdar olamayacağı kadar tazeydi henüz.

"Gideon Cross'a anlatmışsın... başına gelenleri." Altdudağı titredi kederle.

Şoke olmuştum. Bunu nasıl bilebilirdi? Tanrım... Yoksa yeni daireme dinleme cihazı mı yerleştirmişti? Ya da çantama?.. "*Ne?*"

"Bilmiyormuş gibi davranma!"

"Sen nereden biliyorsun ona söylediğimi?" Acılı bir fısıltıydı sesim. "Daha dün gece konuştuk."

"Bugün bu konuda Richard'la konuşmaya gitmiş."

Stanton'ın yüzünün *o* konuşma sırasında aldığı şekli gözümün önüne getirmeye çalıştım. Üvey babamın bunu iyi karşılamış olabileceğini hayal edemiyordum. "Neden yapmış ki bunu?"

"Bilgi sızmalarını önlemek için neler yapıldığını öğrenmek istiyormuş. Bir de Nathan'ın nerede olduğunu öğrenmek istiyormuş..." Hıçkırdı. "Her şeyi bilmek istiyormuş."

Nefesim dişlerimin arasından ıslık gibi çıktı. Gideon'ın motivasyonunun ne olduğunu bilmiyordum ama beni Nathan yüzünden terk etmiş ve şimdi de buradan kendisine zarar verecek bir skandal çıkmayacağından emin olmaya

çalışıyor olması olasılığı her şeyden daha çok yakıyordu canımı. Acıyla kıvrandım, omurgam yay gibi gerilerek uzaklaştı koltuktan. Aramıza giren şeyin *onun* geçmişi olduğunu sanmıştım ben, oysa sorunun *benimki* olması daha mantıklıydı aslında.

Annemin her şeyden çok kendi derdine yanışı ilk kez işime gelmişti, çünkü bu sayede benim nasıl bir yıkım yaşadığımı fark etmiyordu.

"Bilmeye hakkı vardı" demeyi başardım ama sesim öyle sert çıktı ki sanki konuşan ben değildim. "Ve kendini buradan gelebilecek zararlara karşı korumaya da hakkı var."

"Daha önceki erkek arkadaşlarının hiçbirine söylememiştin."

"Hapşırdı diye manşetlere çıkan biriyle de beraber olmamıştım hiç daha önce." Camdan dışarıya, etrafımızı saran trafiğe baktım. "Gideon Cross ve Cross Holding küresel haber niteliği taşıyor anne. Üniversitede çıktığım çocuklardan birkaç ışık yılı ötede o."

Annem konuşmaya devam etti ama ben dinlemiyordum. Kendimi korumak için içime kapanmış, birden dayanılmayacak kadar ıstıraplı hale gelen gerçeklikle bağımı kesip atmıştım.

Dr. Petersen'ın ofisi tam hatırladığım gibiydi. Sakinleştirici, pastel tonlardaki dekorasyonuyla hem profesyonel hem rahat bir havası vardı. Aynı şey, kır saçları, yumuşak ve zeki bakışlı mavi gözleri olan Dr. Petersen için de söylenebilirdi.

Yüzünde geniş bir gülümsemeyle bizi ofisine alırken annemin ne kadar güzel göründüğü ve benim de anneme ne kadar benzediğimle ilgili yorumlarda bulundu. Beni tekrar gördüğüne sevindiğini söyledi ve iyi göründüğümü ekledi ama bunu annemi düşünerek söylediği anlaşılıyordu. Baskılamakta olduğum duygu fırtınalarını kaçırmayacak kadar iyi eğitilmiş bir gözlemciydi o.

"Pekâlâ" dedi, annemle benim oturduğumuz kanepenin karşısındaki koltuğuna yerleşirken. "Sizi bugün buraya getiren nedir?"

Ben annemin benim hareketlerimi cep telefonum aracılığıyla izleyişini ve bunun bende nasıl özel hayatımın ihlal edildiği hissi yarattığını anlattım. Annemse benim Krav Maga'ya olan ilgimi ve kendisinin de bunu nasıl benim kendimi güvende hissetmediğime dair bir işaret olarak aldığını anlattı. Ben annemle Stanton'ın Parker'ın stüdyosunu neredeyse ele geçirdiklerini ve bunun bana boğulma ve klostrofobi hisleri yaşattığını anlattım. Annemse benim son derece şahsi konuları yabancılara ifşa ettiğimi ve bunun kendisini çıplak ve korunmasız hissetmesine neden olduğunu anlattı.

Bütün bunlar olurken, Dr. Petersen dikkatle dinleyip notlar aldı ve nadiren konuştu, ta ki biz eteklerimizdeki bütün taşları dökene kadar.

Bizim sesimiz kesilince sordu: "Monica bana neden söylemedin Eva'nın telefonunu izlettiğini?"

Annem çenesinin açısını değiştirerek o bildik savunma pozuna girdi. "Bunda bir sakınca görmediğim için. Birçok anne baba çocuklarını takip ediyor cep telefonlarından."

"Küçük çocuklarını" diye yapıştırdım. "Ben bir yetişkinim. Özel hayatım da bir yetişkinin özel hayatı."

"Eğer kendini onun yerine koysan, Monica" diye araya girdi Dr. Petersen, "sen de onun hissettiği şeyleri hisseder miydin acaba? Birilerinin senin hareketlerini senin haberin ya da iznin olmaksızın izlediğini fark etsen mesela?"

"Eğer o kişi annemse ve ben bunu yapmanın onun içini ferahlattığını biliyorsam olmazdı" diye itiraz etti annem.

"Peki, senin yaptıklarının karşısında Eva'nın içi rahat oluyor mu, düşündün mü hiç?" diye sordu Dr. Petersen nazikçe. "Eva'yı koruma ihtiyacı hissetmen anlaşılır bir şey ama bu konuda atmayı düşündüğün adımları onunla açık olarak konuşmalısın. Eva'nın fikrini alman –ve onun yalnızca kendisi isterse seninle işbirliği yapacağını anlaman– çok önemli. Onun, sınırlarını senin istediğin kadar geniş tutmamaya hakkı olduğunu kabul etmek zorundasın."

Öfkeyle homurdandı annem.

“Eva’nın kendi sınırlarına ihtiyacı var, Monica” diye devam etti Dr. Petersen, “ve hayatı üzerinde kontrol sahibi olduğunu hissetmeye. Çok uzun bir süre boyunca bunlardan mahrum bırakılmıştı ve bizim onun bunları şimdi kendisi için en uygun şekilde yeniden kurma hakkına saygı göstermemiz gerekiyor.”

“Ya.” Annem mendilini parmaklarına dolamaktaydı. “Hiç böyle düşünmemiştim.”

Altdudağı şiddetle titremeye başlayınca uzanıp annemin elini tuttum. “Geçmişimi Gideon’a anlatmama hiçbir şey engel olamazdı. Ama en azından seni önceden uyarabilirdim. Düşünemediğim için üzgünüm.”

“Sen benim hiç olmadığım kadar güçlüsün” dedi annem, “ama endişelenmemek elimde değil.”

“Benim önerim” dedi Dr. Petersen, “sende kaygı uyandıran olay ve durumların neler olduğuna dair oturup uzun uzun düşünmen. Sonra da bunları bir yere yazman.”

Annem başını salladı.

“Elinde tamamlanmış bir liste olmasa da sağlam bir başlangıç olduğunda” diye devam etti, “Eva’yla oturup bu endişeler hakkında neler yapabileceğinize dair konuşur, ikinize de uygun gelecek stratejiler geliştirebilirsiniz. Mesela, şayet Eva’dan birkaç gün boyunca haber almamak senin için sorun oluyorsa belki bir telefon mesajı ya da *e-mail* ile halledilebilir bu.”

“Peki.”

“İsterseniz listenin üstünden birlikte de geçebiliriz.”

İkisi arasındaki bu git-gel, çığlık atma isteği uyandırıyordu bende. Yarama tuz basıyorlardı resmen. Dr. Petersen’ın annemin aklını başına getirebileceğini ummuyordum ama en azından biraz daha sert bir tavır almasını beklerdim – Tanrı biliyor ya bunu artık birilerinin yapması şart olmuştu, annemin üstünde otorite sahibi olan birilerinin.

Saatimiz dolup da çıkmak için hareketlendiğimiz sırada Dr. Petersen'a son bir kişisel ve özel soru sorabilmek için annemden beni bir dakika dışarıda beklemesini rica ettim.

"Evet, Eva?" Karşımda durmuş, sınırsız bir sabır ve bilgelikle bakıyordu bana Dr. Petersen.

"Ben şunu merak ediyorum..." Boğazımdaki düğüm yüzünden zorlanarak yutkundum. "Sizce, geçmişte her ikisi de taciz kurbanı olmuş iki insanın yolunda giden bir romantik ilişkileri olabilir mi?"

"Kesinlikle." Anında verdiği bu net yanıtla birlikte ciğerlerimde sıkışan hava boşalıverdi.

Elini sıktım. "Teşekkür ederim."

Eve vardığımda, kapıyı Gideon'ın iade ettiği anahtarlarla açtım ve oturma odasında bir DVD eşliğinde yoga yapmakta olan Cary'ye uyduruktan bir el sallayarak doğruca odama gittim.

Odamın kapalı kapısıyla yatağım arasındaki mesafeyi kat ederken bir yandan da giysilerimi çıkardım ve sonunda üstümde yalnızca iç çamaşırımla serin çarşafların arasına kıvrıldım. Bir yastığa sarılıp gözlerimi kapattım. O kadar yorgun ve bitkindim ki içim boşalmış gibiydi.

Arkamda kapı açıldı ve bir an sonra Cary yanıma oturdu.

Saçlarımı gözyaşlarının ıslattığı yüzümden çekti. "Neyin var, bebeğim?"

"Kapının önüne konuverdim bugün. Kahrolası bir not marifetiyle hem de."

İç geçirdi. "Bu işler nasıldır bilirsin, Eva. Senin de herkes gibi onu yüzüstü bırakmanı beklediği için seni sürekli kendisinden uzaklaştırmaya çalışacak."

"Ve ben de onu sürekli haklı çıkarıyorum." Cary'nin az önce yaptığı tanımda kendimi görmüştüm. İşler zora girdiği an kaçıyordum hep, çünkü her şeyin sonunun kötü olacağından emindim. Benim kontrolümde olan tek şey, arkada bırakılan olmak yerine çıkıp giden olmaktı.

“İyileşme yolunda kendi kazanımlarını korumaya çabalıyorsun da ondan.” Arkama uzanıp kaslı kolunu bana doladı ve beni kendisine çekti sıkıca.

İhtiyaç duyduğumun farkında bile olmadığım bu fiziksel sevgi gösterisine bıraktım kendimi. “Beni terk etme nedeni kendi geçmişi değil, *benimki* olabilir.”

“Eğer bu doğruysa bittiği iyi olmuş demektir. Ama bence siz ikiniz eninde sonunda birbirinizi bulacaksınız. Ya da ben bulacağınızı ümit ediyorum.” İç çekişini yumuşacık hissettim ensemde. “Arızalı kalabalıklar için de ‘onlar ermiş muradına’ denebilsin istiyorum. Haydi Eva, göster hepimize tatlım. İnandır beni.”

Cuma sabahı, önceki geceyi bizde geçirmiş olan Trey, Cary ve benimle birlikte kahvaltı ediyordu. Ben bir yandan günün ilk kahvesini içerken bir yandan da onun Cary ile muhabbetini seyrediyor ve aralarındaki samimi gülüşleri, gizli dokunuşları gördükçe gerçekten seviniyordum.

Benim de olmuştu böyle kolay ilişkilerim ama pek değer vermemiştim bunlara o zamanlar. Rahat ve açık olmakla birlikte bir yanlarıyla yüzeyseldi de bu ilişkiler.

Sevdiğinin ruhunun en karanlık oyuklarını bilmezsen ne kadar derinleşebilirdi ki bir ilişki? Gideon'la yaşamakta olduğum açmaz buydu işte.

Gideon'dan Sonraki İkinci Gün başlıyordu. İçimden, ona gidip onu bırakıp gittiğim için özür dilemek geliyordu. Ona yanında olduğumu, onu dinlemeye ya da yalnızca sessizce destek olmaya hazır olduğumu söylemek istiyordum. Ama konu duygusal açıdan fazla hassastı benim için. Çok kolay yaralanıyordum. Reddedilmekten çok korkuyordum. Ve Gideon'ın ona fazla yaklaşmama izin vermeyeceğini bilmek bu korkuyu daha da artırıyordu. İşleri bir şekilde yoluna koysak bile sonuçta onun benimle paylaşmaya karar verdiği ufak tefek bilgi parçalarıyla idare etmeye çalışırken kendimi paralayacaktım yalnızca.

Hiç değilse işim iyi gidiyordu. Ajansın Kingsman işini almasını kutlamak için üst yönetimin verdiği öğle yemeği beni gerçekten mutlu etmişti. Böyle olumlu bir ortamda çalıştığım için kendimi şanslı hissetmiştim. Ama Gideon'ın da davetli olduğunu duyunca –her ne kadar kimse geleceğini düşünmese de– sessizce masama dönüp öğleden sonranın geri kalanında işime odaklandım.

Eve giderken önce spor salonuna uğradım, sonra da akşam yemeği için *fettucini alfredo* ve tatlı olarak da *crème brûlée* yapmak için gerekli malzemeleri aldım yoldan – teselliyi beni karbonhidrat komasına sokacak yiyeceklerde aramaya karar vermiştim. Uykunun beni beynimde dönüp duran "keşke" ve "eğer"lerden bir süreliğine kurtaracağını, hiç değilse cumartesi sabahının geç saatlerine kadar bir parça dinlenebileceğimi umuyordum.

Cary'yle akşam yemeğini oturma odasında ve çubuklarla yedik – Cary bunun beni neşelendireceğini düşünmüştü nedense. Yemeğin çok güzel olduğunu söyledi ama ben bir şey anlamadım. Ancak onun da sesi kesilince kendime geldim ve o ana dek pek de şahane bir muhabbetim olmadığını fark ettim.

"Grey Isles kampanyasının reklamları ne zaman çıkıyor?" diye sordum.

"Emin değilim, ama şunu dinle..." Güldü. "Erkek modellerin durumunu biliyorsun – bir orjideki prezervatifler gibi fırlatılıp atılıyoruz sağa sola. Şayet ünlü birilerinin sevgilisi filan değilsen kalabalığın içinden sıyrılıp tanınmak çok zor. Anlaşılan seninle olan fotoğraflarımız her yere yayıldığından beri millet beni de bu kategoriye koymuş. Senin Gideon Cross'la olan ilişkinin bir yan parçası haline gelmişim. Beni cazip ürün haline getirme konusunda süper iş çıkardın yani."

Bir kahkaha attım. "Senin benim yardımıma ihtiyacın yoktu bu konuda."

"Ama işe yaradığı kesin. Öyle ya da böyle, sonuçta beni tekrar aradılar ve birkaç çekim daha yapmak istediklerini söylediler. Beni beş dakikadan daha uzun kullanmaya karar vermiş olabilirler, anlayacağın."

"Kutlamamız gerekecek" diye takıldım.

"Kesinlikle. Ne zaman istersen."

Sonunda evde takılıp orijinal *Tron*'u seyretmeye karar verdik. Filmin yirminci dakikasında Cary'nin cep telefonu çaldı ve onun ajansıyla konuştuğunu duydum. "Tabii. En geç on beş dakika içinde orada olurum. Oraya varınca ararım sizi."

"İş mi çıktı?" diye sordum kapatınca.

"Evet. Modelin teki gece çekimine zom halde gelmiş, çalışamıyormuş." Beni süzdü. "Sen de gelmek ister misin?"

Bacaklarımı kanepeye uzattım. "Yok. Ben iyiyim burada."

"Emin misin?"

“Benim tek ihtiyacım olan, kafamı yormayacak eğlence. Şimdi kalkıp yeniden giyinmenin düşüncesi bile yoruyor beni.” Flanel pijama altımla delikli atletimi bütün hafta sonu çıkarmasam mutlu olurdum. İçim ne kadar acısa da dışımı olabildiğince rahat ettirmek bir ihtiyaç gibi geliyordu bana. “Benim için endişelenme. Son günlerde perişan göründüğümü biliyorum ama toparlanacağım. Sen git, keyfine bak.”

Cary aceleyle çıktıktan sonra filmi durdurup, biraz şarap almak için mutfağa gittim. Kahvaltı tezgâhının orada durup, parmaklarımı Gideon’ın önceki hafta sonu gönderdiği güllerin üzerinde gezdirdim. Taçyaprakları gözyaşları gibi döküldü tezgâha. Saplarını kısaltıp, buketle birlikte gelen bitki besinini kullansam mı diye düşündüm ama onlara tutunmaya çalışmanın anlamı yoktu. Tıpkı aynı kaderi paylaşan ilişkim gibi ondan kalan son hatıra olan aranjmanı da ertesi gün çöpe atmaya karar verdim.

Gideon’la bir hafta içinde, daha önce iki yıl süren ilişkilerde geldiğimden daha ileri bir noktaya gelmiştim. Onu bu nedenle hep sevecektim. Belki de onu hep sevecektim, nokta.

Ve belki de bir gün gelecek, canım bu kadar çok yanmayacaktı.

“Kalk bakalım uykucu” dedi Cary melodik bir şekilde ve yorganı üzerimden çekip aldı.

“Ahhh. Git buradan.”

“Kıçını kaldırıp duşa girmek için beş dakikan var, yoksa duş sana gelecek.”

Tek gözümü açıp baktım ona. Üstü çıplaktı ve altında kalçalarında zar zor duran bol ve düşük belli bir pantolon vardı. Uyandırma servisleri kategorisinde ön sıradaydı. “Neden kalkmam gerekiyor?”

“Çünkü sırtüstü yatarken ayaklarının üstünde durmuş olmuyorsun.”

“Vay. Çok derin konuştun, Cary Taylor.”

Kollarını kavuşturup muzır bir bakış attı bana. “Alışverişe gitmemiz lazım.”

Yüzümü yastığa gömdüm. “Hayır.”

“Evet. Senin ‘pazar günü gardenparti’ ve ‘*rock* yıldızı davetliler’ kalıplarını aynı cümle içinde kullandığını hatırlar gibiyim. Böyle bir şeye ne giyerim ben söyler misin?”

“Eh, peki. Hakkın var.”

“Sen ne giyeceksin?”

“Ben... bilmiyorum. Şöyle şapkalı filan bir ‘İngiliz çay partisi’ havası düşünüyordum ama şimdi pek emin değilim.”

Enerjik bir şekilde salladı başını. “Tamam. Hadi çıkıp dükkânlara bakalım ve şöyle seksi, şık ve havalı bir şeyler bulalım.”

Göstermelik bir protesto hırlamasıyla yataktan kalkıp banyoya yöneldim. Gideon’ı düşünmeden, onun mükemmel vücudunu hayal etmeden ve ağzıma boşalırken çıkardığı çaresiz sesleri hatırlamadan duş almak mümkün değildi. Nereye baksam Gideon’ı görüyordum. Hatta şehrin her yerinde siyah Bentley halüsinasyonları görür olmuştum. Nereye gitsem bir tane vardı sanki.

Cary ile önce öğle yemeği yedik, sonra da bütün şehri dolaştık. Yukarı Doğu Yakası’nın en iyi ikinci el mağazalarını ve Madison Meydanı butiklerini gezdikten sonra bir taksiye atlayıp aşağıya, SoHo’ya gittik. Yolda iki yeniyetme kızın Cary’den imza istemesi ondan çok benim hoşuma gitti sanırım.

“Dedim sana” dedi memnuniyetle.

“Ne dedin bana?”

“Beni bir magazin haberleri blogundan tanıyorlardı. Seninle Cross hakkında çıkan haberlerden birinden.”

Burun kıvırdım. “Aşk hayatımın birilerinin işine yarıyor olmasına sevindim.”

Saat üçte gitmesi gereken bir başka iş vardı; bu sefer ben de ona eşlik edip

küstah ve gürültücü bir fotoğrafçının stüdyosunda birkaç saat geçirdim. Günlerden cumartesi olduğunu hatırlayınca uzak bir köşeye kaçıp babamla haftalık telefon görüşmemi yaptım.

“New York’ta olmaktan memnun musun hâlâ?” diye sordu bana. Devriye aracındaki telsizden konuşmalar geliyordu fonda.

“Şimdilik bir şikâyetim yok.” Yalandı ama gerçeğin de kimseye faydası olmayacaktı.

Partneri benim duyamadığım bir şey söyledi. Babam gülerek aktardı, “Chris geçen gün seni televizyonda gördüğüne yemin ediyor. Kablolu kanallardan birinde, ünlülerle ilgili dedikodu şeylerinde. Çocuklar bana rahat vermiyorlar bu konuyla ilgili.”

İç geçirdim. “Onlara o tip programları seyretmenin beyin hücreleri için zararlı olduğunu söyle.”

“Demek Amerika’nın en zengin adamlarından biriyle çıkmıyorsun ha?”

“Hayır. Senin aşk hayatın ne âlemde?” diye sordum çabucak konuyu değiştirmek için. “Görüştüğün birileri var mı?”

“Ciddi bir şey yok. Dur bir dakika.” Telsizden gelen bir çağrıya yanıt verdikten sonra bana döndü: “Affedersin, hayatım. Kapatmam lazım. Seni seviyorum. Deli gibi de özledim.”

“Ben de seni özledim, babacığım. Dikkatli ol.”

“Her zaman. Hoşça kal.”

Telefonu kapattım ve Cary’nin işinin bitmesini beklemek üzere az önceki yerime geri döndüm. Boş kaldıkça işkence ediyordu aklım bana. Gideon neredeydi acaba şimdi? Ne yapıyordu?

Acaba pazartesi günü, onun bir başka kadınla çekilmiş fotoğraflarıyla mı dolu olacaktı gelen kutum?

***

Pazar öğleden sonra, Vidal'lerin Dutchess bölgesindeki malikânelerine gitmek için, Clancy'yi ve Stanton'ın arabalarından birini ödünç aldım. Koltukta arkama yaslanıp pencereden dışarı baktım, inişli çıkışlı çayırlar ve yeşil ağaçlıklarla ta ufka kadar uzanan huzur verici manzarayı seyre daldım. Gideon'dan Sonraki Dördüncü Gün'de olduğumu fark ettim. İlk birkaç gün boyunca hissettiğim acı, neredeyse soğuk algınlığına benzeyen hafif bir zonklamaya dönüşmüştü artık. Bağımlısı olduğum bir maddeyi aniden bırakmışım gibi vücudumun her yeri sızlıyor, dökemediğim gözyaşları boğazımı yakıyordu.

"Heyecanlı mısın?" diye sordu Cary.

Ona baktım. "Değilim. Gideon orada olmayacak."

"Emin misin?"

"Aksini düşünüyor olsaydım gitmezdim. Benim de biraz gururum var, biliyorsun." İkimizin arasındaki kol koyma yerine parmaklarını vuruşunu seyrettim. Dünkü bütün o alışverişte kendisine bir tek şey almıştı: siyah deri bir kravat. Onunla acımasızca dalga geçmiştim bu yüzden, mükemmel bir moda sezgisine sahip biri olarak nasıl takabiliyor böyle bir şeyi diye.

Kravata bakarken yakaladı beni. "Ne? Hâlâ beğenmiyor musun kravatımı? Bence emo pantolonum ve bar hovardası ceketimle güzel oldu."

"Cary" –dudaklarım kıvrılıverdi–, "ne giysen yakışır sana."

Doğruydu. İnce, uzun ve biçimli bir vücuda ve melekleri kıskandıracak güzellikte bir yüze sahip olması sayesinde Cary'nin altından kalkamayacağı tarz yoktu.

Elimi onun huzursuz parmaklarının üstüne koydum. "Peki, *sen* heyecanlı mısın?"

"Trey dün gece aramadı" diye mırıldandı. "Arayacağını söylemişti."

Rahatlatmak istercesine sıktım elini. "Bir kere aramamış olmasının ne önemi var ki, Cary. Ciddi bir anlamı olmadığına eminim."

“Bu sabah arayabilirdi ama” diye itiraz etti. “Trey daha önce takıldığım tipler gibi uçuk değildir. Aramayı unutmuş olamaz, bu da aramak istemediği anlamına geliyor.”

“Korkak pezevenk. Bugün senin seksi, şık ve havalı göründüğün bir sürü fotoğrafını çekip pazartesi ona işkence edeceğim.”

Dudakları seğirdi. “Ah, şu kadın aklının çapraşıklığı. Cross’un bugün seni görmeyecek olması çok yazık. Sanırım benimki bile hafifçe kalktı sen odandan bu elbiseyle çıkınca.”

“İyyy!” Omzuna bir tane geçirdim ve kahkaha atınca da kötü kötü baktım şaka yollu.

Bu elbiseyi bulduğumuzda ikimiz de mükemmel olduğunu düşünmüştük. Klasik gardenparti tarzı bir kesimi vardı – vücuda oturan bir üst kısım ve belden başlayıp genişleyerek dize kadar inen bir etek. Hatta deseni bile beyaz üstüne çiçekliydi. Ama çay-ve-kurabiye havası burada bitiyordu.

İddiası, askısız oluşundan, volüm yaratmak için üst üste bindirilmiş kırmızı ve siyah saten iç etek katmanlarından ve şeytani fırıldaklar gibi görünen siyah deri çiçeklerden kaynaklanıyordu. Burnu açık kırmızı Jimmy Choo’ları Cary bulmuştu dolabımdan ve son noktayı koymak için de sallantılı yakut küpelerimi seçmişti. Oraya vardığımızda şapka takmanın zorunlu olduğunu öğreniriz belki diye saçlarımı açık bırakıp omuzlarıma salmaya karar vermiştik. Sonuç olarak hoş ve güvenli hissediyordum kendimi.

Clancy, bizi üzerinde harfler olan görkemli bir kapıdan geçirdi ve bir valenin yönlendirmesiyle dairesel bir yola girdi. Cary’yle girişte indik ve ben topuklarım eve doğru uzanan yolun gri-mavi taşlı zeminine gömüldüğü için Cary’nin koluna girdim.

Vidal’lerin devasa Tudor stili malikânesine girdiğimizde, Gideon’ın sıraya dizilmiş ailesi –annesi, üvey babası, Christopher ve kız kardeşi– tarafından sıcak bir şekilde karşılandık. Annesiyle kız kardeşi Gideon’a benziyorlardı, her iki kadının da kömür karası, parlak saçları ve gür kirpikli mavi gözleri vardı. Her ikisinin de güzellikleri son derece rafineydi.

“Eva!” Gideon’ın annesi beni kendisine doğru çekti ve her iki yanağımı da dudaklarını değdirmeden havadan öptü. “Sonunda seninle tanışabildiğime çok memnun oldum. Ne kadar güzel bir kızsın sen böyle! Elbisene de bayıldım.”

“Teşekkür ederim.”

Elleri saçlarımı okşadı, yüzümü avuçladı ve kollarıma dokundu. Benim için tahammül etmesi zor bir şeydi bu, çünkü bazen bu tür dokunuşlar ciddi bir kaygı tetikleyicisi olabiliyordu, özellikle de karşımdaki bir yabancıysa. “Saçların... doğal sarı mı?”

“Evet” diye yanıtladım, bu soru karşısında şaşırmış ve aptallaşmış bir halde. İnsan bir yabancıya böyle soru sorar mıydı hiç?

“Büyüleyici. Eh, hoş geldin. Umarım harika zaman geçirirsin. Gelebildiğine hepimiz çok sevindik.”

Tuhaf bir huzursuzluk hissettiğim için, kadının dikkati benden Cary’ye kayıp onun üzerinde odaklandığında memnun oldum.

“Sen de Cary olmalısın” dedi melodik bir mırıltıyla. “İki oğlumun dünyanın en çekici erkekleri olduğuna emin bir şekilde yaşayıp gidiyordum şurada, ne güzel. Ama görüyorum ki bu konuda yanılmışım. Sen gerçekten bir harikasın genç adam.”

O yüksek voltajlı gülümsemelerinden birini patlattı Cary. “Ah, sanırım ben âşık oldum, Bayan Vidal.”

Genizden gelen, keyifli bir kahkaha attı kadın. “Lütfen, bana Elizabeth de. Ya da, cesaretin varsa, Lizzie.”

Kafamı çevirince elimi baba Christopher Vidal’in tuttuğunu gördüm. Gri-yeşil gözlü, çocuksu gülüşlü oğlunu hatırlatıyordu bana birçok açıdan. Diğer açılardan ise hoş bir sürpriz olmuştu benim için. Bej pantolonu, mokasen ayakkabıları ve kaşmir hırkasıyla bir müzik şirketi yöneticisinden ziyade üniversite hocasına benziyordu.

“Eva. Sana Eva diyebilir miyim?”

“Lütfen.”

“Sen de bana Chris de. Benimle Christopher’ı ayırmak biraz daha kolay oluyor böylece.” Metal çerçeveli sıra dışı gözlüklerinin arkasından beni süzerken başını yana eğdi. “Gideon’ın sana neden böyle kapıldığını anlayabiliyorum. Gözlerin fırtınalı bir gri ama yine de son derece berrak ve net bakışların var. Sanırım gördüğüm en güzel gözler, karımınkiler hariç tabii.”

Kızardım. “Teşekkür ederim.”

“Gideon geliyor mu?”

“Bildiğim kadarıyla hayır.” Annesi babası neden bilmiyordu ki bu sorunun yanıtını?

“Her seferinde umutlanıyoruz işte.” Bekleyen bir uşağa işaret etti. “Lütfen arkaya bahçeye geçin ve rahatınıza bakın.”

Christopher beni kucaklayarak ve yanağıma bir öpücük kondurarak karşılarken, Gideon’ın kız kardeşi Ireland, ancak bir ergenin becerebileceği somurtuk bir tavırla tarttı beni gözleriyle. “Sarışınsın” dedi.

Hey Tanrım. Gideon’ın siyah saçlı kadınları tercih etmesi gerektiğini söyleyen bir kanun filan mı vardı yoksa? “Ve sen de çok hoş bir esmersin.”

Cary bana kolunu uzattı, ben de minnettarlıkla kabul ettim.

Uzaklaşırken alçak sesle sordu bana: “Beklediğin gibi mi çıktılar?”

“Annesi, belki. Üvey babası, hayır.” Omzumun üstünden arkaya dönüp Elizabeth Vidal’in ince bedenini saran, yere kadar uzanan, krem rengi sade ve şık elbisesine bir kez daha baktım. Ne kadar da az şey biliyordum Gideon’ın ailesi hakkında. “Nasıl olur da bir oğlan büyüyüp üvey babasının aile şirketini devralacak bir işadamı olabilir?”

“Vidal Yapım’ın sahibi mi Cross?”

“Çoğunluk hissesine sahipmiş.”

“Hımm. Bir kurtarma hamlesiydi belki.” dedi. “Müzik endüstrisi için zor bir dönemde uzatılan bir yardım eli.”

“Neden doğrudan vermemiş ki parayı?”

“Uyanık bir işadamı olduğu için olabilir mi?”

Poflayarak bu soruyu geçiştirdim ve kafamı boşalttım. Bu partiye geliş sebebim Cary’ydi, Gideon değil, her şeyden önce buna odaklanmalıydım.

Dışarı çıkınca, arka bahçeye büyük ve özenle süslenmiş bir çadır kurulduğunu gördük. Hava dışarıda, güneşte oturulacak kadar güzeldi aslında ama ben kendime beyaz Şam ipeğiyle kaplı yuvarlak bir masada bir yer bulmayı tercih ettim.

Cary omzumu okşadı. “Sen keyfine bak. Ben de gidip birileriyle tanışayım.”

“Git fethet onları.”

Hedefine kilitlenmiş olarak uzaklaştı yanımdan.

Oturup şampanyamı yudumladım ve yanıma uğrayıp laf açan herkesle muhabbet ettim. Çalışmalarını dinlediğim birçok müzisyen vardı partide; kendimi biraz şöhret meraklısı gibi hissederek gizlice izledim onları.

Tam biraz keyiflenmeye başlıyordum ki bir daha asla görmeyeceğimi umduğum biri evden çıkıp terasta belirdi: Uçuşan gül pembesi şifondan, diz boyu elbisesi içinde şahane görünen Magdalene Perez.

O sırada omzuma dokunup hafifçe sıkan bir el kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu, çünkü Cary’yle Gideon’ın kulübüne gittiğimiz geceyi hatırlatmıştı bu bana. Ama bu kez Christopher’dı arkamdan dolanan.

“Selam, Eva.” Yanımdaki sandalyeye oturup dirseklerini dizlerine yaslayarak bana doğru eğildi. “Eğleniyor musun? Pek kalabalığa karışmadın.”

“Keyfim çok yerinde.” En azından biraz öncesine kadar öyleydi. “Beni davet ettiğin için teşekkür ederim.”

“Geldiğin için asıl ben teşekkür ederim. Annemler çok memnun oldular burada olmana. Tabii ki ben de öyle.” Gülüşü beni gülümsetti, tıpkı üzerinde plak karikatürleri olan kravatı gibi. “Karnın aç mı? Yengeç köfteleri harika. Tepsi buraya geldiğinde kap bir tane.”

“Olur.”

“Bir şeye ihtiyacın olursa söyle bana. Ve bir dansı da bana lütfedersin artık.” Göz kırptı, sonra da fırlayıp gitti.

Onun kalktığı yere Ireland oturdu ve bir görgü okulu mezununa yakışır bir zarafetle çekidüzen verdi kendine. Saçlarının hepsi aynı boyda kesilmişti ve beline kadar uzanıyordu, güzel gözlerinde benim hoşuma giden bir netlik vardı. Cary’nin topladığı gazete haberlerinden hareketle hesapladığıma göre on yedi yaşında olmalıydı ama daha olgun görünüyordu. “Selam.”

“Merhaba.”

“Gideon nerede?”

Sorunun dobralığı karşısında omuzlarımı silktim. “Emin değilim.”

Bilgece salladı başını. “Yalnız takılmasıyla bilinir o.”

“Hep mi böyleydi?”

“Sanırım. O buradan taşındığında küçüktüm ben. Onu seviyor musun?”

Bir an için soluğum kesildi. Hızla soluk verip tek kelimeyle yanıtladım. “Evet.”

“Bryant Park’taki videonuzu gördüğümde anlamıştım zaten.” Güzel altdudağını ısırdı. “Eğlenceli biri mi Gideon? Yani... beraber takılmak için filan?”

“Şey... eee...” Tanrım. Gideon’ı tanıyan *biri* var mıydı acaba? “Eğlenceli

diyemem ama sıkıcı hiç değil.”

Orkestra “Come Fly with Me” adlı parçayı çalmaya başladı ve Cary bir anda yanımda beliriverdi. “Marifetlerimi göstermeme yardım etme zamanı, Ginger.”

“Elimden geleni yapacağım Fred.” Ireland’a gülümsedim. “Bir dakika iznini rica edeceğim.”

“Üç dakika on dokuz saniye” diye düzeltti Ireland, ailesinden gelen müzik uzmanlığını sergileyerek.

Cary beni boş dans pistine götürdü ve hızlı bir fokstrota başladı. Günlerdir bedbahtlıktan kazık gibi kasılmış olduğum için ritmi yakalamam bir dakikamı aldı. Ama sonra uzun zamandır partner olmanın sinerjisi baskın çıktı ve geniş adımlarla dans pistinde kaymaya başladık.

Şarkıcının sesi müzikle birlikte alçalmaya başladığında durduk, soluksuz kalmıştık. Aldığımız alkış hoş bir sürpriz oldu bizim için. Cary zarif bir selam verdi, bense denge için ona tutunarak reverans yaptım.

Başımı kaldırıp doğrulduğumda Gideon’ı tam karşımda buldum. İrkilerek bir adım geri attım. Kot pantolonu, içine sokmadığı ve kollarını kıvırdığı beyaz gömleğiyle ortama hiç uygun giyinmemişti ama öyle hoştu ki, o haliyle bile partideki bütün erkeklere taş çıkarıyordu.

Onu görünce hissettiğim müthiş özlem sersemletmişti beni. Orkestranın kadın solistinin Cary’yi yanımdan uzaklaştırdığını hayal meyal fark ettim ama bakışlarımı Gideon’ın gözlerimi yakan çılgın mavi gözlerinden ayırıp dönüp bakamadım.

“Burada ne işin var senin?” diye çıkıştı kaşlarını çatarak.

Sertliği karşısında irkilerek geri çekildim. “Efendim?”

“Senin burada olmaman gerekiyor.” Dirseğimden yakaladığı gibi eve doğru sürüklemeye başladı beni. “Burada istemiyorum seni.”

Suratıma tükürse bu kadar mahvolmazdım. Kolumu elinden kurtardım ve

başımı dimdik tutarak eve doğru hızlıca yürümeye başladım. Gözyaşlarımı arabanın sağlayacağı mahremiyete ve Clancy'nin koruyuculuğuna ulaşana dek tutabilmek için dua ediyordum.

Arkamda, cilveli bir kadın sesinin Gideon'ı çağırdığını duydum ve kadının Gideon'ı benim onunla bir daha yüz yüze gelmeden çıkıp gitmeme imkân verecek kadar oyalaması için dua ettim.

Evin serin iç kısmına ulaştığımda bir an bunu başarabileceğimi sandım.

"Eva, bekle."

Gideon'ın sesini duyunca sırtımı kamburlaştırdım ve dönüp ona bakmadım. "Defol. Ben kendim çıkabilirim."

"Söyleyeceklerim bitmedi..."

"Benim için bitti!" Dönüp yüzüne baktım. "Benimle öyle konuşamazsın. Kim olduğunu sanıyorsun sen? Buraya senin için geldiğimi mi sanıyorsun? Seni göreceğimi umduğumu ve senin bana bir kemik atmanı beklediğimi filan mı sanıyorsun? Ya da bir şekilde varlığımı onaylamanı?.. Belki de seni yeterince taciz edersem bir köşede çabuk bir düzüşmeye bile ikna edebilir ve böylece yeniden tavlayabilirdim ha?"

"Kes sesini, Eva." Bakışları yakıcı, çenesi gergin ve sertti. "Beni dinle..."

"Buraya geldim, çünkü bana senin burada *olmayacağın* söylenmişti. Buraya geliş nedenim Cary ve onun kariyeri. Yani partiye geri dönüp beni unutabilirsin. Emin ol şu kapıdan çıktığım an ben de seninle ilgili olarak aynı şeyi yapacağım."

"Kapa şu kahrolası ağzını." Beni dirseklerimden yakalayıp öyle bir sarstı ki dişlerim birbirine çarptı. "Bir sus da, ben de konuşabileyim."

Kafasını döndürecek kadar sert bir tokat attım ona. "Dokunma bana."

Hırlayarak beni kendisine çekti, dudaklarımı acıtarak sertçe öptü. Elini saçımın arasına sokmuş, kafamı çeviremeyeyim diye sımsıkı tutuyordu. Saldırganca ağzımın içine soktuğu dili ısırdım, sonra da altdudağını; kan tadı

alıyordum ama Gideon durmuyordu. Bütün gücümle omuzlarına vuruyordum ama bana mısın demiyordu.

Kahrolası Stanton! O ve manyak annem olmasa şimdiye hiç değilse birkaç Krav Maga dersi almış olurdum.

Sanki hayatta kalmak için beni tatması gerekliymiş gibi öpüyordu Gideon. Direncim kırılmaya başlamıştı. Öyle güzel ve tanıdıktı ki kokusu. Bedeni bedenime öyle iyi geliyordu ki. Meme uçlarım bana ihanet ederek sertleşti ve hissettiğim uyarılma bir sızıntı gibi birikti karnımın içinde. Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyordu.

Tanrım, onu istiyordum. Ona duyduğum arzu zerre kadar azalmamıştı.

Beni kucağına aldı. Sımsıkı kollarının hapsinde zor nefes alıyordum ve başım dönmeye başlamıştı. Beni bir kapıdan geçirip arkamızdan kapıyı ayağıyla kapattığında tek yapabildiğim zayıf bir itiraz sesi çıkarmak oldu.

Kendimi bir kütüphanenin karşısında, cam bir kapıya yaslanmış olarak buldum. Bedenim Gideon'ın sert ve güçlü bedeninin boyunduruğu altındaydı. Belimdeki kolu daha aşağıya kaydı, eli eteklerimin altına daldı ve kalçalarımın dantel külotumun açıkta bıraktığı kıvrımlarını buldu. Kalçamı kendisine sertçe çekerek, nasıl sertleşmiş ve azmış olduğunu bana hissettirdi. Sızlayan, bomboş cinsel organım arzuyla titredi.

Mücadele gücümü tamamen kaybetmiştim. Kollarım yanlarıma düşmüş, avuçlarım cama yapışmıştı. Benim yumuşayıp teslim olmamla birlikte Gideon'ın vücudundaki kırılgan gerginliğin de akıp gittiğini hissettim; ağzının uyguladığı baskı hafiflemiş, öpüşü tutkulu bir gönül alma havasına bürünmüştü.

"Eva" dedi boğuk bir sesle. "Bana direnme. Buna katlanamıyorum."

Gözlerim kapandı. "Bırak gideyim, Gideon."

Yanağını yanağıma sürerken sert ve hızlı soluğu kulağımı yalıyordu. "Yapamam. Geçen gece gördüklerinden tiksindiğini biliyorum... kendime yaptıklarımdan..."

“Gideon, hayır!” *Tanrım*. Onu bu yüzden bırakıp gittiğimi mi sanmıştı? “Ben ondan...”

“Sensizlik aklımı başımdan alıyor.” Dudakları boynumdan aşağı kayıyor, dili çılgınca atan şahdamarımı okşuyordu. Tenimi emdi ve zevk her yanıma yayıldı. “Düşünemiyorum. Uyuyamıyorum ve çalışamıyorum. Hasretin bedenimi sızlatıyor. Beni yeniden arzulamanı sağlamak istiyorum. Denememe izin ver.”

Gözyaşlarım özgürlüğüne kavuşmuş, yanaklarımdan aşağı akıyordu. Oradan göğüslerimin üstüne dökülüyorlar, Gideon da hepsini tek tek yalıyordu.

Benimle bir daha sevişirse nasıl toparlanırdım ben? Peki ya sevişmezse nasıl yaşardım?

“Seni arzulamaktan hiç vazgeçmedim ki” diye fısıldadım. “ İstesem de vazgeçemem. Ama sen beni kırdın, Gideon. Beni kimsenin kıramayacağı şekilde kırma gücüne sahipsin sen.”

Yüzüme bakışı fırtınalı ve şaşkındı. “Seni kırdım mı? Nasıl?”

“Bana yalan söyledin. Kendini kapattın bana.” Bunu ona hiç kuşkuya yer bırakmayacak şekilde anlatmak ihtiyacıyla avuçlarımın içine aldım yüzünü. “Beni uzaklaştırma gücü olan şey geçmişin değil. Bunu yalnızca sen yapabilirsin ve yaptın da.”

“Ne yapacağımı bilemedim” dedi hırıltılı bir sesle. “Beni asla öyle görmeni istemezdim...”

“Sorun da bu ya Gideon. Ben senin kim olduğunu bilmek istiyorum, iyi ve kötü yanlarınla, oysa sen bazı taraflarını benden saklamak istiyorsun. Eğer bana açılmazsan bir noktada birbirimizi kaybederiz ve ben buna dayanamam. Şu anda bile zor dayanabiliyorum. Hayatımın son dört gününü sürünerek geçirdim. Böyle bir hafta daha, bir ay daha... Senden vazgeçmek bitirir beni.”

“Seni içeri alabilirim, Eva. Bunu yapmaya çalışıyorum. Ama ben ne zaman bir hata yapsam senin ilk tepkin kaçıp gitmek oluyor. Bunu sürekli

yapıyorsun ve ben de her an yanlış bir şey söyleyeceğim ya da yapacağım da seni yine kaçıracağım korkusuyla yaşamaya tahammül edemiyorum.”

Dudaklarını dudaklarımın üstünde gezdirirken yine şefkatliydi ağzı. Onunla tartışmaya niyetim yoktu. Zaten ne tartışabilirdim o haklıyken?

“Senin kendi kendine geri geleceğini ummuştum” diye mırıldandı, “ama daha fazla ayrı kalamam. Gerekirse seni sırtıma atıp götürürüm buradan. Seninle baş başa kalmak ve oturup bu konuyu konuşmak için ne gerekiyorsa yaparım.”

Yüreğim tekledi. “Benim geri geleceğimi mi umuyordun? Bense... Anahtarlarımı bana geri verince aramızda her şeyin bittiğini sanmıştım.”

Geri çekildi, sert çizgiler yerleşmişti yüzüne. “Seninle aramızdakiler *asla* bitmeyecek, Eva.”

Ona baktım. Güzelliği, hissettiği kalp kırıklığı ve acı –kısmen benim neden olduğum acı– açık bir yara gibi acıtıyordu yüreğimi.

Parmak uçlarımda uzanıp, yanağında bıraktığım kırmızı el izini öptüm, ipeksi gür saçlarını avuçlayarak.

Bedenlerimizi aynı hizaya getirmek için dizlerini kırdı Gideon. Soluğu haşin ve düzensizdi. “Ne istersen, neye ihtiyacın varsa yaparım. Ne olursa. Sen sadece beni geri al, yeter.”

İhtiyacının derinliği beni korkutmalıydı belki ama ben de aynı şiddette bir tutkulu deliliğin içindeydim onun için.

Titremesini durdurmak için ellerimi göğsünde dolaştırırken, ağzımdan baklayı çıkardım. “Birbirimizi perişan etmeden duramıyor gibiyiz. Ne sana bunu yapmaya devam edebilirim ne de bu çılgın iniş çıkışları yaşamaya. Yardıma ihtiyacımız var, Gideon. Ciddi sorunlarımız var.”

“Cuma günü Dr. Petersen’la görüştüm. Beni hastası olarak kabul edecek ve –eğer sen de razı olursan– çift olarak da görecek bizi. Düşündüm ki madem sen güveniyorsun ona o halde ben de deneyebilirim.”

“Dr. Petersen mı?” Clancy bizi doktorun ofisinden alırken siyah bir Bentley görüp heyecanlanışımı hatırladım. O zaman bunun hüsnükuruntu olduğunu söylemiştim kendime. New York’ta birbirine benzeyen sayısız siyah araba olmalıydı ne de olsa. “Beni takip ettirdin demek.”

Göğüs kafesi büyük bir solukla genişledi. İnkâr etmiyordu.

Öfkeme hâkim olmaya çalıştım. Kontrolü dışındaki bir şeye –birine– bu kadar bağımlı olmanın onun için ne kadar berbat bir durum olduğunu anlayabiliyordum. Şu noktada en önemli olan şey, onun denemeye istekli oluşuydu ve bunu sadece lafta da bırakmamıştı. Bu yolda adım atmıştı. “Bu iş bayağı zahmetli olacak, Gideon” diye uyardım onu.

“Beni korkutmuyor.” Huzursuzca dokunuyordu bana, sanki çıplak tenime dokunmak onun için soluk almak kadar gerekliymişçesine sıvazlıyordu elleri bacaklarımı ve kalçalarımı. “Korktuğum tek şey seni kaybetmek.”

Yanağımı yanağına yasladım. Biz birbirimizi tamamlıyorduk. Şimdi bile, elleri mülkiyet iddia eder bir tavırla üzerimde dolaşırken bile, ruhumun buzlarının çözüldüğünü hissediyor, en derin ve en mahrem arzularımı anlayan ve onları karşılayan adamın kollarında olmanın verdiği müthiş rahatlamayı yaşıyordum.

“Sana ihtiyacım var.” Ağzı yanağımdan boynuma doğru kaydı. “İçinde olmaya ihtiyacım var...”

“*Hayır*. Tanrım. Burada olmaz.” Ama kendi kulağıma bile zayıf geldi itirazım. Onu istiyordum, her yerde, her zaman, her şekilde...

“Burada olmak zorunda” diye mırıldandı dizlerinin üstüne çökerken. “Şimdi olmak zorunda.”

Külotumun dantellerini yırtarken tenimi acıttı, sonra da eteklerimi belime kadar sıyırıp yarığımı yalamaya başladı. Kıvrımlarımın arasında dolaştırdığı diliyle zonklayan klitorisimi okşuyordu.

Soluğum kesilmiş halde geri kaçmaya çalıştım ama gidecek bir yer yoktu. Arkamda kapı varken, önümdeyse Gideon bütün kararlılığıyla bir eliyle beni

sabitler, diğeriyle sol bacağımı omzunun üstüne atıp, beni o tutkulu ağzına açık hale getirirken nereye gidebilirdim.

Kafam cama çarptı. Dilinin beni çıldırttığı noktadan bütün kanıma yayılıyordu ateş. Sırtındaki bacağım kasılarak daha yakına çekti onu. Ellerimle kafasını kavramış onu sabit tutuyor, bedenimi ona doğru itiyordum. Saçlarının saten tellerini bacaklarımın hassas iç yüzeyinde hissetmek bile kendi başına yeterince kışkırtıcıydı ve çevremdeki her şeyin daha da bir farkına varmama neden oluyordu...

Gideon'ın ailesinin evinde, düzinelerce ünlü insanın katıldığı bir partinin orta yerindeydik ve o dizlerinin üstüne çökmüş, benim sızlayan, kaygan yarığımı yalayıp emiyor, bunu yaparken de bütün açlığıyla hırlıyordu. Bana nasıl ulaşacağını, neyi sevdiğimi, neye ihtiyacım olduğunu çok iyi biliyordu. İnanılmaz dil yeteneğinin çok ötesine geçen bir derinlikle anlıyordu benim doğamı. Bu hali hem yıkıcıydı, hem de bağımlılık yaratıyordu.

Bedenim titriyordu, gözkapaklarım bu yasak zevkle ağırlaşmıştı. "Gideon... Çok güzel getiriyorsun beni."

Dili, bedenimin kasılmış girişini tekrar tekrar okşuyor, beni çıldırtıyor, kendimi emen ağzına doğru utanmazca sürtmeme neden oluyordu. Elleri, çıplak kalçamı avuçlayıp yoğurarak, beni içime soktuğu diline doğru çekiyordu. Açgözlüce tadımı çıkarışında bir tür yüceltme, bedenime taptığını ve ona zevk verip ondan zevk almanın kendisi için damarlarında dolaşan kan kadar yaşamsal olduğunu apaçık hissettiren bir şeyler vardı.

"Evet" dedim soluk soluğa, orgazmın yaklaşmakta olduğunu hissederek. Şampanya yüzünden çakırkeyiftim ve Gideon'ın teninin sıcak kokusu şehvetime karışıyordu. Göğüslerim, askısız sutyenimin giderek sıkılaşan kafesi içinde zorlanıyor, bedenim çılgınca ihtiyaç duyulan bir orgazmın eşiğinde titriyordu. "Öyle yakınım ki."

Odanın uzak kenarında bir hareket çarptı gözüme ve donup kaldım. Magdalene ile göz gözeydik. Kapıdan girerken orta yerde kalakalmış, ağzı bir karış açık, gözleri fal taşı gibi irileşmiş, Gideon'ın hareket eden başının arkasına bakıyordu.

Ama Gideon ya bundan bihaberdi ya da umursamayacak kadar azmıştı. Dudakları klitorisimin etrafında dolaşıyor, emmeyi sürdürüyordu. Ritmik bir şekilde emerek diliyle o aşırı hassas sinir düğümünü okşuyordu.

İçimdeki her şey sıkıştı sanki önce ve ardından ateşli bir zevk patlamasıyla boşaldı.

Orgazm, kavurucu bir dalga olup aktı içimde. Çığlık atarak kasıklarımı şuursuzca itmeye başladım ağzına doğru; aramızdaki ilkel bağın içinde kaybolmuştum. Gideon, titreşen etimi son sarsıntı da yatışana kadar diliyle okşamaya devam etti ve dizlerimin bağı çözüldüğünde tuttu beni.

Gözlerimi yeniden açtığımda tek kişilik seyirci kitlemiz odayı terk etmişti.

Hızlıca ayağa kalkan Gideon beni kucakladığı gibi kanepeye götürdü. Beni önce kanepeye boylamasına yatırdı, sonra da belkemiğime kavis yaptıracak şekilde, kalçalarımı yukarı, kolçağın üstüne doğru çekti.

Karnımın üzerinden baktım ona. Neden çevirip arkadan düzmüyordu acaba beni?

Derken pantolonunun düğmelerini açıp o büyük ve güzel penisini dışarı çıkardı, artık beni nasıl becerdiğinin hiçbir önemi kalmadı, becermesi yeterdi. O içime dalarken inledim. Bedenim özlediğim o harika doluluğa ayak uydurmaya çabalıyordu. Bir yandan, kuvvetli vuruşlarını karşılasın diye kalçalarıma asılıyor, bir yandan da o acımasızca, taş gibi, kalın aletiyle cinsel organımı hırpalıyordu. Bakışları karanlık ve hükmediciydi, dibe her ulaştığında soluğu ilkel bir homurtuyla boşalıyordu ciğerlerinden.

Titrek bir inilti döküldü dudaklarımdan. Hamlelerinin yarattığı sürtünme, onun –yalnızca onun– tarafından kendimden geçene kadar düzülmekle ilgili hissettiğim ve asla tatmin olmayan o ihtiyacı körüklüyordu.

Üç beş gidişgelişin ardından Gideon başını geriye atarak soluksuzca adımı fısıldadı ve kalçalarını aklımı başımdan alan bir şekilde çevirmeye başladı. “Sık beni, Eva. Aletimi sık.”

Ben itaat edince çıkardığı pürüzlü ses öyle erotikti ki cinsel organım

memnuniyetle titredi. “Evet, meleğim... aynen öyle.”

Onu sımsıkı sarışıma karşılık bir küfür salladı. Bakışlarımı yakalayan bakışlarının çarpıcı mavisi cinsel bir sarhoşlukla puslanmıştı. Güçlü bedeni nöbete benzer bir titremeyle sarsıldı ve bunu ıstıraplı bir esrime sesi izledi. Aleti içimde seğirdi, bir kez, iki kez, derken bedenimin onu kavrayan derinliklerine sımsıcak fışkırtarak uzun uzun gelmeye başladı.

Benim tekrar doruğa tırmanacak zamanım olmamıştı ama olsun. Onu huşu içinde, saf ve dişil bir zafer duygusuyla seyrediyordum. Bunu *ben* yapabiliyordum *ona*.

Orgazm anlarında, onun bana sahip olduğu gibi eksiksizce sahip olabiliyordum ona.

Göğsü körük gibi inip kalkarak üzerime eğildi Gideon ve öne dökülen saçları göğsümü gıdıkladı. “Tanrım, ben günlerce bunsuz kalmaya dayanamam. İşte geçirdiğim saatler bile fazla uzun geliyor.”

Parmaklarımı saçlarının terden nemlenmiş diplerinde dolaştırdım. “Ben de özledim seni.”

Burnunu göğüslerime sürdü. “Sen yanımda olmadığında şey hissediyorum... Sanki kafam işlemiyor, Eva. Buna tahammülüm yok.”

Aletini içimden çıkarmadan beni çekerek, topuklarım parke zemine değene dek kaldırdı ve önünde ayağa dikti beni. “Hadi benimle eve gel şimdi.”

“Cary’yi bırakamam.”

“O zaman onu da sürükleyelim bizimle birlikte. Şşş... İtiraz etmeden önce bil ki bu partiden elde etmeyi umduğu ne varsa ben ona sağlayabilirim nasılsa. Burada olması hiçbir şeye yaramıyor.”

“Belki eğleniyordur.”

“Seni burada istemiyorum.” Birden uzaklaşmıştı sanki, sesi fazlasıyla kontrollüydü.

“Bu söylediğinin beni ne kadar kırdığının farkında mısın?” diye yakardım alçak sesle, hissettiğim acı göğsümü sıkıştırıyordu. “Benim ne kusurumu gördün de ailenin yakınında olmamı istemiyorsun?”

“Meleğim, hayır.” Bana sarıldı ve ellerini sırtımda dolaştırdı yatıştırıcı okşayışlarla. “Senin tek bir kusurun yok. Sorun olan bu mekân. Ben... ben *dayanamıyorum* burada olmaya. Rüyalarımda ne gördüğümü bilmek mi istiyorsun? Bu evi görüyorum.”

“Ya?” Midem endişe ve şaşkınlıkla kasıldı. “Özür dilerim. Bilmiyordum.”

Sesimdeki bir şey onu kaşlarımın arasına bir öpücük kondurmaya yöneltti.

“Bugün kötü davrandım sana. Özür dilerim. Burada olunca kendimi gergin ve tedirgin hissediyorum ama bu bir mazeret değil.”

Yüzünü avuçlarımın arasına alıp gözlerine baktığımda onun saklamaya çok alışık olduğu o fırtınalı duyguların izlerini gördüm. “Bana içinden geldiği gibi davrandığın için asla özür dileme benden. Benim istediğim bu zaten. Senin güvenli yerin olmak istiyorum ben.”

“Öylesin. Hem de nasıl bilemezsin ama sana bunu anlatmanın bir yolunu bulacağım.” Alnını alnıma dayadı. “Hadi eve gidelim. Sana bir şeyler aldım.”

“Ya? Hediyelere bayılırım.” Hele de kendisinin hiç romantik olmadığını iddia eden erkek arkadaşımdan geliyorlarsa.

Dikkatle çıkmaya başladı içimden. Ne kadar ıslak olduğumu, ne kadar bol miktarda gelmiş olduğunu fark edince şaşırdım. Aletinin son üç beş santimi hızla dışarı kaydı ve bacaklarımın içi menisiyle ıslandı. Bir an sonra, iki atılgan damla ayrık bacaklarımın arasından parke zemine damladı.

“Vay canına.” İnledi. “Çok azdırıcı bir şey bu. Yine kalkıyor benimki.”

Cinsel gücünü utanmazca sergileyişini görmek içimi ısıttı. “Az öncekinden sonra bir daha yapamazsın.”

“Öyle bir yaparım ki.” Cinsel organımı avuçlayarak kaygan ıslaklığı her tarafıma dağıttı, dış dudakları kapladı ve kıvrımların arasına yaydı. Kaliteli bir içkinin verdiği sıcaklık hissi gibi yayıldı içime esrime; yalnızca Gideon’ın bende ve bedenimde haz bulduğunu bilmekten kaynaklanan bir memnuniyet hissiydi bu.

“Senin yanında bir hayvana dönüşüyorum” diye mırıldandı. “Seni işaretlemek istiyorum. Sana öyle eksiksizce sahip olayım ki aramızda ayrım kalmasın istiyorum.”

O, az önce aletiyle kışkırtmış olduğu arzuyu sözleriyle ve dokunuşlarıyla yeniden ateşlerken, ben kalçalarımla minik daireler çizerek hareketlenmeye başlamıştım. Yeniden gelmek istiyordum ve onun yatağına ulaşana dek beklemek zorunda kalmak beni çok mutsuz edecekti. Onun yanında ben de

cinsellikle dolu bir yaratığa dönüşüyordum. Onunla öylesine uyumluydum ve beni fiziksel olarak incitmeyeceğinden öylesine emindim ki, onunla birlikteyken... özgürdüm.

Parmaklarımı bileğine doladım ve elini nazikçe kalçamın etrafından dolandırıp bana arkadan dokunmaya yönlendirdim. Bir yandan çenesini dişlerken, cesaretimi topladım ve fısıldadım: “Burama dokun parmaklarınla. Buramı işaretle.”

Donup kaldı, göğsü hızla inip kalktı. “Ben” –sesi güçlendi–, “ben anal oyunlara girişmem, Eva.”

Gözlerine bakınca karanlık ve tekinsiz bir şeyler gördüm. Fazlasıyla ıstıraplı bir şey.

Ortak olan onca yanımız içinde...

Şehvetimizin hoyrat tutkusu aşkın sıcak yakınlığına evrildi yavaşça. Yüreğim burkularak itiraf ettim: “Ben de. En azından isteyerek girişmem.”

“O zaman... neden?” Sesindeki kararsızlık beni derinden etkiledi.

Ona sarıldım ve yanağımı omzuna yaslayarak, yüreğinin hafifçe telaşlı atışını dinledim. “Çünkü senin dokunuşunun Nathan’ınkini silebileceğine inanıyorum.”

“Ah, Eva.” Yanağını başımın tepesine bastırdı.

Ona daha da sokuldum. “Bana kendimi güvende hissettiriyorsun.”

Uzun süre sarıldık birbirimize. Kalp atışlarının yavaşlayışını ve soluklarının düzene girişini dinledim. Derin soluklar alarak onun kişisel kokusunu ve azgın arzular ile daha da azgın seksin ona karışan kokusunu içime çektim.

Ortaparmağının ucu anüsüme ipek yumuşaklığında dokunduğunda, durup geri çekildim ona bakmak için. “Gideon?”

“Neden ben?” diye sordu alçak sesle, güzel gözleri karanlık ve fırtınalıydı. “Benim arızalı olduğumu biliyorsun, Eva. Gördün benim... beni uyandırdığın

gece... *Gördün* işte, kahretsin. Bana bedenini nasıl teslim edebiliyorsun böyle?”

“Yüreğime ve onun söylediklerine güveniyorum.” Çatık kaşlarının arasındaki çizgiyi düzelttim. “Sen bana bedenimi geri verebilirsin, Gideon. Bunu yapabilecek tek kişinin sen olduğuna inanıyorum.”

Gözleri kapandı ve nemli alnı benimkine dayandı. “Bir güvenlik sözcüğün var mı, Eva?”

İrkilerek tekrar geri çekildim yüzünü incelemek için. Terapi grubumda birkaç kişi bahsetmişti hâkimiyet/teslimiyet ilişkilerinden. Bazı insanlar seks sırasında kendilerini güvende hissedebilmek için kontrolü tümüyle ellerinde tutma ihtiyacı hissediyordu. Kimileri ise çizginin diğer yanına düşüyor ve zevk alabilmek için acı hissetmeye duydukları derin ihtiyacı kölelik ve aşağılanmayla karşılayabileceklerini keşfediyorlardı. Bu yaşam stilini tercih edenler için *Dur* demenin tartışmasız yoluydu güvenlik sözcüğü. Ama bunun Gideon ve benimle ne ilgisi olduğunu anlayamıyordum. “Senin var mı?”

“Benim ihtiyacım yok.” Parmaklarının bacaklarımın arasındaki nazik okşayışları daha az tereddütlü bir hal aldı. Sorusunu tekrarladı: “Bir güvenlik sözcüğün var mı?”

“Hayır. Hiç gereksinim duymadım. Misyoner pozisyonu, domalmak, P.E.A... benim yataktaki çılgın becerilerim ancak bu kadar.”

Sert yüzünde minicik bir memnuniyet ifadesi belirmesine sebep oldu bu söylediğim. “Neyse ki öyle. Yoksa ölümüm elinden olurdu.”

Ve o parmak masajına hâlâ devam ediyor, karanlık bir arzuyu ateşliyordu. Gideon bunu yapabilirdi bana, daha önce yaşadığım her şeyi unutturabilirdi. Onunla ilgili tek bir olumsuz cinsel tetikleyicim, korkum ya da tereddüdüm yoktu. Bunu o sağlamıştı bana. Karşılık olarak ben de geçmişimden kurtardığı bedeni ona vermek istiyordum.

Kapının yanındaki ayaklı saat çaldı.

“Gideon, epeydir ortalıkta değiliz. Birileri bizi aramaya gelecek.”

Hassas minik gülüme hafifçecik bir basınç uyguladı, belli belirsiz bastırarak. “Gelseler umurunda olur mu gerçekten?”

Kalçam Gideon’ın dokunuşuna doğru kıvrıldı. Beklentiden her yanımı ateş basmıştı yeniden. “Sen bana dokunurken senden başka hiçbir şey umurumda olmuyor.”

Serbest eli saçlarıma uzanıp köklerinden kavradı ve başımı sabitledi. “Anal oyunlardan hoşlandığın oldu mu hiç?”

“Hayır.”

“Buna rağmen benden bunu isteyecek kadar güveniyorsun bana.” Alnımı öperken bir yandan da menisinin kayganlığını arka tarafıma doğru yaydı.

Kemerine tutundum. “Yapmak zorunda değilsin...”

“Evet, zorundayım.” Sesinde o şeytanca iddialı tını vardı. “Eğer canın bir şey istiyorsa bunu sana veren kişi ben olmalıyım. Senin tüm ihtiyaçlarını, Eva, yalnızca ben karşılarım. Ne pahasına olursa olsun.”

“Teşekkür ederim, Gideon.” O bir yandan beni kayganlaştırmaya devam ederken kalçalarım da huzursuzca kıpırdanıyordu. “Ben de senin ihtiyaç duyduğun şey olmak isterim.”

“İhtiyaç duyduğum şeyi söyledim sana, Eva – kontrol.” Aralık dudaklarını benim dudaklarımın üzerinde ileri geri dolaştırdı. “Benden seni ıstıraplı yerlere geri götürmemi istiyorsun. Madem ihtiyacın olan şey bu, ben de götüreceğim. Ama aşırı derecede dikkatli olmalıyız.”

“Biliyorum.”

“Güven duymak ikimiz için de zor. Onu yok edersek her şeyi kaybedebiliriz. Güçle özdeşleştirdiğin bir sözcük düşün. *Senin* güvenlik sözcüğün, meleğim. Sen seç.”

O tek parmağın uyguladığı basınç daha bir ısrarlı hale gelmişti. İnledim. “Crossfire.”

“Hımm... Hoşuma gitti. Çok uygun.” Dili ağzımın içine daldı ve dilime belli belirsiz değerek tekrar dışarı çıktı. Parmağını anüsümün çevresinde dolaştırıp duruyor, menisini deliğin içine itiyor, delik sessizce daha fazlasını isteyerek kasıldığında ağzından yumuşak bir hırıltı kaçırıyordu.

Yuvarlağıma yeniden bastırdığında ıkındım, böylece parmağı içeri kaydı. Girişin verdiği his öyle keskindi ki.

Tıpkı önceki gibi bedenim teslimiyetle ağırlaştı, halsizleştim.

“İyi misin?” diye sertçe sordu Gideon ben kollarına yığılınca. “Durayım mı?”

“Hayır... Durma.”

Parmağını bir parçacık daha derine sokunca sımsıkı kasıldım etrafında. Hassas dokular üzerinde kayan bir şeye verilen çaresiz bir tepkiydi bu. “Darsın ve çok sıcaksın” diye mırıldandı. “Ve bir o kadar da yumuşak. Canın yanıyor mu?”

“Hayır. Lütfen. Biraz daha.”

Gideon parmağını ucuna dek dışarı çekti önce, sonra da yavaşça ve zorlamadan tamamını kaydırdı içeriye. Zevkle kıvrandım, arkamdaki bu uyarıcı doluluk hissinin bu kadar hoşuma gitmesine çok şaşırmıştım.

“Bu nasıl?” diye sordu boğuk bir sesle.

Yeniden dışarı çekti ve yeniden daldırdı derinlere. Öne uzanarak daha kolay ulaşmasını sağladım ve göğüslerimi onun göğsüne yasladım. Saçımı kavrayan elini sıktı ve başımı arkaya doğru yatırarak dudaklarımı ıslak bir öpüşle ağzına aldı. Açık ağızlarımız birbirinin üzerinden kayar, benim yaşadığım uyarılma hissi artarken giderek zıvanadan çıkıyorduk. Gideon’ın o gizemli yere nazik bir ritimle bastıran parmağını hissettikçe ben de onun hamlelerini karşılamak için geriye doğru sallanmaya başladım.

“Öyle güzelsin ki” diye mırıldandı alabildiğine yumuşak bir sesle. “Sana hoşuna giden şeyleri yapmaya bayılıyorum. Vücudunda dolaşan orgazmı

seyretmeye bayılıyorum.”

“Gideon.” Kaybolmuştum, onun tarafından sarmalanmış olmanın, seviliyor olmanın verdiği güçlü mutlulukta boğuluyordum. Sorunlarımızı halletmenin bir yolunu bulamadığımız takdirde ne kadar bedbaht olacağımı, dünyamın onsuz ne kadar renksiz ve sıkıcı olacağını anlamıştım şu yalnız geçen dört günde. “Sana ihtiyacım var.”

“Biliyorum.” Dudaklarımı yalayarak başımı döndürdü. “Buradayım. Yarığın titriyor ve daralıyor. Bir kez daha geleceksin benim için.”

Titreyen ellerle aletine uzandım aramızdan ve kalkık halde buldum onu. İç eteğimin katmanlarını kaldırdım ki onu sırılsıklam cinsel organıma sokabileyim. Ayakta oluşumuz daha derin bir girişe engel teşkil ettiğinden ancak üç beş santim kadar kaydı içime ama bu bağlantı bile yeterliydi. Dizlerimin bağı çözülürken kollarımı omuzlarına dolayıp yüzümü boynuna gömdüm. Saçlarımı bıraktı ve beni koluyla kavrayıp kendisine çekti.

“Eva.” Parmağını içime sokup çıkarıyordu. “Sen bana ne yaptığının farkında mısın?”

Kasığı kasığıma çarpıyor, penisinin geniş başı hassas bir noktaya tatlı tatlı masaj yapıyordu. “O küçük, aç kasılmalarınla aletimin başını sağıyorsun. Sana boşalmama neden olacaksın. Sen gelirken ben de geleceğim.”

Gırtlağımdan boşalan çaresiz sesleri hayal meyal fark ediyordum. Gideon’ın kokusu, sert bedeninin sıcaklığı, içimi okşayan aleti ile arkama girip çıkan parmağının verdiği hislerle aşırı derecede açılmıştı algılarım. Her yanımı sarmış, içimi doldurmuş, müthiş bir şekilde ele geçirmişti beni her açıdan. Yaklaşmakta olan orgazm hissi giderek güçleniyor, içimde gümbürdüyor, sanki karnımın içinde yumak oluyordu. Bunun tek sebebi aldığım fiziksel zevk değildi. Gideon’ın risk almaya hazır olduğu bilgisinin de etkisi vardı. Bir kez daha risk almıştı. Benim için.

Parmağı duruverince bir itiraz sesi koyuverdim.

“Şşş” diye fısıldadı. “Biri geliyor.”

“Eyvah! Magdalene gelmişti daha önce ve bizi görmüştü. Ya gidip söylemişse...”

“Kımıldama.” Gideon’ın beni bırakmaya niyeti yoktu. Öylece olduğu gibi, beni önden ve arkadan doldurur vaziyette duruyor, eliyle sırtımı okşayıp eteğimi düzeltiyordu. Eteklerinden hiçbir şey görünmüyor.”

Sırtım odanın girişine dönük şekilde alev alev yanan yüzümü gömleğine bastırdım.

Kapı açıldı. Bir duraklamanın ardından, “Her şey yolunda mı?” dedi birisi.

Christopher. Arkama dönemediğim için bir tuhaf hissettim kendimi.

“Elbette” dedi Gideon rahatça. Sakin ve kontrollüydü. “Ne istiyorsun?”

Beni dehşete düşürerek yeniden sokup çıkarmaya başladı parmağını. Daha önceki derin daldırışlardan değildi bunlar, eteklerimi hareket ettirmeyecek, yavaş ve sığ hamlelerdi. Zaten deli gibi uyarılmış durumda olduğum ve orgazmın kıyılarında dolaştığım için tırnaklarımı boynuna geçirdim. Christopher’ın orada olmasından kaynaklanan gerilim erotik heyecanı azaltmıyor, daha da artırıyordu.

“Eva?” diye seslendi Christopher.

Zorlukla yutkundum. “Evet?”

“İyi misin?”

Gideon duruşunu değiştirdi ve bunu yaparken aletini içimde hareket ettirdiği gibi leğen kemiğini de zonklayan klitorisime çarptırdı.

“E... evet. Biz sadece... konuşuyorduk. Şey hakkında. Akşam yemeği hakkında.” Gideon’ın parmağı penisiyle aradaki ince duvara sürtünce gözlerimi kapattım. Klitorisime bir kez daha değerse gelecektim. Bunu durduramayacak kadar gerilmiştim.

Gideon’ın göğsü yanağımı titreştirdi konuşurken. “Gidersen biz de işimizi daha çabuk bitiririz. O yüzden söyle ne söyleyeceksen.”

“Annem seni arıyor.”

“Neden?” Gideon tekrar hareket etti ve aynı anda hem klitorisime değdi hem de arkama derince daldırdı parmağını.

Doruğa ulaştım. Ağzımdan çıkmak isteyen zevk çığlığından korkarak dişlerimi Gideon’ın sert göğüs kasına geçirdim. Hafifçe homurdandı ve gelmeye başladı, yakıcı menisini içime boşaltan aleti seğiriyordu.

Konuşmanın gerisi kanımın gürüldeyişi arasında kayboldu. Christopher bir şey dedi, Gideon yanıtladı ve sonra kapı yeniden kapandı. Kaldırılıp kanepenin kolçağına oturtuldum ve Gideon ayrılmış bacaklarımın arasına yüklenmeye başladı. Vücudumu orgazmının sonunu getirmek için kullanıyor, ağzımın içine hırlayarak hayatımın en hoyrat, en teşhirci cinsel eylemini bitiriyordu.

Sonra Gideon elimden tutup bir banyoya götürdü beni ve önce küçük bir havluyu hafifçe sabunlayarak bacaklarımın arasını temizledi, sonra da aynı ilgiyi kendi aletine gösterdi. Benimle ilgilenişindeki tatlı yakınlıkla, bana duyduğu arzu ne kadar ilkel olursa olsun onun için kıymetli olduğumu bir kez daha göstermiş oldu.

“Artık kavga etmek istemiyorum” dedim sessizce, tezgâhın üstünde oturduğum yerden.

Gideon küçük havluyu gizli bir kirli çamaşır sepetine atıp pantolonunun düğmelerini ilikledi. Sonra bana yaklaşıp serin parmak uçlarını yanağımda dolaştırdı. “Biz kavga etmiyoruz, meleğim. Birbirimizin ödünü koparmamayı öğrenmemiz lazım sadece, o kadar.”

“Sanki çok kolaymış gibi söylüyorsun” diye homurdandım. Ona ya da bana bakire demek gülünç olurdu ama aslında duygusal açıdan tam da öyleydik. Karanlıkta el yordamıyla ilerliyorduk; fazla hevesliydik, boyumuzu fersah fersah aşan sulardaydık ve kendimize güvenmiyorduk, birbirimizi etkilemeye çalışıyor ve bütün ince detayları ıskalıyorduk.

“Kolay ya da zor, fark etmez. Bunu aşacağız, çünkü aşmak zorundayız.” Parmaklarını saçlarımın arasından geçirerek dağılmış telleri yeniden düzene

soktu. “Bunları eve gidince konuşuruz. Sanırım sorunumuzun püf noktasını keşfettim ben.”

Onun inancı ve kararlılığı son günlerde hissettiğim huzursuzluğu yatıştırmıştı. Gözlerimi kapatıp, saçlarımla oynamasının verdiği zevkin tadını çıkardım. “Annen benim sarışın olmama şaşırmış gibiydi.”

“Demek öyle?”

“Benim annem de şaşırmıştı. Sarışın olmama değil” diye açıkladım. “Senin bir sarışınla ilgilenmene.”

“Demek öyle?”

“Gideon!”

“Hımm?” Burnumun ucunu öpüp, kollarımı okşadı.

“Ben pek senin tipin değilim, değil mi?”

Kaşı kalktı. “Benim tek bir tipim var: Eva Lauren Tramell. O kadar.”

Gözlerimi devirdim. “İyi. Peki.”

“Ne önemi var ki? Seninle birlikteyim işte.”

“Bir önemi yok. Yalnızca merak ettim. İnsanlar genelde aynı tipleri beğenirler de.”

Bacaklarımın arasına girip, kollarını kalçama doladı. “Şansıma ben senin tipinmişim.”

“Sen bir tipe dahil değilsin Gideon” dedim ağır ağır. “Sen benzersizsin.”

Gözleri parladı. “Gördüklerin hoşuna gidiyor demek?”

“Hoşuma gittiğini biliyorsun zaten. O yüzden de yine tavşanlar gibi düzüşmeye başlamadan buradan çıkmamızda yarar var.”

Yanağını yanağıma yaslayarak mırıldandı: “Tüylerimi diken diken eden bir mekânda aklımı başımdan alabilecek tek kişi sensin. Tam istediğim ve ihtiyaç duyduğum şey olduğun için teşekkür ederim.”

“Ah, Gideon.” Kollarımı ve bacaklarımı dolayarak onu iyice kendime çektim. “Buraya benim için geldin değil mi? Beni nefret ettiğin bu yerden alıp götürmek için.”

“Senin için cehenneme bile giderim, Eva ve burası da ondan pek farklı sayılmaz benim için.” Sertçe soluk verdi. “Seni almak için evine gitmek üzereyken buraya gelmiş olduğunu öğrendim. Christopher’dan uzak durmalısın.”

“Neden ikide birde bunu söylüyorsun? Çok hoş birine benziyor.”

Gideon geri çekildi ve saçlarımı parmaklarıyla taradı. Gözlerime kilitlediği gözleri öfkeliydi. “Kardeş kıskançlığını abartır ve tehlikeli olabilecek kadar da dengesizdir Christopher. Sana yaklaşmak istemesinin nedeni senin üzerinden bana zarar verebileceğini bilmesi. Bu konuda bana güvenmelisin.”

Kardeşinin emelleri konusunda neden bu kadar kuşkucuydu Gideon? İyi bir nedeni olmalıydı bunun için. Benimle tam olarak paylaşmadığı bir konu da buydu. “Sana güveniyorum elbette. Uzak dururum.”

“Teşekkür ederim.” Belimden yakalayıp kaldırdı ve yere bıraktı beni. “Hadi Cary’yi de alıp gidelim buradan.”

Elim elinde, yeniden dışarı çıktık. Uzun süredir ortalarda olmadığımızın farkında ve bundan dolayı biraz rahatsızdım. Güneş batmaya yüz tutmuştu. Ve ben külotsuzdum. Parçalanmış külotum an itibariyle Gideon’ın kotunun ön cebine tıkılmış vaziyetteydi.

Çadırdan içeri girerken dönüp bana baktı. “Bunu sana daha önce söylemeliydim aslında. Şahane görünüyorsun, Eva. Bu elbise çok yakışmış sana. Düz-beni diyen kırmızı topuklular da öyle.”

“Belli ki işe de yarıyorlar.” Ona bir omuz attım. “Teşekkür ederim.”

“İltifat için mi? Düzdüğüm için mi?”

“Şşş” diye susturdum onu kızararak.

Gizemli kadife kahkahası, duyma mesafesindeki her kadın başının bize doğru dönmesine neden oldu, hatta birkaç erkeğinkinin de. Birbirine geçmiş ellerimizi belimin arkasına götürüp beni kendisine çekti ve dudaklarıma bir öpücük kondurdu.

“Gideon!” Annesi parlayan gözler ve güzel yüzüne yayılan bir gülümsemeyle bize doğru geldi. “Burada olduğun için çok mutluyum.”

Sanki Gideon’ı kucaklayacak gibiydi ama Gideon duruşunu azıcık değiştirerek, etrafındaki havayı beni de içine alan, görünmez bir güç alanına çevirdi.

Elizabeth olduğu yerde kalakaldı birden.

“Anne” diye selamladı Gideon onu, ancak bir kutup fırtınası kadar sıcak bir sesle. “Burada olmamı Eva’ya borçlusun. Onu almaya geldim.”

“Ama Eva hoşça vakit geçiriyor. Değil mi, Eva? Onun için biraz daha kalmalısın.” Elizabeth’in bana bakan gözlerinde bir rica vardı.

Parmaklarım Gideon’ın elini sıktı. Benim için o her şeyden önce geliyordu kuşkusuz ama onu seviyor gibi görünen annesine karşı neden bu kadar soğuk davrandığını bilmeyi de isterdim doğrusu. Elizabeth’in sevgi dolu bakışları, kendisinden izler taşıyan o yüzde dolaşıyor, gözleri hasretle içiyordu sanki gördüklerini. Oğlunu en son ne zaman görmüştü acaba böyle yakından?

Sonra aklıma onun belki de Gideon’ı *çok fazla* sevmiş olabileceği olasılığı geldi...

Sırtım tiksintiyle kasıldı.

“Eva’yı zor durumda bırakma” dedi Gideon gergin sırtımı elinin tersiyle ovarak. “İstediğin oldu işte – onunla tanıştın.”

“Belki ikiniz bir akşam yemeğe gelirsiniz bu hafta. Ne dersin?”

Gideon’ın tek yanıtı kalkık bir kaş oldu. Sonra bakışlarını uzağa çevirdi ve benim de o yöne bakmama neden oldu. Cary, çitlerden yapılmış bir labirenti andıran bir yerden çıkıyordu, kolunda gayet tanınmış bir pop prensesiyle. Gideon bir işaretle yanımıza çağırdı onu.

“Yoo, Cary’yi de götürme!” diye itiraz etti Elizabeth. “Partiye hayat katıyor o.”

“Onu seveceğini tahmin etmiştim.” Gideon, adına gülümseme denemeyecek kadar sert bir ifadeyle gösterdi dişlerini. “Onun Eva’nın arkadaşı olduğunu unutma yalnız, anne. Onun arkadaşı demek benim de arkadaşım demektir.”

Cary yanımıza gelip de o rahat tavırlarıyla ortamdaki gerginliği dağıtınca çok rahatladım.

“Ben de seni arıyordum” dedi bana. “Gitmeye hazır olacağını umuyordum. Beklediğim telefon geldi de.”

Işıldayan gözlerine bakınca arayanın Trey olduğunu anladım. “Evet, hazırız.”

Cary’yle ufak bir tur atıp herkesle vedalaştık ve teşekkürlerimizi ifade ettik. Bu sırada bana hükmeden bir gölge gibi yanımda dolaşan Gideon ise sakin ama ilgisizdi.

Hep birlikte eve doğru yürüdüğümüz sırada kenarda durmuş Gideon’a bakan Ireland çarptı gözüme. Durup Gideon’a baktım. “Hadi kardeşini getir de ona da veda edelim.”

“Ne?”

“Solunda duruyor.” Büyük ağabeyine tapıyor olduğunu tahmin ettiğim genç kız benim bu işte bir parmağım olduğundan şüphelenmesin diye ben sağa doğru baktım.

Sert bir el hareketiyle yanımıza çağırdı Ireland’ı. Güzel yüzüne özenle yerleştirdiği militanca bir sıkıntı ifadesiyle, hiç acele etmeden, salına salına

geldi kız. O yıllardaki kendi halimi hatırlayarak Cary'ye bakıp başımı iki yana salladım.

"Dinle." Gideon'ın bileğini sıktım. "Ona buradayken pek konuşamadığınız için üzgün olduğunu ve eğer isterse seni arada arayabileceğini söyle."

Gideon bana alaycı bir bakış fırlattı. "Hangi konuda konuşamadığımız için?"

Pazısını okşayarak yanıtladım: "Bir şans verirsen bütün konuşmayı götürecektir o, merak etme."

Kaşlarını çattı Gideon. "Ergen bir kız o. Ne diye bana dırdır etmesi için bir şans tanıyacakmışım ona?"

Parmaklarımın ucunda yükselip kulağına fısıldadım: "Çünkü bunu yaparsan sana bir borcum olur."

"Sen bir işler çeviriyorsun ya." Beni bir an şüpheyle süzdükten sonra hırlar gibi bir öpücük kondurdu dudaklarıma. "O zaman bunun ucunu açık bırakalım ve birden fazla borcun olsun bana. Sayıyı daha sonra belirleriz."

Başımla onayladım. Cary, topuklarının üzerinde sallandı ve işaretparmağının birini diğerinin etrafında çevirerek *parmağına dolamışsın* işareti yaptı.

Buna hakkım var, diye düşündüm, çünkü Gideon da benim kalbime dolanmıştı.

Gideon Bentley'nin anahtarını valelerin birinden alınca şaşırdım. "*Sen* mi kullanıyorsun? Angus nerede?"

"İzin günü." Burnunu şakağıma sürdü. "Seni özledim, Eva."

Ön koltuğa yerleştim, Gideon da kapımı kapattı. Emniyet kemerimi takarken, onun arabanın önünde bir an duraklayıp, şık bir siyah Mercedes'in yanında beklemekte olan, siyahlar giymiş iki adamla göz teması kurduğunu gördüm. Başlarını sallayıp Mercedes'e bindiler. Gideon Vidal'lerin bahçesinden çıkarken onlar da hemen arkamızdaydılar.

“Korumalar mı?” diye sordum.

“Evet. Senin burada olduğunu duyunca hızla yola çıktığım için bir süre izimi kaybetmişler.”

Cary eve Clancy’yle gittiği için Gideon’la ben doğruca onun çatı katına gittik. Gideon’ı araba kullanırken seyretmenin beni tahrik ettiğini fark ediyordum. Lüks arabayı kullanış biçimi de diğer her şeyi yapışı gibiydi – güvenli, saldırgan ve ustaca bir kontrolle. Şehre uzanan yolun virajları ve düzlüklerini zahmetsizce kat ederken hızlıydı ama dikkatsiz değildi. Manhattan’a ulaşana dek hemen hiç trafik yoktu yolda.

Dairesine vardığımızda ikimiz de doğruca banyoya yöneldik ve duş almak için soyunduk. Sanki ellerini benim bedenimden alamıyormuş gibi tepeden tırnağa her yanımı yıkadı Gideon. Sonra beni bir havluyla kuruladı ve kırık cam renginde, işlemeli ipekten, yeni bir sabahlığa sardı. Bir çekmeceden çıkardığı, aynı tonlardaki, uçkurlu ipek pantolonu da kendi üstüne geçirerek işini tamamladı.

“Bana külot yok mu?” diye sordum, seksi çamaşırlarla dolu çekmecemi düşünerek.

“Hayır. Mutfakta duvarda asılı bir telefon var. Bir numaraya bas ve karşına çıkan adama Peter Luger’dan her zamanki akşam yemeğinden istediğimizi, iki kişilik olacağını söyle.”

“Peki.” Oturma odasına gidip telefon görüşmesini yaptım. Sonra Gideon’ı aramam gerekti. Onu çalışma odasında buldum. Daha önce girmemiştim bu odaya.

İlk anda iyice bakamadım etrafıma, çünkü odada ışık kaynağı olarak yalnızca duvardaki bir tablo spotu ile cilalı ahşap masanın üstündeki klasik masa lambası vardı. Ayrıca daha çok Gideon’ın kendisine odaklanmakla meşguldüm. Büyük, siyah deri koltuğuna yayılmış otururken son derece seksi ve etkileyici görünüyordu. Lale biçimli bardağının içindeki içkiyi elleriyle ısıtırken kasılan pazılarının güzelliği ve karnındaki kasların sıkılığı her yanımı ürpertiyordu.

Bakışları tablo spotunun aydınlattığı duvara çevrilmişti. Benim de dikkatim oraya yöneldi. Gördüğüm şey karşısında irkildim – ikimizin büyütülmüş fotoğraflarından oluşan dev bir kolajdı bu: spor salonunun önünde, sokaktaki öpüşmemiz... bağış yemeğinde basın önündeki pozumuz... Bryant Park'taki kavgamızın ardından yaşadığımız şefkat dolu anlarda gizlice çekilmiş bir fotoğraf...

Kolajın odak noktası olarak tam ortaya yerleştirilmiş olan fotoğrafta ben kendi yatağımda, Gideon için yanık bıraktığım mumun ışığında uyuyordum. Fotoğrafın konusundan ziyade fotoğrafçısı hakkında bir şeyler söyleyen, son derece mahrem ve röntgenciliği çağrıştıran bir fotoğraftı.

Onun da benim gibi aşka düşmekte olduğunun kanıtıydı bu ve beni derinden etkilemişti.

Gideon önceden benim için hazırlayıp masasının üzerine koymuş olduğu içkiyi işaret etti. "Otursana."

Merak içinde yaptım söyleneni. Daha önce olmayan bir şeyler vardı üzerinde; lazer gibi delici bir odaklanma, bir azim ve kararlılık hissi yayıyordu etrafına.

Nereden kaynaklanmıştı acaba bu ruh hali? Ve akşamın geri kalanında bizi neler bekliyordu?

Derken masanın üzerinde, içkimin yanında duran fotoğraf çerçevesinin içindeki kolajı gördüm ve kaygılarım yatıştı. Halen masamın üzerinde duran çerçeveye çok benzer bir çerçeveydi ama bunun içinde Gideon'la birlikte çekilmiş üç fotoğrafımız vardı.

"Bunu işe götürmeni istiyorum" dedi sessizce.

"Teşekkür ederim." Günlerdir ilk kez mutluydum. Bir elimle çerçeveyi göğsüme bastırırken, diğeriyle de içkimi aldım.

Benim oturuşumu seyrederken gözleri ışıldıyordu. "Bütün gün masamın üzerindeki fotoğrafından bana öpücükler yolluyorsun. Senin de aynı şekilde beni –bizi– hatırlamanı istemeye hakkım olmalı."

Telaşla soluklandım, kalp atışlarım pek de düzenli değildi. “Ne sen aklımdan çıkabilirsin ne de biz.”

“Çıkarmak istesen de izin vermezdim buna.” Gideon içkisinden büyük bir yudum aldı ve gözle görünür bir şekilde yutkundu. “İlk yanlış adımımızı, sonraki bütün tökezlemelerimize yol açan o adımı, nerede attığımızı buldum sanırım.”

“Ya?”

“Armagnac’ından iç biraz, meleğim. Sanırım ihtiyacın olacak.”

Tedbirlice bir yudum aldım ve içer içmez hissettiğim yakıcılığın ardından gelen tadı sevdiğimi fark ettim. Daha büyük bir yudum aldım.

Bardağını avuçlarının arasında yuvarlamakta olan Gideon da bir yudum daha aldı düşünceli gözlerle bana bakarken. “Söyle hangisi daha ateşliydi Eva: Kontrolün sende olduğu, limuzindeki sevişme mi, yoksa kontrolün bende olduğu, oteldeki mi?”

Konuşmanın ne yöne doğru gideceğini kestiremeyerek huzursuzca kıpırdandım. “Limuzinde olanların hoşuna gittiğini sanmıştım. Olduğu sırada yani. Sonradan hoşlanmadığın belli de.”

“Bayıldım” dedi alçak ama inandırıcı bir sesle. “Senin o kırmızı elbise içinde inler ve aletimin içinde olmasının ne kadar güzel olduğunu söylerkenki halin yaşadığım sürece gözümün önünden gitmeyecek. Eğer ileride yine bana hükmetmek istersen ben kesinlikle varım.”

Midem kasıldı. Omuzlarımdaki kaslar düğümlenmeye başladı. “Gideon ben biraz tırsmaya başlıyorum. Bütün bu güvenlik sözcüğü ve hükmetme lafları filan... Sanki bu konuşma benim gidemeyeceğim yerlere doğru yol alıyor gibi.”

“Senin aklına gelen şey kölelik ve ıstırap. Oysa ben rızaya bağlı güç değiştokuşundan söz ediyorum.” Gideon dikkatle süzdü beni. “Biraz daha brendi ister misin? Çok solgun görünüyorsun.”

“Hadi canım!” Boşalan bardağı bıraktım. “Hükmeden taraf olduğunu söylüyormuşsun gibi geldi bana.”

“Meleğim, sen bunu zaten biliyordun.” Dudakları yumuşak ve seksi bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Benim söylediğim, senin itaatkâr olduğun.”

Hızla ayağa kalktım.

“Yapma” diye uyardı, gizemli bir mırıltıyla. “Daha kaçmıyorsun. İşimiz bitmedi.”

“Sen neden bahsettiğini bilmiyorsun.” Bir başkasının hükmü altına girmek –hayır deme hakkımı yitirmek!– bir daha asla olmayacak bir şeydi. “Neler yaşadığımı biliyorsun. Benim de senin kadar ihtiyacım var kontrolü elimde tutmaya.”

“Otur, Eva.”

Söylediğim şeyin arkasında durmak adına ayakta kaldım.

Onun gülümsemesi genişlerken benim de içim erimeye başladı. “Sana nasıl deli olduğum hakkında hiç fikrin var mı?” diye mırıldandı.

“Birilerinden emir almaya katlanacağımı sanıyorsan, hele seks konusunda, bayağı deli olmalısın gerçekten.”

“Hadi ama, Eva. Seni dövmek, cezalandırmak, canını yakmak ya da bir ev hayvanı gibi emir altında tutmak istemediğimi biliyorsun. İkimizin de böyle şeylere ihtiyacı yok.” Gideon doğrularak dirseklerini masaya koydu. “Sen benim hayatımdaki en önemli şeysin. Üzerine titriyorum. Seni korumak ve kendini güvende hissetmeni sağlamak istiyorum. Bunları konuşmamızın nedeni de bu zaten.”

Tanrım. Nasıl aynı anda hem bu kadar harika, hem de bu kadar deli olabiliyordu? “Kimsenin hükmü altına girmeye ihtiyacım yok benim!”

“Senin ihtiyacın olan şey, güvenebileceğin biri... Hayır. Kapa çeneni, Eva. Benim sözüm bitene kadar bekleyeceksin.”

İtirazım yarım kaldı, sessizliğe gömüldü.

“Benden bedenini, geçmişte senin canını yakmak ve seni korkutmak için

yapılmış olan eylemlerle yeniden tanıştırmamı istedin. Bana duyduğun güvenin benim için ne anlama geldiğini ve bu güveni sarsarsam ne hale geleceğimi anlatamam bile. Bu riski alamam, Eva. Bu işi doğru yapmak zorundayız.”

Kollarımı kavuşturdum. “Anlaşılan bayağı kalın kafalıymışım ben. Seks hayatımızın şahane olduğunu sanıyordum.”

Bardağını bırakan Gideon sanki ben hiç konuşmamışım gibi sözüne devam etti: “Bugün benden bir ihtiyacını karşılamamı istedin, ben de razı oldum. Şimdi yapmamız gereken de...”

“İstediğin ben değilsem dosdoğru söyle!” Sonradan pişman olacağım bir şey yapmadan çerçeveyle bardağı elimden bıraktım. “Allayıp pullamaya gerek...”

Ben daha bir iki adım geri atamadan masasının etrafından dolanmış, yanıma gelmişti. Dudaklarını dudaklarıma mühürledi, kollarıyla beni hapsetti. Daha önce de yaptığı gibi beni bir duvara yapıştırmış, elleriyle bileklerimi tutup başımın üstüne kaldırmış, beni öylece zapt etmişti.

Kapana kısılmıştım; dizlerini kırıp ereksiyonunun sertliğini yarığıma sürtünce hiçbir şey yapamadım. Bir kez, iki kez. İpek kumaş, şişmiş klitorisimi hırpalıyordu. İpeğin altındaki meme ucumu dişleyişi her yanıma yayılan bir titremeye neden olurken, ılık teninin temiz kokusu başımı döndürüyordu. Soluğum kesilerek yığıldım kollarına.

“Gördün mü bak ne kolay teslim oluyorsun kontrol bende olunca?” Dudakları kaşımın yayı boyunca gezindi. “Ve hoşuna da gidiyor değil mi? İyi geliyor.”

“Haksızlık bu.” Başımı kaldırıp baktım ona. Başka tür bir tepki göstermemi nasıl bekleyebilirdi? Ne kadar rahatsız ve allak bullak olsam da çaresizce çekiliyordum ona doğru.

“Hiç de değil. Ayrıca doğru da.”

Bakışlarım o şahane, kömür karası yelenin ve o benzersiz yüzün keskin

çizgilerinde dolaştı. Hissettiğim arzu öyle şiddetliydi ki acı veriyordu. İçindeki gizli hasar yüzünden daha da çok seviyordum onu. Onda diğer yarımı bulduğumu hissettiğim anlar oluyordu.

“Beni tahrik ediyor olman konusunda elimden bir şey gelmez” diye homurdandım. “O koca aleti içime sokabilmen için bedenimin fizyolojik olarak yumuşayıp gevşemesi gerekiyor.”

“Eva. Dürüst olalım. Bütün kontrolün bende olmasını *istiyorsun*. Seni gözeteceğim konusunda bana güvenebileceğini bilmek senin için önemli. Bunda kötü bir şey yok. Benim için de tersi doğru – bütün kontrolü bana bırakacak kadar güvenmene ihtiyacım var benim de.”

O bana öyle yaslanırken, bedenim sert bedeninin her bir santiminin bir sızı gibi farkındayken düşünemiyordum. “İtaatkâr *değilim* ben.”

“Benimleyken öylesin. Dönüp bakarsan başından beri bana karşı teslimiyet içinde olduğunu göreceksin.”

”Yatakta iyisin! Ve daha fazla deneyimin var. Tabii ki izin veriyorum bana ne istersen yapmana.” Titremesini durdurmak için altdudağımı ısırdım. “Senin için aynı derecede heyecan verici olamadıysam kusura bakma.”

“Saçmalıyorsun, Eva. Seninle sevişmekten ne kadar hoşlandığımı biliyorsun. Mümkün olsa, sabahtan akşama dek tek yaptığım bu olurdu. Beni heyecanlandıran oyunlar değil konumuz.”

“*Beni* neyin heyecanlandırdığını mı konuşuyoruz öyleyse? Olayımız bu mudur?”

“Evet. Ben öyle sanmıştım.” Yüzü asıldı. “Kızdın. Benim niyetim... of, Tanrım. Bunu tartışmanın faydası olacağını sanmıştım.”

“Gideon.” Gözlerim yandı önce ve ardından yaşlarla doldu. Benim kadar yaralı ve şaşkın görünüyordu. “Kalbimi kırıyorsun.”

Bileklerimi bırakıp bir adım geri attı ve beni kucağına aldı. Çalışma odasından çıkarıp koridorun biraz ilerisinde kapısı kapalı bir odanın önüne

götürdü beni. “Kolu çevir” dedi alçak sesle.

Hafifçe taze boya kokan, mumla aydınlatılmış bir odaya girdik. Bir an şaşkınlıktan nerede olduğumu bilemedim. Nasıl olmuştu da Gideon’ın dairesinden çıkıp benim odama gelivermiştik?

“Anlamıyorum.” Hissettiklerimin yanında ciddi şekilde hafif kalıyordu bu, ama beynim hâlâ bir evden diğerine ışınlanmış olmanın şaşkınlığını üzerinden atmaya çalışıyordu. “Beni... kendi yanına mı taşıdın?”

“Tam öyle değil.” Beni yere bıraktı ama bir kolu hâlâ bana dolanmış vaziyetteydi. “Sen uyurken çektiğim fotoğrafına dayanarak odanı yeniden yarattım.”

“*Neden?*”

Bu neydi yahu? Kim yapardı böyle bir şeyi? Bütün bunları kâbuslarına tanık olmayayım diye mi yapmıştı?

Bu düşünce yüreğimi daha da parçaladı. Geçen her saniyeyle Gideon’la birbirimizden biraz daha uzağa savrulduğumuzu hissediyordum.

Nemli saçlarımda dolaşan elleri huzursuzluğumu daha da artırmaktan başka bir işe yaramadı. Dokunuşunu bir tokatla def etmek ve ondan en az bir oda boyu uzaklaşmak geliyordu içimden. Hatta belki iki oda.

“Kaçmak istediğinde” dedi yumuşacık bir sesle, “buraya gelip kapıyı kapatabilirsin. Sen hazır olana dek seni rahatsız etmeyeceğime söz veriyorum. Böylece hem senin güvenli bir yerin olacak, hem de ben beni terk etmediğini bileceğim.”

Bir milyon tane soru ve kurgu doldurmuştu kafamı ama öne çıkan şu olmuştu: “Aynı yatakta uyumaya devam edecek miyiz?”

“Her gece.” Gideon’ın dudakları alnıma dokundu. “Aksini nasıl düşünebilirsin? Konuş benimle, Eva. O güzel kafandan neler geçiyor?”

“Benim kafamdan mı neler geçiyor?” diye çıkıştım. “Asıl seninkinden ne haltlar geçiyor? Ayrıldığımızdan beri geçen dört günde neler oldu sana?”

Çenesi gerildi. “Biz hiç ayrılmadık, Eva.”

Diğer odada telefon çaldı. Soluğumun arasından bir küfür salladım. Hem konuşmak istiyordum, hem de onun uzaklaşmasını istiyordum aynı zamanda.

Omuzlarımı sıktı ve beni bıraktı. “Akşam yemeğimiz geldi.”

Gideon odadan çıkınca arkasından gitmedim. Yemek yiyemeyecek kadar sarsılmış hissediyordum kendimi. Onun yerine benimkinin aynısı olan yatağa uzanıp bir yastığa sarıldım ve gözlerimi kapattım. Gideon’ın geri geldiğini duymadım ama yatağın kenarına gelip durduğunu hissettim.

“Lütfen beni yalnız yemek zorunda bırakma” dedi kaskatı sırtıma doğru.

“Neden seninle yememi emretmiyorsun bana?”

İç geçirerek yatağa girdi ve kaşık pozisyonunda sarıldı bana arkamdan. Sıcaklığıyla tenimi ürperten soğuğu uzaklaştırması hoşuma gitmişti. Uzun bir süre hiçbir şey demeden yalnızca yakınımda olmasının huzurunu hissettirdi bana. Ya da belki oydu bende huzur bulan.

“Eva.” Parmakları ipeğin üstünden okşadı kolumu boydan boya. “Senin mutsuz olmana dayanamıyorum. Konuş benimle.”

“Ne diyeceğimi bilemiyorum. Nihayet aramızdaki pürüzlerin giderildiği bir noktaya yaklaşmakta olduğumuzu sanmıştım ben.” Yastığa daha sıkı sarıldım.

“Gerilme, Eva. Benden uzaklaşman canımı yakıyor.”

O beni kendisinden *uzaklaştırıyor* gibi geliyordu oysa bana.

Dönüp onu sırtüstü devirdim ve sonra da üstüne çıktım. Kasıklarının üstünde ata binme pozisyonu alırken sabahlığım aralanmıştı. Avuçlarımı güçlü göğsünde dolaştırıp yanık tenine tırnaklarımı geçirdim. Kalçalarım üzerinde inip kalkıyor, çıplak yarığım aletine sürtünüyordu. Pantolonunun ince ipek kumaşının üstünden aletinin her kabartısını, kalın damarlarının her birini hissedebiliyordum. Gözlerinin koyulaşmasından ve biçimli ağzının

hızlanan soluklarla aralanmasından onun da benim bedenimi ve nemli sıcaklığımı hissedebildiğini anlıyordum.

“O kadar fena bir şey mi bu senin için?” diye sordum kalçalarımı oynatırken. “Orada yatmış, şimdi kontrol bende olduğu için bana istediğimi veremediğini mi düşünüyorsun?”

Gideon ellerini baldırlarıma koydu. Bu masum dokunuş bile hükmedici gelmişti.

Kısa süre önce tespit ettiğim o keskin ve hassas odaklanmanın ne anlama geldiğini bir anda kavradım – irade gücünü dizginlemiyordu artık.

İçinde çöreklenen o müthiş güç, bir sıcaklık patlaması gibi bana yönelmişti artık.

“Daha önce de söyledim” dedi boğuk bir sesle. “Nasıl verirsen öyle alırım ben seni.”

“Hadi be. Alttan alta hükmetmeye çalıştığını anlamıyorum sanki.”

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı.

Aşağıya kayarak meme ucunun yassı yuvarlağını dilimle uyardım. Onun bana geçmişte yaptığı gibi üstüne uzanıp vücudumu kasıklarının ve bacaklarının üstüne doğru uzattım, ellerimi güzel kıçının altına sokup sert etini sıktım ve onu sıkıca kendime çektim. Karnımın altında kalın bir sütun gibiydi aleti ve ona duyduğum ateşli arzuyu körüklüyordu.

“Beni zevkle mi cezalandıracaksın?” diye sordu sessizce. “Bunu yapabilirsin çünkü. Bana diz çöktürebilirsin sen, Eva.”

Alnım göğsüne düştü ve ciğerlerimdeki bütün hava bir anda boşaldı. “Keşke.”

“Lütfen bu kadar endişelenme. Her şey gibi bunu da aşabiliriz biz.”

”Haklı olduğuna ne kadar da eminsin.” Gözlerim kısıldı. “Bir şey ispat etmeye çalışıyorsun sen.”

“Sen de kendi fikrini ispatlayabilirsin ama.” Gideon altdudağımı yaladı ve cinsel organım sessiz bir taleple kasıldı.

Gözlerinde enfes bir duygu derinliği vardı. İlişkimizde olup biten başka her şey bir yana, birbirimize ciddi şekilde tutulmuş olduğumuza şüphe yoktu.

Ve ben de bunu bedenen göstermek niyetindeydim.

Ağzım karnının üzerinde hareket ederken Gideon’ın boynu kavislenerek gerildi.

“Zevkten aklınız başınızdan gidecek, Bay Cross.”

Gidecekti. Kaçarı yoktu.

Kazandığım kadınca zaferden başım dönerek Gideon’ın yemek masasına oturdum ve onun az önceki halini düşündüm – ben onun enfes vücudunun tadına varırken onun terden ıslanmış, soluk soluğa küfrederkenki halini.

Isıtma kabının içinde sıcak olarak beklemiş olan bifteğinden aldığı lokmayı yutup sakince konuştu: “Doymak bilmeyen bir kadınsın sen.”

“Eh, herhalde. Yakışıklısın, seksisin ve aletinin de eksiği yok fazlası var.”

“Beğenmene sevindim. Ayrıca aşırı derecede zenginim de.”

Umursamaz bir el hareketiyle, elli milyon dolar filan ettiğini sandığım daireyi işaret ettim. “Bu kimin umurunda?”

“Doğrusunu istersen benim.” Dudakları kıvrıldı.

Peter Luger’ın yemeklerinin neredeyse seks kadar güzel olduğunu düşünerek çatalımı Alman usulü kızartılmış patateslerden birine sapladım. Neredeyse. “Paranla ilgilenmem için tek neden, çalışmak yerine benim seks kölem olarak etrafta çıplak dolanmana imkân vermesi olabilir.”

“Finansal olarak bunu yapacak imkânım var, evet. Ama sıkılıp terk edersin sen beni öyle bir durumda. Ne yaparım ben o zaman?” Eğlendiğini belli eden bakışları sıcaktı. “Aklınca bana bir şey ispatladığını düşünüyorsun değil mi?”

Ağzımdakini çiğnedikten sonra konuştum: “Yeniden ispatlayayım mı?”

“Hâlâ bunu yapmak isteyecek kadar azgın olman *benim* fikrimi destekliyor aslında.”

“Hımm.” Şarabımı içtim. “Yansıtma mı yapıyorsun?”

Bana bir bakış attı ve hayatımda yediğim en yumuşak biftekten bir lokma daha alıp sakin sakin çiğnedi.

Huzursuzlanıp kaygılanarak derin bir soluk aldım ve “Seks hayatımız seni tatmin etmeseydi bunu söyler miydin bana?” diye sordum.

“Gülünç olma, Eva.”

Dört günlük ayrılığımızın ertesinde bunu ortaya atmasının ardında başka nasıl bir neden olabilirdi? “Senin tipin olmayışım da işleri zorlaştırıyordur eminim. Ayrıca oteldeki o oyuncakların hiçbirini de kullanmadık...”

“Kes konuşmayı.”

“Efendim?”

Gideon çatal bıçağını bıraktı. “Kendine saygını ayaklar altına alışını dinlemeye niyetim yok.”

“Ne yani? Bütün konuşmaları sen mi yapacaksın?”

“İstediğin kadar kavga çıkar, Eva, yine de düzülmeni sağlayamayacak bu.”

“Kim demiş...” Öfkeyle baktığını görünce sustum. Haklıydı. Onu hâlâ istiyordum. Üzerime çıksın istiyordum, patlayıcı bir şehvetle hem benim, hem kendisinin zevk alışını tamamen kontrolü altına alsın istiyordum.

Masadan kalkarak, “Burada bekle” dedi sertçe.

Bir an sonra geri geldiğinde, tabağımın yanına siyah deriden bir yüzük kutusu bıraktı ve yerine oturdu. Bunu görmek fiziksel bir tokat etkisi yaratmıştı üzerimde. Buz gibi bir korku sardı içimi önce. Hemen ardından kor

gibi bir arzu uyandı.

Ellerim kucağımda titriyordu. Parmaklarımı birbirine geçirince, bütün bedenimin titremekte olduğunu fark ettim. Kaybolmuştum, bakışlarımı Gideon'ın yüzüne çevirdim.

Parmak uçlarının yanağıma dokunması, içimde titreşen kaygıların çoğunu silip süpürdü ve geriye o dehşetli isteği bıraktı.

"Bu *o* yüzük değil" diye mırıldandı nazikçe. "Henüz değil. Hazır değilsin buna."

İçimde bir şeyler soldu. Derken bir rahatlama hissi doldurdu içimi. Çok erkendi *gerçekten*. İkimiz de hazır değildik. Ama şayet Gideon'a ne kadar âşık olduğumu merak ediyorduysam şimdi artık biliyordum.

Başımı salladım.

"Açsana" dedi.

İhtiyatlı parmaklarla kutuyu yakınıma çekip kapağını kaldırdım. "Ah."

Siyah deri ve kadifenin orta yerine yerleştirilmiş olan yüzük tek kelimeyle eşsizdi. Altından yapılmış, birbirine dolanmış halatlara benzeyen bantlar pırlanta kaplı çarpı işaretleriyle süslenmişti.

"Halatlar" diye mırıldandım, "çarpılarla tutturulmuşlar." Gideon *Cross*.[*]

"Tam öyle değil. Ben o halatların esaret bağlarını değil, senin farklı yönlerini simgelediğini düşünüyorum. Ama evet, çarpılar sana tutunmaya çalışan beni simgeliyor. Dişiyle tırnağıyla tutunmaya çalışan beni." Kadehindeki şarabı bitirip ikimizin kadehlerini yeniden doldurdu.

Afallamış vaziyette, kıpırdamadan oturdum ve bütün bunları hazmetmeye çalıştım. Ayrı olduğumuz süre boyunca yaptığı her şey –fotoğraflar, yüzük, Dr. Petersen, odamın kopyası ve peşime taktığı adamlar– beni aklından hiç uzaklaştırmadığını, hatta belki de hiç çıkarmadığını söylüyordu bana.

"Anahtarlarımı geri verdin bana" diye fısıldadım, yaşadığım acıyı yeniden

anımsayarak.

Eli uzanıp elimi içine aldı. “Bunu yapmamın bir sürü nedeni vardı. Buradan üzerinde yalnızca bir sabahlıkla ve yanında anahtarların olmaksızın çıkıp gitmiştin. Şayet Cary evde olup da seni hemen içeri almasaydı neler olabileceğini düşünmeye bile tahammül edemiyorum.”

Elini dudaklarıma götürüp öptüm, sonra da bırakıp yüzük kutusunun kapağını kapattım. “Çok güzel, Gideon. Teşekkür ederim. Benim için anlamı çok büyük.”

“Ama takmayacaksın.” Bir soru değildi bu.

“Bu akşamki konuşmamızdan sonra bir tasma gibi geliyor bu yüzük bana.”

Bir anlık duraklamadan sonra başını salladı. “Çok da haksız sayılmazsın.”

Beynim acıyor, yüreğim ağrıyordu. Dört gecedir huzursuz uyuyor olmamın da etkisi vardı bunda. Ben de onunla ilgili olarak aynı şekilde hissediyordum, evet ama onun neden bana bu kadar gereksinim duyduğunu düşündüğünü anlayamıyordum. Yalnızca New York’ta bile onun hayatında benim yerimi alabilecek binlerce kadın vardı, oysa Gideon Cross yalnızca bir taneydi.

“Seni düş kırıklığına uğratıyormuşum gibi geliyor Gideon. Bu akşam konuştuğumuz her şeyden sonra... Sanki bu sonun başlangıcıymış gibi geliyor.”

Sandalyesini geriye iterek bana doğru döndü ve yanağıma dokundu. “Değil.”

“Dr. Petersen’a ne zaman gidiyoruz?”

“Salıları ben yalnız gideceğim. Sen de çift terapisine razı olursan perşembeleri de beraber gideriz.”

“Haftanın iki saati ve her hafta. Yolda geçen süre hariç. Çok büyük bir taahhüt bu.” Uzanıp saçını yanağından geriye çektim. “Teşekkür ederim.”

Gideon elimi yakalayıp avucumu öptü. “Bu bir fedakârlık değil, Eva.”

O, yatmadan önce bir parça çalışmak için çalışma odasına gitti, ben de yüzük kutusunu alıp yatak odasına geçtim. Dişlerimi ve saçlarımı fırçalarken biraz daha inceledim yüzüğü.

Tenimin altında durmak bilmeyen bir istek ve hiç sıfırlanmayan bir uyarılma durumu içindeydim. Halbuki gün boyunca kaç kez orgazm olduğum düşünülürse böyle hissetmem mümkün değildi. Gideon'la bütünleşmek, her şeyin iyi olduğunu hissetmek duygusal bir ihtiyaçtı benim için.

Elimde yüzük kutusuyla Gideon'ın yatağının bana ait olan tarafına gittim ve kutuyu komodinin üstüne bıraktım. İyi bir uykunun ardından uyandığımda ilk göreceğim yerde olmasını istiyordum onun.

İç çekerek, güzel yeni sabahlığımı yatağın ayakucuna bırakıp yatağa girdim. Uzun süre sağa sola döndükten sonra nihayet dalabildim.

Gecenin bir vakti nabzım hızlanmış, soluklarım sığlaşıp sıklaşmış halde uyandım. Şaşkınlık içinde bir an hareketsiz yattım ve kendimi toparlayıp nerede olduğumu hatırlamaya çalıştım. Hatırlar hatırlamaz gerilerek, Gideon yine kâbus mu görüyor acaba diye kulak kesildim. Onun yanımda sessizce yattığını, soluklarının derin ve düzgün olduğunu fark edince bir iç çekişle rahatladım.

Saat kaçta gelmişti acaba yatağa? Ayrı geçirdiğimiz onca günden sonra yalnız kalma ihtiyacı hissetmiş olabileceği düşüncesi endişelendirmişti beni.

Derken kafama dank etti. *Tahrik olmuştum*. Hem de acı verecek kadar.

Göğüslerim dolu ve ağır, meme uçlarım sıkı ve dikti. Kasıklarım sızlıyordu ve yarığım ıslanmıştı. Orada ayın aydınlattığı karanlığın içine yatarken kendi bedenimin beni talepleriyle uyandırdığını fark ettim. Rüyamda erotik bir şeyler mi görmüştüm acaba? Yoksa Gideon'ın yanımda yatıyor olması yetiyor muydu?

Dirseklerimin üstünde doğrularak ona baktım. Beline dolanan çarşaf ve yorgan biçimli göğsünü ve pazılarını açıkta bırakmıştı. Başının üstüne attığı sağ kolu, yüzünün etrafına düşen koyu saçları çerçeveliyordu. Sol kolu aramızda, örtülerin üzerindeydi, kolunu bir ağ gibi kat eden kalın damarlar

yumruk yaptığı eline ulaşınca belirsizleşiyordu. Dinlenirken bile sert ve kudretli görünüyordu.

İçimdeki gerilim ve güçlü iradesinin sessiz çabasıyla ona doğru çekildiğim hissi daha da arttı. Uyurken benden itaat etmemi istiyor olması imkânsızdı ama bana öyle geliyordu, aramızdaki görünmez ip sanki beni ona doğru çekiyordu.

Bacaklarımın arasındaki zonklama dayanılmaz hale gelince bir elimi o şiddetli atışın üstüne bastırarak sızıyı dindirmeyi denedim. Ama baskı iyi geleceğine daha da beter yaptı.

Yerimde duramıyordum. Örtüleri üzerimden atıp ayaklarımı yatağın kenarından aşağı sallandırdım ve Gideon'ın daha önce verdiği brendiyle bir bardak ılık süt içmeyi geçirdim aklımdan. Aniden durakladım, deri yüzük kutusuna vuran ay ışığı beni olduğum yere perçinlemişti. Gideon tarafından tasmalanma fikri ateşli bir arzuyla doldurdu içimi o an.

Azmışsın sen, hepsi bu diye azarladım kendimi.

Gruptaki kızlardan biri "efendi"sinin onun bedenini ne zaman ve nasıl isterse, yalnızca kendi zevki için kullandığını anlatmıştı. Bunda bana seksi gelen hiçbir şey yoktu... ta ki resmin içine Gideon'ı koyana dek. Gideon'ı tahrik etmeye bayılıyordum. Onu getirmeye bayılıyordum. Öyleydi işte.

Parmaklarım kutunun kapağını okşadı. Titrek bir soluk vererek, kutuyu alıp açtım. Bir an sonra serin halkayı sağ elimin yüzükparmağına geçirmekteydim.

"Beğendin mi, Eva?"

Gideon'ın her zamankinden daha kalın ve hoyrat çıkan sesini duyunca bir ürperti yayıldı her yanıma. Uyanıktı, beni izliyordu.

Ne zamandır kendindeydi acaba? Onun da uyurken benimle ilgili algıları açık mı oluyordu, benim ona karşı olduğum gibi?

"Çok sevdim." *Seni de çok seviyorum*.

Kutuyu kenara koyup başımı çevirince onu yatakta oturur buldum. Gözleri öyle bir parlıyordu ki hem inanılmaz bir şekilde uyarıldığımı hissettim, hem de bir parça korktum. İlk karşılaşmamızda beni resmen kıçımın üstüne düşüren bakışı gibi, içten gelen, dolaysız bir bakıştı bu – kavurucu, hükmedici ve gizemli esrime tehditleriyle doluydu. Güzelim yüzü gölgeler içinde sert görünüyordu ve elimi dudaklarına götürüp bana verdiği yüzüğü öperken çenesi gergindi.

Dönüp yatağa diz çöktüm ve kollarımı boynuna doladım. “Al beni. Sana açık çek.”

Kalçamı avuçlayıp sıktı. “Bunu söylemek nasıl bir his?”

“Neredeyse bana vereceğin orgazmlar kadar güzel.”

“Ah, zorlu bir hedef.” Dilinin ucu dudaklarımın birleştiği çizgiyi okşadı ve bir türlü vermediği bir öpücüğün vaadiyle oynattı beni.

“Gideon!”

“Sırtüstü uzan, meleğim ve iki elinle yastığını kavra.” Dudakları şeytanca bir gülümsemeyle kıvrıldı. “Ne olursa olsun asla bırakma. Anladın mı?”

Zorlukla yutkunarak söyleneni yaptım. O kadar tahrik olmuştum ki yalnızca zavallı cinsel organımın amansız spazmları yüzünden bile gelebilirim diye düşündüm.

Örtüleri ayakucuna doğru tekmeledi Gideon. “Bacaklarını aç ve dizlerini kendine çek.”

Meme uçlarım daha da sertleşerek göğüslerimde derin bir sızıya neden oluyor, soluğum kesiliyordu. Tanrım, Gideon acayip seksi olmuştu böyle. Olasılıklar aklımda dönüp dururken heyecandan soluk soluğaydım. Bacaklarımın arasındaki et şehvetle titriyordu.

“Ah, Eva” diye fısıldadı işaretparmağını ıslak yarığımda gezdirirken. “Bak nasıl da heveslisin bana karşı. Bu küçük, tatlı yarığı doyurmak tamzamanlı bir iş.”

Şişmiş dokuları aralayarak dimdik daldı içime o tek parmak. Sıkılaşıp parmağı sararken gelmeye o kadar yakındım ki hissedebiliyordum. Elini çekip ağzına götürdü ve tadıma baktı. Kalçalarım istemsizce yukarıya kalktı; bedenim ona doğru uzanmaya çalışıyordu.

“Sana böyle deli olmamın sorumlusu sensin” diye inledim. “Günlerdir boşladın işini.”

“O zaman iyisi mi kaybettiğim zamanı telafi etmeye bakayım.” Yüzükoyun uzanarak omuzlarını baldırlarımın altına yerleştirdi ve dilinin ucunu bedenimin titreşen girişinin etrafında dolaştırmaya başladı. Tekrar tekrar. Klitorisimi ihmal ediyor, yalvarsam da beni düzmeye yanaşmıyordu.

“Gideon, lütfen.”

“Şşş. Seni hazırlamalıyım önce.”

“Hazırım ben. Daha sen uyanmadan hazırdım.”

“O zaman daha erken uyandırsaydın beni. Ben her zaman ilgilenirim seninle, Eva. Bunun için yaşıyorum ben.”

Sıkıntıyla sızlanarak, kalçalarımı o baştan çıkaran ağıza doğru ittim. Kendi uyarılmamın suyuyla sırılsıklam olup, onun herhangi bir yerini hissedebilmek arzusuyla krema gibi kayganlaştığımda üzerime çıkıp açılmış bacaklarımın arasına yerleşti ancak ve kollarını yatağın üstüne koydu.

Gözleri gözlerimdeydi. Ateş gibi sıcak ve taş gibi sert aleti cinsel organımın dudaklarına yaslanmıştı. O an onu içime almayı nefes almaktan daha çok istiyordum. “Şimdi” diye inledim. “Şimdi.”

Üzerinde çalışılmış bir kalça hareketiyle ta derinlerime daldırdı aletini ve yatağın yukarılarına itti beni.

“Ah, Tanrım” diye inledim, beni ele geçiren o kalın et sütununun etrafında esrik bir şekilde sarsılarak. Çalışma odasında konuştuğumuzdan beri ihtiyacım olan şey buydu, yemekten önce çelikten ereksiyonunun üstünde oturup kalktığım sırada esas arzuladığım buydu, kalın aletinin etrafında

doruğa tırmanırken bile ihtiyaç duyduğum şey buydu.

“Gelme” diye mırıldandı kulağıma, memelerimi avuçlayıp uçlarını başparmağı ile işaretparmağı arasında yuvarlarken.

“*Ne?*” Gideon o an derin bir nefes alsa geleceğime adım gibi emindim.

“O yastığı da bırakma.”

Ağır ve uyuşuk bir ritim tutturdu Gideon. “Bırakmak isteyeceksin” diye mırıldandı, kulağımın arkasındaki hassas noktaya burnunu sürerken. “Saçlarımı kavramaya ve tırnaklarını sırtıma geçirmeye bayılırsın. Gelmeye yaklaştığında da kıçımı avuçlayıp beni daha derine çekmekten hoşlanırsın. Sen öyle çıldırdığında, beni içinde hissetmeye ne kadar bayıldığını gösterdiğinde nasıl sertleşiyorum bir bilsen.”

“Haksızlık bu” diye inledim, beni mahsus kışkırttığını bildiğim için. Hırıltılı sesinin ritmi kalçalarının amansız gidişgelişleriyle mükemmel bir uyum içindeydi. “Bana işkence ediyorsun.”

“Sabrın sonu selamettir.” Meme uçlarıma asıldığı an, kulağımın kepçesinde dolaşmakta olan dili de içeri daldı.

Bir sonraki vuruşuna doğru büküldüm ve neredeyse geldim. Bedenimi çok iyi tanıyordu Gideon, tüm sırlarını ve erojen noktalarını biliyordu. Aletini içime ustaca sokuyor, zevkten titreşen hassas sinir düğümünü tekrar tekrar okşuyordu.

Kalçalarını çevirerek yeniden daldı içime ve bu kez farklı noktaların üzerinde çalışmaya başladı. Ona çaresizce tutulmuş, alev alev yanıyordum. Ağlamaklı bir ses döküldü dudaklarımdan. Yastığı tutan parmaklarıma kramplar giriyordu, şiddetli bir orgazm ihtiyacı içinde başımı sağa sola savuruyordum. Bana şiddetli bir vajinal orgazm yaşatabilecek becerideki tek adamdı Gideon ve yalnızca içime değerek o eşiği aşırtabilirdi bana.

“Gelme” diye tekrarladı hırıltılı bir sesle. “Uzat.”

“Ya... yapamam. Fazla güzel. Tanrım, Gideon...” Gözlerimin kenarlarından

yaşlar sızıyordu. “Seni... seni...”

S ile başlayan sözcüğü fazla erken kullanıp aramızdaki hassas dengeyi altüst etmekten korkarak sessizce ağladım.

“Ah, Eva.” Yanağını ıslak yüzüme sürdü. “Seni öyle çok ve öyle sık dilemiş olmalıyım ki sonunda gerçek olmaktan başka şansın yoktu.”

“Lütfen” diye yalvardım sessizce. “Yavaşla.”

Gideon başını kaldırıp bana baktı ve meme uçlarımı canımı azıcık yakacak kadar çimdiklemek için tam da o anı seçti. İçimdeki hassas kaslar öyle kasılmıştı ki bir sonraki vuruşu Gideon’ı inletti.

“Lütfen” diye yalvardım bir kez daha, yaklaşan doruğu öteleme gayreti içinde titreyerek. “Yavaşlamazsan geleceğim.”

Bakışları yüzümü yakıyor, kalçalarının hamleleri hâlâ o aklımı başımdan alan ölçülü tempoyla devam ediyordu. “Gelmek istemiyor musun, Eva?” diye sordu beni yüzümde hülyalı bir gülümsemeyle cehennemin kapısından geçmeye bile ikna edebilecek olan o sesiyle. “Bütün gece peşinde koştuğun şey değil mi bu?”

Dudaklarını gezdirdiği boynum kavislendi. “Yalnızca sen gelebileceğimi söylersen” dedim soluk soluğa. “Yalnızca... sen izin verirsen.”

“Meleğim.” Bir eli yüzüme uzanıp terden nemlenmiş tenime yapışan saç tellerini çekti. Diliyle ağzımın derinlerinde dolaşarak, huşu içinde öptü beni.

Evet...

“Gel hadi” diye teşvik etti beni hızını artırarak. “Gel, Eva.”

Emri alınca bir tokat gibi vurdu orgazm ve aşırı bir duygu yüküyle bütün sistemimi sarstı. Vücuduma dalga dalga yayılan sıcaklık nabız gibi atarak cinsel organımın kasılmasına ve kasıklarımın sıkışmasına neden oldu. Acıyla karışık bir zevk hissiyle önce anlamsız bir çığlık attım, sonra da Gideon’ın adını haykırdım. O, güzel aletini içime sokup çıkararak yaşadığım zirve anını uzatır ve beni daha biri bitmeden bir sonrakine taşırken, ben de bir şarkı gibi

tekrarlıyordum adını.

“Dokun bana” dedi hırlayarak ben altında darmadağın olurken. “Sarıl bana.”

Yastığı tutma emrinden kurtulunca kollarım ve bacaklarımla sararak terden sırılsıklam olmuş bedenime çektim onu. Derin ve sert vuruşlarla kendi zirvesine doğru hararetle ilerliyordu.

Başını geriye atıp, içime dakikalar boyunca fışkırtarak homurtular eşliğinde geldi. Bedenlerimiz serinleyip soluklarımız düzelene dek sarıldım ona.

Nihayet üzerimden kayıp yana devrildiğinde de pek uzağa gitmedi. Arkamdan sarılıp fısıldadı: “Uyu şimdi.”

Ona yanıt verecek kadar uyanık kaldım mı hatırlamıyorum.

Gideon Cross ile başlayınca pazartesi sabahları şahane olabiliyordu. İşe giderken arabada sırtımı ona yaslamıştım, o da kolunu omzuma atıp parmaklarını parmaklarıma dolamıştı.

O benim parmağımdaki kendi hediyesi olan yüzükle oynarken, ben de bacaklarımı uzatıp ayağımdaki ten rengi topuklu ayakkabılara baktım. Onda kalacağım gecelerin sabahlarında giymem için bana aldığı giysilerle birlikte almıştı bunları da. Haftaya başlamak için siyah, ince çizgili bir elbise seçmiştim; ince mavi kemeri Gideon'ın gözlerini hatırlatıyordu bana. Son derece zevkliydi, hakkını vermeliydim.

Tabii eğer şu esmer "tanıdık"larından birini göndermiyorsa alışverişe...

Bu tatsız düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım.

Gideon'ın banyosunda bana ayırmış olduğu çekmecelere baktığımda, her zaman kullandığım bakım ve kozmetik malzemelerini bulmuştum, hem de tam benim tonlarımda. Nereden bildiğini sormaya kalkışmadım, çünkü alacağım yanıttan tırsabilirdim. Onun yerine Gideon'ın bana olan ilgisinin bir diğer kanıtı olarak bakmaya karara verdim buna. Her şeyi düşünüyordu.

Sabahın en şahane yanı, Gideon'ın o müthiş seksi takım elbiselerinden birini giymesine yardım etmek olmuştu benim için. Gömleğinin düğmelerini ben iliklemiştim, pantolonunun içine o sokmuştu. Fermuarını ben çekmiştim, kravatını o bağlamıştı. Yeleğini o geçirmişti sırtına, bense özenle dikilmiş kaliteli kumaşı aynı derecede kaliteli olan gömleğinin üzerinde düzeltmiş ve onu *giydirmenin* de *soymak* kadar seksi olabilmesine şaşmıştım. Kendi armağanımı paketlemek gibi bir şeydi bu.

Paketin güzelliğini bütün âlem görecekti ama içindeki adamı ve nasıl değerli olduğunu yalnızca ben biliyordum. Samimi gülümseyişlerinin ve pes perdeden, boğuk kahkahalarının, dokunuşundaki şefkatin ve tutkusundaki şiddetin hepsi bana özeldi.

Bentley yoldaki bir çukurdan geçerken hafifçe yaylanınca beni tutan elini

sıktı Gideon. “İşten sonrası için plan ne?”

“Krav Maga derslerime başlıyorum bugün.” Sesimdeki heyecanı gizleyememiştim.

“Ah, doğru.” Dudakları şakağımda gezindi. “Seni o egzersizleri yaparken seyretmek zorundayım biliyorsun değil mi? Yalnızca düşüncesi bile sertleştirmeye yetiyor beni.”

“Seni *her şeyin* sertleştirdiği konusunda anlaşmamış mıydık zaten?” diye takıldım ona, dirseğimle dürterek.

“*Seninle* ilgili her şey. Bu da bizim şansımız, çünkü seni doyurmak imkânsız. İşin bitince mesaj at bana, senin evde buluşalım.”

Çantamı karıştırıp, şarjının bitip bitmediğine bakmak için cep telefonumu çıkardım ve Cary’den bir mesaj olduğunu gördüm. Mesajı açınca bir video ile birlikte şu notu buldum: X, erkek kardeşinin hıyarın teki olduğunu biliyor mu? CV’den uzak dur bebeğim, *öpücükler*

Videoyu oynatmaya başladım ama ne seyrettiğimi anlamam bir dakikamı aldı. Kafama dank edince de donup kaldım.

“Ne oldu?” diye sordu Gideon, dudakları saçlarımda. Sonra arkamda kasıldığını hissettim. Omzumun üstünden bakıyor olmalıydı.

Vidal’lerin partisinde çekmişti Cary videoyu. Arka plandaki iki buçuk metrelik çitlerden anlaşıldığı kadarıyla labirentin içindeydi ve ekranı çevreleyen yapraklardan anlaşıldığı kadarıyla da saklanıyordu. Gösterinin yıldızları birbirlerine tutkuyla sarılmış bir çiftti. Güzel kadın gözyaşları içindeydi, adamsa kadının telaşlı sözcüklerini öpücüklerle yatıştırmaya çalışıyor, nazikçe sevip okşuyordu onu.

Gideon ile benden, nasıl benim onun milyonlarını ele geçirmek için bedenimi kullandığımdan söz ediyorlardı.

“Üzülme” diye mırıldandı Christopher perişan Magdalene’ye. “Gideon çabuk sıkılır biliyorsun.”

“Onunla faklı ama. Sa... sanırım seviyor onu.”

Christopher Magdalene’yi alnından öptü. “Gideon’ın tipi değil o.”

Gideon’ın parmaklarına dolanmış olan parmaklarımı sıktım.

Video ilerledikçe Magdalene’nin tavrı yavaş yavaş değişti. Christopher’ın okşayan ellerine yüzünü dayadı, sesi yumuşadı, ağzı aranmaya başladı. Dışarıdan bakan gözlemci için Christopher’ın onun bedenini iyi tanıdığı aşikârdı – neresini okşayacağını, neresini ovalayacağını gayet iyi biliyordu. Ustalıklı baştan çıkarma hamleleri Magdalene’den karşılık gören Christopher, kadının eteğini kaldırıp oracıkta beceriverdi onu. Ondan faydalandığı çok belliydi. Kadını dizlerinin bağı çözülene kadar düzerken yüzünün büründüğü aşağılayıcı muzaffer ifadeden anlaşılıyordu bu.

Ekrandaki Christopher’ı tanıyamıyordum. Yüzü, duruşu, sesi... Bambaşka bir adamdı sanki.

Telefonumun şarjı bitip de ekran birden kararınca rahatladım. Gideon kollarını doladı bana.

“İğrenç” diye fısıldadım, yakasına makyaj bulaştırmamaya çalışarak Gideon’a dikkatlice sokulurken. “Basbayağı tüyler ürpertici. Üzüldüm Magdalene’ye.”

Sertçe soluk verdi Gideon. “Al sana Christopher işte.”

“Pislik. Yüzündeki kendini beğenmiş ifade neydi öyle... öf.” Titredim.

Dudaklarını saçlarıma bastırarak mırıldandı: “Hiç değilse Maggie’nin güvende olduğunu sanmıştım. Annelerimiz yıllardır tanır birbirini. Christopher’ın benden ne kadar nefret ettiğini unutuyorum.”

“Neden?”

Bir an, Gideon’ın gördüğü kâbuslar Christopher’la mı ilgili acaba diye merak ettim ama sonra bu fikri bir kenara bıraktım. İmkânı yoktu. Gideon hem yaşça büyüktü Christopher’dan, hem de her açıdan daha sertti. Christopher’a pabuç bırakmazdı o.

“Küçüklüğümüzde bütün ilginin bende toplandığını düşünüyor Christopher” dedi Gideon bitkince, “çünkü benim babamın intiharının altından nasıl kalkacağım konusu herkesi endişelendiriyordu. Bu nedenle benim olan her şeyde gözü var. Elini uzatabildiği her şeyi almaya çalışıyor.”

Ona döndüm ve daha da yanaşabilmek için kollarımı ceketinin altına soktum. Sesindeki bir şey içimi acıtmıştı. Büyüdüğü ev, kâbuslarına giren bir yerdi söylediğine göre ve ailesinden felaket derecede uzaktı.

Hiç sevilmemişti. Bu kadar basitti –ve bu kadar karmaşıktı– her şey.

“Gideon?”

“Hımm?”

Ona bakabilmek için geri çekildim. Uzanıp kaşının keskin kavisini okşadım. “Seni seviyorum.”

Şiddetli bir titreme dolaştı her yanında; öyle şiddetliydi ki beni bile sarstı.

“Seni ürkütmek değil niyetim” diye açıkladım çabucak ve ona biraz olsun mahremiyet sağlamak için yüzümü başka yöne çevirdim. “Bununla ilgili olarak herhangi bir şey yapman filan gerekmiyor. Senin için neler hissettiğimi bilmeden bir dakikan daha geçmesin istedim yalnızca. Şimdi bunu sarıp bir kenara kaldırabilirsin istersen.”

Ellerinden biri ensemi kavradı, diğeri ise neredeyse canımı acıtacak şekilde dolandı belime. Gideon, sanki her an uçup gidebilirmişim gibi sımsıkı tuttu beni orada öylece ve kendine bastırdı. Soluğu düzensizdi ve kalbi deli gibi atıyordu. İşe varıncaya kadar tek kelime söylemedi ama beni de bırakmadı.

Bunu ona bir gün yeniden söyleyecektim ama ilk sefer için bugün de pek fena gitmemişti işler.

Saat tam onda Gideon’ın ofisine iki düzine uzun saplı gül gönderdim. Şöyle bir notla:

Kırmızı elbiseler ve limuzin seyahatleri şerefine.

On dakika sonra bir ofis içi zarfı geçti elime. İçindeki kartta şöyle yazıyordu:

EN KISA ZAMANDA BİR DAHA YAPALIM.

Saat on birde ofisine siyah beyaz bir kalla zambağı aranjmanı yolladım. Şöyle bir notla:

Siyah beyaz garden parti elbiselerinin ve

kütüphanelere sürüklenmenin şerefine...

On dakika sonra yanıtı geldi.

ŞİMDİ SENİ BİR YERE SÜRÜKLERİM GÖRÜRSÜN...

Öğlen alışverişe çıktım. Yüzük alışverişine. Kesinlikle mükemmel diyebileceğim bir parça bulana kadar altı farklı dükkân dolaştım. Platinden yapılmış ve siyah pırlantalarla süslenmiş olan bu yüzüğün endüstriyel bir havası vardı; güç ve bağımlılığı çağrıştırıyordu bana. İddialı bir yüzüktü; son derece cüretkâr ve erkeksiydi. Yüklü fiyatı karşılayabilmek için dükkânda yeni bir kredi hesabı açmam gerekti ama aylar boyunca yapacağım ödemeler buna değerdi.

Gideon'ın ofisini arayıp Scott'la konuştum ve Gideon'ın sıkışık programında bana on beş dakikalık bir aralık ayarlamasını rica ettim.

"Yardımın için çok teşekkür ederim, Scott."

"Rica ederim. Bay Cross'u senin yolladığın çiçekleri alırken izlemek çok hoştu bugün. Onu daha önce böyle gülümserken gördüğümü sanmıyorum."

Sıcacık bir sevgi seli aktı içimden. Saat ikide bir kaplan zambağı aranjmanı yollattım Gideon'ın ofisine ve ardından da ofis içi yazışma zarfı içinde özel bir not gönderdim:

Bütün o çılgın seks için teşekkürlerimle.

Yanıtı:

KRAV MAGA’YI BOŞ VER. BEN ÇALIŞTIRIRIM SENİ.

Saat üç kırk olduğunda –Gideon’la randevuma beş dakika kala– gerildim. Masamdan kalktığımda bacaklarım titriyordu, asansörde ise Gideon’ın katına kadar durmaksızın volta attım. Ancak armağanımı ona verme vakti gelip çatınca aklıma gelmişti onun yüzük sevmiyor olabileceği... Hiç yüzük taktığını görmemiştim ne de olsa.

Ben bir yüzük takıyorum diye onun da takmasını istemekle fazla mı cüretkâr ve sahiplenici davranmış oluyordum acaba?

Kızıl saçlı resepsiyon görevlisi sorun çıkarmadan aldı beni içeriye. Koridorda belirdiğimi gören Scott ise masasından kalkıp geniş bir gülümsemeyle selamladı beni. Gideon’ın ofisine girdiğimde Scott arkamdan kapıyı kapattı.

Çiçeklerin güzel kokusu ve sert hatlı modern ofise verdikleri sıcak hava ilk anda çarptı beni.

Başını monitöründen kaldırıp karşısında beni gören Gideon’ın kaşları kalktı. Çevik bir hareketle ayağa kalktı. “Eva. Bir şey mi oldu?”

Onun iş modundan kişisel moda geçişini, bana bakarken yumuşayan bakışlarını izledim.

“Hayır. Ben yalnızca...” Derin bir soluk alıp ona yaklaştım. “Sana bir şey aldım.”

“Yine mi? Özel bir günü mü atladım ben?”

Yüzük kutusunu masasının ortasına bıraktım. Sonra da dönüp uzaklaştım; kendimi kötü hissediyordum. Bu armağan işini bu kadar aceleye getirmekle akıllıca bir iş yapıp yapmadığımdan hiç emin değildim. Aptalca bir fikir gibi geliyordu şimdi.

Ne söylersem yüzüğü istememenin suçluluğundan kurtarabilirdim onu acaba? Sanki sabah sabah ona yaptığım sevgi bombardımanı yetmiyormuş gibi bir de arkasından şu lanet yüzüğü çıkarmıştım ortaya. Kaçmaya

çalışırken ayağına dolanan pranganın ağırlığını hissetmeye başlamıştı bile besbelli. Ve boynundaki yağlı urganın sıkılaştığını...

Yüzük kutusunun açıldığını ve Gideon'ın aldığı soluğu duydum. "*Eva.*"

Gizemli ve tehlikeliydi sesi. Dikkatlice döndüm ve yüz hatlarının sertliği ve bakışlarının katılığı karşısında korkuyla büzüldüm. Kutuyu tutan elleri kasılmıştı.

"Çok mu fazla?" diye sordum boğuk bir sesle.

"Evet." Kutuyu bırakarak masasının etrafından dolandı. "Hem de nasıl fazla. Yerimde duramıyorum, konsantre olamıyorum. Seni kafamdan atamıyorum. Huzursuzum, ki işte hiç böyle olmam ben. Bunun için fazla meşgulüm. Ama sen beni kuşatma altına aldın."

İşinin ne kadar zor olduğunu bal gibi biliyordum bilmesine de ona sürpriz yapma fikri aklıma geldiğinde –bir değil birkaç kere– bunu dikkate almamıştım. "Affedersin, Gideon. Düşünemedim."

Yatakta ne kadar iyi olduğunun ipuçlarını taşıyan o seksi yürüyüşüyle yanıma yaklaştı. "Üzülme. Bugün hayatımın en güzel günüydü."

"Sahi mi?" Yüzüğü sağ elinin yüzükparmağına takışını seyrettim. "Seni mutlu etmek istedim. Oldu mu parmağına? Göz kararı aldım..."

"Mükemmel. Sen de mükemmelsin." Gideon ellerimi yakalayıp yüzüğümü öptü ve sonra da benim aynı jesti ona yapışımı seyretti. "Sana karşı hissettiklerim Eva... canımı yakıyor."

Kalbim tekledi. "Kötü bir şey mi bu?"

"Harika bir şey." Yüzümü avuçladı, yüzüğün serinliği yanağıma değdi. Dudaklarıma dayadığı talepkâr dudakları ve şeytani bir beceriyle ağzıma daldırdığı diliyle tutkulu bir öpücük verdi bana.

Daha istiyordum ama bir gün için yeterince taşkınlık yaptığımı düşünerek kendimi dizginledim. Artı, benim beklenmedik gelişim Gideon'ı öyle şaşırtmıştı ki cam duvarları buzlandırıp mahremiyetimizi sağlamayı bile akıl

edememişti.

“Arabada bana söylediğin şeyi yeniden söylesene” diye fısıldadı.

“Hımmm... Bilmem ki.” Boştaki elimle yeleğinin kumaşını okşadım. Onu sevdiğimi tekrar söylemeye korkuyordum. İlk seferinde çok sarsılmıştı ve bunun bizim için –kendisi için– ne anlama geldiğini de tam hazmedebildiğinden emin değildim. “İnanılmaz derecede yakışıklısın, biliyorsun. Seni her gördüğümde feleğimi şaşırıyorum. Her neyse... seni korkutup kaçırmak istemiyorum.”

Bana doğru eğilerek alnını alnıma yasladı. “Söylediğine pişman oldun değil mi? Bütün bu çiçekler, bu yüzük?”

“Beğendin mi gerçekten?” diye sordum kaygıyla ve beni kandırıyor mu diye yüzünü incelemek üzere geri çekildim. “Eğer nefret ettiysen sırf benim için takmanı istemem.”

Parmakları kulağımın kepçesinde dolaştı. “Mükemmel. Sen beni böyle görüyorsun demek ki. Gururla takacağım bunu.”

Anlamasına bayılmıştım. Tabii ki bunun nedeni beni anlıyor olmasıydı.

“Söylediğini geri almanın yaratacağı darbeyi yumuşatmaya çalışıyorsan...” diye başladı söze; şaşırtıcı bir kaygıyı açık ediyordu bakışları.

Gözlerindeki yumuşacık yalvarışa dayanamadım. “Söylediklerimin her kelimesi samimiydi.”

“Sana bir daha söyleteceğim” diye tehdit etti baştan çıkartıcı bir mırıltıyla. “Seninle işim bittiğinde bağıra bağıra söylüyor olacaksın.”

Gülerek uzaklaştım. “Haydi işine dön artık, iblis.”

“Saat beşte evine bırakacağım seni.” Kapıya doğru gidişimi seyretti. “Arabaya geldiğinde yarığını çıplak ve ıslak istiyorum. Şayet bunun için kendine dokunman gerekirse sakın ha kendini getirmeye kalkma. Aksi halde sonuçlarına katlanırsın.”

Sonuçlar. Biraz ürperdim ama bunun içindeki korku dozu üstesinden gelemeyeceğim gibi değildi. Beni ne kadar zorlayacağını bilirdi Gideon, ona güveniyordum. “Peki ya sen sert ve hazır olacak mısın?”

Çarpık bir gülüş belirdi dudaklarında. “Seninleyken öyle olmadığım oldu mu hiç? Bugün için teşekkür ederim, Eva. Her dakikası için.”

Ona bir öpücük gönderdim ve gözlerinin koyulaşmasını seyrettim. Yüzündeki ifade günün geri kalanı boyunca aklımdan çıkmadı.

İyice düzülmekten dağılmış bir halde eve ulaştığımda saat altıyı geçiyordu. Kapının önünde Bentley yerine Gideon’ın limuzinini görünce başıma gelecekleri anlamıştım zaten. Daha arabaya binerken neredeyse üzerime atlamış ve olağanüstü dil becerilerini göstermeye başlamış, son olarak da ateşli bir hevesle beni koltuğa perçinlemişti.

Formda olduğuma şükrediyordum. Yoksa, Gideon’ın doymak bilmeyen cinsel iştahı ve hiç bitmez gibi görünen gücü bitkin düşürebilirdi beni şimdiye kadar. Şikâyet ettiğim yoktu elbette. Bu bir gözlemdi sadece.

Koşarak apartmanın lobisine girdiğimde Clancy çoktan gelmiş, beni bekliyordu orada. Berbat şekilde kırışmış elbisemi, al al olmuş yanaklarımı ve dağınık saçlarımı fark ettiyse bile yüzüme vurmadı. Yukarıda alelacele giyindim ve Parker’ın stüdyosuna doğru yola çıktık. Oryantasyonun hafif olmasını ümit ediyordum, çünkü daha az önce kıçımı tavana vurduran iki orgazm yaşamış biri olarak bacaklarımın hâlâ biraz titrediğini hissediyordum.

Brooklyn’deki depodan dönüştürülmüş stüdyoya vardığımızda heyecanlı ve öğrenmeye hevesliydim. Yaklaşık bir düzine öğrenci çeşitli egzersizler yapıyorlar, Parker da minderlerin kenarından onları izliyor ve onları yüreklendirecek sözler sarf ediyordu. Beni görünce yanıma geldi ve bire bir çalışabilmemiz için antrenman alanının uzak bir köşesine götürdü beni.

“Eee... nasıl gidiyor?” diye sordum, kendi gerginliğimi dağıtmak için.

Parker gülümseyince yüzünün ilginç ve dikkat çekici özellikleri ortaya çıktı. “Heyecanlı mısın?”

“Biraz.”

“Hem fiziksel gücünü ve dayanıklılığını, hem de farkındalığını geliştirmeye çalışacağız. Ayrıca beklenmedik yüzleşme durumlarında donup kalmamayı ve tereddüt etmemeyi de öğreteceğim sana.”

Başlamadan önce fiziksel gücümün de, dayanıklılığımın da bayağı iyi olduğunu düşünürdüm ama ikisinin de daha iyi olabileceğini öğrendim. Aletlerin ve mekânın kısa bir tanıtımıyla başladık. Daha sonra dövüş duruşlarının ve doğal/pasif duruşların açıklamalarına geçtik. Vücut ağırlığıyla yapılan temel jimnastik hareketleriyle ısındıktan sonra karşılıklı durup rakibin omuzlarına ya da dizlerine dokunmaya ve aynı zamanda karşı tarafın hamlelerini önlemeye çalıştığımız “ebeleme”ye geçtik.

Parker müthişti tabii ebelemede ama ben de işi çabuk kapıyordum. Fakat zamanın çoğunu yer hareketlerine ayırdık ve işte onu gerçekten çok iyi kavradım. Altta ve dezavantajlı durumda olmanın nasıl bir şey olduğunu çok iyi biliyordum.

İçimden taşan şiddeti fark ettiyse bile bir şey demedi Parker.

Gideon o akşamın ilerleyen saatlerinde bana geldiğinde, beni banyo küvetimin içinde sızlayan bedenimi dinlendirir vaziyette buldu. Onun da kişisel çalıştırıcısıyla yaptığı antrenmandan sonra duş aldığı ve tertemiz olduğu besbelliydi ama yine de soyunup küvete girdi ve arkama geçerek beni kolları ve bacaklarıyla sardı. O beni kollarında sallarken ben de sızlanıyordum.

“Demek o kadar iyiydi ha?” diye takıldı bana, bir yandan kulakmememi dişlerken.

“Seksi bir herifle bir saat boyunca oradan oraya yuvarlanmanın bu kadar yorucu olacağını kim bilebilirdi?” Krav Maga’nın çürüklere neden olacağını söyleyen Cary haklı çıkmıştı. Henüz daha sert derslere gelmediğimiz halde cildimin altında büyümekte olan birkaç morluk seçebiliyordum daha şimdiden.

“Parker’ın evli ve çoluk çocuk sahibi olduğunu bilmesem” diye mırıldandı

Gideon memelerimi sıkarken, “kıskanabilirdim.”

Güldüm. Bilmemesi gereken bir bilgiyle çıkmıştı yine karşıma. “Ayak ve şapka numarasını da biliyor musun yoksa?”

“Henüz öğrenemedim.” Bu yanıtla çileden çıkarak homurdanmam kahkahalarla güldürdü onu ve ben de nadir duyduğum bu ses karşısında gülümsemeden edemedim.

Yakın bir zamanda, oturup onun bu bilgi toplama takıntısı hakkında konuşacaktık ama bu konuyu açmak için uygun gün değildi bugün. Son zamanlarda çok fazla anlaşmazlık yaşamıştık ve Cary’nin eğlenmeye de en az diğer şeyler kadar zaman ayırmamız gerektiği konusundaki uyarısı hep aklımdaydı.

Bir yandan Gideon’ın parmağındaki yüzükle oynarken, bir yandan da ona babamla cumartesi günü yaptığımız telefon konuşmasını ve babamın polis arkadaşlarının benim “Gideon Cross”la çıkıyor olmam konusunda ona nasıl takıldıklarını anlattım.

İç geçirdi. “Üzgünüm.”

Dönüp yüzüne baktım. “Haberlere çıkıyor olman senin suçun değil ki. Deli gibi çekici olman konusunda da yapabileceğin bir şey yok.”

“Yakında anlayacağım” dedi kuru bir sesle, “bu yüzün benim başıma bela olup olmadığını.”

“Eğer benim görüşümün bir önemi olacaksa, yüzünü çok beğendiğimi belirtmek isterim.”

Dudakları seğirdi Gideon’ın ve yanağıma dokundu. “Senin görüşün benim için bir anlam ifade eden tek görüş. Ve bir de babanınki. Onun beni sevmesini isterim, Eva; kızını özel hayatının ihlal edildiği ortamlara soktuğumu düşünmesini değil.”

“Sen kalbini kazanırsın onun. Onun tek istediği benim güvende ve mutlu olmam.”

Bariz şekilde rahatlayarak beni kendisine çekti. “Seni mutlu ediyor muyum ben?”

“Evet.” Yanağımı kalbinin üstüne yasladım. “Seninle olmaya bayılıyorum. Ayrı olduğumuz zamanlar keşke yanımda olsaydın diyorum.”

“Artık kavga etmek istemediğini söyledin” diye mırıldandı saçlarımın içine doğru. “Bana dert oldu bu. İkide birde her şeyi elime yüzüme bulaştırmamdan bıkıyor musun?”

“İkide birde her şeyi eline yüzüne bulaştırdığın doğru *değil*. Ayrıca benim de hata yaptığım oldu. İlişkiler zordur, Gideon. Hem insanların çoğunun seks hayatı da bizimki gibi şahane değil. Bence biz şanslı sayılırız.”

Avuç avuç alıp ensemden aşağı döktüğü suların ılıklığı sakinleştiriyordu beni. “Babamı pek hatırlamıyorum ben.”

“Ya?” Gerilmemeye çalıştım, şaşkınlığımı belli etmek istemiyordum. Ya da telaşlı heyecanımı ve onun hakkında bir şeyler öğrenmek için nasıl yanıp tutuştuğumu. Soru sorup kurcalayamamak öldürüyordu beni ama hazır değilken onu zorlamaktan çekiniyordum...

Göğsü derin bir nefesle kalkıp indi. İç çekişindeki bir şey başımı kaldırmama neden oldu ve tedbirli olma niyetimi bozdu.

Elimi sert göğüs kaslarının üzerinde gezdirdim. “Hatırladığın kadarından bahsetmek ister misin?”

“Yalnızca... birtakım izlenimler. Pek ortalıkta olmazdı. Çok çalışırdı. Herhalde bendeki azim de ondan geliyor.”

“Tek ortak yanınız işkoliklik –var mı böyle bir sözcük? – olabilir belki ama o kadar.”

“Nereden bileceksin ki?” diye karşı çıktı hemen.

Uzanıp yüzündeki saçları kenara çektim. “Üzgünüm ama, baban kolaycılığı ve bencilliği seçen bir sahtekârmış, Gideon. Sen öyle biri değilsin.”

“Değilim, hayır.” Duraksadı. “Ama onun insanlarla bağ kurmayı, kendi ihtiyaçları dışında herhangi bir konuyu umursamayı öğrenebildiğini hiç sanmıyorum.”

Onu süzdüm. “Bunun seni tanımladığını mı düşünüyorsun?”

“Bilmiyorum” diye yanıtladı alçak sesle.

“Ama ben biliyorum ve tanımlamıyor.” Burnunun ucuna bir öpücük kondurdum. “Senden vazgeçmeye niyetim yok.”

“Öyle olsa iyi olur.” Beni kollarıyla daha sıkı sardı. “Seni bir başkasıyla düşünemiyorum, Eva. Yalnızca bir başka erkeğin seni benim gördüğüm gibi gördüğünü, böyle gördüğünü... ellerini sana değdirdiğini... bunları düşünmek bile beni karanlık bir yerlere götürüyor.”

“Böyle bir şey olmayacak, Gideon.” Neler hissettiğini biliyordum. O bir başka kadınla yakınlaşacak olsa ben de tahammül edemezdim.

“Sen benim için her şeyi değiştirdin. Seni kaybetmeye dayanamam.”

Ona sarıldım. “Ben de aynı şekilde hissediyorum.”

Kafamı arkaya yatırarak ateşli bir öpücükle dudaklarıma yumuldu Gideon.

Birazdan her yana su sıçratacağımız her halimizden belliydi. Kendimi geri çektim. “Eğer gene yapmak gibi bir niyetin varsa bil ki önce bir şeyler yemeliyim, iblis.”

“Bunu söyleyen de ıslak çıplak bedenini her yanıma süren kız arkadaşım olmasa...” Yüzünde günahkâr bir gülümsemeyle arkasına yaslandı.

“Hadi ucuz Çin yemeği ısmarlayıp çubuklarla kutudan yiyelim.”

“Hadi iyi Çin yemeği ısmarlayıp yapalım bunu.”

Oturma odasında mükemmel Çin yemeğimizi yiyip, erik şarabı içer ve televizyon seyrederken Cary de katıldı bize. Hep birlikte kanallar arasında dolaşır, kimi *reality* programlarının isimlerinin saçmalığına gülerken, ben bir yandan da hayatımdaki en önemli iki adamın birlikte keyif yapışını seyrediyordum. İyi anlaşıyorlardı, tipik erkek şakalarıyla birbirlerine takılıyor, esprili şekilde laf sokuyorlardı birbirlerine. Gideon'ın daha önce hiç görmediğim bu yanına bayılmıştım.

Ben köşe kanepemizin bir tarafını tamamen kaplarken, iki adam bağdaş kurmuş yerde oturuyor ve orta sehpasını yemek masası olarak kullanıyorlardı. İkisinin de üzerlerinde bol eşofman altları ve dar kesimli tişörtler vardı; manzaram çok hoştu. Şanslı bir kız mıydım ben, ne?

Parmaklarını çıtırdatarak dramatik bir hazırlık yaptı Cary fal kurabiyesini açmadan önce. "Bakalım zengin mi olacağım? Yoksa ünlü mü? Bay ya da Bayan Uzun, Esmer ve Leziz'le mi karşılaşacağım? Yoksa uzak ülkelere seyahat mi edeceğim? Size ne çıktı arkadaşlar?"

"Benimkinde iş yok" dedim. "*Sonunda her şey açığa çıkacak*. Eh, herhalde. Bunu bilmek için fala ihtiyacım yoktu."

Gideon kendisininkini açıp okudu: "*Zenginlik yakında kapını çalacak.*"

Sesli sesli güldüm.

Cary bana bir bakış attı. "Bence de yani. Besbelli başkasının kurabiyesini götürmüşsün sen, Cross."

"Başka kimsenin kurabiyesine yaklaşmazsa iyi eder" dedim kuru bir sesle.

Gideon uzanıp benimkinin yarısını elimden kaptı. "Merak etme, meleğim. Senin kurabiyenden başkasında gözüm yok." Kurabiyeyi ağzına atarken bana göz kırptı.

"Iyyyy" diye homurdandı Cary. "Odanız yok mu kardeşim sizin?" Sonra tumturaklı bir hareketle kendi kurabiyesini kırdı ve kaşlarını çattı. "Bu ne

be?”

Öne doğru eğildim. “Ne diyor?”

“Konfüçyüs der ki” diye uydurmaya başladı Gideon, “eli cebinde dolaşan adam bütün gün ‘kendisini’ iyi hisseder.”

Cary kurabiyesinin yarısını Gideon’a attı, Gideon da ustaca yakalayıp sırıttı.

“Ver şunu bana.“ Fal kâğıdını Cary’nin elinden kapıp okudum. Ve güldüm.

“Alacağın olsun, Eva.”

“Eee?” diye dürttü Gideon.

“*Başka bir kurabiye seç.*”

“Bir kurabiye sırtını yere getirdi, oğlum.”

Kurabiyesinin diğer yarısını da fırlattı Cary.

SDEÜ’ye gittiğim yıllarda Cary ile birlikte geçirdiğimiz buna benzer akşamları hatırladım ve Gideon’ın üniversitede nasıl olduğunu hayal etmeye çalıştım. Okuduğum gazete yazılarından, lisans eğitimi için Columbia’ya gittiğini ama sonra büyüyen iş faaliyetlerine odaklanmak için ayrıldığını öğrenmiştim.

Diğer öğrencilerle arkadaşlık etmiş miydi acaba? Öğrenci birliği partilerine gider miydi, her önüne gelenle yatar mıydı ve/veya çok içer miydi? O kadar kontrollü bir adamdı ki onu öyle gamsızca eğlenirken hayal etmekte zorlanıyordum, oysa şu anda Cary ve benimle yaptığı tam olarak buydu.

O sırada dönüp gülümseyerek bana baktı ve yüreğim hop etti. İlk kez kendi yaşında görünüyordu, gençti, son derece hoştu ve çok ama çok normaldi. O an, yanlarında bir arkadaşları ve ellerinde televizyon kumandasıyla vakit öldüren yirmili yaşlarda bir çifttik yalnızca. O da yalnızca benim erkek arkadaşımdı ve benimle takılıyordu. Her şey öyle tatlı ve basit görünüyordu ki bu göz aldanmasını dokunaklı buldum.

Diyafon çaldı ve Cary yanıtlamak için ayağa fırladı. Gülümseyerek baktı bana. “Trey’dir belki.”

Elimin iki parmağını üst üste bindirerek şans diledim ona.

Ama birkaç dakika sonra Cary kapıyı açtığında içeri giren, geçen akşamki uzun bacaklı sarışın oldu.

“Selam” dedi masanın üstündeki akşam yemeği artıklarına göz atarken. O sırada kibarca toparlanıp kendine has zarafetiyle ayağa kalkmış olan Gideon’ı beğeniyle süzdü. Bana küçümseyen bir sırıtışla, Gideon’a ise baş döndürücü bir süper model gülümseyişiyle baktı ve ona elini uzattı. “Tatiana Cherlin.”

Gideon kızın elini sıktı. “Eva’nın erkek arkadaşı.”

Bu kendini tanıtma karşısında şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. Kimliğini mi saklıyordu? Özel hayatını mı koruyordu? Her halükârda hoşuma gitmişti bu yanıt.

Cary odaya geri geldiğinde elinde bir şarap şişesi ve iki kadeh vardı. “Gel hadi” dedi odasına doğru işaret ederek.

Tatiana küçük bir el sallama hareketiyle düştü Cary’nin önüne. Arkasından Cary’ye yalnızca dudaklarımı oynatarak sordum: *Ne yapıyorsun?*

Göz kırpıp fısıldadı: “Başka bir kurabiye seçiyorum.”

Kısa süre sonra yatmaya karar verdik Gideon’la ve benim odama geçtik. Yatmaya hazırlanırken daha önce aklıma takılan bir şeyi sordum ona. “Üniversitedeyken de garsoniyerin var mıydı?”

Tişörtünü kafasından çekip çıkardı. “Efendim?”

“Ya anla işte, şu otel odası gibi bir şey. Azgın bir herifsin. Daha o zamandan bir tür düzenek kurmuş muydun diye merak ettim sadece.”

Ben onun ilahi mükemmellikteki karın kaslarını ve ince kalçalarını süzerken, o kafasını iki yana sallıyordu. “Seninle tanıştığımdan beri, son iki yılda yaptığım toplam seks kadar seks yaptım ben.”

“Hadi canım.”

“Çok çalışıyorum ve ondan da çok spor yapıyorum, sonuçta hoş bir yorgunluk oluyor çoğunlukla üzerimde. Arada reddetmediğim teklifler almış olabilirim ama onun dışında seninle tanışana kadar o kadar da düşkün değildim sekse.”

“Yok artık.” Hiç akla yatkın gelmiyordu bu bana.

Elinde siyah deriden bir tuvalet eşyası çantasıyla banyoya yönelmeden önce bir bakış attı bana. “Sen daha inanma bana, Eva. Bak sonra ne oluyor.”

“Ne?” Enfes kıçını keyifle seyrederek arkasından gittim. “Sekse pek de düşkün olmadığını ispatlamak için beni bir daha mı becereceksin yoksa?”

“Bunda senin de payın var.” Çantasını açtı, yeni bir diş fırçası çıkarıp ambalajını çıkardı ve diş fırçamın yanına koydu. “Benim kadar senin de başlattığın oluyor seksi. Senin de benim kadar ihtiyacın var o bağa.”

“Haklısın. Ama...”

“Ama ne?” Bir çekmeceyi açıp dolu görünce somurtarak bir sonrakine geçti.

“Öbür lavabo” dedim, kendisinin de benim evimde çekmeceleri olacağını varsaymasına ve bulamayınca yüzünün asılmasına gülerek. “Oradakilerin hepsi senin.”

Yandaki lavaboya geçip, çantasındakileri çekmecelere yerleştirmeye başladı Gideon. “Ama ne?” diye tekrarladı şampuanını ve duş jelini benim duş kabinime götürürken.

Kalçamı lavaboya yaslayıp kollarımı kavuşturmuş, onun bütün banyom üzerinde hak iddia edişini seyrediyordum. Yaptığının bu olduğuna hiç şüphem yoktu, tıpkı içeri girecek birinin hayatımda bir erkeğin olduğunu derhal anlayacağına şüphe olmadığı gibi.

Benim de onun özel alanında benzer bir şey yapmış olduğum o an dank etti kafama. Evindeki çalışanlar patronlarının ciddi bir ilişki içinde olduğunu

biliyor olmalıydılar. Hafif bir heyecan yaşattı bu düşünce bana.

“Senin üniversitedeki halini düşünüyordum demin yemek yerken” diye devam ettim, “seni kampusta görmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışıyordum. Ben olsam sırf seni görmek, bu manzaranın tadını çıkarmak için yolumu değiştirirdim. Senin girdiğin derslere girmeye çalışırdım ki ders sırasında seni götürme hayalleri kurabileyim.”

“Seks manyağı.” Yanımdan geçerken burnumun ucuna bir öpücük kondurdu ve dişlerini fırçalamaya gitti. “Asıl ben seni görür görmez neler olacağını ikimiz de biliyoruz.”

Saçlarımı ve dişlerimi fırçalayıp yüzümü yıkamaya giriştim. “Peki... şanslı bir sürtüğün seni yatağa attığı o ender durumlar için var mıydı garsoniyer gibi bir şeyin?”

Gözleri aynadaki sabunlu yansımamla buluştu. “Her zaman oteli kullandım.”

“Seks yaptığın tek yer orası mı yani? Benden önce?”

“Kendi rızamla seks yaptığım tek yer” dedi sessizce, “senden önce.”

“Ah.” İçim acımıştı.

Ona doğru yürüyüp arkasından sarıldım. Yanağımı sırtına sürdüm.

Yatağa girip sarmaş dolaş olduk. Ona sokulup yüzümü boynuna gömdüm ve kokusunu içime çektim. Bedeni sertti ama bana harika bir rahatlık veriyordu ona dokunmak. Öyle sıcak ve güçlü, öyle erkeksiydi ki. Onu istemem için yalnızca onu düşünmem yetiyordu.

Bacağımı onun kalçasından aşırıp üzerine çıktım ve ellerimi karın kaslarının oluşturduğu bölgeye yerleştirdim. Karanlıktı. Onu göremiyordum ama görmem de gerekmiyordu. Onun yüzünü –kendisinin zaman zaman böyle oluşuna içerlediği o güzel yüzünü– ne kadar beğensem de beni esas etkileyen şey bana dokunuşu, kulağıma mırıldanışıydı. Sanki onun için dünyada benden başka kimse, benden daha çok istediği hiçbir şey yokmuş

gibiydi.

“Gideon.” Başka bir şey söylemem gerekmiyordu.

Doğrulup kollarını belime doladı ve derin derin öptü beni. Sonra da altına alıp, ruhumu sarsan şefkatli bir sahiplenicilikle sevişti benimle.

Şaşkınlık içinde uyandım. Büyük bir ağırlık altında eziliyordum ve sert bir ses kulağıma pis, kötü sözler söylüyordu. Kapıldığım panikle soluğum kesildi.

Yine mi? Hayır... Lütfen, hayır...

Üvey ağabeyim eliyle ağzımı kapatıp, bacaklarımı sertçe ayırdı. Bacaklarının arasındaki sertliğin deli gibi bastırdığını, bedenimin içine girmeye çalıştığını hissettim. Dudaklarımı ezen avucu çığlığımı susturuyordu ve ben öyle korkuyordum ki deli gibi çarpan kalbim patlayacakmış gibi geliyordu. Çok ağırdı Nathan. Çok ağır ve güçlü. Üstümden atamıyordum onu. İtip kurtulamıyordum.

Kes şunu! Çekil üstümden. Dokunma bana. Ah, Tanrım... onu *yapma n’olur... bir daha yapma...*

Annem neredeydi? *Anne!*

Bağırdım ama Nathan’ın eli ağzımı kapatıyordu. Bastırıyor, başımı yastığa gömüyordu. Ben mücadele ettikçe o daha çok heyecanlanıyordu. Bir köpek gibi soluyarak abandıkça abanıyordu... İçime girmeye çalışıyordu...

“Bu hissin nasıl bir şey olduğunu anlayacaksın.”

Donup kaldım. Bu sesi tanıyordum. Nathan’ın sesi değildi bu.

Rüya değildi. Ama yine de bir kâbustu.

Tanrım, hayır. Karanlıkta gözlerimi deli gibi kırpıştırarak görmeye çalıştım. Kanım kulaklarımın içinde uğulduyordu. Duyamıyordum.

Ama teninin kokusunu tanıyordum. Dokunuşunu tanıyordum, vahşice

dokunduğunda bile. Bedeninin bedenime değişini biliyordum, beni zapt etmeye çalışırken bile. Yüzümdeki eli hareket etti.

Ciğerlerimi havayla doldurup bağırdım.

Hırlarken göğsü inip kalkıyordu, “Düzülen sen olunca o kadar da temiz olmuyor değil mi işler?”

“Crossfire” dedim soluk soluğa.

Koridordan gelen ışık demeti gözümü kör etti önce, ardından Gideon’ın ezici ağırlığı üstümden kalktı ve biraz rahatladım. Yan döndüm, hıçkıra hıçkıra ağlıyordum. Gözlerimden nehir gibi akan yaşların arasından, Cary’nin Gideon’ı odanın bir ucuna, duvara fırlattığını ve bunun alçı duvarda bir göçük oluşturduğunu hayal meyal gördüm.

“Eva! İyi misin?” Cary başucu lambasını yakıp, beni cenin pozisyonunda şiddetle sarsılırken bulunca küfretti.

Gideon doğrulunca Cary onun üzerine saldırdı. “Polisler gelmeden parmağını oynatırsan senin ağzını burnunu kırarım.”

Boğazımın yanması yüzünden güçlükle yutkunarak doğruldum. Gideon’la göz göze geldim. Gözlerindeki uyku sersemliği yerini kafasına yeni dank eden bir dehşete bırakmıştı.

“Rüya” dedim hıçkırarak ve Cary’nin telefona uzanan kolunu yakaladım. “Rüya görüyor.”

Cary, vahşi bir hayvan gibi, çırılçıplak yere çömelmiş olan Gideon’a baktı. Cary’nin kolları iki yanına düştü. “Aman Tanrım” diye soludu. “Ben de kendimi arızalı sanırdım.”

Yataktan aşağı kayıp, titrek bacaklarımın üstünde doğruldum; hâlâ korkuyordum. Dizlerimin bağı çözülüverince beni yakalayıp benimle birlikte yere çöktü Cary ve ben ağlarken bana sarıldı.

“Şurada, kanepeye kıvrılacağım ben.” Cary, koridor duvarına yaslanıp, uykudayken karışmış saçlarında dolaştırdı elini. Arkamda odamın kapısı

açıktı, solgun ve tekinsiz görünen Gideon da içerideydi. “Onun için de battaniye ve yastık çıkaracağım. Eve yalnız dönmemeli bence. Çökmüş halde, baksana.”

“Sağ ol, Cary.” Kollarımla kendimi iyice sardım. “Tatiana hâlâ burada mı?”

“Yok canım. Ne alakası var! Sadece yatıyoruz onunla.”

“Peki ya Trey?” diye sordum alçak sesle, ama aklım Gideon’daydı.

“Trey’i seviyorum. Sanırım karşıma çıkan en iyi insan o, sen hariç tabii.” Eğilip alnımı öptü. “Ayrıca haberi olmadıkça sorun yok. Hadi sen beni bırak da kendine bak.”

Yaş dolu gözlerle baktım ona. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

İç geçirdi Cary; yeşil gözleri karanlık ve ciddiydi. “Sanırım, başından büyük bir işe girip girmediğine karar vermen gerekiyor, bebeğim. Bazı arızaların tamiri mümkün değildir. Baksana bana. Karşımda harika bir herif varken tutup tahammül bile edemediğim bir kızla yatıyorum.”

“Cary...” Uzanıp omzuna dokundum.

Elimi tutup sıktı. “Bana ihtiyacın olursa ben buradayım.”

Odama döndüğümde Gideon çantasının fermuarını kapatıyordu. Bana bakınca sinsi bir korku gezindi içimde. Kendim için değil, onun için korkuyordum. Ömrümde bu kadar kederli ve böyle tamamen çökmüş birini daha görmemiştim. Güzel gözlerindeki umutsuzluk korkutuyordu beni. İçinde hayat kalmamıştı. Soluk kesen yüzü derin gölgelerle kaplanmış, ölüm kadar griydi o an.

“Ne yapıyorsun?” diye fısıldadım.

Benden olabildiğince uzak durmak istiyormuşçasına geri kaçtı. “Burada kalamam.”

Yalnız kalacak olma fikrinin içime bir rahatlama hissi vermesi beni endişelendirdi. “Anlaşmıştık – kaçmak yoktu.”

“Ben sana saldırmadan önceydi o!” diye parladı. Bir saati aşkın süredir gösterdiği ilk hayat belirtisiydi bu.

“Kendinde değildin.”

“Yeniden bir kurbana dönüşmeyeceksin, Eva. Tanrım... sana yapmak üzere olduğum şey...” Arkasını döndü bana. Omuzları öyle çökmüştü ki en az saldırısı kadar korkutuyordu beni bu hali.

“Gidersen biz kaybederiz, geçmişlerimiz kazanır.” Sözcüklerimin ona bir tokat gibi çarptığını gördüm. Sanki ruhlarımızın üstüne çöken gölgeleri elektrik yardımıyla kovmak istermiş gibi odamdaki bütün ışıkları açmıştık. “Eğer şu anda vazgeçersen, korkarım benden uzak durmak sana daha kolay gelecek ve buna izin vermek de bana. Gidersen işimiz biter, Gideon.”

“Nasıl kalabilirim? Hem neden isteyesin ki kalmamı?” Dönüp öyle kederli bir arzuyla baktı ki bana gözlerime yeniden yaşlar doldu. “Seni inciteceğime kendimi öldürürüm.”

Beni korkutan şeylerden bir de buydu. Bildiğim Gideon’ı –baskın ve direngen doğasını düşününce– kendini öldürürken hayal edemiyordum ama şu anda karşımda duran Gideon bambaşka biriydi. Üstelik intihar etmiş bir babanın oğluydu.

Parmaklarım tişörtümün eteklerini çekiştiriyordu. “Sen beni asla incitmezsin.”

“Benden korkuyorsun” dedi boğuk bir sesle. “Yüzünden anlıyorum. *Ben* korkuyorum kendimden. Seninle uyumaktan ve ikimizi de mahvedecek bir şeyler yapmaktan korkuyorum.”

Haklıydı. Korkuyordum. Dehşetten buz kesmişti içim.

Onun içindeki patlayıcı şiddetle tanışmıştım artık. Ve cerahatli bir yara gibi iyileşmeyen öfkesiyle. Ve birbirimize karşı coşkun duygular hissediyorduk. Gardenpartide ona fiziksel olarak saldırmış, tokat atmıştım; halbuki *asla* yapmazdım ben böyle şeyler.

Şehvetli ve duygusal, bedensel ve hoyrat olmak ilişkimizin doğasında vardı. Bizi bir arada tutan güven aynı zamanda birbirimize açılmamızı sağlıyordu, her ikimizi de hem kırılgan hem de tehlikeli hale getiriyordu. Üstelik bir çıkış yolu bulunana kadar bir süre daha da kötüye gidecekti işler.

Elini saçlarına daldırdı Gideon. “Eva, ben...”

“Seni seviyorum, Gideon.”

“Tanrım.” İğrenmeyi andıran bir ifadeyle baktı bana. Bunun hedefi ben miydim, yoksa kendisi mi bilmiyorum. “Bunu nasıl söyleyebiliyorsun?”

“Çünkü gerçek bu.”

“Sen yalnızca bunu görüyorsun...” Elini sallayarak kendini işaret etti. “İçerideki berbat, çökmüş külçeyi görmüyorsun.”

Derin bir soluk aldım. “Bana mı söylüyorsun bunu? Benim de berbat ve çökmüş bir halde olduğumu bile bile?”

“Belki senin arızan da, kendin için çok yanlış olan kişilere tutulmaktır” dedi acı acı.

“Kes şunu. Canın yanıyor biliyorum ama bana saldırmak yalnızca kendi canını daha fazla yakmaya yarar.” Saate bakıp sabahın dördü olduğunu gördüm. Ona dokunmak ve onun bana dokunmasıyla ilgili korkumu aşmak ihtiyacı içinde ona yaklaştım.

Beni uzak tutmak istermiş gibi elini havaya kaldırdı. “Ben eve gidiyorum, Eva.”

”Burada, kanepede yat. Bunun için kavga etme benimle, Gideon. Lütfen. Gidersen endişeden ölürüm.”

“Kalırsam da endişeleneceksin.” Yitik ve öfkeli bir halde, korkunç bir istekle baktı bana. Gözleri benden af diliyordu ama ona bunu vermeye kalkıştığımda kabul etmiyordu.

Yanına gidip elini tuttum ve ona değdiğimde içimde büyüyen kaygı

dalgasıyla mücadele etmeye çalıştım. Sinirlerim hâlâ çok haraptı, ağzım ve boğazım hâlâ acıyordu, onun içime girme çabaları –ki tıpkı Nathan gibiydi– hâlâ çok tazeydi. “Biz bunu a..aşarız” diye söz verdim, sesimin titremiş olmasına üzülerek. “Dr. Petersen’la konuşursun, ona göre devam ederiz yola.”

Sanki yüzüme dokunacakmış gibi kaldırdı elini. “Ya Cary burada olmasaydı...”

“Buradaydı ve ben de iyiyim. Seni seviyorum. Bunu atlatacağız.” Ona sokulup sarıldım, çıplak tenine dokunmak için ellerimi tişörtünün altına soktum. “Geçmişin şu an sahip olduklarımızla aramıza girmesine izin vermeyeceğiz.”

Hangimizi ikna etmeye çalıştığımdan emin değildim.

“Eva.” Sarılmama karşılık olarak öyle bir sıktı ki beni, içimdeki tüm hava bir anda boşaldı. “Üzgünüm. Bu beni öldürüyor. Lütfen. Affet beni... Seni kaybedemem.”

“Kaybetmeyeceksin.” Gözlerimi kapatıp ona dokunmanın verdiği hisse odaklandım. Ve kokusuna. Onunla olduğumda hiçbir şeyden korkmadığım zamanları hatırladım.

“Çok üzgünüm.” Titreyen elleri omurgamın kavisinde dolaştı. “Ne istersen yaparım...”

“Şşş. Seni seviyorum. Her şey hallolacak.”

Başını çevirip hafifçecik öptü beni. “Affet beni, Eva. Sana ihtiyacım var. Seni kaybedersem başıma geleceklerden korkuyorum...”

“Hiçbir yere gitmiyorum ben.” Ellerinin sırtımda huzursuzca dolaşması tenimi ürpertiyordu. “Buradayım işte. Artık kaçmak yok.”

Durakladı, soluğu fırtına gibi esti dudaklarımın üstünde. Sonra kafasını yana eğip, dudaklarını dudaklarıma mühürledi. Öpücüğünün nazik yalvarışına yanıt verdi bedenim. İstemsizce büküldüm ona doğru ve onu

kendime çektim.

Memelerimi avuçlayıp yoğurmaya başladı ve meme uçlarım dikleşip sızlamaya başlayana kadar başparmaklarıyla sıvazladı onları. Korkuyla arzu karışımı bir inilti çıkardım. Gideon bunu duyunca titredi.

“Eva?..”

“Y...yapamam.” Az önceki uykudan uyanışımın anısı çok tazeydi daha. Onu reddetmek üzüyordu beni, çünkü Nathan’dan ona ilk söze ettiğimde ben neye ihtiyaç duyduysam onun da şimdi aynı şeye ihtiyacı olduğunu biliyordum... Arzunun hâlâ kaybolmadığını bilmeye ihtiyacı vardı; geçmişlerimiz bizde ne kadar çirkin yara izleri bırakmış olursa olsun bunun şu anda birbirimiz için ne ifade ettiğimizi değiştiremeyeceğinin ispatına duyulan ihtiyaçtı bu.

Ama bunu veremezdim ona. Henüz yapamazdım. Fazlasıyla yaralı ve kırılgan hissediyordum kendimi. “Yalnızca sarıl bana, Gideon. Lütfen.”

Başını salladı ve kollarını bana doladı.

Yatağa uzanırken onu da aşağı çektim, uykuya dalmasını sağlayabileceğimi umuyordum. Yanına kıvrılıp bacağımı bacağının üstüne attım ve kolumu da sert karnının üstüne koydum. Beni nazikçe sıktı, dudaklarını alnıma bastırdı ve ne kadar üzgün olduğunu fısıldadı tekrar tekrar.

“Beni bırakma” diye fısıldadım. “Burada kal.”

Yanıt vermedi Gideon, herhangi bir vaatte bulunmadı ama beni bırakmadı da.

Bir süre sonra uyandığımda, Gideon’ın kalbi düzenli bir şekilde atıyordu kulağımın altında. Bütün ışıklar hâlâ açıktı ve halı kaplı zemin sert ve rahatsızdı.

Sırtüstü yatıyordu Gideon, güzel yüzü gencecik görünüyordu uyurken, tişörtü ancak göbek deliğini ve karnının biçimli kaslarını ortaya çıkaracak kadar sıyrılmıştı.

Buydu işte benim sevdiğim adam. Bedeniyle bana o kadar zevk veren, düşünceli haliyle beni tekrar tekrar etkileyen adam buydu. Hâlâ buradaydı. Ve kaşlarının arasını gölgeleyen kırışıklardan anlaşıldığı kadarıyla hâlâ canı yanıyordu.

Elimi eşofmanının içine soktum. Birlikte olduğumuz süre içinde ilk kez sıcak bir çelik parçası değildi elimin altındaki ama ben kararsız hareketlerle kökünden ucuna doğru sıvazlamaya başlayınca çabucak kabarıp kalınlaştı. Uyarılışımın hemen altında geziniyordu hâlâ korkum ama onu kaybetmek, içindeki şeytanlarla birlikte yaşamaktan daha çok korkutuyordu beni.

Kıpırdandı ve beni saran kolu daha da sıkılaştı. “Eva?..”

Bu kez ona daha önce veremediğim yanıtı verdim. “Unutalım” dedim dudaklarına doğru, bir solukta. “Unuttur bize.”

Bana doğru döndü ve dikkatli hareketlerle tişörtümü sıyırdı. Ben de aynı şekilde kararsızdım onu soyarken. Sanki kırılgan nesnelermişiz gibi yaklaşıyorduk birbirimize. Aramızdaki bağ kırılgandı o anda, çünkü hem geleceğimiz, hem de sivri yanlarımızın açabileceği yaralar konusunda endişeliydik ikimiz de.

Dudakları meme ucumu sardı, emmeye başladı, baştan çıkarıcılığı kontrollüydü. Bu nazik emiş öyle hoşuma gitti ki soluğum kesildi ve sırtımı gererek daha da yanaştım ağzına doğru. Göğsümden kalçama kadar bedenimi bir aşağı bir yukarı okşuyordu durmaksızın ve kalbim deli gibi çarparken dokunuşlarıyla sakinleştiriyordu beni.

Aradaki mesafeyi öpücüklerle kat edip diğer mememe geçerken, bir yandan da pişmanlık ve kederle paramparça olmuş bir sesle özür diliyor, yalvarıyordu. Sertleşmiş ucu önce yalayıp dişledi, sonra da ıslak bir sıcaklıkla emmeye başladı.

“Gideon.” Nazik emişlerle ürkek ruhumu ustaca baştan çıkarıyordu. Bedenim zaten yitip gitmişti çoktan, Gideon’dan gelecek zevk ve güzelliğin peşine düşmüştü açgözlüce.

“Korkma benden” diye fısıldadı. “Uzaklaşma.”

Göbek deliğimi öpüp daha aşağılara kaydı. Bacaklarımın arasına yerleşirken saçları karnımı okşuyordu. Titreyen ellerle beni aralayıp, burnunu klitorisime sürdü. Yarığımda dolaşan hafif ve baştan çıkarıcı dil darbeleri, aynı dilin titreyen cinsel organıma dalarken yaptığı hızlı hareketler beni delirmenin eşiğine getirmişti.

Sırtım büküldü. Boğuk yalvarışlar döküldü dudaklarımdan. Gerilim bütün bedenime yayıldı ve ben kendimi gerilmiş bir ip gibi hissedene dek kasıldı her şey. Sonunda dilinin ucuyla yaptığı yumuşacık bir dokunuşla orgazma kavuşturdu beni.

Ateşli bir rahatlama, kıvranan vücudumun her yanına yayılırken bir çığlık attım.

“Seni bırakamam, Eva.” Ben zevkten titrerken üzerime çıktı Gideon. “Bırakamam.”

Gözyaşlarının yüzünde bıraktığı izleri silip, kızarmış gözlerine baktım. Çektiği işkenceye tanık olmak acı veriyordu bana, yüreğimi yakıyordu. “Sen istesen de izin vermezdim ben buna.”

Aletini eline alıp yavaş ve dikkatli bir şekilde yerleştirdi içime. O giderek daha derine girip bedenimi santim santim ele geçirirken ben başımı geriye atmış, yere bastırıyordum.

Tümünü içime aldığımda ölçülü ve dikkatli hamlelerle hareket etmeye başladı. Gözlerimi kapatıp aramızdaki bağa yoğunlaşmıştım. Derken iyice üzerime abanıp, karnını karnıma bastırdı ve kalbim panikle tekledi. Aniden korkarak, kaskatı kesildim.

“Bak bana, Eva.” Sesi öyle boğuktu ki tanınmaz haldeydi.

Baktım ve çektiği acıyı gördüm.

“Seviş benimle” diye yalvardı soluksuz bir fısıltıyla. “Benimle seviş. Dokun bana, meleğim. Elini sür bana.”

“Evet.” Avuçlarımı sırtına bastırdım önce, sonra titreyen kaslarını

okşayarak kıçına doğru indim. Sert ve kasılmış etini sıkı sıkı avuçlayıp, onu daha hızlı hareket etmeye, daha derinlerime girmeye teşvik ettim.

Kocaman aletiyle kasılmış cinsel organımın derinlerine yaptığı ritmik vuruşlar ateşli ve baş döndürücü dalgalar halinde yayılıyordu bedenime. O kadar hoşuma gidiyordu ki... Bacaklarımı gidip gelen kalçalarına doladım. İçimdeki soğuk düğüm çözülürken soluklarım hızlanıyordu. Göz gözeydik.

Gözyaşlarım şakaklarımdan aşağı akıyordu. “Seni seviyorum, Gideon.”

“Lütfen...” Gözleri sımsıkı kapandı.

“Seni seviyorum.”

Aletini içimde hareket ettirerek ve kalçalarını ustaca çevirerek orgazma doğru sürüklüyordu beni. Cinsel organım alabildiğine kasılmış, onu derinlerimde tutmaya çabalıyordu.

“Gel, Eva” dedi soluk soluğa, boynuma doğru konuşarak.

Çabaladım, onun üstümde olmasının verdiği kaygı izlerini aşmak için çaba gösterdim. Endişe arzuya karışıyor, eşiği geçmeme engel oluyordu.

Acı ve pişmanlık dolu boğuk bir ses çıkardı. “Senin gelmene ihtiyacım var Eva... seni hissetmeye... Lütfen...”

Kalçalarımı avuçlayarak açımı değiştirdi ve içimdeki o hassas noktayı tekrar tekrar okşadı aletiyle. Bıkmadı yorulmadı, aklım bedenimin kontrolünü kaybedip de ben şiddetle gelene dek yavaş yavaş düzdü beni. İçimdeki her şey esrik ürpertilerle titreşir ve ben Gideon’ın altında sarsılırken çığlıklarımın bastırmak için omzunu ısırdım. Bağrının derinliklerinden gelen bir homurtu koyuverdi, ıstırapla zevk karışımı bir şeyler anlatan hırıltılı bir sesti bu.

“Daha” diye emretti, bana o enfes sızıyı yaşatmak için hamlelerini derinleştirirken. Bize –her ikimize de– yeniden bir parça acıya cesaret edecek kadar güveniyor olması kalan son kaygılarımı da silip süpürmüştü. Birbirimize ne kadar güvensek de içgüdülerimize güvenmeyi yeni öğreniyorduk.

Bir kez daha geldim, hem de şiddetle; ayak parmaklarım bile kasılmış, sanki kramp girmişti. Derken o bildik gerilimin Gideon'ı etkisi altına aldığını hissettim ve içime fışkırtmasını hissetmeye can atarak, kalçalarını daha bir sıkı kavrayıp cesaretlendirdim onu.

"Hayır!" Kendini benden çekip kopardı ve sırtüstü düşüp bir kolunu gözlerinin üstüne kapattı. Bedenimin ona sağlayacağı rahatlama ve zevkten mahrum ederek cezalandırıyordu kendisini.

Terden parlayan göğsü hızla inip kalkıyordu. Aleti, bütün ağırlığıyla yatıyordu karnının üstünde, morarmış geniş başı ve gövdesini saran kalın damarlarıyla acımasız bir görünüşü vardı.

Gideon'ın küfürlerine aldırmadan, elimle ve ağzımla daldım aletine. Karnını kolumla sabitleyip, boşta kalan elimle aletini hızla sıvazlarken, bir yandan da hassas tepesini iştahla emmeye başladım. Uylukları titriyor, bacakları huzursuz tekmeler savuruyordu.

"Kahretsin, Eva. Siktir." Kasıldı, soluk soluğaydı. Ellerini saçlarımın arasına daldırmış, kalçalarını yukarı doğru büküyordu. "Siktir. Em hadi... Ah, Tanrım..."

Neredeyse boğulmama neden olacak bir tazyikle patlayarak ağzımı doldurdu. Hepsini emdim, tekrar tekrar yutkunarak, zonklayan aletini sayısız atım boyunca sağdım, ta ki aşırı derecede hassaslaşıp sarsılan Gideon durmam için bana yalvarana dek.

Doğruldum, Gideon da kalkıp otururak bana sarıldı. Sonra beni tekrar yere yatırdı ve yüzünü boynuma gömüp şafak sökene kadar ağladı.

Salı günü, dünya ile arama duvar çekme ihtiyacı hissederek siyah, uzun kollu bir ipek bluz ile kumaş pantolon giydim. Mutfakta Gideon yüzümü avuçlarının arasına alıp, dudaklarını dudaklarımın üzerinde iç burkan bir şefkatle gezdirdi. Bakışları hâlâ tekinsizdi.

"Öğle yemeği?" diye sordum aramızdaki bağa tutunma ihtiyacı hissederek.

"İş yemeğim var." Parmaklarını açık saçlarımın arasında gezdirdi. "Sen de

gelir misin? Angus seni mesaiye yetiştirir.”

“Çok isterim.” Gideon’ın cep telefonuma göndermiş olduğu akşam organizasyonlarının, toplantı ve randevuların zamanlarını geçirdim aklımdan. “Yarın akşam da Waldorf-Astoria’da bir bağış yemeğimiz var.”

Bakışları yumuşadı. İş giysileri içinde fazlasıyla ciddi ama sakin görünüyordu. Sakinlikle alakası bile olmadığını biliyordum ben oysa.

“Sen gerçekten vazgeçmeyeceksin galiba benden, değil mi?” diye sordu sessizce.

Sağ elimi kaldırıp yüzüğümü gösterdim ona. “Benden kurtuluş yok, Cross. Alışsan iyi olur.”

İşe giderken de, öğlen Jean Georges’daki öğle yemeğine giderken de arabada kucağına oturtup sarıldı bana. Yemek sırasında bir düzineden fazla sözcük çıkmadı ağzımdan. Gideon’ın benim için ısmarladığı yemeğimi büyük bir keyifle yedim.

Yanında sessizce oturdum ve ona bağlılığımın sessiz bir ifadesi olarak sol elimi masa örtüsünün altına sokup sert bacağının üstüne koydum. Yalnızca ona değil, bizeydi bağlılığım. O ise bir yandan St. Croix’daki yeni bir emlak projesini tartışırken, bir yandan da sıcacık ve güçlü elini elimin üstünde tutuyordu. Birbirimizden kopmaktansa ikimiz de tek elle yemek yemeyi seçerek o bağlantıyı yemek boyunca koruduk.

Geçen her saatle birlikte önceki gecenin dehşeti akıp gidiyordu ikimizin de üzerinden. Gideon’ın koleksiyonuna ekleyeceği bir başka yara izi olacaktı bu, hiç unutamayacağı bir başka acı anı. Benim de onunla paylaşacağım ve onunla birlikte korkacağım bir anı olacaktı, ama bize hükmetmeyecekti. Buna izin vermeyecektik.

Günün sonunda Angus eve götürmek için kapıda bekliyordu beni. Gideon geç saate kadar çalışacak, sonra da Crossfire’dan doğruca Dr. Petersen’ın muayenehanesine gidecekti. Yol boyunca kendimi Parker’la bir tur daha antrenman yapma fikrine alıştırmaya çalıştım. Bugün gitmesem mi diye düşündüğüm olduysa da bir rutine bağlı kalmanın önemli olduğuna karar

verdim. Hayatımdaki öyle çok şey kontrolümün dışındaydı ki son zamanlarda. Bir programa göre hareket etmek, tümüyle benim gücüm dahilinde olan az sayıda şeyden biriydi.

Parker'la stüdyoda bir saat boyunca ebeleme ve yer hareketleri çalıştıktan sonra Clancy beni eve bıraktığında rahatlamıştım ve yapmak istediğim en son şey bu olduğu halde gidip spor yapmış olmanın gururunu taşıyordum.

Lobiye girdiğimde Trey'i güvenlikteki görevliyle konuşurken buldum.

"Selam" dedim. "Yukarı mı çıkıyorsun?"

Bana döndü. Ela gözleri sıcak, kocaman gülüyordu. Trey'de kendine has bir nezaket, Cary'nin daha önceki ilişkilerinden farklı olan bir dürüstlük, bir saflık vardı. Ya da Cary ile benim hayatlarımızdaki çoğu kişinin aksine Trey "normal" biriydi demeliyim belki de.

"Cary evde değil" dedi. "Şimdi aradılar."

"İstersen benimle yukarıya gelip bekleyebilirsin. Bu akşam tekrar çıkmayacağım ben."

"Eğer rahatsız etmeyeceksem." Ben görevli kıza el edip asansöre doğru yürümeye başlayınca o da bana ayak uydurdu. "Cary'ye bir şey getirmiştim."

"Ne rahatsızlığı canım!" diyerek ikna ettim onu.

Yoga pantolonumla atletime baktı. "Spor salonundan mı geliyorsun?"

"Öyle. Spor yerine başka *ne olsa* yapmayı tercih edeceğim günlerden biri olduğu halde hem de."

Asansöre bindiğimiz sırada güldü. "O duyguyu bilirim."

Yukarı çıkarken bir sessizlik çöktü üstümüze. Gergin bir sessizlikti.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum ona.

"Şey..." Sırt çantasının askısını düzeltti Trey. "Cary'de son günlerde bir

tuhaflık var sanki.”

“Öyle mi?” Altdudağımı ısırdım. “Ne gibi?”

“Bilmiyorum. Anlatması zor. Sanki bir sıkıntısı varmış ama ben anlamıyormuşum gibi geliyor.”

Sarışını düşünüp, içimden bir eyvah çektim. “Belki şu Grey Isles işi onu strese sokuyordur ve bu konuyla senin de canını sıkmak istemiyordur. Hem çalışıp hem okuduğun için senin işinin başından aşkın olduğunun farkında.”

Omuzlarındaki kasılma azaldı. “Belki öyledir. Aslında mantıklı. Peki. Teşekkür ederim.”

Dairenin kapısını açıp onu içeri aldım ve rahatına bakmasını söyledim. Trey eşyalarını bırakmak için Cary’nin odasına doğru giderken, ben de mesaj var mı diye bakmak için telefona yöneldim.

Koridordan gelen bağırışı duyunca, evde hırsız filan olabileceği korkusuyla yüreğim küt küt atarak, bambaşka bir nedenle uzandım telefona. İlk bağırışı başka bağırışmalar izledi ve seslerden biri kesinlikle Cary’ye aitti.

Rahatlamıştım, soluğumu koyuverdim. Elimde telefon, neler olduğunu anlamak için oraya doğru gittim. Koridorun köşesini hızla dönen Tatiana az kalsın beni ezecekti. Hâlâ bluzunun düğmelerini iliklemekle meşguldü.

“Pardon” dedi küstah bir sırıtışla. “Görüşürüz.”

Trey’in bağırışları yüzünden Tatiana’nın çıkarken arkasından kapıyı kapatıp kapatmadığını duyamadım.

“Kahretsin, Cary. Bunu konuşmuştuk! Söz vermiştin!”

“Bu işi fazla büyütüyorsun” diye çıkıştı Cary. “Sandığın gibi değil.”

Trey Cary’nin odasından öyle bir hışımla çıktı ki yolundan çekilebilmek için koridor duvarına yapışmak zorunda kaldım. Arkasından gelen Cary beline bir çarşaf dolamıştı. Yanımdan geçerken ona pis bir bakış attım ve karşılığında da ortaparmakla yapılan bir siktir işareti kazandım.

İki adamı yalnız bırakarak banyoma kaçıp duşa girdim. Bir kez daha hayatını mahvettiği için kızgındım Cary'ye. Onun bir gün bu davranış kalıbını terk edeceğini ümit edip duruyordum ama bir türlü kendini kurtaramıyor gibiydi.

Yarım saat sonra odamdan çıkıp mutfağa geldiğimde mutlak bir sessizlik hâkimdi eve. Akşam yemeğine odaklandım; belki evdedir ve biraz neşelenmeye ihtiyacı vardır diye, Cary'nin en sevdiği yemeklerden biri olan taze patatesli ve kuşkonmazlı domuz rostosunda karar kıldım.

Rostoyu fırına koyduğum sırada Trey'in koridordan gelişini görmek önce şaşırttı beni, sonra da üzdü. Onu öyle alı al moru mor, dağılmış bir halde ve gözyaşları içinde çıkarken görmek çok fenaydı. Cary, üzerine yapışmış erkek teri ve seks kokularıyla mutfağa gelince duyduğum acıma şiddetli bir düş kırıklığına dönüştü. Şarap dolabına giderken yanımdan geçti ve bana ters ters baktı.

Kollarımı kavuşturup karşısına geçtim. "Kalbi kırık sevgilini seni az önce onu aldatırken yakaladığı çarşafların üzerinde becermek hiçbir şeyi düzeltmez."

"Kapa çeneni, Eva."

"Teslim olduğu için şu anda kendisinden nefret ediyordur muhtemelen."

"Kapa şu lanet çeneni dedim."

"Peki." Ona sırtımı dönüp, rostonun yanında fırına vereceğim patateslere koyacağım baharatları karıştırmaya başladım.

Cary dolaptan şarap kadehleri çıkardı. "Beni yargıladığını hissedebiliyorum. Kes artık. Beni bir erkeği düzerken yakalamış olsaydı bunun yarısı kadar bile bozulmazdı."

"Bütün suç onun yani, öyle mi?"

"Sana bir son dakika haberim var: Senin kendi aşk hayatın da pek mükemmel sayılmaz."

“Bel altı vuruş yapıyorsun, Cary. Burada durup senin kum torban olmaya niyetim yok. Eline yüzüne bulaştırdın, sonra da daha beterini yaptın. Bütün suç sende.”

“Bana büyüklük taslama şimdi. Sen de bugün olmazsa yarın ırzına geçecek bir adamla birliktesin.”

“Hiç de öyle değil!”

“Hıh.” Kalçasını tezgâha dayadı. Yeşil gözleri acı ve öfke doluydu. “Eğer sana saldırdığı sırada uyuyor olmasını mazeret kabul ediyorsan, o halde aynı mazeret sarhoşlar ve uyuşturucu bağımlıları için de geçerli olmalı. Sonuçta, onlar da ne yaptıklarını bilmiyorlar.”

Söylediklerindeki gerçeklik payı kadar, beni bile isteye yaralamaya çalışıyor olması da acıtmıştı içimi. “İçkiyi bırakabilir insan ama uyumaktan vazgeçemez.”

Cary doğrularak, seçmiş olduğu şişeyi açtı ve iki kadeh doldurup, birini tezgâhın üstünden bana doğru yolladı. “İnsanın canını yakan birileriyle ilişki içinde olmasının ne demek olduğunu bilen biri varsa o da benim. Onu seviyorsun. Onu kurtarmak istiyorsun. Ama seni kim kurtaracak, Eva? O bir saatli bomba ve ben de onunla birlikte olduğun her an senin yanında olamam.”

“Demek can yakan ilişkilerden söz etmek istiyorsun ha?” diye karşı saldırıya geçtim; onu kendi ıstıraplı gerçeklerimden uzaklaştırmaktı amacım. “Kendini korumak için mi ihanet ettin Trey’e? O seni düş kırıklığına uğratmaya fırsat bulamadan sen onu kendinden uzaklaştırmaya mı karar verdin?”

Cary’nin dudakları acı bir gülüşle kıvrıldı. Kadehini benim hâlâ tezgâhta duran kadehime değdirdi. “Şerefimize. Arızalarımıza. Neyse ki birbirimizi bulmuşuz.”

O ağır adımlarla odadan çıkarken, benim de keyfim kaçmıştı. Bunun olacağını biliyordum – gerçek olamayacak kadar iyi koşullar illa ki bozulurdu. Memnuniyet ve mutluluk benim hayatımda asla üç beş günden

fazla sürmezdi zaten ve her seferinde de aldanışımla yüzleşirdim sonunda.

Her zaman bir yerlere sinip saklanmış bir şeyler olurdu. Bir anda ortaya çıkıp her şeyi mahvetmek için pusuda bekleyen bir şeyler.

Tam akşam yemeğini fırından çıkarırken geldi Gideon. Bir elinde takım elbise taşımak için kullanılan bir torba, öbür elindeyse bilgisayar çantası vardı. Dr. Petersen'la olan randevusundan sonra yalnız başına eve dönmeye kalkarsa diye endişelenmiş, yolda olduğunu haber vermek için aradığındaysa rahatlamıştım. Yine de kapıyı ilk açtığım an, onu karşımda görünce bir huzursuzluk ürpertisi dolaştı içimde.

"Selam" dedi alçak sesle ve peşimden mutfağa geldi. "Burası enfes kokuyor."

"Umarım karnın açtır. Çok fazla yemek var ve Cary'nin bize katılıp bir şeyler yiyeceğini hiç sanmıyorum."

Gideon eşyalarını kahvaltı tezgâhına bırakıp ihtiyatlı bir şekilde yanıma yaklaştı; bakışları yüzümde dolaşıyordu. "Gece kalmak için bir şeyler getirdim yanımda ama istersen giderim. Ne zaman olursa. Yalnızca söyle yeter."

Korkunun beni yönlendirmesine izin vermemeye kararlıydım, hızla soluklandım. "Burada istiyorum seni."

"Ben de burada olmak istiyorum." Yanımda dikiliyordu. "Sana sarılabilir miyim?"

Ona dönüp sımsıkı sarıldım. "Lütfen."

Yanağını yanağıma bastırıp, sıkı sıkı sarıldı bana. Alıştığımız kadar doğal ve kolay olmadı bu kucaklaşma. Daha önce hissettiğimiz her şeyden farklı olan yeni bir ihtiyatlılık hali vardı aramızda.

"Keyfin nasıl?" diye mırıldandı.

"Sen geldin, daha iyi oldu."

"Ama hâlâ gerginsin." Dudaklarını alnıma bastırdı. "Ben de öyleyim. Bir daha nasıl yan yana uyuyabileceğiz, bilmiyorum."

Biraz geri çekilerek baktım ona. Ben de bundan korkuyordum ve Cary ile az önce yapmış olduğum konuşma da işleri hiç kolaylaştırmamıştı. *O bir saatli bomba...*

“Bir yolunu buluruz” dedim.

Uzun bir süre konuşmadı. “Nathan hiç temas kurdu mu seninle?”

“Hayır.” Tesadüfen ya da bilinçli olarak bir gün yeniden karşıma çıkacağından korkuyordum ama içten içe. Orada bir yerlerdeydi sonuçta ve benimle aynı havayı soluyordu... “Neden?”

“Bugün aklıma geldi.”

Yüzünü incelemek için geri çekildim ve ne kadar perişan göründüğünü fark edince koca bir düğüm oluştu boğazımda. “Neden?”

“İkimizin de sırtındaki yük hiç az sayılmaz çünkü.”

“Çok fazla olduğunu mu düşünüyorsun?”

Başını iki yana salladı Gideon. “Öyle düşünemem ben.”

Ne diyeceğimi ne yapacağımı bilemedim. Benim aşkımla onun bana duyduğu ihtiyacın ilişkimizi götürmeye yetip yetmeyeceğinden kendim de emin değilken ona nasıl bir güvence verebilirdim ki?

“Neler geçiyor aklından?” diye sordu.

“Yemekle ilgili düşünceler. Açlıktan ölüyorum. Gidip sorsana bakalım Cary de yiyecek miymiş. Sonra da oturup yeriz.”

Gideon odasına gittiğinde Cary uyuyordu. O yüzden yemek masasında baş başa oturup mum ışığında iki kişilik bir akşam yemeği yedik. İkimizin de duş alıp üzerimize geçirdiğimiz eski tişörtler ve pijama altlarıyla katıldığımız resmi bir yemek gibiydi sanki. Cary için endişeleniyordum ama Gideon’la baş başa sakin bir zaman geçirmek de tam ihtiyacımız olan şey gibi gelmişti.

“Dün ofisimde Magdalene ile yemek yedim” dedi ilk birkaç lokmamızın

ardından.

“Ya?” Demek ben yüzük alışverişindeyken Magdalene de benim erkeğimle baş başa zaman geçiriyordu ha?

“O ses tonuna hiç gerek yok” diye uyardı. “Senin çiçeklerinle dolu bir ofiste, senin masamın üstünden yolladığın öpücüklere karşı iki lokma yemek yedi alt tarafı. Sen de en az onun kadar oradaydın o sırada.”

“Affedersin. Düşünmeden gösterilmiş bir tepkiydi.”

Elimi dudaklarına götürüp, küçük, sert bir öpücük kondurdu. “Beni hâlâ kıskanabiliyor olman içime biraz su serpti.”

İçimi çektim. Duygularım karman çormandı gün boyu, hangi konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. “Ona Christopher’dan bahsettin mi?”

“Yemeğe çağırmamın nedeni oydu zaten. Ona videoyu gösterdim.”

“Ne?” Telefonumun şarjının onun arabasındayken bittiğini hatırlayarak kaşlarımı çattım. “Nasıl becerdin bunu?”

“Telefonunu ofisime götürüp videoyu bir USB’ye geçirdim. Dün akşam şarj edilmiş olarak geri getirdiğimi fark etmedin mi?”

“Hayır.” Hükmedici ya da değil, Gideon’la hangi sınırları aştığında benim tırsma bölgeme geçtiği konusu üzerinde çalışmak zorundaydık. “Telefonumu bu şekilde kurcalayamazsın, Gideon.”

“Kurcalamadım ki. Şifre belirlememiştin daha zaten.”

“Önemli olan o değil! Benim kahrolası özel hayatıma yapılmış ciddi bir tecavüz bu. Tanrım...” Hayatımdaki insanların hiçbiri benim de sınırlarım olduğunu neden bir türlü anlamıyordu acaba? “Ben senin özel şeylerini karıştırsam hoşuna gider mi?”

“Saklayacak bir şeyim yok ki.” Cep telefonunu eşofmanının cebinden çıkarıp bana uzattı. “Ve senin de olmayacak.”

Aslında o an hiç kavga etmek istemiyordum –işler zaten yeterince sallantıdaydı– ama bunu daha fazla erteleyemezdim. “Senin görmeni istemediğim bir şeyimin olup olmaması önemli değil. Benim bir miktar özel alana ve biraz mahremiyete hakkım var; senin de bana ait bilgileri ve benim eşyalarımı karıştırmadan önce bana sorman gerekiyor. Benim iznim olmadan canın ne isterse alma huyundan vazgeçmek zorundasın.”

“O videonun nesi özeldi ki?” diye sordu kaşlarını çatarak. “Sen kendin gösterdin onu bana.”

“Annem gibi davranma, Gideon!” diye bağırdım. “Benim idare edebileceğim deli sayısının da bir sınırı var.”

Sert tavrım karşısında geri çekildi. Bu kadar öfkelenmiş olmama şaşırdığı barizdi. “Peki, tamam. Üzgünüm.”

Öfkemi ve huzursuzluğumu dizginlemeye çalışarak şarabımdan birkaç yudum aldım. “Ben kızdığım için mi üzgünsün? Yoksa kendi yaptığın şey için mi?”

Birkaç nabız atışı kadar süren bir sessizlikten sonra yanıtladı Gideon: “Kızdığın için üzgünüm.”

Gerçekten basmıyordu kafası. “Bunun ne kadar acayip bir şey olduğunu nasıl anlamazsın ya?”

“Eva.” İç geçirip elini saçlarına götürdü. “Her günün dörtte birini senin *içinde* geçiriyorum ben. Sonra sen tutup bana dışarıda sınırlar koymaya kalkınca ister istemez keyfi geliyor bana bu sınırlar.”

“Keyfi filan değiller. Benim için önemliler. Bilmek istediğin bir şey varsa bana sorman gerekiyor.”

“Pekâlâ.”

“Bir daha yapma” diye uyardım. “Şaka yapmıyorum, Gideon.”

Çenesi kasıldı. “Tamam. Anladım.”

Sonra, gerçekten daha fazla kavga etmek istemediğim için kapattım konuyu. “Görünce ne dedi Magdalene?”

Gözle görülür şekilde rahatladı Gideon. “Zordu onun için tabii. Benim görmüş olduğumu bilmek daha da zordu.”

“O da bizi kütüphanede görmüştü.”

“Doğrudan o konuyla ilgili konuşmadık ama konuşacak da ne var ki zaten? Kapalı bir odada kız arkadaşımla seviştim diye özür dileyecek değilim.” Arkasına yaslanıp hızla soluk verdi. “Christopher’ın videodaki yüzünü görmek –onun kendisi hakkında gerçekten ne düşündüğünü görmek–, *asıl* canını yakan bu oldu. İnsanın kendini o şekilde kullanılırken görmesi zor bir şey. Hele de tanıdığını sandığın, senin iyiliğini düşünüyor olması gereken biri tarafından.”

Tepkimi gizlemek için her ikimizin de kadehlerini doldurmaya başladım. Sanki kendi deneyimlerine dayanarak konuşuyor gibiydi. Tam olarak ne yapılmıştı acaba ona?

Şarabımdan çabucak bir yudum aldıktan sonra sordum: “Sen nasıl geliyorsun bunun üstesinden?”

“Ne yapabilirim ki? Yıllarca her yolu denedim Christopher’la konuşmak için. Onu paraya boğmayı denedim. Tehdit etmeyi denedim. En ufak bir değişme eğilimi göstermedi. Yapabileceğim tek şeyin hasar kontrolü olduğunu anladım uzun zaman önce. Bir de seni ondan olabildiğince uzak tutmak.”

“Artık bildiğim için ben de yardımcı olurum sana bu konuda.”

“Güzel.” Şarabını içerken kadehinin üstünden baktı bana. “Dr. Petersen’la olan randevumu sormuyorsun hiç.”

“Benim üzerime vazife değil. Tabii eğer sen benimle paylaşmak istersen o başka.” Gözlerimi gözlerine diktim, tam da buydu aslında yapmasını istediğim şey. “Ne zaman anlatacak birilerine ihtiyaç duyarsan ben dinlemeye hazırım ama burnumu sokmam. Beni içeri almaya hazır olduğunda alırsın

zaten sen. Yalnız, Dr. Petersen'dan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek isterim doğrusu."

"Şimdilik iyi." Gülümsedi. "Konuşmayı kendi istediği gibi yönlendirebiliyor. Pek fazla kişi beceremez bunu benimle konuşurken."

"Evet. Alır seni, dolaştırır, dolaştırır, aynı yere bambaşka bir yönden getirir ve sen de, 'Ben bunu neden böyle görememişim?' diye düşünürken bulursun kendini."

Gideon'ın parmakları kadehinin sapında bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu. "Yatmadan önce almam için bir ilaç yazdı bana. Gelirken aldım eczaneden."

"Ne düşünüyorsun peki, ilaç alma konusunda?"

Karanlık ve tekinsiz gözlerle baktı bana. "Gerekli olduğunu düşünüyorum. Seninle olmak zorundayım ve ne pahasına olursa olsun bunu senin için güvenli hale getirmek zorundayım. Dr. Petersen, terapi ile beraber kullanıldığında bu ilacın 'atipik cinsel parasomniler'de etkili olduğunu söyledi. Buna inanmak zorundayım."

Uzanıp elini tuttum. İlaç almak büyük bir adımdı, özellikle de sorunlarıyla yüzleşmekten bunca zaman kaçınmış biri için. "Teşekkür ederim."

Gideon'ın elimi daha da sıktı. "Anlaşılan bu sorun yeterince çok insanda görülüyor ki üzerinde uyku çalışmaları yapmışlar. Dr. Petersen bana literatüre geçmiş bir vakadan söz etti. Adam on iki yıl boyunca uykusunda saldırmış karısına."

"On iki yıl mı? Aman Tanrım."

"Anlaşılan, doktora başvurmadan bu kadar beklemelerinin nedenlerinden biri de adamın uyurken daha iyi sevişmesiymiş" dedi kuru bir sesle. "Bir erkeğin egosu için bundan daha öldürücü bir darbe düşünemiyorum."

Ona baktım. "İşe bak."

"Ya, bence de." Çarpık gülüşü soldu. "Ama benimle yatağını paylaşma konusunda kendini baskı altında hissetmeni istemiyorum, Eva. Sihirli bir hap

yok bu iş için. İstersen kanepede uyurum, istersen eve giderim ama bu iki seçenekten kanepeyi tercih ederim doğrusu. Sabah işe seninle birlikte hazırlanınca bütün günüm daha iyi geçiyor.”

“Benim de.”

Uzanıp elimi tuttu Gideon ve dudaklarına götürdü. “Böyle bir şeye sahip olabileceğimi hiç düşünmemiştim... Hayatımda benimle ne yapacağını bilen birinin olabileceğini. Beni olduğum gibi kabul ettiği için, bir yandan akşam yemeği yerken, bir yandan benim arızalarım hakkında konuşabilen birinin... İyi ki varsın, Eva.”

Yüreğim tatlı bir sızıyla burkuldu göğsümde. Nasıl da güzel şeyler söyleyebiliyordu bu adam. Nasıl da mükemmel şeyler buluyordu.

“Ben de senin hakkında aynen öyle hissediyorum, şampiyon.” Benim hislerim daha derin olabilirdi yalnız, çünkü ben onu seviyordum. Ama bunu yüksek sesle söylemedim. Nasılsa bir gün o da aynı noktaya gelecekti. Kesinlikle ve geri dönüşsüz biçimde benim olana dek pes etmeyecektim.

***

Çıplak ayağını orta sehpasına dayamış ve bilgisayarını kucağına almış olan Gideon öyle rahat ve huzurlu görünüyordu ki, dönüp dönüp ona bakmaktan televizyondaki programları seyredemiyordum.

Buraya nasıl geldik? diye soruyordum kendime. Bu aşırı derecede seksi adamla ben?

“Diktin gözlerini bakıyorsun” diye mırıldandı gözlerini ekrandan ayırmadan.

Dil çıkardım ona.

“Bu yaptığınızı cinsel bir teklif olarak alabilir miyiz, Bayan Tramell?”

“Hem çalıştığın şeye bakıp, hem de beni nasıl görebiliyorsun?”

O zaman kafasını kaldırıp bana baktı. Mavi gözleri güç ve ateş saçıyordu.

“Ben seni hep gördüm, meleğim. Beni bulduğun andan beri, senden başka bir şey görmedi gözüm.”

Çarşamba gününe Gideon’ın arkamdan dürten aletiyle başladım. En sevdiğim uyandırılma şekli buydu artık.

“Hadi bakalım” dedim boğuk bir sesle, uykulu gözlerimi ovuşturarak, “pek oyuncusun bu sabah.” Kolu belime dolandı, beni sıcak ve sert göğsüne çekti.

“Sen de her sabah çok güzel ve seksisin” diye mırıldandı omzumu dişlerken. “Seni uyandırmaya bayılıyorum.”

Olaysız geçen geceyi paylaştığımız küçük bir orgazm ile kutladık.

Günün ilerleyen saatlerinde Mark ve Steven’la, yerin altına saklanmış güzel bir Meksika restoranında öğle yemeği yedim. Üç beş basamaklı beton merdivenden inip, siyah yelekli garsonların servis yaptığı son derece aydınlık ve şaşırtıcı derecede geniş bir restoranda bulmuştuk kendimizi.

“Senin adamı getir buraya da” dedi Steven, “sana şu narlı margaritalardan ısmarlasın.”

“Çok mu güzel?” diye sordum.

“Hem de nasıl.”

Siparişlerimizi almaya gelen garson kız kıskançlık uyandıracak uzunluktaki kirpiklerini kırpıştırarak utanmazca flört etti Mark’la. Mark da karşılık verdi. Yemek ilerledikçe, isim kartında Shawna yazan enerjik kızıl giderek cüretkârlaştı ve her gelip gidişinde Mark’ın kâh omzuna kâh ensesine dokunmaya başladı. Buna karşılık, Mark’ın şakalaşmaları da giderek daha imalı hale geliyordu. Bu arada ben endişeyle Steven’a bakıyor, yüzünün kızardığına ve kaşlarının giderek daha çok çatıldığına tanık oluyordum. Oturduğum yerde rahatsız bir şekilde kıpırdanarak bu gerilim dolu yemeğin bitmesi için dakikaları saymaya başlamıştım.

“Hadi bu gece beraber olalım” dedi hesabı getiren Shawna Mark’a. “Benimle bir gece geçir, bak ben nasıl tedavi ediyorum seni.”

Ağzım bir karış açıldı. Ciddi olabilir miydi bu?

“Saat yedi senin için uygun mu?” dedi Mark memnun bir mırıltıyla. “Seni mahvedeceğim Shawna. Bir zenciyle bir kere birlikte oldun mu ne olur bilirsin...”

İçtiğim su boğazıma kaçtı, boğuluyordum.

Steven ayağa fırlayıp yanıma geldi ve sırtıma vurdu. “Aman be, Eva” dedi gülerek. “Seni kekliyorduk yalnızca. Ölme şimdi başımıza.”

“Ne?” dedim soluk almaya çalışarak, gözlerimde yaşlarla.

Gülerek arkamdan dolandı ve kolunu garsonun omzuna doladı. “Eva, seni kız kardeşim Shawna ile tanıştırayım. Shawna, bu Mark’ın hayatını kolaylaştıran Eva.”

“Aman iyi bari” dedi Shawna, “sen de zorlaştırıyorsun çünkü.”

Steven göz kırptı bana. “Bu yüzden benimle zaten.”

İki kardeşi böyle yan yana görünce daha önce dikkatimi çekmeyen benzerliği fark ettim. Sandalyeme yığılıp Mark’a pis pis baktım. “Çok adiceydi bu yaptığınız. Steven balatayı sıyıracak sandım gerçekten.”

Mark teslim olur gibi havaya kaldırdı elini. “Bütün fikir ondan çıktı. Böyle dramatik şeylere meraklı olan oydu, hatırladın mı?”

Topuklarının üstünde sallanıp, sırıtarak konuştu Steven: “Hadi, Eva. Bu ilişkide fikir üreten kişinin Mark olduğunu biliyorsun.”

Shawna cebinden bir kartvizit çıkarıp bana uzattı. “Numaram arkada yazılı. Ara beni. Bu ikisiyle ilgili her türlü pislik bende saklı. Sana anlatırım, bir güzel alırsın intikamını.”

“Hain!” diye suçladı Steven.

“Ee” diyerek omuz silkti Shawna, “kızlar kızlara destek olur her zaman.”

İşten sonra Gideon’la onun spor salonuna gittik. Angus bizi kapının önünde bıraktı ve biz de içeri girdik. İçerisi hareketliydi ve soyunma odası kalabalıktı. Üstümü değiştirip eşyalarımı kilitledim ve Gideon’la koridorda buluştum.

CrossTrainer’a ilk geldiğim gün benimle konuşmuş olan antrenör Daniel’a el salladım ve kıçıma bir şaplak yedim bu yüzden.

“Hey” diye bağırdım Gideon’ın elini savuşturmaya çalışırken, “kes şunu.”

Atkuyruğumdan çekip başımı nazikçe geriye yatırdı; kendi arazisini derin ve ıslak bir öpücükle işaretleyebilmek için ağzımı yukarı çevirdi.

Saçımı çekerek bütün tenime elektrik vermişti sanki. “Caydırıcılık deyince aklına bu geliyorsa” diye fısıldadım dudaklarına, “bil ki daha çok teşvik edici etkisi oluyor bu yaptığının.”

“Dozu artırmaya hazırım.” Altdudağımı ısırdı. “Ama ben senin yerinde olsam sınırlarımı bu şekilde test etmezdim, Eva.”

“Merak etme. Bunun için başka yollarım var.”

Önce koşu bandına çıktı Gideon ve bana terden ışıldayan bedenini seyretme zevkini bahşetti... herkesin içinde. Baş başayken onu o halde ne kadar sık görsem de baştan çıkarıcı etkisi hiç azalmıyordu.

Ve aman Tanrım, bayılıyordum saçlarını bağlayışına. Ve hafifçe bronzlaşmış teninin altında gerilen kaslarına. Ve hareketlerindeki o zarif güce. Bu şık ve görgülü adamın, sırtındaki takım elbiseyi atıp hayvani yanını ortaya çıkarması bütün ayarlarımı altüst ediyordu.

Gözümü ondan alamıyordum ve almak zorunda olmadığıma da memnundum. Ne de olsa benimdi. Her yanıma sıcak bir keyif duygusu yayılıyordu bunu düşündükçe. Ayrıca salonda ona bakmayan kadın yoktu zaten. Gideon bir aletten diğerine geçerken, düzinelerce hayran göz de onu takip ediyordu.

Bakarken yakalanınca ona imalı bir bakış atıp dilimi altdudağımda şöyle bir

gezdirdim. Kalkan kaşı ve buruk yarım gülümsemesi her yanımı karıncalandırdı. En son ne zaman spor yaparken bu kadar motive olduğumu hatırlamıyordum. Bir buçuk saat nasıl geçti anlamadım.

Bentley'ye binip çatı katına doğru yola çıktığımızda, oturduğum yerde kıvranıyordum artık. Sessiz bir davet niteliğindeki bakışlarım Gideon'a kayıyordu tekrar tekrar.

Parmaklarını benimkilere doladı. "Beklemen gerekecek."

Söylediği şaşırtmıştı beni. "*Ne?*"

"Duydun söylediğimi." Parmaklarımı öptü ve bir de utanmadan şeytani bir gülücük attı bana. "Doyumun ertelenmesi, meleğim."

"Niye yapacakmışız bunu?"

"Yemekten sonra birbirimiz için ne kadar delirmiş olacağımızı düşün."

Angus'ın bizi dinlemeyecek kadar profesyonel olduğunu biliyordum ama yine de duymasın diye Gideon'a doğru eğilerek konuştum: "O nasılsa olacak, beklesek de beklemesek de. Ben beklemeyelim derim."

Ama kararından dönmeye niyeti yoktu. Onun yerine ikimize de işkence etti. Sıcak bir duş için birbirimizi soymamızı istedi, birbirimizin bedenlerindeki kıvrım ve girintileri okşayıp sevdik, sonra da akşam yemeği için yeniden giyinmemizi istedi. Kendisi üşenmeyip smokin giydi ama papyon takmadı. Gıcır gıcır beyaz gömleğinin açık yakasından teni görünüyordu azıcık. Benim için seçtiği kokteyl elbisesi, şampanya rengi ipekten bir Vera Wang'dı. Elbisenin üstü, askısız ve sırtı açık bir büstiyerdi; kat kat eteği de dizlerimin üç beş santim üstünde bitiyordu.

Elbiseyi görünce gülümsemiştim, çünkü beni bütün gece o elbisenin içinde görmenin onu çıldırtacağını biliyordum. Çok güzel bir elbiseydi ve ben de çok beğenmiştim ama kısa boylu ve yuvarlak hatlı kızlara göre değil, ince, uzun mankenlere uygun bir modeldi bu. Belki göğüslerimi biraz olsun örter ümidiyle saçlarımı açık bıraktım ama Gideon'ın bakışlarına bakılırsa pek de faydası olmamıştı bu zavallı hamlemin.

“Tanrım, Eva.” Pantolonunun içinde aletini düzeltti. “Bu elbiseyle ilgili fikrimi değiştirdim. Bununla insan içine çıkmamalısın.”

“Fikir değiştirecek zamanımız yok.”

“Daha fazla kumaş kullanıldığını düşünmüştüm bu elbisede.”

Sırıtarak omuz silktim. “Ne diyebilirim? Alan sensin.”

“Ama şimdi o kadar emin değilim. Ne kadar sürer ki çıkarman?”

Dilimi altdudağımda dolaştırarak yanıtladım: “Bilmem. Neden kendin denemiyorsun?”

Gözleri koyulaştı. “Buradan asla çıkamayız.”

“Bence mahsuru yok.” Çok seksi görünüyordu ve ben –her zamanki gibi– delice istiyordum onu.

“Üstüne alabileceğin bir ceket filan yok mu? Bir mont olabilir mesela? Ya da pardösü?”

Gülerek çantamı şifoniyerin üstünden alıp koluna girdim. “Merak etme. Herkes sana bakmakla meşgul olacağı için beni kimse fark etmez bile.”

Ben onu yatak odasında dışarı doğru çekiştirirken kaşlarını çattı. “Cidden, Eva. Memelerin mi büyüdü senin? O şeyin üstünden dışarı taşıyorlar.”

“Ben yirmi dört yaşındayım, Gideon” dedim kuru bir sesle. “Gelişmemi tamamlayalı yıllar oldu. Vitrinde ne gördüysen, aldığın da o yani.”

“Evet, ama almaya hakkı olan tek kişi ben olduğuma göre vitrini gören tek kişi de ben olmalıydım.”

Oturma odasına geçtik. Girişe ulaşana kadar geçen kısa zamanda Gideon’ın evinin sakin güzelliğinin tadını çıkardım. Sıcaklığı ve davetkârlığı hoşuma gidiyordu. Dekorasyonda kullanılan klasik tarz zarif olduğu kadar şaşırtıcı derecede rahattı da. Kemerli pencerelerden görünen muhteşem manzara içeriyi tamamlıyor ama dikkati dağıtmıyordu.

Duvarlarda asılı olan tablolar gibi, koyu renk ahşaplar, eski havası verilmiş taşlar, sıcak renkler ve mücevher tonlarındaki küçük aksesuarlar da pahalı ama zevk sahibi bir zenginliği yansıtıyordu. İnsan kendini burada rahatsız hissetmez, nereye oturayım, elimi kolumu nereye koyayım diye düşünmezdi. Öyle bir havası yoktu kesinlikle.

Özel asansöre bindik. Kapılar kapanırken Gideon bana döndü ve derhal elbisemin büstiyerini yukarı doğru çekiştirmeye başladı.

“Dikkatli olmazsan” diye uyardım, “üstten çeke çeke kıçımı açıkta bırakacaksın.”

“Kahretsin.”

“Eğlenebiliriz de bununla. Ben senin aletinin ve milyonlarının peşinden koşan aptal sarışını oynarım, sen de kendini – yani kolunda en son oyuncağıyla dolaşan milyarder çapkını. Tek yapacağın, ben sana yaltaklanıp ne kadar akıllı olduğun hakkında övgüler düzerken, sıkılmış ve hoşgörülü bir ifade takınmak.”

“Hiç komik değil.” Derken yüzü aydınlandı: “Bir şala ne dersin?”

Kadın ve çocuklar için yapılan yeni bir sığınma merkezi yararına düzenlenen galanın yapıldığı yere girer girmez basın mensuplarının önüne çıkarıldık ve bu bendeki ifşa olma korkusunu tetikledi. Hiçbir şey aklımı onun kadar meşgul edemediği için Gideon’a odaklandım kendimi oyalamak için. O kadar dikkatle baktığım için de, onun özel hayattaki halinden sıyrılıp toplum önündeki imajına bürünüşünü izleme şansım oldu.

Maske kusursuzca oturdu yerine. Gözbebekleri buz gibi bir maviye dönüştü ve o seksi dudaklar düz bir çizgi halini aldı. İrade gücünün etrafımızı sarmalayışını hissedebiliyordum neredeyse. Yalnızca o istediği için dünya ile aramızda bir kalkan oluşmuştu. Onun yanında durduğum sürece, ondan onayladığına dair bir işaret almadan kimsenin benim yanıma yaklaşmaya ya da benimle konuşmaya kalkışmayacağını biliyordum.

Ama bu yasak, dokunmayla sınırlı kalıyor, bakışları kapsamıyordu. Balo salonuna doğu ilerlerken bütün bakışları üstünde topluyordu Gideon. Bütün

bu ilgi bende gerginliğe neden olsa da Gideon sanki hiçbir şeyin farkında değilmiş gibi son derece soğukkanlıydı.

Gerçekten Gideon'a yaltaklanıp övgüler düzmek gibi bir niyetim olsaydı sıraya girmem gerekecekti korkarım. Durduğumuz an etrafı sarılıverdi. Onun dikkatini çekmek amacıyla yarışanlara yer vermek için ondan uzaklaşıp kendime biraz şampanya bulmaya gittim. Waters Field & Leaman, galanın tanıtımını ücretsiz olarak üstlenmişti ve etrafta tanıdığım birkaç kişi vardı.

Tam yanımdan geçen bir garsonun elindeki tepsiden bir şampanya kapmayı başarmıştım ki birilerinin bana seslendiğini duydum. O tarafa dönünce Stanton'ın yeğeninin, yüzünde geniş bir gülümsemeyle bana doğru geldiğini gördüm. Koyu renk saçlı, yeşil gözlü bir adamdı ve benim yaşlarımdaydı. Tatillerde annemi ziyaret ettiğim zamanlardan tanıyordum onu ve gördüğüme sevinmiştim.

"Martin!" Kollarımı açarak onu selamladım ve kısaca kucaklaştık. "Nasılsın? Şahane görünüyorsun."

"Ben de aynı şeyi sana söyleyecektim." Beğeniyle süzdü elbisemi. "New York'a taşındığını duymuştum ve seni aramayı düşünüyordum. Ne kadardır buradasın?"

"Çok olmadı. Birkaç hafta."

"Şampanyanı iç hadi" dedi. "Sonra da dans edelim."

Billie Holiday'ın sesinden "Summertime" eşliğinde piste çıktığımızda şampanya hâlâ hoş bir şekilde kabarcıklanmaktaydı içimde.

"Ee" diye başladı, "çalışıyor musun?"

Dans ederken ona işimden söz ettim ve onun neler yaptığını sordum. Stanton'ın yatırım firmasında çalıştığını ve durumunun iyi olduğunu duyunca hiç şaşırmadım.

"Bir ara gelip seni öğle yemeğine çıkarmak isterim" dedi.

"Harika olur." Müzik sonlanırken geriye doğru bir adım attım ve arkamdaki

birine çarptım. Beni tutmak isteyen eller belime doğru uzandı ve omzumun üstünden baktığımda arkamda Gideon'ı buldum.

"Merhaba" diye mırıldandı, buz gibi bakışlarını Martin'den ayırmadan. "Tanıştırsana bizi."

"Gideon, bu Martin Stanton. Birkaç yıldır tanıyoruz birbirimizi. Üvey babamın yeğeni olur kendisi." Derin bir nefes alıp devam ettim "Martin, bu Gideon Cross, sevgilim."

"Cross." Martin gülerek uzattı elini. "Kim olduğunuzu biliyorum tabii ki. Tanıştığımıza memnun oldum. İşler yolunda giderse bazı aile toplantılarında görüşürüz belki."

Gideon'ın kolu omuzlarıma dolandı. "Kesin görüşürüz."

Tanıdığı birileri Martin'e seslendi ve o da gitmeden önce eğilip yanağımdan öptü. "Öğle yemeği için arayacağım seni. Gelecek hafta nasıl?"

"Harika." Gideon'dan yayılan enerjiyi hissedebiliyordum ama dönüp baktığımda yüzü sakin ve ifadesizdi.

Louis Armstrong'un söylediği "What a Wonderful World" eşliğinde dans etmeye başladı benimle. "Ondan hoşlandığımdan emin değilim" diye homurdandı.

"Martin iyi çocuktur."

"Senin bana ait olduğunu bilsin de." Yanağını şakağıma yasladı ve elini sırtımda elbisenin açık bıraktığı yere yerleştirdi, tenlerimiz değdi. Beni bu şekilde tuttuğunda ona ait olduğumdan şüpheye düşmek mümkün değildi.

Herkesin içinde onun enfes bedenine bu kadar yakın olma fırsatının tadını çıkarıyordum. Kokusunu içime çekerek, kendimi onun usta kollarına bıraktım. "Hoşuma gidiyor bu."

Burnunu bana sürterek mırıldandı. "Amaç da bu zaten."

Saadet. Dans bitene dek devam etti.

Dans pistinden inerken Magdalene'yi gördüm yanda. Onu tanımam birkaç saniyemi aldı, çünkü saçlarını kestirmiş, şık bir küt kesim yaptırmıştı. Sade, siyah kokteyl elbisesiyle zarif ve havalı görünüyordu ama konuşmakta olduğu çarpıcı esmerin gölgesinde kalmıştı.

Gideon bir an tökezler gibi olup belli belirsiz yavaşladı ama sonra hemen normal yürüyüş hızına geri döndü. Ben acaba yerde bir şey mi vardı diye aşağıya bakınırken o alçak bir sesle, "Seni tanıştırmam gereken birisi var" dedi.

Başımı kaldırıp nereye doğru gittiğimize baktım. Magdalene'nin yanındaki kadın Gideon'ı fark edip ona doğru dönmüştü. Göz göze geldikleri an, Gideon'ın kolunun parmaklarımın altında kasıldığını hissettim.

Nedenini görebiliyordum.

Kadın, her kimdiyse Gideon'a deli gibi âşıktı. Yüzünden ve hülyalı soluk mavi gözlerinden okunuyordu bu. Güzelliği çarpıcıydı, hatta öyle enfesti ki gerçeküstü bir hava veriyordu ona. Kömür karası, gür saçları neredeyse beline kadar dümdüz uzanıyordu. Buz mavisi elbisesi gözleriyle aynı tondaydı, teni parlak bir bronz, vücudu uzun, hatları mükemmeldi.

"Corinne" diye selamladı Gideon onu, sesindeki doğal hırıltı daha da belirginleşmişti. Beni bırakıp kadının ellerini tuttu. "Geleceğini söylemedin bana. Bilsem karşılardım seni."

"Evdeki telesekreterine birkaç mesaj bıraktım" dedi kadın, kültürlü ve yumuşak bir sesle.

"Ah, son zamanlarda pek orada kalmıyorum." Sanki bu ona benim yanında olduğumu hatırlatmış gibi kadını bırakıp beni kendisine çekti. "Corinne, bu Eva Tramell. Eva, Corinne Giroux. Eski bir arkadaş."

Ona elimi uzattım, o da sıktı.

"Gideon'ın arkadaşı benim de arkadaşım demektir" dedi sıcak bir gülümsemeyle.

“Umarım kız arkadaşlar için de geçerlidir bu.”

Gözlerimle buluşan gözlerinden belliydi anladığı. “Özellikle de kız arkadaşlar için. Eğer onu senden bir dakika almama izin verebilirsen, Gideon’ı tanıştırmak istediğim birisi var.”

“Elbette.” Sesim sakindi; ben hiç değildim.

Gideon bana baştan savma bir öpücük verip Corinne’e doğru bir adım attı ve girmesi için kolunu uzattı ona. Kendini tuhaf ve sıkıntılı hissettiği anlaşılan Magdalene’yi yanımda bırakıp gittiler.

Magdalene öyle kederli görünüyordu ki acıdım aslında ona. “Yeni saç kesimin yakışmış, Magdalene.”

Bana baktı. Önce kaskatı olan ağzı, teslimiyeti çağrıştıran bir iç çekişle yumuşadı sonra. “Teşekkür ederim. Bir değişiklik yapmanın zamanı gelmişti. Hatta birçok değişiklik yapmanın, sanırım. Ayrıca giden geri gelince onu taklit etmenin de anlamı kalmıyor.”

Şaşkınlıkla çatıldı kaşlarım. “Anlayamadım.”

“Corinne’den bahsediyorum.” Beni dikkatle süzdü. “Sen bilmiyorsun. Gideon’la ikisi nişanlıydılar. Bir yıldan uzun bir süre. Sonra Corinne nişanı attı ve zengin bir Fransız’la evlenip Fransa’ya yerleşti. Ama evlilik yürümemiş. Şimdi ayrılıyorlar ve Corinne de New York’a geri döndü.”

Nişanlı. Yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissettim, bakışlarım sevdiğim adamla onun bir zamanlar sevmiş olması gereken kadının yan yana durdukları yere doğru kaydı. Kadın bir kahkaha atarak ona yaslanırken, Gideon onu tutmak için elini kadının beline götürüyordu.

Midem kıskançlık ve marazi bir korkuyla kasılırken, Gideon’ın benden önce hiç ciddi bir romantik ilişkisi olmadığını varsaydığımı fark ettim birdenbire. Salak. Onda bu yakışıklılık varken nasıl düşünememiştim bunu?

Magdalene omzuma dokundu. “Otursan iyi olur, Eva. Çok solgun görünüyorsun.”

Çok hızlı soluk alıp verdiğimin ve nabzımın tehlikeli derecede yükseldiğinin farkındaydım. “Haklısın.”

En yakındaki boş sandalyeye doğru gidip oturdum. Magdalene de yanıma oturdu.

“Onu seviyorsun” dedi. “Anlamamıştım. Üzgünüm. Ve ilk karşılaşmamızda sana söylediklerim için de üzgünüm.”

“Sen de seviyorsun onu” diye yanıtladım dümdüz bakarak. “Ve o zaman ben henüz sevmiyordum daha.”

“Bu benim yaptığım şeyi mazur göstermez yine de, değil mi?”

Bana sunulan bir bardak şampanyayı memnuniyetle kabul edip, garson gitmek üzere doğrulmadan önce bir tane de Magdalene için aldım. Küçük düşürülmüş kadınlar dayanışmasının zavallı bir ifadesi olarak, kadehlerimizi tokuşturduk. Oradan ayrılmak istiyordum. Kalkıp gitmek istiyordum. Gideon’ın çıktığımı fark etmesini ve peşimden gelmek zorunda kalmasını istiyordum. Hissettiğim acının birazını da o hissetsin istiyordum. Salakça, olgunluktan eser taşımayan, can yakan şeyler düşünüp, kendimi aşağılanmış hissediyordum.

Yanımda sessizce oturan Magdalene ile aramızdaki dert ortaklığı iyi geliyordu bana. O da biliyordu Gideon’ı sevmenin ve onu çok fazla istemenin ne demek olduğunu. Onun da benim kadar perişan durumda olması Corinne’in nasıl bir tehdit olduğuna işaretti.

Bunca zamandır onun hasretini mi çekiyordu acaba Gideon? Kendini başka kadınlara kapatmış olmasının nedeni o muydu?

“Demek buradasın.”

Gideon beni bulmuştu. Kafamı kaldırdım. Corinne hâlâ kolundaydı elbette ve bu sayede onların bir çift olarak yan yana dururken yarattıkları etkiyi tam anlamıyla gördüm. Açıkçası, ikisi yan yana inanılmaz derecede güzeldiler.

Corinne yanıma otururken, Gideon da parmak uçlarını yanağımda gezdirdi.

“Konuşmam gereken birisi var” dedi. “Gelirken sana bir şey getirmemi ister misin?”

“Yabanmersinli Stoli. Duble olsun.” Kafayı bulmam lazımdı. Hem de bayağı.

“Peki.” Ama gitmeden önce suratı asıldı bu isteğim karşısında.

“Seninle tanıştığıma çok sevindim, Eva” dedi Corinne. “Gideon çok bahsetti bana senden.”

“O kadar da çok bahsetmemiştir canım. Ne kadar oldu ki siz şuradan gideli?”

“Neredeyse her gün konuşuruz biz.” Gülümsedi. Yapmacık ya da art niyetli tek bir şey yoktu ifadesinde. “Çok uzun zamandır arkadaşız onunla.”

“Arkadaştan da öte” dedi Magdalene imalı bir şekilde.

Corinne’in Magdalene’ye kaşlarını çatarak bakışından, benim bunu bilmemem gerektiğini anladım. Acaba bana söylememenin en iyisi olduğuna Corinne mi, Gideon mı, yoksa ikisi birlikte mi karar vermişlerdi? Saklayacak bir şey yoksa örtbas etmenin âlemi neydi?

“Evet, doğru” diye kabul etti bariz bir isteksizlikle. “Ama bu yıllar önceydi.”

Corinne’e bakmak için oturduğum yerde döndüm. “Onu hâlâ seviyorsun ama.”

“Bunun için suçlayamazsın beni. Onunla zaman geçiren her kadın ona âşık olur. Hem yakışıklı, hem ulaşılmaz. Dayanılmaz bir kombinasyon bu.” Gülüşü yumuşadı. “Senin ona kendisini açma konusunda ilham verdiğini söyledi bana.”

Tam, *bunu senin için yapmamıştım*, diyecektim. Birden sinsi bir kuşku sardı beynimi ve içimdeki kırılgan bir noktayı tetikledi.

Bilmeden onun için mi yapıyordum yoksa?

Boş şampanya kadehimi masanın üstünde çevirip duruyordum. “Seninle evlenecekmiş.”

“Ve onu bırakıp gitmek hayatımda yaptığım en büyük hataydı.” Elini boynuna götürdü; zarif parmakları orada bulmaya alışık olduğu bir kolyeyle oynuyormuş gibi huzursuzca okşadı boynunu. “Gençtim ve Gideon beni korkutuyordu kimi açılardan. Fazla sahipleniciydi. Ancak evlendikten sonra anlayabildim sahipleniciliğin umursamazlıktan çok daha iyi olduğunu. En azından benim için.”

Gırtlağıma kadar yükselen bulantı hissini bastırmaya çalışarak, yüzümü başka tarafa çevirdim.

“Çok sessizsiniz” dedi.

“Söyleyecek ne var ki?” diyerek atıldı Magdalene.

Üçümüz de onu seviyorduk. Üçümüz de elinin altındaydık. Sonuçta o yapacaktı seçimini.

“Şunu bilmelisin ki, Eva” diye söze başladı Corinne o berrak buz mavisi gözleriyle bana bakarak, “Bana onun için ne kadar özel olduğunu anlattı Gideon. Buraya gelip ikinizi bir arada görme cesaretini toplamak için biraz zaman gerekti bana. Birkaç hafta öncesine yapmış olduğum uçak rezervasyonunu iptal ettim hatta. Dahası, geleceğimi haber vermek ve yerleşme konusunda ondan yardım istemek için aradığımda zavallı adamı konuşma yapacağı bir hayır etkinliği sırasında rahatsız etmişim meğer.”

Donup kaldım, çatlamış cam kadar kırılgan hissediyordum kendimi. Gideon’la ilk kez seviştiğimiz geceki bağış yemeğinden söz ediyor olmalıydı. Limuzininin açılışını yaptığımız ve onun derhal kabuğuna çekildiği, sonra da beni apar topar bırakıp gittiği geceden.

“Beni geri aradığında” diye devam etti, “biriyle tanıştığını söyledi bana. Ve geldiğimde ikimizi tanıştırmak istediğini. Bunun üzerine korkup vazgeçtim. Daha önce hayatındaki hiçbir kadını tanıştırmak istememişti benimle.”

Aman Tanrım. Magdalene’ye baktım. Demek Gideon o gece beni *onun* için

bırakıp gitmişti. Corinne için.

“İzninizle.” Masadan kalkıp Gideon’ı aradım. Onu barda görüp yanına gittim.

Tam iki elinde iki bardakla barmenin yanından dönerken önünü kestim. Kendi içkimi alıp kafama diktim. Buzların çarpması dişlerimi sızlatmıştı.

“Eva...” Sesinde hafif bir azarlama tonu vardı.

“Ben gidiyorum” dedim ifadesiz bir sesle ve boşalan bardağımı bara bırakmak için onun arkasından dolandım. “Bence bu kaçmak sayılmaz, çünkü sana önceden haber veriyorum ve benimle gelme seçeneğini sunuyorum.”

Sertçe ofladı. Ruh halimi anladığını görebiliyordum. Bildiğimi biliyordu. “Gelemem.”

Arkamı dönüp yürüdüm.

Kolumdan yakaladı. “Sen gidersen burada kalamayacağımı biliyorsun. Bir hiç uğruna sinirleniyorsun, Eva.”

“*Hiç mi?*” Elini koyduğu noktaya baktım. “Kolayca kıskanıp sinirlendiğim konusunda uyarmıştım seni. Bu kez sayende iyi bir nedenim de var.”

“Beni uyarmış olman, işi gülünç noktalara taşıman için mazeret mi yani?” Yüzü gerilimsiz, sesi alçak ve sakindi. Uzaktan bakan hiç kimse aramızdaki gerginliği anlayamazdı ama ben gözlerinde görüyordum. Alev alev şehvet ve buz gibi öfke. Bu ikisini bir araya getirmekte ne kadar ustaydı.

“Gülünç olan kim acaba? Antrenör Daniel’a ne demeli? Ya da Martin, üvey babamın ailesinden biri?” Yaklaşıp fısıldadım: “Üstelik de evlenmeye kalkışmak şöyle dursun, ben bu adamlarla yatmadım bile! Onlarla her gün her gün konuşmadığım da kesin.”

Beni birdenbire belimden yakalayıp sımsıkı kendisine çekti. “Senin hemen düzülmen gerekiyor” diye tısladı kulağıma ve kulakmememi hafifçe dişledi. “Beklemek iyi fikir değilmiş.”

“Belki de bir planın vardı” diye lafı yapıştırdım. “Belki de düzmeyi daha çok isteyeceğin eski bir sevgilin aniden tekrar hayatına girer filan diye beni düzmeyi sonraya saklamışsındır, kim bilir.”

Gideon içkisini kafasına dikip, belime doladığı çelik gibi koluyla beni yanına yapıştırdı ve kalabalığın içinden geçirerek kapıya doğru götürdü. Telefonunu cebinden çıkarıp, limuzinin kapıya getirilmesini emretti. Biz sokağa ulaşana kadar ince uzun araç da gelmişti. Gideon beni Angus’ın açtığı kapıdan içeri itti ve Angus’a, “Ben başka bir şey söyleyene dek blokun etrafında dolaş” dedi.

Sonra da hemen arkamdan içeri daldı, öyle ki soluğunu çıplak sırtımda hissedebiliyordum. Ondan uzaklaşmaya kararlı bir halde, karşıdaki koltuğa doğru hamle ettim...

“Dur” dedi sertçe.

Halı kaplı zemine, dizlerimin üstüne çöktüm soluk soluğa. Dünyanın hangi ucuna kaçarsam kaçayım Corinne Giroux’nun Gideon’a benden daha uygun olduğu gerçeğinden kaçamazdım. Sakin ve serinkanlıydı Corinne, çevresine – hatta onun var olduğu gerçeği ile dahi baş edemeyen bana bile– sakinleştirici bir etki yayıyordu. En kötü kâbusumdu o benim.

Gideon elini açık saçlarıma dolayıp beni durdurdu. Bacaklarımı açık bacaklarının arasına alıp saçlarımı daha bir sıkı kavrayarak başımı omzuna değecek şekilde nazikçe geri çekti. “İkimizin de ihtiyacı olan şeyi vereceğim sana, Eva. Nefsimizi, geri dönüp şu yemeğin sonunu getirebilecek kadar köreltmek için ne kadar gerekiyorsa o kadar düzüşeceğiz ve sen de Corinne konusunda endişelenmekten vazgeçeceksin, çünkü o balo salonundayken ben senin içinde, ta derinlerinde olacağım.”

“Evet” diye fısıldadım kuruyan dudaklarımı yalayarak.

“Kimin itaat etmesi gerektiğini unutuyorsun, Eva” dedi sertçe. “Ben senin için kontrolden vazgeçtim. Sana uymak için eğilip büküldüm. Benimle kalman için ve seni mutlu etmek için her şeyi yaparım. Ama ne uysallaşırım ne de hüküm altına girerim. Hoşgörüyle zayıflığı karıştırma sakın birbirine.”

Güçlükle yutkundum. Heyecandan yanıyordum. “Gideon...”

“İki elinle uzanıp, camın üstündeki halkaları tut. Ben söyleyene kadar da bırakma, anladın mı?”

Emrettiği gibi yaptım ve ellerimi deri halkanın içinden geçirdim. Tutunduğum an bedenim tutuşup canlandı ve neye ihtiyaç duyduğum konusunda Gideon’ın ne kadar haklı olduğunu fark etmemi sağladı bu. Beni ne kadar iyi tanıyordu şu benim âşığım.

Ellerini büstiyerimin içine sokup sızlayan dolgun memelerimi avuçladı Gideon. Meme uçlarımı parmaklarının arasında yuvarlayıp çekiştirmeye başlayınca başımı Gideon’a yasladım. Gerilim hızla terk etmişti bedenimi.

“Tanrım.” Dudaklarını şakağımda gezdiriyordu. “Kendini bana böyle teslim ettiğin zaman öyle mükemmel oluyor ki... Sanki müthiş bir rahatlamaymış gibi.”

“Düz beni” diye yalvardım. Bu temasa ihtiyacım vardı. “Lütfen.”

Elini elbisemin altına soktu ve külotumu aşağıya çekti. Ceketi yanımdan uçup koltuğun üstüne düştü, sonra da elini bacaklarımın arasına daldırdı. Islak ve kabarmış olduğumu görünce hırıltılı bir ses çıkardı. “Sen benim için yaratılmışsın, Eva. Beni içine almadan duramıyorsun.”

Yine de hazırladı beni, usta parmaklarını yarığımda dolaştırarak ıslaklığı klitorisime ve cinsel organımın dudaklarına yaydı. İçime iki parmağını sokup parmaklarını açtı, beni uzun ve kalın aletinin girişine hazırladı.

“Beni istiyor musun, Gideon?” diye sordum boğuk bir sesle. Kendimi o parmaklara sürtmek istiyordum ama kayışa tutunabilmek için uzanırken yapamıyordum bunu.

“Nefes almayı istediğimden daha çok.” Dudakları boynumda ve omuzlarımda dolaşıyor, dilinin sıcak kadife dokunuşu baştan çıkarıcı bir şekilde kayıyordu tenimde. “Ben de sensiz duramıyorum, Eva. Sen benim bağımlılığımsın... Takıntımsın...”

Dişlerini nazikçe etime geçirdi ve tensel ihtiyacını ifade eden hoyrat, arzulu bir ses çıkardı. Bu arada beni bir eliyle düzerken, öbür eliyle klitorisimi okşuyor, eşzamanlı uyarılmayla tekrar tekrar gelmeme neden oluyordu.

“Gideon!” dedim soluk soluğa, nemli ellerim halkalardan kaymaya başlamıştı.

Ellerini çekti. Fermuarını indirişinin erotik sesini duydum. “Bırak ve bacakların açık olarak sırtüstü yat.”

Koltuğa geçip uzandım ve heyecanlı bir beklenti içinde sundum bedenimi ona. Yüzü, geçen bir arabanın farlarıyla bir anlığına aydınlanırken gözleri gözlerimle buluştu.

“Korkma.” Üzerime doğru eğildi ve büyük bir dikkatle ağırlığını üzerime yerleştirdi.

“Öyle azgınım ki korkamam.” Onu tutup bedenimi yukarı çektim, kendimi onun sert penisine dayadım. “Seni istiyorum.”

Aletinin başı cinsel organımın dudaklarını itiyordu. Kalçalarının bir hareketiyle girdi içime ve bu ateşli temasın etkisiyle o da benimle aynı anda ıslıklı bir nefes aldı dişlerinin arasından. Koltuğun üstüne külçe gibi yığıldım, parmaklarım zar zor tutunuyordu Gideon’ın beline.

“Seni seviyorum” diye fısıldadım, hareket etmeye başladığı sırada yüzünü seyrederek. Tenimin her noktası, güneş altındaymış gibi yanıyordu, göğsüm arzuyla ve heyecanla öyle sıkışmıştı ki zor nefes alıyordum. “Ve sana ihtiyacım var, Gideon.”

“Seninim” diye fısıldadı aleti içime girip çıkarken. “Bundan daha fazla senin olamazdım.”

Kıvranarak gerildim. Onun amansız, ritmik hamlelerini kasıklarımla karşılıyordum. Soluksuz bir çığlıkla tırmandım doruğa, esrime cinsel organımı titretirken sarsılıyordum. Homurdanarak içime yüklenmeye başlayana dek sağdım onu.

“*Eva*.”

Şiddetli hamlelerine uygun olarak sallanarak teşvik ettim onu. Beni kavrayıp sert ve hızlı hamlelerle abandı üstüme. Başım hızla sallanıyordu ve ben onu hissetmeye, onun beni ele geçirmesine, bana böyle insafsızca zevk vermesine bayılıyordum.

Birbirimiz için deliriyor, vahşi yaratıklar gibi düzüşüyorduk; yaşadığımız ilkel şehvet beni öyle azdırıyordu ki içimde patlamak üzere olan orgazmın beni öldüreceğini sandım.

“O kadar iyi beceriyorsun ki bu işi, Gideon. O kadar iyi ki...”

Kalçamı kavradı ve bir sonraki vuruşunu karşılamam için yukarı çekti beni ve ta dibime vurarak, gırtlağımdan zevkle acı karışımı bir iniltinin çıkmasına neden oldu. Kasılıp onu sımsıkı kavrayarak bir kez daha geldim.

“Ah, Tanrım, *Eva*.” Hırıltılı bir inlemeyle vahşice patladı ve içimi sıcaklığıyla doldurdu. Kalçalarımı sabitleyip kendini bana sürttü ve içimde ulaşabileceği en derin yere boşaldı.

Bitirdiğinde derin derin soluk aldı ve saçlarımı elleriyle toplayıp nemli boynumun yan tarafına bir öpücük kondurdu. “Keşke bana neler yaptığını bilebilseydin. Keşke sana anlatabilseydim.”

Sıkıca sarıldım ona. “Konu sen olunca aptallaşıyorum ne yapayım. Bu çok fazla, Gideon. Bu...”

“... kontrol edilemez bir şey.” Yeniden başladı ritmik hamlelerine. Acelesi yoktu. Sanki sonsuz zamanımız vardı. İçime her girip çıktığında aleti biraz daha uzuyor, kalınlaşıyordu.

“Ve senin kontrolü elinde tutmaya ihtiyacın var.” Öyle ustaca girdi ki yeniden içime soluğum kesiliverdi.

“Benim *sana* ihtiyacım var, Eva.” İçimde hareket ederken ateşli bakışları yüzümdeydi. “Sana ihtiyacım var.”

Akşamın geri kalanında ne yanımdan ayrıldı Gideon ne de benim onun

yanından ayrılmama izin verdi. Yemek boyunca sağ eliyle benim sol elimi tuttu ve bir kez daha beni bırakmak yerine yemeğini tek elle yedi.

Corinne –ki bizimle aynı masada, Gideon'ın diğer tarafına oturmuştu– merakla bakıyordu ona. "Hatırladığıma göre sen sağ elini kullanıyordun eskiden."

"Hâlâ öyle" dedi Gideon, kenetlenmiş ellerimizi masanın altından çıkarıp parmak uçlarımı öperek. Bu yaptığı kendimi salak ve güvensiz hissetmeme neden oldu – bir de Corinne'in üstüme dikilen dikkatli bakışlarını fark etmeme.

Yazık ki romantik jestler Gideon'ın yemek boyunca benim yerime Corinne'le konuşmasına engel teşkil etmedi – bu da benim kendimi huzursuz ve mutsuz hissetmeme neden oldu. Gideon'ın yüzünden çok ensesini görüyordum.

"Neyse ki tavuk değil."

Yanımda oturan adama döndüm. Gideon'ın konuşmalarına öyle dikkat kesilmiştim ki masamızda oturan diğer insanlarla hiç ilgilenmemiştim.

"Ben tavuk severim" dedim. Ayrıca o akşam servis edilen tilapya balığını da beğenmiştim – tabağımı silip süpürmüştüm.

"Lastik gibi olmazsa, elbette." Güldü ve beyaz saçlarının düşündürdüğünden çok daha genç göründü birden. "Ah, işte bir gülümseme" diye mırıldandı. "Hem de en güzelinden."

"Teşekkür ederim." Kendimi tanıttım.

"Dr. Terrence Lucas" dedi. "Ama ben Terry denmesini tercih ederim."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Dr. Terry."

Yine gülümsedi. "Yalnızca Terry, Eva."

Konuştuğumuz birkaç dakikanın sonunda Dr. Lucas'ın benden çok da yaşlı olmadığına kanaat getirmiştim, yalnızca erken kırlaşmıştı saçları. Onun

dışında yüzü yakışıklı ve kırışıksız, yeşil gözleri zeki ve sevecendi. Yaşıyla ilgili tahminimi otuz beş-kırk arası olarak değiştirdim kafamda.

“Sen de benim kadar sıkılmış görünüyorsun” dedi. “Bu tür etkinlikler sığınma merkezi için önemli bir kaynak yaratıyor ama çok da sıkıcı olabiliyor. Benimle bara gelmek ister misin? Sana bir içki ısmarlarım.”

Masanın altında, elimi oynatarak Gideon’ın kavrayışını test ettim. Derhal daha sıkı tuttu elimi.

“Ne yapıyorsun?” diye mırıldandı.

Omzumun üstünden bakınca beni seyretmekte olduğunu gördüm. Sonra bakışlarının arkamda ayağa kalkan Dr. Lucas’a doğru döndüğünü gördüm. Gideon’ın yüzüne soğuk bir ifade gelmişti.

“İhmal edilmesinin yarattığı sıkıntıyı dağıtmak için” dedi Terry ellerini sandalyemin arkasına koyarak, “bu kadar güzel bir kadına seve seve ilgi gösterecek biriyle zaman geçirecek, Cross.”

İki adamın arasında hissedilen düşmanlığı derhal fark ederek rahatsız olmuştum. Elimi çekmeye çalıştım ama Gideon bırakmıyordu.

“Yürü git, Terry” diye uyardı Gideon.

“Bayan Giroux’ya öyle bir dalmıştın ki masanıza oturduğumu bile fark etmedin.” Terry’nin gülümsemesi hınzırlaştı. “Eva, gidelim mi?”

“Kıpırdama, Eva.”

Gideon’ın buz gibi sesi beni ürpertse de dilimi tutamayacağım kadar yanmıştı canım. “Adam haklıysa onun suçu mu?”

Gideon’ın elimi canımı yakacak kadar sıktı. “Şimdi zamanı değil.”

Terry’nin bakışları benim yüzüme kaydı. “Seninle bu şekilde konuşmasına tahammül etmek zorunda değilsin. Dünyanın bütün parasına da sahip olsa kimsenin sana emir vermeye hakkı yok.”

Öfke ve korkunç bir utanç içinde baktım Gideon’a. “Crossfire.”

Güvenlik sözcüğünü yatak odasının dışında kullanabileceğimden emin değildim ama sanki onu yakmışım gibi bir anda bırakıverdi elimi. Sandalyemi geri itip, peçetemi tabağımın içine attım. “Affedersiniz. Her ikiniz de.”

Çantam elimde, telaşsız ve düzgün bir yürüyüşle masadan uzaklaştım. Makyajımı tazeleyip kendimi toparlamak niyetiyle doğruca tuvalete yönelmiştim aslında ama ışıklı çıkış işaretini görünce içimden gelen oradan kurtulma isteğine uyuverdim.

Sokağa çıkınca cep telefonumu çıkarıp Gideon’a mesaj attım: Kaçmıyorum. Yalnızca gidiyorum.

Geçen bir taksiyi çevirmeyi başardım ve öfkemi dindirebilmek için eve yollandım.

Eve ulaştığımda aklımda sıcak bir banyo ve bir şişe şarap vardı. Anahtarımı deliğe soktum, kolu çevirdim ve kendimi bir porno filminin ortasında buldum.

Gördüğüm şeyin ne olduğu kafama dank edene kadar geçen şaşkın saniyeler boyunca eşikte çakılı kaldım ve daireden taşan gümbür gümbür tekno-pop müziğin bir süre apartman koridorunda çınlamasına neden oldum. O kadar fazla uzuv dahildi ki olaya neyin ne olduğunu anlamak için kendime fırsat tanımadan alelacele kapıyı kapattım. Kadının biri kollarını ve bacaklarını açmış yerde yatıyordu. Başka bir kadının yüzü onun apışarasındaydı. Cary bu kadının arkasındaydı. Başka bir adam da Cary’nin arkasındaydı.

Kafamı geriye atıp avazım çıktığı kadar bağırdım, hayatımdaki herkes canıma yetmişti artık. Sesimi duyurmak için müzik sistemiyle rekabet etmem gerektiğinden ayakkabılarımdan birini çıkarıp o yöne doğru fırlattım. CD tekleyince oturma odamın ortasında hareket halinde olan dört başlı yaratık da bir anda varlığımdan haberdar oldu. Topallayarak gidip, sesi kapattım ve onlara döndüm.

“Defolup gidin evimden” diye parladım. “Derhal.”

“Bu da kim be?” diye sordu yığının en altındaki kızıl saçlı. “Karın mı?”

Bir anlık bir utanç ve suçluluk ifadesinin ardından küstah bir gülüş yayıldı Cary’nin suratına. “Ev arkadaşım. Sana da yer var, bebeğim.”

“Cary Taylor. Tepemi attırma” diye uyardım. “Bu gece gerçekten, ama *gerçekten* iyi bir gece değil.”

En üstteki koyu renk saçlı erkek Cary’nin üstünden kalkıp doğruldu ve bana doğru gelmeye başladı. Yaklaşınca kahverengi gözbebeklerinin doğal olmayan bir şekilde irileşmiş olduğunu ve boynundaki damarın deli gibi attığını fark ettim. “Ben iyileştirebilirim geceni” diye teklifte bulundu adam bana pis pis bakarak.

“Uzak dur benden.” Duruşumu düzeltip, gerekirse onu uzaklaştırmak için fiziksel güç kullanmaya hazırlandım.

“Onu rahat bırak Ian” diye bağırdı Cary, ayağa kalkarken.

“Hadi ama, bebeğim” diye üsteledi Ian. Cary’nin benimle konuşurken kullandığı hitabı kullanması midemi bulandırmıştı. “Biraz eğlence lazım sana. İzin ver, ben eğlendireyim seni.”

Bir saniye önce benden beş on santim uzakta olan Ian, bir saniye sonra bağırarak kanepeye doğru uçuyordu. Gideon, öfke saçarak benimle diğerlerinin arasına girdi. “Topla bunları odana götür, Cary” dedi. “Ya da nereye götüreceksen artık.”

Ian kanepemin üzerinde inliyordu ve iki eliyle birden durdurmaya çalıştığı halde burnundan hâlâ kan fışkırıyordu.

Cary yerden kot pantolonunu aldı. “Sen benim annem değilsin, Eva.” Gideon’ın arkasından çıktım. “Trey’le işleri berbat etmek hiç ders olmadı mı sana, geri zekâlı?”

“Trey’in bununla bir ilgisi yok!”

“Trey de kim?” diye sordu ayağa kalkan sahte sarışın. Gideon’ı görünce saçına başına hızla çekidüzen verdi, açıkçası vücudu da bayağı güzeldi.

Çabalarına karşılık Gideon’un ona bahşettiği bakış öylesine küçümseyici, ilgisiz ve umursamazdı ki kadın sonunda zahmet edip biraz utanır gibi oldu ve yerden aldığı lame kumaştan ince elbiseyle örtünmeye çalıştı. Sinirim hâlâ tepemde olduğu için söylemeden edemedim: “Üstüne alınma, güzelim. Esmerleri sever o.”

Gideon’ın bana bakışı öldürücüydü. Onu böyle kanı beynine sıçramış halde görmemiştim hiç. İçindeki şiddeti bastırmak için resmen çaba gösteriyor, tir tir titriyordu.

O öfkeli bakıştan korkarak istemsizce bir adım geri kaçtım. Ellerini saçlarına daldırıp ağız dolusu küfretti.

Kendimi birden son derece bitkin ve hayatımdaki erkekler tarafından düş kırıklığına uğratılmış hissederek arkamı döndüm. “Bu pisliği temizle evimden, Cary.”

Koridorda yürürken diğer ayakkabı tekimi de fırlattım ayağımdan. Daha banyoma ulaşmadan elbisemi çıkarmış ve bir dakika sonra da duşa girmiştim. Su ısınana kadar kenarda bekledikten sonra altına girdim. Fazla ayakta duramayacak kadar yorgun olduğum için suyun altında yere oturdum ve kollarımı dizlerime doladım.

“Eva.”

Gideon’ın sesini duyunca sindim ve büzülüp iyice dertop oldum.

“Kahretsin” dedi öfkeyle. “Tanıdığım herkesten daha fazla attırıyorsun sen benim tepemi.”

Islak saçlarımın oluşturduğu perdenin arasından baktım ona. Banyomda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu, ceketini bırakmış, gömleği pantolonunun içinden çıkmıştı. “Evine git, Gideon.”

Durup bana baktı inanmaz gözlerle. “Seni burada bırakıp gidecek değilim.

Cary aklını kaçırmış durumda! Yetişmesem o gözü dönmüş herifin elleri birkaç saniye içinde senin üstünde olacaktı.”

“Cary izin vermezdi bir şey olmasına. Ama her halükârda şu anda ne seninle ne de Cary’yle uğraşacak durumdayım.” Aslına bakılırsa hiçbiriyle uğraşmak istemiyordum. Sadece yalnız kalmak istiyordum.

”O halde yalnızca benimle uğraşırsın sen de.”

Saçlarımı sabırsız bir el hareketiyle yüzümden çektim. “Ya? Demek *sana* öncelik tanımam gerekiyor?”

Sanki ona vurmuşum gibi geriledi. “İkimiz için de birbirimizin önceliği olduğunu sanıyordum ben.”

“Evet, ben de öyle sanıyordum. Bu geceye kadar.”

“Tanrım. Şu Corinne konusunu bırakabilir misin artık?” Kollarını iki yana açtı. “Burada, senin yanındayım, değil mi? Ona doğru dürüst hoşça kal bile diyemedim, çünkü senin peşinden koşuyordum. *Yine*.”

“Siktir git. Senin iyiliğine ihtiyacım yok.”

Gideon üzerindeki giysilerle duşa daldı. Beni yerden kaldırdı ve öptü. Sertçe. Elleri, kıpırdamayayım diye kollarımı tutarken ağzı iştahla yapışmıştı ağzıma.

Ama bu kez yumuşamaya niyetim yoktu. Teslim olmayacaktım. Islak, tahrik edici yalayışlarla beni baştan çıkarmaya çalışsa bile.

“Neden?” diye mırıldandı dudakları boynuma doğru inerken. “Neden zıvanadan çıkartıyorsun beni?”

“Dr. Lucas’la aranızdaki sorunun ne olduğunu bilmiyorum ve doğrusu umurumda da değil. Ama adam haklıydı. Corinne’le çok fazla ilgilendin bu akşam. Yemek boyunca basbayağı görmezden geldin beni.”

“Benim seni görmezden gelmem mümkün değil, Eva.” Yüzü sert ve gergindi. “Seninle aynı odada olduğum zaman gözüm başka kimseyi

görmüyor.”

“Tuhaf. Ben ne zaman sana baksam sen ona bakıyordun halbuki.”

“Bu çok aptalca.” Beni bıraktı ve ıslak saçlarını yüzünden çekti. “Senin için neler hissettiğimi biliyorsun.”

“Öyle mi? Beni istiyorsun. Bana ihtiyacın var. Ama Corinne’i mi seviyorsun?”

“Ah, Tanrı aşkına. *Hayır*.” Suyu kapattı, onun kollarıyla camın arasına sıkışıp kalmıştım. “Sana seni sevdiğimi mi söylememi istiyorsun, Eva? Konu bu mu?”

Sanki var gücüyle bana bir yumruk atmış gibi bir kramp girdi karnıma. Daha önce hiç böyle bir acı hissetmemiştim, böyle bir acının varlığından bile haberdar değildim. Gözlerim yanıyordu; ağlamaya başlayıp da rezil olmadan kolunun altından geçip çıktım. “Evine git, Gideon. Lütfen.”

“Ben *zaten* evimdeyim.” Beni arkadan yakalayıp, yüzünü ıslak saçlarıma gömdü. “Seninleyim.”

Kurtulmak için çabaladım ama çok bitkindim. Fiziksel olarak. Duygusal olarak. Yaşlar sel gibi boşanıyordu gözlerimden ve ben durduramıyordum. Üstelik birilerinin önünde ağlamaktan nefret ederdim. “Git buradan. *Lütfen*.”

“Seni seviyorum, Eva. Tabii ki seviyorum.”

“Aman Tanrım.” Can havliyle sıkı bir tekme savurdum. Büyük bir ıstırap ve mutsuzluk kaynağı haline gelen bu adamdan kurtulmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. “Senin kahrolası merhametini istemiyorum. Tek istediğim *çıkıp gitmen*.”

“Gidemem. Bunu yapamayacağımı biliyorsun. Eva, kavga etmeyi bırak. Dinle beni.”

“Söylediğin her şey *canımı yakıyor*, Gideon.”

“Doğru sözcük o değil, Eva.” Dudakları kulağımda, inatla konuşuyordu. “O

yüzden söylemiyordum. Senin için ve sana karşı hissettiğim şey için doğru sözcük o değil.”

“Kes sesini. Beni biraz olsun düşünüyorsan sesini kesip gidersin.”

“Daha önce de sevildim ben – Corinne tarafından, başka kadınlar tarafından... Ama onlar ne biliyorlardı acaba benim hakkımda? Neye âşık olmuşlardı benim arızalarımı bilmeden? Eğer aşk oysa benim sana karşı hissettiklerimin yanında hiç kalır.”

Durdum, titreyerek aynadaki yansımamıza baktım. Gideon perişan görünüyordu benimse rimellerim akmış, saçlarım darmadağın olmuştu. Bana bütün bedeniyle sımsıkı sarılırken, suratından patlayıcı hislerin etkisi okunuyordu. Birbirimiz için tamamen uygunsuz görünüyorduk.

İnsanın etrafının onu gerçekten görmeyen ya da görmemeyi tercih eden kişilerle sarılı olmasının yarattığı yabancılaşmayı anlıyordum. Olmayı istediğim ama olmadığım birilerini oynamak, bir sahtekâr gibi yaşamak yüzünden benim de kendimden nefret ettiğim oluyordu. Ben de, sevdiğim insanların içimde saklı olan gerçek insanı tanırlarsa beni bırakıp gidecekleri korkusuyla yaşamıştım.

“Gideon...”

Dudakları şakağıma dokundu. “Sanırım seni gördüğüm an âşık oldum sana. Sonra limuzinde ilk kez seviştik ve hissettiklerim başka bir şeye dönüştü. Daha fazla bir şeye.”

“Umurumda değil. O gece bana sırt çevirdin ve Corinne’le ilgilenmek için beni bırakıp gittin. Bunu nasıl yaptın, Gideon?”

Bir an beni bırakacak sandım ama onun yerine kucaklayıp, kapının yanına, bornozumun asılı olduğu yere götürdü. Beni sarıp sarmaladı ve küvetin kenarına oturttu, sonra da lavaboya gidip çekmeceden makyaj temizleme mendillerimi çıkardı. Önüme diz çöküp, mendili yanağıma sürmeye başladı.

“Corinne beni bağış yemeği sırasında aradığında aptalca bir şeyler yapmama ramak kalmıştı.” Gözyaşı izleriyle kaplı yüzüme bakarken

yumuşak ve sıcacıktı gözleri. “Seninle daha yani sevişmiştik ve benim aklım pek başımda değildi. Ona meşgul olduğumu ve biriyle birlikte olduğumu söyledim ama sonra sesindeki ıstırabı duydum ve seninle yola devam edebilmek için Corinne konusunu halletmem gerektiğini fark ettim.”

“Anlamıyorum. Onun için beni bırakıp gittin. Bu nasıl yardımcı olacaktı acaba bizim yola devam etmemize?”

“Corinne konusunda hata etmiştim, Eva.” Çenemden tutup yüzümü yukarı kaldırdı ve rakun gözlerine dönmüş gözlerimi sildi. “Onunla Columbia’daki ilk yılımda karşılaştım. Dikkatimi çekti tabii. Güzel ve tatlıydı, kimseyi kırmazdı. Peşime düştüğünde beni ele geçirmesine izin verdim ve sonuçta ilk gönüllü cinsel deneyimimi onunla yaşadım.”

“Ondan nefret ediyorum.”

Bunu duyunca hafifçe kıvrıldı dudakları.

“Şaka yapmıyorum, Gideon. Kıskançlıktan ölüyorum şu anda.”

“Onunla yaşadığım yalnızca seksti, meleğim. Oysa seninle ne kadar hoyratça düzüşsek de hep sevişiyoruz aslında. Her seferinde, ilk seferden beri. Bana öyle dokunabilen tek kişi sensin.”

Derin bir nefes aldım. “Peki. Bir parça daha iyiyim.”

Öptü beni. “Çıktığımız söylenebilir sanırım. Cinsel açıdan tekeşliydik ve bir çift gibi giderdik her yere. Yine de bana beni sevdiğini söylediğinde şaşırmıştım. Ve hoşuma da gitmişti. Ondan hoşlanıyordum. Onunla zaman geçirmeyi seviyordum.”

“Belli ki hâlâ seviyorsun” diye homurdandım.

“Dinlemeye devam et.” Burnumun ucuna parmağıyla dokunarak payladı beni. “Belki ben de onu sevebilirim diye düşünmüştüm, kendi usulümce... Bildiğim tek şekilde. Onun başkasıyla olmasını istemiyordum. Bu yüzden de evlenme teklif edince kabul ettim.”

Ona bakmak için geriye çektim kendimi. “*O* mu teklif etti?”

“O kadar da şaşırma” dedi alaycı bir tonla. “Egomu incitiyorsun.”

Öyle bir rahatlama sarmıştı ki her yanımı, başım dönüyordu. Kollarına atılıp sımsıkı sarıldım ona.

“Hey.” O da bana aynı coşkuyla sarılmıştı. “İyi misin?”

“Evet. Evet, düzeliyorum.” Geri çekilip yüzünü avuçlarıma aldım. “Devam et.”

“Tümüyle yanlış sebeplerle evet demiştim ona. İki yıldır birlikte takıldığımız halde tek bir geceyi birlikte geçirmemiştik. Seninle konuştuğum şeylerin hiçbiri hakkında konuşmamıştık. Beni hiç tanımıyordu aslında ama ben ne olursa olsun sevilmenin elden kaçırılmayacak bir şey olduğuna ikna etmiştim kendimi yine de. Corinne de yapmazsa kim vardı ki bunu yapacak?”

Dikkatini diğer gözüme çevirerek, siyah izleri temizlemeye devam etti. “Sanırım nişanlanmanın bizi farklı bir düzeye geçireceğini umuyordu Corinne. Belki de açılacaktım ona. Belki ertesi günkü dersleri bahane edip erkenden ayrılmak yerine otelde sabahlayacaktık – bu arada oteli romantik bulurdu o. Bilemiyorum.”

Yalnızlığı çağrıştırıyordu bu sözler. Zavallı Gideon’ım benim. Ne kadar uzun zamandır yalnızdı. Belki de tüm hayatı boyunca yalnız olmuştu.

“Ve bir yılın sonunda nişanı atarken” diye devam etti, “bunun bir şeyleri yeniden canlandıracağını umuyordu belki de. Onu elimde tutmak için daha büyük bir çaba harcayacağımı sanıyordu. Bense rahatlamıştım, çünkü onunla bir evi paylaşmanın imkânsız olacağını anlamaya başlamıştım. Kendime ait bir alan yaratmak ve ayrı odalarda uyumak için nasıl bir mazeret uydurabilirdim ki?”

“Ona anlatmayı düşünmedin mi hiç?”

“Hayır.” Omuzlarını silkti. “Seninle tanışana kadar geçmişimi bir sorun olarak görmüyordum ki. Evet, bazı davranışlarımı etkiliyordu ama her şey yerli yerindeydi ve ben de mutsuz değildim. Hatta, rahat ve basit bir hayatım

olduğunu düşünüyordum.”

“Aman Tanrım.” Yüzümü buruşturdum. “Selam, Bay Rahat. Ben Bayan Karmaşık.”

Güldü. “İnsan seninle hiç sıkılmaz.”

Gideon makyaj temizleme mendilini çöpe attı. Sonra bir havlu alıp, yerde oluşturduğu su birikintisinin üstüne attı ve ayakkabılarını çıkardı. Islak giysilerini çıkarmaya başladığında zevkten dört köşe olmuştum.

Mest olmuş bir halde onu seyrederken, “Seni hâlâ sevdiği için kendini suçlu hissediyorsun” dedim.

“Hissediyorum, evet. Kocasını tanırdım. İyi adamdı ve Corinne’e de deli oluyordu. Ama onun kendisi için benzer hisler taşımadığını fark edince her şey bozuldu.”

Gömleğini çıkarırken bana baktı. “Bunun onu niye rahatsız ettiğini anlayamamıştım. Hayallerindeki kızla evlenmişti, benden uzakta, başka bir ülkede yaşıyorlardı, sorun edecek ne vardı? Şimdi anlıyorum. Şayet *sen* bir başkasını sevseydin, Eva, bu beni darmadağın ederdi, hem de her gün. Onunla değil benimle bile olsan öldürürdü böyle bir şey beni. Ama Giroux’nun aksine ben seni bırakmazdım. Belki tümüyle bana ait olmazdın ama yine de benim olurdun ve ben elimdekiyle yetinirdim.”

Parmaklarımı birbirine geçirip ellerimi kucağıma koydum. “Beni korkutan da bu, Gideon. Sen kendi değerini bilmiyorsun.”

“Biliyorum aslında. On iki milya...”

“Kapa çeneni.” Başım döndü ve parmak uçlarımı gözlerime bastırdım. “Kadınların sana âşık olması ve âşık kalması bu kadar da şaşırtıcı bir şey olmamalı. Magdalene’nin, belki sana Corinne’i hatırlatır umuduyla saçlarını uzattığını biliyor muydun?”

Pantolonunu indirdi ve kaşlarını çatarak baktı bana. “Neden?”

Şapşallığı karşısında iç geçirdim. “Çünkü senin istediğinin Corinne olduğuna inanıyor.”

“Demek yeterince dikkat etmemiş.”

“Etmemiş mi? Corinne bana seninle neredeyse her gün konuştuğunu söyledi.”

“O kadar değil. Çoğu zaman müsait olmuyorum. Ne kadar meşgul olduğumu biliyorsun.” Bakışları o çok bildik ateşli ifadeye büründü. Benimle meşgul olduğu zamanları düşündüğünü anlamıştım.

“Bu manyakça ama, Gideon. Seni her gün araması yani. Buna taciz denir.” Bunu söylerken, Corinne’in, Gideon’ın ona karşı da bana karşı olduğu kadar sahiplenici davrandığını söyleyişi geldi aklıma. Çok fena kafamı kurcalıyordu bu.

“Nereye varmaya çalışıyorsun?” diye sordu, hoşnutluk içeren sıcak bir sesle.

“Anlamıyor musun? Sen kadınların kendilerini kaybetmelerine neden oluyorsun, çünkü senden daha iyisi yok. Sen büyük ikramiyesin. Seni elde edemeyen kadın, daha azına razı olmak durumunda kalacağını biliyor. O yüzden de sana sahip olmama olasılığını düşünmek bile istemiyorlar. Seni elde etmek için manyakça yollar bulup duruyorlar.”

“Benim istediğim kadın hariç” diye yapıştırdı kuru bir sesle. “Onun tek yaptığı da benden kaçıp durmak.”

Önümde çırılçıplak dururken utanmazca seyrettim onu, tadını çıkararak. “Bir tek şuna yanıt ver benim için, Gideon. Benden daha mükemmelini seçebilecekken neden beni istiyorsun? İltifat ya da güvence peşinde değilim. Dürüst bir soru soruyorum sana.”

Beni yakalayıp yatak odasına götürdü. “Eva, eğer ilişkimizi geçici olarak görmekten vazgeçmezsen seni dizime yatıracağım ve sen bundan hoşlanmaya başlayana kadar pataklayacağım.”

Beni bir sandalyeye oturtup, çekmecelerimi altüst etmeye başladı.

Çamaşır, yoga pantolonu ve bir de tişört çıkarışını seyrettim. “Seninleyken çıplak yattığımı unuttun galiba!”

“Burada kalmıyoruz.” Bana döndü. “Cary’nin evi daha fazla keş herifle doldurmayacağına emin olamıyorum ve yattığımızda ben Dr. Petersen’ın verdiği ilacı almış ve muhtemelen seni koruyamayacak durumda olacağım. Bu yüzden bana gidiyoruz.”

Başımı eğip, kıvrılmış ellerime bakarak Gideon’dan da korunmam gerekebileceğini düşündüm. “Cary’yle bunları daha önce de yaşadım ben, Gideon. Senin evine sığınıp, onun bu işten kendi kendine sıyrılacağını ummam doğru olmaz. Onunla daha çok ilgilenmeliyim.”

“Eva.” Gideon giysilerimi getirip önümde çömeldi. “Cary’ye destek olman gerektiğini biliyorum. Bunu nasıl yapacağımızı yarın düşünürüz.”

Yüzünü avuçlarımın içine aldım. “Teşekkür ederim.”

“Hem benim de ihtiyacım var sana” dedi sessizce.

“İkimizin de birbirimize ihtiyacı var.”

Ayağa kalktı. Şifoniyere geri dönüp kendi çekmecelerini açtı ve kendisi için giysiler çıkardı.

Ayağa kalkıp giyinmeye başladım. “Dinle...”

Düşük belli bir kot pantolon geçirdi üzerine. “Evet?”

“İşin aslını öğrendiğim için şu anda çok daha iyi hissediyorum kendimi ama Corinne yine de sorun olacak benim için.” Tişörtüm elimde durakladım bir an. “Yeşermesine fırsat vermeden hemen öldürmelisin onun umutlarını. Suçluluk duygusunu bir tarafa bırak ve yol ver gitsin.”

Çoraplarını giymek için yatağın kenarına oturdu. “O benim arkadaşım, Eva ve zor bir dönemden geçiyor. Ona şu anda sırt çevirmek zalimce olur.”

“İyi düşün, Gideon. Benim de geçmişimde eski sevgililer var. Şu anda yapacakların bana da onlara nasıl davranacağım konusunda örnek olacak. Seni kendime örnek alıyorum haberin olsun.”

Kaşlarını çatarak ayağa kalktı. “Beni tehdit ediyorsun.”

“Ben bunu baskı olarak görmeyi tercih ederim. İlişkiler iki yönlü yürür. Corinne’in tek arkadaşı sen değilsin. Kriz zamanında yaslanacak daha münasip bir omuz bulabilir kendine.”

İhtiyacımız olan şeyleri alıp oturma odasına geçtik. Geride kalan karışıklığı –köşe sehpalarından birinin altındaki su yeşili sutyeni ve krem rengi köşe kanepesindeki kan lekelerini– gördüm ve keşke Cary hâlâ ortalıkta olsaydı da bir fırça kaysaydım diye geçirdim içimden.

“Yarın ifadesini alırım ben onun” dedim, çenem öfke ve kaygıyla kasılmıştı. “Kahretsin, keşke fırsatını bulmuşken çaksaydım bir tane. Bir vuruşta yere serip, sonra da aklı başına gelene kadar odasına kilitleseydim.”

Gideon’ın belimde duran eli sakinleştirmek ister gibi okşadı beni. “Bunu yarın, hem yalnız hem de akşamdan kalma olduğu zaman yapsan daha iyi. Öylesi daha etkili olur.”

Aşağı indiğimizde Angus bizi bekliyordu. Tam limuzinin arkasına biniyordum ki Gideon nefesinin arasından bir küfür sallayıp durdurdu beni.

“Ne?” diye sordum.

“Bir şey unuttum.”

“Anahtarlarımı alayım.” Gideon’ın elindeki ufak seyahat çantasına uzandım, çünkü kendi çantam da onun içindeydi.

“Gerek yok. Bende var.” Kaşlarımın kalktığını görünce hiç pişmanlık içermeyen bir ifadeyle sırıttı. “Sana geri vermeden önce birer tane yaptırmıştım.”

“Ciddi misin?”

“Eğer dikkat etmiş olsaydın” –kafamın tepesini öptü– “geri verdiğimden beri senin anahtarlığında da benim dairemin anahtarının olduğunu fark ederdin belki.”

Koşarak kapıcının yanından geçip yeniden binaya girdiği sırada ağzım bir karış açık bakakaldım arkasından. Ayrıldığımızı sandığım o dört gün

boyunca yaşadığım eziyeti ve o anahtarlar zarftan avucuma kayarken hissettiğim korkunç acıyı hatırladım.

Meğer onunla olmanın anahtarı hep elimin altındaymış.

Başımı sallayarak etrafa, yeni yeni sahiplenmeye başladığım şehrime baktım; bu şehirdeki her şeye bayılıyordum ve burada bulduğum bu çılgın mutluluk kaynağı için şükrediyordum.

Gideon'la kat edecek çok yolumuz vardı daha. Birbirimizi ne kadar sevsek de bunca kişisel yarayla hayatta kalabileceğimizin garantisi yoktu. Ama iletişim kuruyorduk, birbirimize karşı dürüsttük ve Tanrı biliyor ya ikimiz de savaşmadan bırakmayacak kadar inatçıydık.

Tam iki büyük ve süslü kanişle en az onlar kadar süslü sahipleri kapının önünden geçerken geri geldi Gideon.

Limuzine bindim. Hareket ettiğimiz sırada Gideon beni kucağına çekip sımsıkı sarıldı. "Zor bir geceydi ama atlattık."

"Evet, atlattık." Kafamı geriye atıp dudaklarımı uzattım bir öpücük için. Yumuşak ve tatlı bir öpücükle yanıt verdi bu talebime – aramızdaki kıymetli, karmaşık, çıldırtıcı, kaçınılmaz bağın basit bir teyidiydi bu.

Ensesini kavrayarak, parmaklarımı ipek saçlarında dolaştırdım. "Seni yeniden yatağa atmak için sabırsızlanıyorum."

Küçük, seksi bir hırlamayla boynuma saldırdı, gıdıklayan minik ısırıkları ve öpücükleriyle hayaletlerimizi ve onların gölgelerini kovdu.

En azından bir süreliğine...

Teşekkür

Bu seriyi benim şefkatli ellerimden onunkilere devretme sürecinde yaşanan pek çok şey için editörüm Cindy Hwang'a şükran ve saygı duyuyorum. O bu öyküyü istedi ve almak için de çok uğraştı; gayreti için ona minnettarım. Teşekkürler, Cindy!

Bu işin gerçekleşmesi için bana cesaret veren temsilcim Kimberly Whalen için ne söylesem az. Beklentilerimi tekrar tekrar aşarak bana "Haydi al ve devam et" diyerek harika bir şey yaptı. Tam ihtiyacım olan şey olduğun için teşekkürler, Kim.

Cindy ile Kim'in arkasında, Berkley ve Trident Media Group'taki dinamik ekipler vardı. Her bölümde, her seviyede Crossfire serisinin bulduğu destek ve heyecan inanılmazdı. Çok minnettarım ve kendimi çok şanslı hissediyorum.

Bu öykünün içine gerçekten girmeyi başaran ve beni de bu uğurda çalıştıran editör Hilary Sares'e karşı en derin minnettarlık hislerimi belirtmek isterim. Doğrusunu söylemek gerekirse canımı çıkardı benim. Sözünü sakınmayarak ve detayları atlamama izin vermeyerek daha fazla çalışmama neden oldu ve bu nedenle bu öykü çok, *çok* daha iyi bir kitaba dönüştü. Sen olmasan *Sana Soyundum* bugünkü haline gelemezdi, Hilary. Çok teşekkür ederim!

Şahane redaktör Martha Trachtenberg ve iç metin tasarımı sorumlusu Victoria Colotta'ya, bu kitabın kendi bastırdığım versiyonundaki emekleri için çok teşekkürler.

Sana Soyundum'un ilk yarısını okuyup bayıldığını söyleyen Tera Kleinfelter'a: Teşekkürler, Tera!

Okurları büyüleyen bir öykü yazan ve insanların daha fazlasını istemelerine neden olan E.L. James'e: Süpersin!

Kati Brown, Jane Litte, Angela James, Maryse Black, Elizabeth Murach, Karla Parks, Gitte Doherty, Jenni Aspinall... Ah, *Sana Soyundum*'u

başkalarıyla paylaştıkları ve onunla ilgili harika şeyler söyledikleri için teşekkür etmem gereken öyle çok kişi var ki! Eğer adınızı burada atlıyorsam, inanın yüreğimde atlamıyorum. Sizlere çok minnettarım!

Ergenliğinin bir noktasında yolu Cross Creek'ten geçen tüm kızlara: Umarım düşleriniz gerçek olur. Sizler bunu hak ediyorsunuz.

Ve bana Gideon ve Eva'nın öyküsünü yazma konusunda ilham veren *Seven Years to Sin* kitabımın kahramanları Alistair ve Jessica'ya: İyi ki ilham perisi ikinci kez çalmış kapımı!

[*]Cross sözcüğü İngilizcede “çarpı işareti” anlamına da gelir. (Ç.N.)